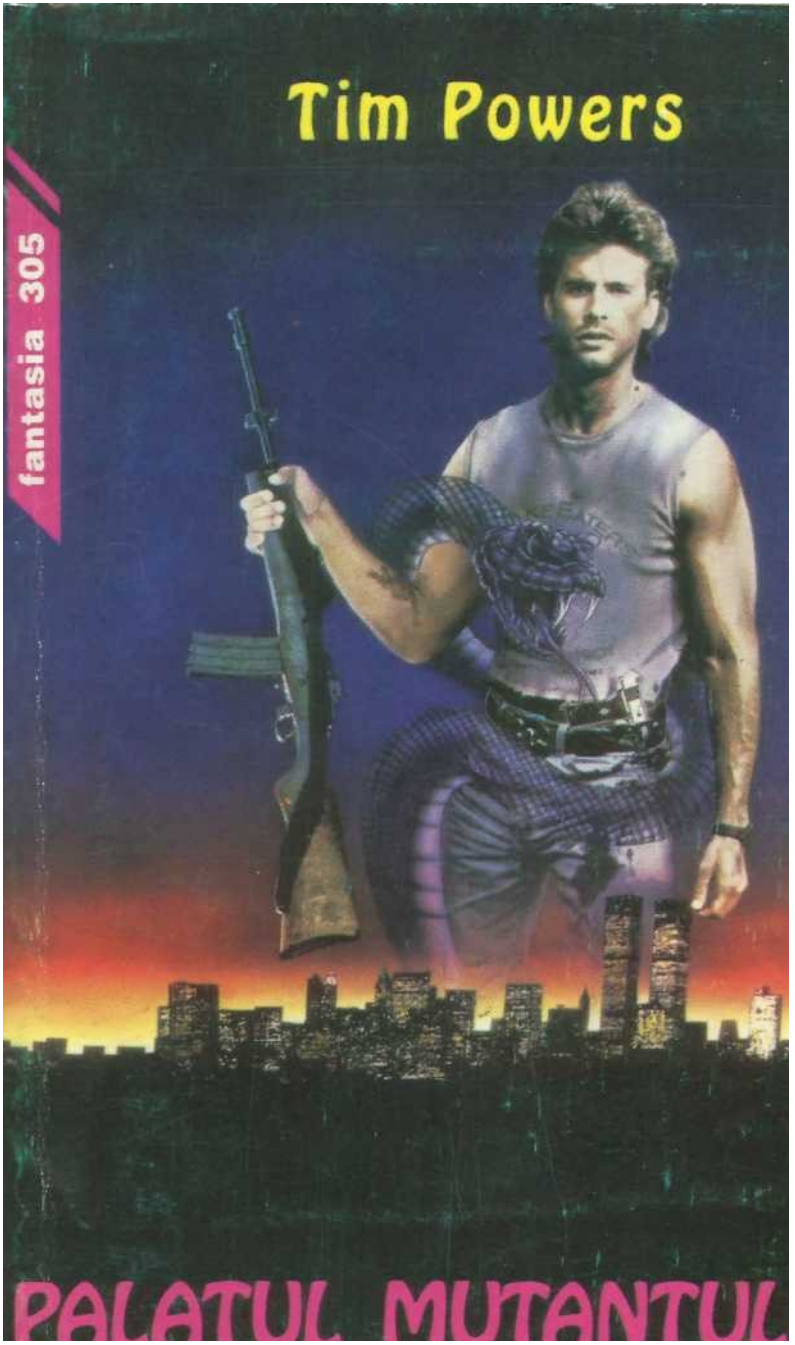

Tim Powers
fantasia 305
PALATUL MUTANTUL

Tim Powers
PALATUL MUTANTULUI

Coperta: Dan Apostol

„Dinner at the Deviant's Palace".
© 1985, Tim Powers
© 1985, Ace Science Fiction Books
(Berkley Publishing Group).
200 Madison Ave., 10016 New York, USA.
ISBN O-441 – 14879 – 4
© 1987 per l'edizione italiana by Casa Editrice Nord SRL, via Rubens 25, 20148 Milano, Italia
© 1994, Editura Baricada, sucursală a Grupului de Investiţii şi Programe (GIP-SRL)

ISBN 973 – 9081 – 32-O
Tim Powers
PALATUL
MUTANTULUI
Traducere de
Radu Paraschivescu
Ib
EDITURA BARICADA Bucureşti, 1994
CARTEA ÎNTÂI
CÂT POT SĂ DUC ÎNTR-O MÂNĂ

Şi brusc sărutul nostru nu mai are rost iar chipul tău mi-apare ca un duh.

Mai trist decât lumina soarelui ce-a fost, închis, nebun şi fără ochi – văzduh.

Rupert Brooke

CAPITOLUL UNU

Ghemuit tocmai sus pe zid, în patul ruginit din Rocking Truck, Modesto îşi strânse şi mai tare jacheta la piept, îşi împinse pălăria pe ceafă şi privi oraşul, îngustându-şi ochii. Pe moment nu vedea pe nimeni care să merite să fie supravegheat în mod special însă, ca să se menţină în formă, băiatului îi plăcea să se urce aici şi să observe în general ce mişca încoace şi-ncolo. Sub el, spre stânga, se afla zona Porţii de Sud, mai puţin aglomerată ca de obicei, din cauza ploii care tocmai căzuse, iar dincolo, spre sud-est – în direcţia din care bătea vântul – se vedeau cocioabele dărăpănate şi străduţele pline de noroi din Dogtown; deasupra lor pluteau fuioarele de fum care se ridicau din veşnicele focuri aprinse în şanţurile umplute cu gunoaie.

Băiatul se căţără pe cabina prăvălită, ca să se aşeze pe capotă şi să se uite spre, e nord. Camionul stricat şi îndoit, la fel de nemişcat ca zidul de beton pe care-l încăleca, rotunjit de trecerea timpului, nu se clinti sub el; nici nu se mişcase vreodată, din câte îşi aminteau toţi cei care trăiau acolo.

Turnurile se profilau ca nişte tuşe de penel, negre şi inegale, pe cerul cenuşiu dinspre nord, iar în vârful construcţiei scheletice a lui Crocker

Tower văzu cum străluceau punctele portocalii, despre care ştia că sunt torţe; cei din paza de noapte îşi începeau serviciul devreme şi Modesto ştia că lunetele lor de tot felul stăteau aţintite către răsărit, pândind armata care se zvonise că se apropia dinspre San Berdoo. Şi chiar dacă Modesto nu putea să-i vadă de aici, ştia că dincolo de fermele din nord se aflau oameni înarmaţi, care patrulau călare, pe Golden State Freeway, de la Berdoo Freeway, în nord, până la Pomona, în sud.

La vreo zece metri sub locul unde stătea, observă un vehicul grotesc care se deplasa spre sud, pe Fig Street,

înspre el şi, cu un rânjet pe jumătate admirativ, pe jumătate dispreţuitor, îl identifică drept trăsura lui Greg Rivas, vestitul „om cu pelicanul”. Ca majoritatea băieţilor de vârsta lui, Modesto privea „bubuiala” ca pe o curiozitate istorică, uşor stânjenitoare, care evoca imagini de necrezut ale părinţilor, de pe vremea când erau tineri şi nesăbuiţi… Pe Modesto îl interesau mult mai mult ritmurile bine definite şi consistente ale scrap-ului, precum şi dansurile noi, cum erau scraping, gimpschew şi bugwalk.

Scârţâind din osii, într-un trap ritmat de copitele cailor, vehiculul coti spre vest, pe Woolshirt Boulevard, iar Modesto îşi dădu seama că Rivas sosea mâi devreme pentru repriza de dans din fiecare seară, de la Spink’s.

Plictisit, băiatul îşi îndreptă din nou atenţia spre luminile din Crocker Tower, care palpitau ameninţător.

*

* * *

Trăsura era carcasa unui Chevrolet vechi, dar lustruit cu multă grijă, montată pe un cadru de lemn, tras de doi cai, şi chiar dacă ploaia de la sfârşitul după-amiezii pleoştise serpentinele de hârtie, amestecându-le culorile, era de departe cel mai mândru vehicul de pe Outshirt Boulevard. Totuşi, vechile superstiţii despre ploaia care ar fi otrăvită ţinuseră în case mulţimea care se îmbulzea, de obicei, pe străzi şi numai doi băieţi se iviră din pragul unei uşi retrase şi o luară la goană strigând, oarecum mecanic: „Rivas! Ura, e Gregorio Rivas!”

Rivas dădu în lături perdeaua împodobită cu mărgele care atârna în locul uşii, dispărută de mult timp, ieşi pe platforma carului şi, privind cu ochii întredeschişi ploaia măruntă, îşi făcu singur curaj, în vreme ce vizitiul trase de hăţuri şi opri vehiculul, cu un scârţâit, în faţa clădirii de destinaţie.

Ca majoritatea celor de pe şoseaua care tăia oraşul de la nord la sud, era o carapace bine conservată, din

beton vechi; segmente de lemnărie umpleau golul enorm, lăsat de geamul turnat, care se întinsese cândva pe o distanţă de câţiva yarzi. Clădirea avea trei etaje şi, tipic pentru zona aceea, partea superioară a faţadei, împodobită cu sumedenie de ţinte, ornamente şi steaguri decolorate, era străbătută de o fisură veche. Deasupra uşii, fâşii metalice şi bucăţi de sticlă colorată, prinse în cuie, formau, cu litere de vreo treizeci de centimetri, cuvântul „SPINK S”.

— Staţi aşa, le strigă Rivas băieţilor, puteţi s-o lăsaţi baltă, tot nu e nimeni pe-aproape. Oricum, cred că trebuie să-mi caut alţi agitatori; în ultima vreme, până şi afurisiţii ăştia de papagali au mai mult entuziasm ca voi.

Ca pentru a-i ilustra afirmaţia, unul din papagalii cuibăriţi în palmierii din apropiere ţipă: „Rivas! Rivas!”

— „Ura!” cârâi un altul, dintr-un copac aflat ceva mai încolo, pe marginea străzii.

— Aţi auzit? întrebă Rivas, intrând la loc în maşină ca să-şi ia pălăria şi trusa de vinilin în care-şi ţinea pelicanul. Asta pentru că muncesc pe gratis, de amorul artei!

Îşi puse pălăria, se uită în jur, căutând o porţiune de caldarâm fără băltoace, descoperi un loc uscat şi sări pe el.

— Noi, unii, nene, nu suntem pe gratis, îi atrase atenţia, vesel, unul din băieţi.

— Amândoi întinseră palmele.

— Măgăruşi mercenari ce sunteţi, mormăi Rivas.

Scoase două bileţele albe din buzunarul de la vestă şi îi dădu fiecăruia câte unul.

— Ţineţi câte o chestie de-asta şi să vă fie ruşine că-mi luaţi atât de mult.

— Şi-ncă ce ruşine, nenicule!

Perechea o zbughi înapoi, la adăpost, sub tocul uşii.

Rivas se opri să-şi potrivească pălăria demodată în unghiul cel mai convenabil şi să-şi treacă degetele prin barba neagră, stil Van Dyke. În cele din urmă, dădu în

lături uşile batante şi păşi falnic înăuntru.

După o clipă, îşi ţuguie buzele de enervare, pentru că intrarea, pregătită cu atâta grijă, fusese irosită – candelabrele, coborâte după înghesuiala de la prânz, încă „mai stăteau pe podea, fără să fie aprinse, iar încăperea era atât de întunecoasă încât, dacă n-ar fi fost mirosul greu, de bere trezită şi untură arsă, te-ai fi putut crede într-o biserică, în pauza dintre slujbe.

— Fir-ar să fie, unde eşti, Mojo? chelălăi el, ţopăind de durere, după ce se lovise cu piciorul de unul dintre candelabre. De ce nu sunt aprinse chestiile astea?

— E prea devreme, Greg, se auzi o voce din bucătărie. Am să mă ocup de ele imediat.

Rivas se îndreptă cu grijă spre bar, ocolind cercurile de lemn ale candelabrelor, şi păşi dincolo de tejghea. Tot pipăind, găsi grămada de pahare curate iar apoi în camera încăpătoare răsună ţăcănitul pompei, în timp ce acţiona nerăbdător minerul robinetului de bere.

— Ai o sticlă de Currency Barrows gata deschisă, strigă Mojo din bucătărie.

Colţurile gurii lui Rivas coborâră într-un soi de zâmbet răsturnat.

— Merge şi berea, spuse el pe un ton pe care se strădui să-l facă degajat. Deschise robinetul şi lăsă jetul de bere rece să-i umple paharul.

Bătrânul Mojo ieşi greoi, împleticindu-se, din bucătărie, ţinând o lampă cu petrol a cărei flacără pâlpâia, şi se ghemui deasupra celui mai apropiat candelabru ca să-i aprindă becurile în formă de luminări.

— Aşa e, spuse el absent, nu prea te dai în vânt după Barrows, nu?

— Nu cine ştie ce. Prefer berea şi whisky-ul, răspunse Rivas din vârful buzelor. Fandango sau gemenii au apărut?

— Da, Fandango e aici – uite şi câteva tobe acolo, pe

scenă. S-a dus să aducă restul.

În spatele lor, din direcţia coridorului, se auzi un târşâit şi o izbitură iar o voce strigă: „Tu eşti, Greg? Vrei să mă ajuţi la astea?”

— Cât pot să duc într-o mână, Tommy.

Strângându-şi sub braţ trusa în care ţinea pelicanul şi sorbindu-şi berea din mers, Rivas orbecăi până ajunse pe coridor, îl uşură pe Fandango, care gâfâia, de una din tobele mai mici şi se întoarse, luând-o în faţa lui, spre scenă, prin încăperea deja luminată.

Fandango îşi puse tobele jos cu grijă şi-şi şterse transpiraţia de pe faţa dolofană.

— Na! făcu el, sprijinindu-se de scena ridicată.

Spink m-a întrebat de dimineaţă când o să vii, declară pe un ton încrezător.

Rivas puse jos toba pe care o cărase şi se uită la el.

— Şi?

— Păi, nu ştiu, dar părea turbat.

— Cum de ţi-ai dat seama? Probabil că şi când doarme zâmbeşte tot aşa.

— A spus că vrea să vorbească ceva cu tine.

Fandango evită să-l privească pe Rivas; se concentra să strângă un şurub de la membrana tobei.

— Poate… poate că despre fata aceea.

— Care, aia de-i zice Hammond?

Rivas se încruntă, amintindu-şi, jenat, că Fandango o cunoscuse înaintea lui şi i-o prezentase.

— Fii atent, s-a dovedit că era nebună.

— Aşa sunt toate, dac-ar fi să mă iau după tine.

— Păi, majoritatea chiar sunt nebune, se răsti Rivas în timp ce se sui pe scenă. N-ai ce-i face!

Desfăcu nodurile cu care legase cutia de vinilin, scoase capacul şi ridică instrumentul.

Chiar dacă avea doar vreo şaizeci de centimetri lungime, se spunea că era cel mai bun din Ellay; avea gâtul

cioplit din mahon, cu bucăţele arămii de sârmă şi monezi de alamă, lustruite, pe post de cuie; cutia de rezonanţă era o semisferă atent şlefuită, din diferite esenţe lemnoase, ceruită şi lustruită până când dobândise o strălucire sticloasă. Arcuşul din păr de cal era prins de partea din spate a gâtului şi din profil instrumentul semăna într-adevăr cu un cap de pelican, cu gâtul lung şi cutia închipuind o guşă.

Puse trusa pe podeaua scenei, se aşează pe un scăunel, cu pelicanul pe genunchi, şi ciupi corzile, scoţând un sunet scurt şi aproape atonal, ca un foc de armă; pe urmă îl fixă în umăr, desprinse arcuşul şi-l plimbă de probă pe corzi, într-un acord melancolic.

Mulţumit, puse instrumentul la loc în trusa deschisă şi aşează arcuşul lângă el. îşi ridică paharul cu bere.

— Oricum, spuse el după ce sorbi o dată, nu cred că-l interesează pe Spink fleacurile de genul ăsta. Ce naiba, doar e al unsprezecelea an în care cântăm Al. Şaptelea As – toate poveştile despre puritate şi credinţă veşnică, lăsate la intrarea în Dogtown înainte să ne naştem noi.

Aşa cum i se întâmpla adeseori, mai ales în ultimul timp, Fandango nu-şi putu da seama dacă Rivas era sincer sau vorbise cu o ironie amară, aşa încât lăsă baltă subiectul şi se apuca să-şi aşeze suporturile pentru tobe în jurul scăunelului.

— Ia spune-mi, se încumetă să întrebe în şoaptă, după câteva minute, cine-i tipul de la fereastră?

Între timp Mojo aprinsese câteva candelabre şi colţul dinspre bucătărie al camerei devenise destul de luminos ca să dea la iveală un bărbat voinic, aşezat la o masă imediat în dreapta ferestrei dinspre stradă. Rivas se holbă la el preţ de o clipă, incapabil să distingă, în lumina nesigură, dacă bărbatul se uita în direcţia lui sau măcar dacă era treaz; pe urmă ridică din umeri.

— Naiba ştie.

— Şi nu spune, încuviinţă Fandango. Ia zi, diseară iar o să fie aproape numai bubuieli? Am repetat câteva cântece mai noi, nişte numere din astea de dans modern, şi am impresia…

Rivas dădu pe gât berea.

— Prinde! strigă el şi azvârli paharul, ce se învârti în aer cu o boltă înaltă, spre Mojo, care-şi ridică ochii plictisit, trânti lampa şi prinse paharul înainte să lovească podeaua.

— Fir-ar a dracului, Greg… mormăi el, ridicându-se şi târşâindu-şi picioarele până la bar.

— Mda, zise Rivas, încruntându-se uşor în timp ce urmărea mersul bătrânului, o să fie şi bubuieli. Nimeni nu plăteşte ca să-l asculte pe Rivas cântând melodii de dans modern.

„Nu”, îşi spuse în gând. „Pentru asta ai nevoie de puştanii ăia sălbatici veniţi din cartierul de sud-est al oraşului – Dogtown – care se bizuie pe ferocitatea vocilor şi a instrumentelor de trei parale ca să compenseze lipsa de calităţi muzicale”.

— De ce?

— Încă n-am reuşit să prind ritmul, se plânse Fandango. Dacă m-ai lăsa să bat odată cu tine, când cânţi la instrument sau măcar când intri cu vocea, m-aş descurca, însă chestia asta cu timpul trei şi timpul patru, totul pe ritmuri diferite, şi să mai ating şi cinelele şi tobele mari…

— O să bubuim, spuse Rivas hotărât.

După câteva clipe, Fandango insistă:

— Ai să cânţi „Drinking Alone”? E cel mai greu.

— Doamne, Tommy, spuse Rivas pierzându-şi răbdarea, asta e meseria ta. Da, am să cânt şi asta. Dacă nu vrei să înveţi totul până la capăt, n-ai decât să-ţi laşi barbă şi să cerşeşti pe străzi.

— Da, sigur, Greg, numai că…

— Îţi închipui că m-am întors aici, de la Veneţia, muncind aşa cum eşti tu obişnuit?

— Nu, Greg.

— Cred şi eu că nu. Poate-ar fi mai bine să mai repetăm o dată acum, înainte de spectacol, ca să-ţi intri în mână.

Înainte ca Fandango să poată răspunde, un scaun fu. împins înapoi în colţ, iar bărbatul de la masa de lângă fereastră se ridică şi vorbi.

— Domnule Rivas, aş vrea să discut ceva cu dumneata înainte să începeţi.

Rivas ridică precaut o sprânceană şi-l privi. „Ce-i asta", se întrebă, „vreo cerere de răscumpărare pentru cine ştie ce fiică sau soţie răpită? Sau pur şi simplu o ofertă de spectacol, la vreo petrecere în cerc restrâns?" Bărbatul era îmbrăcat respectabil, cel puţin, cu pantaloni închişi la culoare, o cămaşă sobră, de in şi o curea de piele Sam Brown – în contrast cu vesta roşu aprins, din fire sintetice, şi pălăria cu boruri largi ale lui Rivas.

— Sigur, spuse Rivas după o pauză. S-auzim.

— E o problemă personală. Am putea s-o discutăm aici, la masă, poate chiar la un păhărel?

— …în regulă.

Mojo apăru lângă scenă, cu paharul cu bere cerut, tocmai când pelicanistul sări jos.

— Mulţumesc, spuse Rivas luându-i-l din mână. Şi un pahar de ceva pentru cetăţeanul aci de faţă.

Mojo se întoarse spre străinul care spuse:

— Un Currency Barrows mic, te rog.

Rivas se duse la masa lui, ţinând paharul cu bere în dreapta, în aşa fel încât mâna cu care mânuia cuţitul să-i rămână liberă, iar când ajunse îşi trase un scaun cu piciorul.

Mojo sosi imediat cu paharul de rachiu şi îl puse în faţa străinului, după care se dădu înapoi şi-şi drese vocea.

— În contul meu, Mojo, spuse Rivas fără să-şi dezlipească ochii de pe străinul care, observă el, n-avea nici fir de păr pe cap, nici măcar sprâncene sau gene.

— Nu, insist, spuse bărbatul, şi berea domnului Rivas. Cât face?

— Ăăă… juma de litru.

Străinul scoase un portofel minuscul din punga agăţată de curea, îl deschise şi-i dădu lui Mojo. O bancnotă de cinci. Mojo o luă şi plecă împleticindu-se.

— Restul e-al tău, îi strigă bărbatul.

Mojo încetini şi adoptă un ritm mai convenabil.

— Mulţumesc, tipule, răspunse el pe un ton din care nu-şi putu reţine o nuanţă de surpriză plăcută.

— Ei bine? spuse Rivas.

Bărbatul îi adresă lui Rivas un zâmbet îngheţat.

— Mă numesc Joe Montecruz. Aş vrea să apelez la serviciile tale.

Deşi încă puţin nedumerit, Rivas se destinse şi se lăsă în scaun.

— Sigur, cum nu. Vrei şi grup de acompaniament sau doar pe mine? Te costă douăzeci de „cinciuri” pe seară pentru mine, iar pentru grup – şapte „cinciuri” şi-o juma de litru. Dacă strâng o trupă mai bună costă mai mult, normal. Acum sunt angajat fără întrerupere până…

Montecruz ridică o mână.

— Nu, nu. Ai înţeles greşit. Nu pentru muzică vreau să te angajez.

— Ah. „Ar fi trebuit să ghicesc”, îşi spuse. Dar pentru ce? întrebă conştiincios, ca să se convingă că avusese dreptate.

— Vreau să răscumperi pe cineva.

Avusese dreptate.

— Îmi pare rău. M-am retras.

Zâmbetul nu tocmai prietenos al lui Montecruz rămase neschimbat.

— Cred că pot să-ţi fac o ofertă care să te determine să renunţi la retragere.

Rivas clătină din cap.

— Uite ce e, să nu crezi c-aş fi timid. Am ieşit din joc. Câştig destul cu muzica – şi oricum, am treizeci şi unu de ani. Nu mai am reflexele şi curajul de altă dată. „Şi nici norocul", adăugă în gând, acrit. Au trecut trei ani de la ultima… S-au mai schimbat lucrurile prin ţară. Întotdeauna se schimbă.

Montecruz se aplecă în faţă.

— Rivas, spuse el încet, e vorba de cinci mii de „cinciuri" din Ellay.

Rivas îşi ridică sprâncenele în semn de respect neprefăcut.

— Frumos, recunoscu el. Nu sunt nici cincizeci de oameni în Ellay care să tragă nădejde că ar putea măcar să împrumute o sumă atât de mare.

Sorbi îndelung din bere.

— Dar eu, unul, m-am retras. Nu mai vreau să-mi risc viaţa şi minţile pentru străini. Mai sunt şi alţi răscumpărători pe-aici. Ce naiba, cinci mii ţi-ar ajunge să-l cumperi pe Frake McAn de zece ori.

— McAn e la fel de bun ca tine?

— Incomparabil mai bun, de vreme ce eu nu mai fac nimic. Mulţam pentru bere – acum chiar că trebuie să-i arăt neghiobului de toboşar ce anume vreau.

Se ridică în picioare.

— Stai puţin, spuse repede Montecruz, ridicând o mână grăsulie şi începând să arate mai puţin sigur pe el. Eşti singurul ins care-a realizat vreodată opt răscumpărări…

— Şase. Doi au ajuns în Oraşul Sfânt înainte să mai apuc să-i prind.

— Bine, şase. Oricum e un record. Tatăl fetei îl vrea pe cel mai bun şi fii atent, n-o să fie aşa de greu ca până

acum. Nu trebuie decât să afli unde e; de răpire şi aducerea acasă o să se ocupe familia…

— F.amilia n-are decât să se ocupe de toată treaba, spuse Rivas îndreptându-se de şale. Eu am ieşit din joc, Angajează-mă când pofteşti, ca pelicanist sau compozitor – astea sunt singurele mele ocupaţii la ora actuală.

Se întoarse şi porni înapoi spre scenă, dar Montecruz, agil pentru greutatea lui, ocoli în grabă masa şi-l apucă de braţ pe Rivas când acesta abia fâluse patru paşi.

— Urcăm preţul la zece mii! şuieră bărbatul.

Exasperat, Rivas se întoarse şi-l privi în faţă.

— Ţi-am dat răspunsul.

Timp de câteva secunde chipul lui Montecruz, lipsit de expresie, păru ciudat de copilăros.

— Ca să cânţi, nu? întrebă în cele din urmă, cu o voce stridentă, dispreţuitor şi nevenindu-i să creadă. Ai fi în stare să nu mai salvezi vieţi – suflete! – ca să stai într-un bar şi să cânţi? Vasăzică ai făcut-o doar când ai avut nevoie de bani, aşa-i? Iar acum, că poţi să ţi-i câştigi cu scripca, ceilalţi n-au decât să… crape şi să-şi lase pielea pe băţ, fiindcă mulţumirea ta de sine n-o să aibă de suferit nici măcar cât ar avea preţiosul tău costum din cauza unei cute, nu? Trebuie să fie foarte bine să fii convins că eşti singura persoană pentru care merită să-ţi faci griji.

Un rânjet strâmb, forţat, apăruse pe figura pelicanistului în timpul discursului lui Montecruz şi după ce bărbatul termină Rivas spuse:

— Ce-ar fi să te duci acasă şi să te ocupi de treburi la care te pricepi cât de cât, flăcău?

Vorbise încet, însă Mojo şi Fandango îl auziră şi-şi ridicară ochii îngrijoraţi.

Insulta pluti în aer câteva secunde; faţa lui Montecruz, albită de furie, păru dintr-odată şi mai lată.

Rivas îşi eliberă braţul şi se dădu doi paşi înapoi,

încordat, cu mâna stângă în apropierea tecii cuţitului.

În cele din urmă, Montecruz, a cărui mână ţâşnise şi ea după cuţit, trase adânc aer în piept, respiră şi şopti:

— Asta n-am să ţi-o iert, Rivas – doar am să las să mai treacă ceva timp.

Se întoarse şi ieşi ţanţoş din clădire.

După ce uşile batante se închiseră, cu un scârţâit, în urma lui, Rivas privi în tavan şi scoase un fluierat lung, descrescător. „Asta înseamnă să-ţi pierzi cumpătul”, îşi zise. „Mai bine ai lăsa-o mai moale cu berea, amice – ai băut destul, şi acasă şi aici, ca să fii beat criţă pe tot restul serii”.

— Dumnezeule, Greg, spuse Fandango cu oarecare teamă, în vreme ce pelicanistul se îndreptă din nou spre scenă, ai fost turbat de furie, nu? Acum mi-am dat seama că nu te-am mai văzut niciodată înfuriat, ci doar aşa, ştii tu, prost dispus, când era ceva în neregulă. Ce ţi-a zis, de te-a făcut să-i spui aşa ceva? Treaba aia cu cântatul şi cu hainele de pe tine…? Şi pentru viaţa cui voia să te…

— Ah, taci odată, Tommy, spuse Rivas, scârbit.

Mojo aprinsese luminile strălucitoare din faţa scenei, aşa că arboră doar o mină de enervare uşoară, când se sui la loc.

— Nu sunt furios din cauza lui, ai înţeles? M-am săturat să creadă toţi că dispun de timpul meu, asta-i tot. Şi n-am vrut să-i spun în niciun fel.

Îşi ridică instrumentul şi arcuşul din păr de cal şi observă stânjenit că îi tremurau mâinile; şi le lăsă repede în jos şi-i aruncă o privire de gheaţă toboşarului, însă Fandango clătina din cap şi încerca un ritm nou, la una din tobe; era clar că nu-şi dăduse seama.

— Dar i-ai zis „flăcău”, spuse toboşarul. Adică, sigur că şi mie îmi mai spui aşa câteodată, când mâncurc, dar tipul ăsta chiar era aşa ceva – am văzut de aici că era chel.

— Am să încep să cred că ai şi tu chelii în loc de

minte, dacă nici acum n-ai să ţii ritmul, spuse Rivas. Ia-o de la-nceput şi vezi să zbârnâie.

Bătu de trei ori cu piciorul în podea, iar Fandango se încruntă, atent, şi începu să cânte.

*

sf:

Trebuiră să se oprească după câteva minute, când Mojo începu să învârtă cu zgomot manetele prinse în perete, care ridicau candelabrele aprinse în tavan – şi, în ciuda hotărârii luate mai înainte, Rivas îşi puse jos pelicanul şi se duse la bar ca să-şi mai umple o dată paharul. După ce-l dădu pe gât, se întoarse şi se cocoţă pe scăunelul lui, cu picioarele încrucişate, mulţumindu-se să privească absent spre colţurile încă întunecoase ale tavanului, unde ghirlandele lungi şi prăfuite, făcute din papuşele de hârtie, se întindeau ca nişte uriaşe pânze de păianjen.

Doar vreo câţiva clienţi intraseră şi se aşezaseră, când Mojo termină turul manetelor din perete, iar Fandango îl privi întrebător pe Rivas: pelicanistul părea să fi uitat că fusese nemulţumit de felul cum cânta toboşarul. Începu să se strângă lumea şi candelabrele se opriră încet din legănat, în timp ce murmurul conversaţiilor crescu iar râsetele şi clinchetul paharelor se înteţiră; dar Rivas rămase cufundat în gânduri, iar când sosi şi urcă pe scenă perechea de chinezi gemeni şi muţi, adică băiatul de la chitară electrică şi cel de la armonie, semnul de salut făcut cu mâna de Rivas fu la fel de automat şi inconştient, ca tresărirea crupei unui cal, când simte că s-a aşezat o muscă.

Până la urmă Fandango trebui să-i dea un ghiont şi să-i şoptească: „Capul sus, Greg!” tocmai când proprietarul îşi făcu apariţia şi începu să-şi croiască drum, printre mese, spre scenă.

Steve Spink şi Rivas erau cam de aceeaşi vârstă şi

statură – pe la treizeci de ani şi musculoşi, dar cu un început discret de burtă – numai că Spink, cu zâmbetul lui prevenitor şi cu ciuful blond şi rebel, împrăştia o veselie copilărească, pe când părul şi barba neagră, precum şi obrajii brăzdaţi adânc ai lui Rivas dădeau chipului său, când era liniştit, o expresie de dispreţ aproape teatrală.

Spink se aplecă spre scenă când Rivas, aproape speriat, sări de pe scăunel, îşi ridică instrumentul şi privi în jur, surprins să vadă încăperea plină.

— Te simţi bine, Rivas? întrebă Spink pe un ton plăcut.

— Ăă… Poftim?

Rivas se apropie de marginea scenei, lovind din neatenţie paharul cu bere, de care uitase. Paharul se sparse iar berea împroşcă haina scumpă, de piele, a lui Spink.

— Fir-ar să fie, te-am întrebat dacă te simţi bine. Nu prea s-ar zice, după cum te manifeşti! Eşti în stare să mai cânţi?

Rivas se încruntă şi se îndreptă cât era de înalt:

— Bineînţeles că sunt în stare să cânt! Cum adică?! Doamne, doar fiindcă am răsturnat un pahar ieftin, cu bere…

— I-auzi! De când sunt, mă rog, paharele ieftine? A fost un bătrân pe-aici, ca să mănânce de prânz, şi a vorbit cu mine. Spunea că ai fost cabotin, cândva. Aşa e?

— Da, răspunse Rivas de sus. Nu fac niciun secret din asta. Am făcut destule, la viaţa mea.

— Da, dar despre celelalte vorbeşti. Te-ai împărtăşit de multe ori?

Pentru a doua oară, în seara aceea, Rivas simţi cum se aprinde în el furia.

— De fapt unde baţi, Steve?

Spink îşi lăsă obişnuitul zâmbet, care făcea să i se îngusteze ochii, să se preschimbe într-o încreţire a frunţii.

— Îmi pare rău, Greg. Dar mă înţelegi, nu? Nu-mi pot permite ca vreunul din oamenii pe care mă bizui s-o ia razna.

— Să începi să-ţi faci griji; când n-o să mai fiu în stare să-ţi umplu ochi localul ăsta afurisit.

— Ai dreptate, Greg. Scuze. N-ar fi trebuit să-i dau ascultare bătrânului.

Se întoarse către public şi Rivas îi zări zâmbetul întipărindu-i-se la loc pe figură.

— Doamnelor şi domnilor, spuse Spink pe un ton ridicat, în această seară ne bucurăm din nou de privilegiul de a-l avea printre noi pe Gregorio Rivas, din Veneţia.

Aplauzele izbucniră exact când trebuia, mulţumitoare ca – volum şi durată, iar Rivas rânji la fel de arogant ca de obicei, pe când se înclină pentru a le primi – dar nu se simţea în largul lui, sub această aparenţă. Oare cum ar fi sunat aplauzele, se întrebă, dacă n-aş fi plătit câţiva agitatori din mulţime care să le declanşeze? Şi cât timp o să mai reziste figura cu strălucirea periculoasă a Veneţiei? La urma urmei, am plecat din Veneţia de cinci ani şi chiar dacă e adevărat că introducerea clasică a lui Steve încă mai provoacă ridicări din sprâncene şi şoapte şocate din partea străinilor, ieri bătrânul Mojo a fost surprins de-a binelea când am pomenit că am lucrat la Bom Sheltr Bar din Veneţia – a spus că-şi închipuise că povestea asta era doar o minciună, praf în ochii turiştilor, la fel ca imitaţiile de căpăţâni de urlători, înfipte în ţepele de pe acoperiş.

Când aplauzele şi fluierăturile începură să se domolească, Rivas se întoarse spre Fandango şi spre gemeni şi, cu mâna, dădu energic semnalul pentru „Everybody Wants to Smoke My Comoy”, piesa lui de rezistenţă, pe care de obicei o păstra pentru înviorare, când publicul se dovedea apatic. Fandango răpăi începutul sacadat al cântecului, mulţimea reacţiona cu un entuziasm autentic şi, preţ de câteva minute, Rivas dădu uitării

îndoielile şi se-lâsă pe de-a-ntregul absorbit de cântec.

În timpul unui dialog instrumental prelungit, între chitaristul solo şi toboşar, o bucată despre care ştia că nu ridică probleme, Rivas profită de ocazie ca să cerceteze atent auditoriul – puţin nervos, de frică să nu dea, cumva, cu ochii de fata aceea pe care-o chema Hammond, venită să-i facă vreo scenă. Poate că lui Spink i-ar fi plăcut aşa ceva, ca o dovadă că pelicanistul era un dezmăţat veneţian în toată legea, însă pe Rivas scenele de genul ăsta îl îngrozeau, chiar dacă păreau inevitabile. Iscodi cu privirea fiecare figură, atât cât îi permiteau luminile candelabrelor şi luminările de pe piese, şi constată, uşurat, că nu era acolo.

„Fiindcă precis s-ar fi aşezat undeva, cât mai la vedere”, îşi spuse, tremurând uşor, din cauza băuturii. „Oricum, ducă-se naibii. De ce n-or putea fetele să priceapă că o despărţire nu poate să-i pară tragică celui care-o propune? Poate părea tragică doar celui căruia i se dau papucii; pentru celălalt e… o gură de aer proaspăt, o povară luată de pe umeri, un mers mai sprinten şi un fluierat nepăsător – adică tocmai opusul tragicului.

Şi ce mama naibii”, îşi spuse, „doar nu e vorba de ceva gen «Capul face, capul trage»; s-a întâmplat şi asta o dată, recunosc, dar atunci investisem, cu naivitate, atât de mult – mult mai mult decât va fi vreodată în stare Hammond asta – încât şi azi îmi port înfrângerea cu mine, iremediabil, aşa cum îmi duc propriul schelet şi, la fel ca oţelul inoxidabil de altă dată, nici ea nu rugineşte, în culori de camuflaj, ci rămâne strălucitoare, ca nouă, necruţătoare în tot ce reflectează”.

Rivas se întoarse spre chitaristul de la armonie şi-i făcu semn cu mâna: „Adu-mi aminte mai încolo – oţel inoxidabil – rugină – culori de camuflaj.

Bărbatul încuviinţă din cap.

„Da”, îşi spuse Rivas cu oarecare satisfacţie, „o

imagine într-adevăr reuşită. O să meargă la fix într-un cântec, cu o poveste dramatică despre pierderea unei fete… poate moartea… ba chiar sinuciderea, sigur… Orice, în afară de felul în care am pierdut-o, de fapt, pe Urania…”

Se descotorosi, tresărind, de amintirea propriei imagini, de când avea optsprezece ani: ghemuit după un tufiş, îmbrăcat într-un costum închiriat, care puţea a rachiu şi a vomă şi, spre groaza lui veşnică, lătrând ca un câine.

O dată sau de două ori de atunci, în timpul unor stări de spirit neobişnuit de obiective, îi trecuse prin cap că ar fi posibil ca amintirea aceea să i se pară cândva amuzantă. Până acum însă aşa ceva nu se întâmplase.

În orice caz, se bucură că fata pe care-o chema Hammond părea dispusă să dispară fără să facă greutăţi. O găsise interesantă, pentru o vreme, dar nu se compara cu Urania. Niciuna din ele nu se comparase vreodată cu ea.

Îndată urma să-şi facă reintrarea cu pelicanul; tocmai îi prinsese gâtul, strâns, în mână şi-şi potrivise arcuşul deasupra corzilor întinse, când observă, la bar, un bătrân bine îmbrăcat, care îl privea; sângele îi îngheţă în vine cu câteva clipe înainte de a-şi da seama cine era de fapt şi ratăintrarea.

Chitaristul solo îşi ridică privirea, surprins, dar reluă pasajul fără şovăială.

Cu toate acestea, fu nevoit s-o ia încă o dată de la început, permiţându-le celor mai atenţi membri ai auditoriului să-şi dea seama că era ceva în neregulă – căci între timp îşi amintise cine era bătrânul şi se holbă la el cu uimire, cu ură şi – chiar dacă trecuseră mai bine de zece ani – cu puţină teamă.

— Greg, fă-ţi intrarea! şopti apăsat Fandango.

Rivas clipi des din ochi, se concentră parţial asupra muzicii şi, la momentul oportun, îşi trecu arcuşul peste

corzi iar cântecul continuă ca de obicei.

Le făcu semn celorlalţi să renunţe, de data asta, la înfloriturile de la sfârşitul cântecului, care luau mult timp şi, în vreme ce Fandango durui ascultător măsurile din final, Rivas, mult mai treaz acum decât fusese cu un minut în urmă, îşi coborî instrumentul şi înaintă până la marginea scenei.

— Facem o mică pauză, spuse scurt şi, lăsându-şi pelicanul lângă scăunel, sări jos şi se îndreptă spre bar, destul de repede, ca până şi băutorii cei mai ameţiţi, sesizându-i încordarea periculoasă, să-şi strângă picioarele, trăgându-şi scaunele mai aproape de mese, ca să i se ferească din cale.

Când se opri în faţa bătrânului, şocul i se atenuase suficient ca să-şi dea seama ce trebuie să-l fi făcut să vină aici.

— Avem o cameră izolată, cum ieşi din bucătărie, îi spuse Rivas, cu o voce din care emoţiile contradictorii şterseseră orice inflexiune. Aşteaptă să ajungem acolo şi-mi spui atunci. Whisky, adăugă el, adresându-i-se lui Mojo şi ridicând tonul. De data asta, dublu şi cu ceva care să-l facă să alunece.

Mojo aduse cele două pahare umpute rapid, iar Rivas le luă şi-l conduse pe bătrân spre o uşă dintr-un colţ cufundat în întuneric.

— Du-te şi adu-ne o lampă, de undeva, se răsti pelicanistul la bătrân, ţinând ambele pahare într-o mână, ca să poată deschide uşa cu cealaltă. Dă-i bătaie, fuga-fuguţa!

Pe faţa bătrânului se citea expresia cuiva care a aflat că urma să cineze din ce mai rămăsese de la grăjdari, şi trebuia să mai fie şi recunoscător; însă făcu în tăcere ce i se spusese şi se întoarse, aducând o lampă, luată din colţul barului.

Rivas se postă lângă uşă şi-o închise în urma x\.

lor. În cămăruţă, aproape umplând-o, se afla o masă din plastic cu şase scaune în jur; Rivag se aşeză pe unul din ele şi-şi puse băuturile în faţă.

— Ar fi trebuit să-i spui lui Spink cine eşti, azi după-amiază, zise el. Ar fi fost impresionat să ştie că dă ochii cu omul care se ocupă de spălarea banilor din Ellay.

Lampa zăngăni pe masă, iar flacăra tremurătoare făcu umbrele celor doi bărbaţi să se frângă şi să se recompună, pe pereţii lambrisaţi.

— Nici unuia dintre noi nu i-ar folosi la nimic, dacă ar şti toată lumea că Irwin Barrows are legături cu Gregorio Rivas, veni răspunsul pe un ton iritat.

Rivas trase o duşcă de whisky, urmată de o înghiţitură zdravănă de bere.

— Corect, spuse el cu răceală. De fapt, la ce bun să ştie chiar şi Rivas, nu? Totuşi, cine a fost sensibilul tău negociator din seara asta? Vreun ţăcănit de brigadier viticol? N-aş zice că a abordat problema foarte negustoreşte – până la urmă, aproape că m-a provocat la duel.

Irwin Barrows îl fixă o clipă, apoi căzu pe gânduri.

— Am socotit că nu e cazul, zise el într-un târziu, dar până la urmă am să-ţi spun, pentru că nu cred că o să-ţi schimbi hotărârea. Poate reuşeşti să-l ierţi pe Montecruz fiindcă s-a cam înfierbântat

— Vezi tu, e logodnicul ei. Urmează – adică urma

— Să se căsătorească luna viitoare.

Rivas fu surprins de un val de nefericire care îi ameninţă stăpânirea de sine – şi chiar o făcu să se clatine, căci simţi cum îi piere culoarea de pe chipul încremenit într-o inexpresivitate rigidă – şi-şi dădu seama, istovit, că durerea pe care de treisprezece ani o îngrijea ca pe o grădină fusese treptat îmblânzită şi nu mai avea nimic din sălbăticia şi firescul sorţii. Imediat după aceea fu scârbit de sine însuşi, pentru că se concentra atât de obsesiv pe

sentimentele lui Gregorio Rivas. „Dumnezeule”, îşi spuse, „ticălosul ăla de Montecruz a avut dreptate: pentru tine totul există doar în măsura în care o mulţumeşte sau o nemulţumeşte pe persoana ta favorită – tu însuţi!”

Totuşi, asta n-avea să i-o aducă înapoi.

Dădu pe gât, în grabă, ce mai rămăsese din whisky însă, în locul înceţoşării la care spera, asta conferi gândurilor lui o limpezime neobişnuită: deznădăjduit, ştiu că nu putea să o lase în mâinile cabotinilor.

„Măcar dacă n-aş şti”, îşi spuse, „dacă n-aş fi fost şi eu aşa ceva, aproape trei ani, poate c-aş fi în stare să-l refuz. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei ce dezarticulare metodică a minţii omeneşti practică Jaybush, modul în care mistuie sufletele, ca pe nişte lemne de foc, probabil c-aş putea să-l scuip în faţă pe Barrows, chiar în clipa asta, şi să ies ţanţoş de aici, cu un gest măreţ de respingere. M-ai alungat de lângă ea, acum treisprezece ani – acum te alung eu pe tine. Ia să văd, ţie cum îţi place? Da, să-l vâr în rahat, cu nasul lui, de o superioritate până acum celestă… să-i alung îngâmfata mulţumire de sine, pe poarta Dogtown… să-l las pe el să cerşească de la mine, iar eu să-l trimit la plimbare, cu dispreţ…

Măcar dacă n-aş şti!”

Însă, când îşi revăzu ultimul gând şi analiză cele câteva lucruri pe care acesta le indica despre el, trebui să-şi stăpânească un tremur, căci pe moment i se făcuse scârbă să fie pur şi simplu Gregorio Rivas.

În cele din urmă, îşi ridică privirea.

— Ai dreptate, spuse, dorindu-şi să nu fi răguşit chiar atunci. Nu-mi schimb hotărârea. Am s-o fac.

Barrows îşi înclină capul.

— Mulţumesc.

— Şi când zici că au luat-o?

— Aseară, târziu. A fost la o petrecere, mai la nord de aici, la Third and Fig. La un moment dat, s-a trezit că

rămăsese singură cu ei, câţiva au început să-i vorbească – bănuiesc că le cunoşti pretextele şi şmecheriile împuţite, la fel de bine ca toată lumea – iar când, într-un târziu, garda ei personală, leneşă şi rămasă acum fără slujbă, i-a dat de urmă, a mai apucat s-o vadă pe Urania suindu-se într-una din căruţele cabotinilor, tocmai când dădeau bice cailor.

— În ce direcţie au luat-o?

— Spre răsărit, pe drumul numărul trei.

— O singură căruţă?

— Garda personală aşa zice.

Rivas se lăsă în scaun, bătu darabana cu degetele pe masă iar ochii îşi pierdură fixitatea aceea pătrunzătoare, când începu, pentru prima oară după trei ani, să pună la cale o nouă răscumpărare.

— Trebuia să vii imediat la mine, spuse el, nu să pierzi vremea încercând să-mi pui în pericol slujba de aici şi trimiţându-mi-l pe clovnul ăla. În orice caz, e bine că a fost o singură căruţă, care mergea spre est; asta înseamnă că păstorul voia să mai recruteze încă unul sau doi oameni, înainte să se întoarcă la tabăra caravanei. S-ar putea să fie încă în zonă şi să fi poposit într-unul din cartierele părăsite, de dincolo de zid.

— Poţi să afli în seara asta?

Rivas surâse de naivitatea întrebării.

— Nici vorbă. Nu poţi să te duci şi să-l întrebi aşa, nitam-nisam, pe cel mai apropiat cabotin, unde a plecat una din căruţele lor. Şi chiar dacă ar fi aici – chiar dacă în noaptea asta ar fi lună plină, în loc de nori aducători de ploaie – ai idee cam pe câţi kilometri se întind ruinele?

— Atunci, mâine dimineaţă. Aşa cum Montecruz începuse să-ţi explice, tot ce-ai de făcut e…

— S-o localizez. Mda, el aşa a zis, dar nu prea o să fie aşa. Am să efectuez şi răpirea şi evadarea.

Ochii lui Barrows se îngustară, iar pe faţa lui apăru expresia împietrită, pe care Rivas şi-o amintea atât de

bine.

— Nu, spuse el ferm. Nici nu se pune problema.

Rivas îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Frake McAn locuieşte dincolo de Mister Lou's, pe Sandoval Street. Nu-i spune că te-am trimis eu – dacă nu vrei să te privească cu ochi răi. Şi nu-ţi pierde timpul, adăugă el, împungându-l cu degetul pe Barrows. O parte din caravanele care recrutează merg direct în Oraşul Sfânt.

Inhâţă paharul cu bere şi caută cu mâna zăvorul de la uşă.

Barrows ridică o mână descărnată.

— În regulă, spuse el, obosit. Aşteaptă, stai jos, a ta e. Toată afacerea, cum ai spus.

Rivas deschise uşa şi se aplecă în afară.

— Mojo! strigă el. Încă o bere aici! închise şi-şi reluă locul.

— Atunci, ne-am înţeles, Barrows. îşi trecu inconştient degetele prin păr, ciufulindu-l. Zece mii de „cinciuri" de rachiu Currency; un cec de cinci mii acum şi încă o dată pe atât, când şi dacă pot s-o aduc pe Urania înapoi, între zidurile din Ellay.

— Ai înţeles greşit. Cinci mii e preţul total.

— Montecruz a urcat la zece.

— Pe Montecruz l-a luat valul, din cauza îngrijorării. Cred că e de înţeles. Dar nu există niciun…

— Chestia asta o discuţi tu cu el, mai încolo, spuse Rivas. Eu accept oferta care mi s-a făcut.

— Preţul pe care-l ofer, spuse Barrows supărat, e cu mult peste tot ce ţi s-a plătit până acum.

Uşa fu deschisă de afară şi Mojo intră şontâcăind, puse berea proaspătă pe masă, luă paharele murdare şi ieşi.

— Evident că pentru tine ea valorează cinci mii şi

nicidecum zece, remarcă sec Rivas. Ai reţinut adresa lui McAn? Dincolo de Mister Lou's, pe…

Barrows îl privea fix, plin de ură.

— Interesant, îl întrerupse el, şi în voce i se simţea o anume încordare. Credeam că practicarea îndelungată a împărtăşirii, la cabotini, eroda întotdeauna doar inteligenţa cuminecatului, dar văd că poate face un rău mult mai mare – văd că poate distruge empatia şi însuşi omenescul persoanei, lăsând numai un… soi de insectă ageră şi vicleană.

Rivas ştia că Barrows urmărea să-l înfurie, aşa că se lăsă în scaun şi râse.

— Nu e rău, Barrows! îmi place, am s-o notez; poate am s-o folosesc cândva, într-un cântec.

Se aplecă înainte şi-şi lăţi faţa într-un zâmbet.

— Şi sper că-ţi dai seama că „o insectă ageră şi vicleană", după cum ai spus, cu atâta diplomaţie, este exact ceea ce îţi trebuie acum. Da, am fost cabotin aproape trei ani, după noaptea aceea când m-ai alungat de pe moşia Barrows şi am mers, într-adevăr, de câteva ori la împărtăşania lor distrugătoare – cum probabil că face şi Urania, chiar în clipa asta – grozav gând, hm, nu-i aşa? – deşi m-am gândit imediat la nişte metode, ca să-i diminuez efectele şi să-mi fac mintea imună în faţa ei. De-asta sunt singurul care-a fost în stare să-i smulgă pe oameni din mâinile lui Jaybush… sau, hai să zicem, din farfuria lui de la cină; sunt sigur că asta-ţi place şi mai mult, doar te ştiu mare amator de metafore pitoreşti, nu?

Uşa se deschise din nou, dar de data asta, cel care apăru în cadrul ei, rânjind furios, fu Steve Spink.

— Ai de gând să te-ntorci, Greg? Lumea a-nceput să plece şi ţin minte ce ziceai, că întotdeauna umpli ochi localul.

Rivas avu o viziune rapidă şi involuntară, despre cum ar ajunge, probabil, dacă şi-ar pierde slujba şi ar rata

afacerea Barrows, cu răscumpărarea: un om trecut de prima tinereţe, cântând din scripcă pentru un gologan, nu te miri ce colţ din Dogtown, cu barba deasă şi încâlcită – nicidecum simbolul, îngrijit atent, al situării pe linia care desparte clasele superioare de cele de jos – dar sorbi tacticos din bere şi. reuşi să nu pară preocupat când spuse:

— Mă întorc într-un minut, Steve. Doar n-o să uite cine sunt, până atunci.

— Sper că eşti sigur de asta, Greg, spuse Spink, dezvelindu-şi încă doi dinţi, când rânji. Apoi îl observă pe însoţitorul lui Rivas. Ia stai, ăsta-i bătrânul care…

— Ştiu, Steve. Încă un minut.

Uşa se închise la loc, amortizând zumzetul mulţimii, iar Rivas se întoarse spre Barrows, cu sprâncenele ridicate.

— Ei bine?

— În regulă, spuse bătrânul încet. Zece. Cinci acum şi cinci când o aduci înapoi.

— S-a făcut. Vino după spectacolul de diseară, ca să stabilim amănuntele.

Barrows aprobă din cap, se ridică în picioare şi ocoli masa, îndreptându-se spre uşă, dar se opri.

— A, că veni vorba… spuse el, şovăitor.

Rivas îşi ridică ochii, vizibil iritat.

— Ăăă… e ceva care mă… nedumereşte de treisprezece ani încoace. Poate că n-ar trebui sântreb.

Rivas se temu, bănuind ce avea să urmeze, dar spuse „Da?” pe un ton indiferent.

— De ce – iartă-mă, să ştii că nu insist deloc să-mi răspunzi – dar în noaptea aceea, când te-am izgonit, de ce te-am găsit pitit după tufişurile alea, în patru labe, vomitând şi… lătrând?

Rivas se simţi umilit, când îşi dădu seama că se făcuse roşu la faţă. „De ce”, îşi spuse, „niciunul dintre noi

nu poate uita întâmplarea aia nenorocită?”

— Te întrebi-asta de treisprezece ani? spuse el.

— Da.

Rivas clătină din cap şi făcu semn spre uşă.

— Întreabă-te mai departe.

*

* * *

După ce plecă Barrows, Rivas se lăsă în scaun şi dădu din nou paharul peste cap, după care, cu băgare de seamă, se relaxă şi-şi îngădui să-şi aducă aminte de noaptea aceea dezastruoasă – prima şi ultima dată când gustase rachiul Currency.

Se întâmplase în toamna – Rivas numără anii pe degete – celui de-al şaselea an al celui de-al Şaselea As, când Urania Barrows se hotărâse să-l invite pe Gregorio, iubitul ei care era muncitor agricol, la petrecerea simandicoasă pe care o dădea de ziua ei – împlinea şaptesprezece ani. Deşi era doar fiul unuia din fermierii arendaşi, Gregorio, pe atunci de optsprezece ani, izbutise să pună ceva bani deoparte – o bancnotă de cinci – şi niscai mărunţiş, ceea ce însemna o groază de parale pentru un muncitor agricol – iar în ziua petrecerii îi cheltuise pe toţi cu o îngâmfare aristocratică, închinând un costum, tunzându-se şi bărbierindu-se. Se dusese la petrecere şi, deşi fusese teribil de nervos în compania aceea sofisticată, produsese o impresie bună… până când se servise rachiul.

Tânărul Gregorio băuse vin încă din copilărie, dar spirtoasele distilate erau o noutate pentru el şi nu ştia că trebuie să le bei mai încet. În cele din urmă îşi dăduse seama că se îmbătase prosteşte şi că o pusese într-o situaţie delicată pe Urania, aşa încât părăsise petrecerea… şi de cum ajunsese la aer curat constatase că îi venea să verse.

Cum nu voia să fie văzut vomitând, ieşise, clătinându-se, de pe potecă şi găsise un locşor în spatele unor tufişuri,

se lăsase în patru labe şi începuse procesul îndelungat al eliminării rachiului din stomac.

La un moment dat, când se oprise ca să-şi tragă sufletul, auzise o doamnă de pe potecă întrebând pe cineva ce erau zgomotele acelea ciudate, care veneau de dincolo de tufişuri. Vocea unui bărbat răspunsese că semănau cu cele făcute de un câine.

Rivas se înfioră acum şi dădu pe gât berea, îşi aminti că îşi dorise cu disperare ca invitaţii să le lase-ncolo de zgomote şi să plece, iar ceva îi spusese că modul cel mai sigur în care ar putea reuşi acest lucru ar fi să-i convingă că era într-adevăr un câine, şi nu ceva care să necesite cercetări. Aşa că începuse să… latre.

Acum se ridică şi deschise uşa, dar nu izbuti să alunge amintirea ultimelor lui clipe conştiente, din noaptea aceea catastrofală… când, în fine, deschisese ochii şi, văzuse ghetele lui Irwin Barrows la vreo cincisprezece centimetri de faţa lui.

Părăsi cămăruţa trăgând uşa după el şi în timp ce se îndreptă, împleticindu-se, către scenă – alcoolul i se suise iar la cap – ochii lui zăriră ca prin ceaţă barul întunecos, scena din faţă şi chipurile neliniştite care-l priveau; suprapusă scenei, ca un al doilea plan transparent, revă-u şoseaua cu două benzi, care din cauza ceţii dese părea un drum izolat, traversând de-a curmezişul cerul îngheţat, şi pe care o zbughise, pe jos, în cursul acelei zile îngrozitoare, cu treisprezece ani în urmă. Tremura de frig, era ameţit şi-i venea să verse, din cauza loviturii şi a mahmurelii: Irwin Barrows, simţindu-se ofensat, îi trăsese un şut zdravăn în cap, înainte de a-l târî de după tufişuri şi de a le porunci celor de la bucătărie să-l ducă de-acolo şi. să-l zvârle undeva, în afara hotarelor proprietăţii Barrows.

Mersese toată ziua şi când soarele se ridicase, risipind treptat ceaţa, văzuse pentru prima oară ruinele bătute de vânturi şi acoperite de vegetaţie ale marelui şi

vechiului Ellay, animate acum doar de ţipetele papagalilor şi ale maimuţelor. Decrepitudinea dădea scheletului construcţiilor, încă impunătoare, un aer de măreţie tragică, pe care nu l-ar fi putut avea, pe vremea când erau locuite, iar numărul lor – se întindeau până la linia orizontului, ca nişte şiruri de pietre funerare lăsate în paragină – era destul de mare ca să-i inspire respect tânărului Gregorio; de câteva ori, curiozitatea fusese mai puternică decât starea lui proastă, graba şi spaima nelămurită să nu se rătăcească, aşa că se apucase să exploreze încăperile vechi, urcând şi coborând scări şubrede şi acoperite de moloz. Când dăduse, în sfârşit, cu ochii de înaltul zid vestic al Ellay-ului, doar vârfurile zvelte ale crenelurilor mai erau luminate de soarele roşietic, care apunea. Râul care curgea dincolo de oraş, pe jumătate secat, era invizibil în întuneric iar teama de bufniţe şi cucuvele îl făcuse să nu ia în seamă durerea de cap şi să parcurgă în goană ultimele două mile.

Aceea era prima noapte pe care nu şi-o petrecuse în casa tatălui său şi, după două ceasuri de rătăcire deznădăjduită pe străzi, se refugiase într-un ungher al unui şopron din Dogtown. Nu era singurul vagabond care căutase adăpost acolo şi fusese trezit de câteva ori de pornirile afectuoase ale vreunuia sau altuia din vecinii de şopron, urmate de efortul dezgustat de a le respinge. Un tânăr, insultat de refuz, îl întrebase pe Gregorio dacă avea chef să plece din oraş chiar atunci, prin poarta Dogtown. Rivas declinase oferta, politicos… iar după câţiva ani, aflase că nu exista o asemenea poartă şi că expresia „a pleca prin poarta Dogtown” însemna a dispărea, la figurat sau la propriu, într-unul din canalele colectoare, omniprezente şi pline de murdării, din Dogtown.

În dimineaţa următoare, ameţit de foame şi oboseală, se aşternuse la drum iar în zona Porţii de Sud, de lângă Sandoval Street, se întâlnise cu grupul de credincioşi,

cunoscuţi în rândul oamenilor sub numele de cabotini… acei cabotini extraordinar de preocupaţi de soarta altora, gata întotdeauna să te bată încurajator pe umăr şi să arboreze un zâmbet plin de înţelegere.

*

* * *

„A avut dreptate Steve”, îşi spuse, stingherit, când urcă din nou pe scenă şi privi asistenţa – „au plecat destul de mulţi. Cât timp oi fi stat de vorbă cu Barrows, în cămăruţă? Probabil că aş face o greşeală dacă aş întreba – aş recunoaşte că nu ştiu. Fir-ar să fie de whisky! în seara asta, gata cu berea şi cu celelalte, băiete!”

Vru să dea semnalul pentru „Everybody Wants to Smoke My Comoy” dar îşi aminti că-l cântase deja, aşa că dădu semnalul pentru „Drinking Alone”.

Fandango oftă desluşit când începu să cânte. „Of, Tommy, uită-te şi tu la jumătatea plină a sticlei”, îşi spuse Rivas. „Probabil că următoarea vedetă, care o să ajungă aici, n-o să vrea să cânte nimic altceva decât scrap şi bugwalk”.

CAPITOLUL DOI

Într-un fel, cerul albastru şi senin, care se vedea prin geamurile fără ferestre, făcea ca interiorul camerei să arate şi mai sărăcăcios. Rivas avu impresia că Toothtalker însăşi semăna cu una din vechiturile acelea bolnăvicioase, de care încerca să nu se împiedice. Gândul îl făcu să zâmbească, în ciuda durerii de cap. „Da”, îşi spuse, „printre toate tablourile, borcanele cu eşantioane, cărţile putrezite şi bucăţile alea de maşinării, vechi şi de neînţeles, arată ca o mumie bătrână şi uscată”. Maxilarul inferior, poate din cauza unor greşeli de îmbălsămare, se desprinsese treptat de restul feţei; uscată, efigia încremenise pentru totdeauna într-un strigăt violent, dar mut.

„O mumie care”, adăugă el, în timp ce ea le mai oferi

o dată musafirilor zgomotul acela gutural, grav şi lugubru, la care se pricepea atât de bine, „începuse să fie locuită de şoricei”. Chiar dacă era irascibil şi abia-şi putea ţine ochii deschişi, după o noapte în care nu dormise aproape deloc, Rivas trebui să-şi înăbuşe un chicotit. Efortul îi accentuă durerea de cap.

Se uită la scaunul de lângă el şi văzu că Irwin Barrows stătea cu umerii strânşi, aplecat înainte, privind-o neliniştit pe bătrâna nemişcată, care gâlgâia. Rivas fu surprins: crezuse că insistenţa lui Barrows, să o consulte pe Toothtalker înaiqte să se ocupe de răscumpărare, era o simplă formalitate, un gest tradiţional, ca şi cum ai lăsa căruţa să se „încălzească” vreo câteva minute, în dimineţile reci, înainte să strângi hăţurile şi să porneşti… Dar bătrânul bancher era, pe cât se pare, la fel de credul ca ultimul dintre gunoierii care urcaseră vreodată scările astea din turn, ca să asculte judecata lumii spiritelor, în care ţinuturile de dincolo de ziduri erau favorizate sau primejduite mai cu seamă de configuraţia astrelor.

Rivas se simţi aproape trădat, când înţelese asta. „Zău aşa”, îşi spuse, „doar eşti unul din cei mai bogaţi oameni din Ellay. Dacă pot eu să-mi dau seama că e o prostie, cu siguranţă că poţi şi tu”.

Se lăsă în scaun şi se uită pe fereastră, la priveliştea luminată de soare dar încă acoperită de rouă. Spre stânga, izbuti să vadă o fâşie verde, care era marginea gospodăriilor din sud, dar spre miazăzi nu se zărea decât întinderea presărată cu clădiri pustii, lăsate în paragină – o scenă aflată undeva la mijloc între peisajul citadin şi cel rural, animată de scaieţii purtaţi de vânt şi, din când în când, de silueta zdrenţăroasă a unui gunoier, prea vlăguit ca să se aventureze departe de zidurile oraşului. Mai la sud, putu vedea strălucirea portului San Pedro. Dincolo de el ştia că se află Long Beach Island, marea, iar mai jos, de-a lungul coastei, la gura fluviului Santa Ana – Irvine.

„Sper că am să pot s-o prind”, îşi spuse, „fără să trebuiască să merg prea mult în direcţia aceea”. Se înfioră, amintindu-şi de o răscumpărare – una nereuşită – care îl adusese până în apropierea zidurilor albe ale Oraşului Sfânt al lui Jaybush, din Irvine. „Nu vreau să mă mai apropii vreodată de locul ăla blestemat”, îşi zise cu hotărâre. „N-ar fi chiar aşa rău, dacă n-aş avea bănuielile mele că e într-adevăr un fel de Mesia. Tata obişnuia să se jure că văzuse ploaia fină de stele căzătoare, care luminaseră cerul în noaptea Zămislirii lui Jaybush, cu vreo treizeci şi ceva de ani în urmă – şi chiar religiile rivale admit că, înainte de a se retrage din viaţa publică, reuşise de câteva ori – fapt verificabil – să-i aducă pe morţi la viaţă… Deşi, tot ele susţin că s-ar fi bucurat şi de ajutorul Satanei”.

Un petic din lumina soarelui de dimineaţă se lăţea încet pe perete şi când Rivas o privi din nou pe bătrâna din colţ îi văzu chipul luminat: în gura căscată luceau toate bucăţelele de metal lipite.de dinţi. „Ei bine, Barrows nu se poate plânge că n-a meritat banii”, îşi spuse. „Probabil că are acolo jumătate de livră de deşeuri”. Rivas ştia – spre deosebire de Barrows – că ce auzeau era doar o imitaţie şi că adevăratul vorbit din dinţi apărea, probabil, ca o consecinţă a plombelor micuţe, de metal. În anii din urmă câţiva oameni semnalaseră, într-adevăr, că auzeau nişte voci nedesluşite în propria gură; dar spuseseră că nu se întâmpla decât foarte rar şi doar pe vârful muntelui, iar Rivas nu mai auzise de vreun caz verificat ca atare, în ultimii zece ani.

Cu toate acestea, era o probă nepreţuită de superstiţie populară, în folosul ghicitorilor.

Rivas căscă zgomotos – în aşa fel încât, preţ de o clipă, se păru că el şi cu bătrâna cască în tandem – dar închise brusc gura, când Barrows îi aruncă o privire furioasă şi se stăpâni, aşezându-se mai confortabil în

scaun. Noaptea trecută renunţase să mai adoarmă, după ce un vis despre Urania îl făcuse să cadă din pat, tocmai când ceasul bătea ora unu. îşi petrecuse restul nopţii pe acoperişul clădirii, cu pelicanul alături, scârţâind şi zdrăngănind improvizaţii şi bubuieli fantastice şi din ce în ce mai tari, pe melodia de la Peter and the Wolf.

Poate fiindcă Rivas nu păruse impresionat de felul cum procedase până atunci, bătrâna Toothtalker îşi destinse maxilarul şi dădu fuga la un dulăpior de unde, după ce dărâmă nişte lucruri, scoase un telefon galben, din plastic, cu un receptor, care începu să zbârnâie şi să ţâcâne după ce-l scuturâ de câteva ori. Se încruntă mustrător la Rivas şi începu să şoptească în aparat.

Câteva minute încercă să fie atent, măcar ca să desluşească ce spunea despre el lumii spiritelor, dar se părea că visul din noaptea trecută rămăsese agăţat de el, ca un miros nedesluşit şi neplăcut, care putea fi ignorat, în general, dar se arăta gata să-şi facă simţită prezenţa, când îşi modifica poziţia. În cele din urmă oftă, se dădu bătut şi se lăsă din nou pradă amintirilor.

În vis, Urania făcea parte dintr-un şir de oameni în genunche aţi, într-un cuib specific cabotinilor – o încăpere strâmtă, undeva în mijlocul ruinelor, presărată cu acel gen de resturi pe care niciun gunoier nu-şi dă osteneala să le strângă. Preotul – cunoscut sub numele de jaybush, fiindcă în timpul desfăşurării împărtăşaniei devenea întruparea concretă şi deplină a lui Mesia, a lui Norton Jaybush însuşi – se plimba prin faţa şirului, întârziind în dreptul fiecărui împărtăşit, doar cât să îl sau să o atingă pe frunte.

Fiecare dintre siluetele îngenuncheate avu cel puţin o mişcare convulsivă, simţind atingerea, iar multe se prăbuşiră în crize violente. Rivas îşi mai amintea încă foarte limpede prima lui împărtăşire – cum îl privea pe jaybush-ul care mergea prin faţa şirului, îndreptându-se spre el, şi cum se întreba cât anume din reacţia de peşte

prins în cange a celorlalţi era simplă isterie şi cât prefăcătorie ordinară; apoi jaybush se apropiase de el, îi atinsese fruntea şi un şoc fizic sfâşietor îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa; îşi revenise abia după o jumătate de oră, pe podea, ameţit, învineţit şi stupefiat.

În vis, când jaybush-ul se apropiase de Urania şi o atinsese, ea începuse să degaje un nor enervant de aburi trandafirii şi continuase, mult după ce plămânii ei ar fi trebuit să se golească de tot, iar când Rivas dăduse fuga, îngrijorat, şi o luase în braţe, simţise cum trupul i se micşorează înăuntrul hainelor, aidoma mareei care se retrage; multă vreme o legănase pe fata din ce în ce mai uşoară care, incredibil, încă mai expira, iar în cele din urmă golirea se terminase, iar când îşi ridicase capul de pe umărul ei, privindu-i chipul, rămăsese doar un craniu dezgolit, ale cărui orbite căscate îl fixau.

Dar, îşi aminti acum cu un fel de îngreţoşare, descoperirea aceea nu-i schimbase în niciun fel hotărârea de-a o aduce înapoi în Ellay şi de-a o lua de soţie. Se frecă la ochi şi-şi aranjă o şuviţă rebelă.

— Ah, spuse bătrâna, dând din cap şi plimbându-se de colo colo, cu receptorul telefonului lipit de ureche. „Neutroni, ai spus? Fir-ar să fie! Şi… cilindri principali? Doamne, ai milă”. îl privi cruciş pe Rivas, ca să-şi dea seama dacă era impresionat cum se cuvine de aceşti termeni esoterici. El observase că nu catadicsise să pună capătul firului telefonic în legătură cu nimic şi că îl târa pe podea după ea. Se întrebă dacă o să se împiedice de el. „Zece – patru”, spuse ea, în cele din urmă, şi puse telefonul pe pervaz – pe cât se părea, ca să se răcească.

Se întoarse spre musafiri.

— Ei bine, spiritele au avut foarte multe de spus. Dumneata, domnule, spuse arătând spre Rivas, eşti cauza unei mari nesiguranţe. Vezi dumneata, în fiecare ecuaţie există câte un factor necunoscut – clenciul, cum îi spunem

noi, matematicienii – iar ca să desluşim diversele linii ale vieţii şi să vedem care este cea mai sănătoasă trebuie să…

După care se lansă într-un discurs lung, plin de „rezonanţe de identitate” şi „viteze orbitale ale sufletului”, arătând adeseori, în sprijinul afirmaţiilor, spre colecţia de cărţi vechi şi acoperite de praf, adunate, evident, la întâmplare. Imediat după aceea dădu la iveală un pachet de cărţi de joc şi, amestecându-le, le aduse la cunoştinţă că Matt Sandoval, legendarul Prim As din Ellay, desemnase pe patul de moarte cele cincizeci şi două de cărţi drept mijlocul prin care cei înzestraţi mistic îl puteau consulta, chiar şi după deces. Cei patru „aşi”, îi informă ea pe musafiri, erau numiţi aşa fiindcă reprezentau cele patru temperamente ale Asului însuşi. Pe urmă începu să aşeze cărţile pe suprafaţa mesei, într-o dispunere care părea să aibă o anumită semnificaţie, încruntându-se sau dând din cap la fiecare carte adăugată.

Rivas încetă să mai fie atent. În ultimii ani învăţase cu sârguinţă să citească scrierile vechi, cu toate literele lor tăcute, cu timpuri inutile şi fabuloase, cu cuvinte rare; şi, de fapt, chiar citise câteva din cărţile şi revistele care figurau, ca obiecte de podoabă, în casele celor mai avuţi, şi ca ajutoare în sprijinul ghicitorilor. Şi chiar dacă nu ajunsese la o înţelegere foarte clară a lumii strălucitoare, aglomerate şi „electrice” de acum mai bine de un secol – până şi hărţile lor descriau o linie sudică, de coastă, a Californiei, care nu mai exista – acumulase destule date ca să-şi dea seama că majoritatea oamenilor, care îşi câştigau existenţa pretinzând că au cunoştinţă despre vechile minuni, ştiau de fapt mai puţin decât el.

Povestea ei, despre Sandoval, care inventase cărţile de joc, de pildă, şi numise aşii după propria-i titulatură era – şi Riyas ştia asta – exact pe dos. Rivas citise un jurnal ţinut în timpul stăpânirii Primului As şi aflase că, în realitate, cetăţenii din Ellay doriseră să confere titlul de

rege omului care înfiinţase moneda, construise zidul, dizolvase teroarea inspirată de „motocicliştii” cu apucături piratereşti, cărora li se spunea urlători, şi reîntemeiase agricultura. Sandoval acceptase funcţia, dar nu şi titlul. „Au fost prea mulţi regi”, zice-se c-ar fi spus; „şi cum Damă, Valet sau Joker nu merge, am să fiu primul As”.

Oricum, bătrâna îi dădea înainte.

— Văd că veţi avea succes amândoi, spuse ea. Spiritele spun că veţi găti cu gaze. La tine, omule – continuă ea, arătând spre Barrows – văd o creştere a averii, văd cum se rostogolesc spre tine sticlele acelea vechi, cu rachiu.

Rivas se uită la Barrows. Da, pomenirea întâmplătoare a rachiului o ajutase pe Toothtalker să-şi arunce precis cârligul – ochii bătrânului erau larg deschişi iar încheieturile degetelor, încleştate pe braţele fotoliului, se albiseră.

— Iar la tine, continuă ea, arătând acum spre Rivas şi fixându-i inelarul gol, cu privirea, văd… că te vei reîntâlni cu o iubită de mult pierdută… văd o nuntă şi… şase copii.

Rivas o privi chiorâş. „Babă mincinoasă!” îşi zise, cuprins deodată de panică, „nu spune asta, el chiar crede în prezicerile tale idioate!”. Muzicianul se uită temător la bătrân: după cum se aştepta, Barrows îl privea rece şi dădea din cap.

— Chiar mă întrebam cât de mare ar fi riscul, murmură Barrows.

Rivas se hotărî deodată să plece după Urania neplătit şi de capul lui, dacă era nevoie – dar dacă s-ar duce chiar acum, ar rămâne aproape sigur fără sivţibă, iar banii lui Barrows însemnau diferenţa dintre un an-doi tihniţi şi îmbelşugaţi – timp în care să caute un alt post – pe de o parte, şi sărăcie, mâncare proastă, vinderea lucrurilor şi cerşitul grăbit şi nedemn al oricărui fel de slujbă, pe de alta. Iar dacă era posibil, voia să-l împiedice pe Barrows să

angajeze alt răscumpărător care, cu siguranţă n-ar fi reuşit decât să tulbure apele şi să-i pună în gardă pe cabotini.

— Uite ce e, spuse el pe un ton calm, bătrâna e o escroacă şi nu se pricepe să ghicească viitorul nici cât mine. Numai fiindcă a…

— Nu încerca să susţii asta, Rivas, scrâşni Barrows. Cum îţi închipui că a ştiut…

— A spus doar c-ai să câştigi o groază de bani! Asta e minciuna clasică a ghicitorilor, fir-ar a naibii! Exact aşa ceva mi-a turnat şi mie! Nu ştia că tu eşti tipul care se ocupă de distilare.

Deconcertată de izbucnirea provocată de o previziune atât de inofensivă Toothtalker ascultase atent; la ultima propoziţie a lui Rivas, sprâncenele i se ridicară.

— Ba am ştiut, spuse ea imediat. Dimensiunile vibratorii mi-au spus totul. Greg Rivas şi Irwin Barrows, ăştia sunteţi.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, Rivas ţâşni de pe scaun, se repezi la fereastră şi ridică receptorul telefonului care tăcuse, dar începu, din nou, să zbârnâie când îl agită.

— Naiba să-l ia, îi strigă lui Barrows, nu e nimic adevărat! Uită-te aici!

Desfăcu căpăcelul perforat, din plastic, al scoicii receptorului, de unde ieşi o viespe mare; aceasta zbură într-un opt imprecis în faţa ochilor lui, după care i se aşeză pe obraz şi-l înţepă.

— Au, fir-ar a dracului!

— Ai văzut? strigă Toothtalker, triumfătoare. Nu poţi să-ţi bagi nasul în instrumentele ştiinţifice şi să rămâi nepedepsit!

Viespea găsi fereastra şi dispăru afară.

— Poftim, m-ai făcut să-mi pierd… receptorul de înaltă frecvenţă.

Rivas îşi dădu seama că Barrows, care nu ştia cum funcţionează un telefon, era şi mai impresionat, acum, de

puterile lui Toothtalker decât fusese cu un minut în urmă.

— Doamne sfinte, exclamă bătrânul, Rivas n-o să moară, nu?

Rivas începu să întrebe sarcastic: „Dintr-o înţepătură de viespe?” dar bătrâna, cu reflexele unui povestitor cu vechi state de serviciu, obişnuit să potolească publicul dificil, scoase rapid un pistol cu apă de sub veşmânt şi-i trimise un jet de gin curat, calitatea întâi, drept în faţă; Rivas cârâi, merse, clătinându-se orbeşte, la fereastră şi se sprijini de pervaz, gâfâind şi scuipând.

— Ar fi murit, spuse ea cu seninătate, dacă nu i-aş fi dat asta. Lichid radioactiv, distilat din izotopi. Norocul lui c-am avut la îndemână… N-a fost o viespe obişnuită.

Simţindu-se învins, Rivas se îndreptă din şâle, inspiră adânc şi se întoarse ca să-l înfrunte pe Barrows.

— Ascultă aici, spuse el. îţi promit că ţi-6 aduc acasă – în ideea că am să pot s-o iau de lângă cabotini – dacă-mi promiţi şi tu c-o laşi sta se mărite cu mine, dacă îşi dă seama ce face… şi dacă întâmplător mai vrea, după toţi aceşti ani. Ce zici? Să rămână la latitudinea lui Un, să hotărască ea dacă profeţia acestei femei a fost corectă.

Barrows începu să vorbească dar Rivas îl întrerupse, strângând şi mai tare, în pumn, receptorul telefonului, căruia nu ştia cum de nu-i dăduse drumul, şi trântindu-l de pervazul de beton. Receptorul explodă şi bucăţelele de plastic galben plutiră zumzăind prin aer şi căzură cu zgomot printre grămezile de vechituri aruncate alandala.

— Şi bineînţeles, continuă Rivas, ţine minte că sunt singurul răscumpărător care are într-adevăr şanse să pună mâna pe ea.

Barrows îl privi, îngustându-şi ochii, câteva clipe, iar Rivas fu uşor surprins să constate că, de fapt, bătrânul arăta nesigur pe el şi chiar puţin bolnav – ca şi cum preţul acestei răscumpărări ar fi început să implice şi altceva, în afară de rachiul Currency.

— Ne faci viaţa grea, la amândoi, spuse Barrows încet.

Rivas nu era sigur că înţelesese ce voia să spună bătrânul dar răspunse:

— Încerc doar să împart răspunderea.

Străbătu încăperea până în locul unde stătea

Barrows şi îi întinse mâna dreaptă.

— Promiţi?

Barrows oftă.

— Sper din tot sufletul că n-o să se hotărască să rămână cu tine. Bine, promit.

Întinse mâna şi, accentuându-şi gestul ca un judecător care izbeşte, plictisit, cu ciocănelul în masă, îi strânse mâna lui Rivas.

*

* * *

Puţini dintre prietenii lui l-ar fi recunoscut, în personajul cu un aer rătăcit, care stătea în piaţa plină de băltoace de lângă Poarta de Sud, pe Gregorio Rivas; petrecuse o oră, după ce ieşise de la Toothtalker, la croitor şi la frizer. Acum, ras, cu părul pieptănat pe spate, cănit şi adunat la ceafă, îmbrăcat, în locul hainelor stridente, cu un costum curat de in aproape alb, arăta cu câţiva ani mai tânăr, imaginea perfectă a unui tinerel de familie bună, derutat fiindcă rămăsese fără prieteni, mahmur şi fără ocupaţie, în cartierul cel mai urât al marelui oraş.

Nu era singurul care hoinărea pe acolo. Pentru toată lumea, Poarta de Sud reprezenta zona înconjurătoare din apropiere, precum şi poarta propriu-zisă, prin care Sandoval Street pătrundea în oraşul împrejmuit de ziduri; erau, poate, cei mai activi şi mai aglomeraţi cincizeci de yarzi pătraţi din sudul Californiei. Chiar atunci, cel mai priceput strângător de resturi lemnoase din Ellay tocmai aducea câteva căruţe, fiecare plină vârf cu bârne de lemn, majoritatea putrezite şi cu bucăţi de beton prinse de ele,

deşi pe unele mai lucea încă vopseaua de altă dată. Mirosul de mucegai al lemnelor dezgropate de curând se lupta, în aerul dimineţii, cu aroma sandviciurilor calde vândute ici şi colo, la colţ de stradă, cu duhoarea care venea dinspre Dogtown, de fiecare dată când vântul se mai liniştea puţin şi cu izul înţepător al fumului provenit din depozitele de cărbune şi leşie, din zona de est a lui Woolshirt; iar clădirile mari şi vechi din partea vestică a lui Sandoval se făceau ecoul vieţii de zi cu zi, trăită printre movilele, şanţurile şi cocioabele din partea cealaltă. Rivas, pe care-l durea capul, fu asaltat de un vânzător de licitaţie, venit dinspre magazia cea mare, din lemn, unde se afla Biroul de Schimb al Relicvelor, de zgomotul ciocanelor din atelierele fierarilor şi de zăngănitul şi înjurăturile minerilor oţelari de sub străzi, care se chinuiau să desfacă şi să scoată la suprafaţă bucăţi din ţevile de oţel care zăceau în dezordine şi rugineau sub solul fertil al jumătăţii estice a Ellay-ului. Era chiar şi un cântăreţ de stradă, observă Rivas cu un rânjet strâmb, care ciupea corzile unui pelican şi cânta fals „Everybody Wants to Smoke My Comoy”. Rivas îşi frecă bărbia moale şi se întrebă dacă nu cumva lăsa în oraş mai mult din el însuşi, decât lua cu el.

Cum cartelele albe, care reprezentau rachiul, îşi schimbau foarte des stăpânul, în cartier, se vedea că mulţi dintre locuitorii lui erau gunoieri, mai puţin respectabili decât negustorii de lemn vechi şi minerii. Deşi continuă să se poarte ca un tânăr speriat de împrejurimile necunoscute, Rivas privi, amuzat pe ascuns, dansul specific al unui hoţ de buzunare profesionist – ciudat de asemănător cu o insectă, din cauza seriei de atingeri ezitante, culminând cu o mişcare rapidă ca de săgeată, cu tot corpul pregătit, parcă, să-şi ia zborul – şi înaintarea indolentă a unei prostituate cam trecute, care se împăcase cu urmele lăsate de timp şi ştia cum să valorifice cât mai bine umbrele şi hainele, care nu acopereau chiar totul. Lui

Rivas îi trecu prin minte că în clipa aceea era şi el un urzitor de plasă şi un pescar răbdător, în aceeaşi măsură ca fiecare dintre ei.

„Diferenţa dintre noi”, îşi spuse, ridicându-şi raniţa şi pornind agale spre alt colţ, „este că eu pescuiesc peşti răpitori”.

*

* * *

În următoarele cincisprezece minute, văzu câţiva oameni care trăiau cu adevărat suferinţa pe care el doar o mima. Ghemuit în pragul unei uşi, aproape de locul unde stătuse până atunci, Rivas observă un băiat vizibil subnutrit, care nu ieşise din adolescenţă şi care bombăn ea de unul singur, supărat, la adresa unor însoţitori imaginari şi se întrebă ce-l adusese în halul acela. Băutura şi sifilisul aveau nevoie, de obicei, de zeci de ani ca să distrugă mintea unui om, nu însă şi stupefiantele – mai ales Sângele Veneţian – sau împărtăşaniile cabotinilor, deşi cabotinii nu-i lăsau aproape niciodată pe străini să-l vadă pe vreunul din împărtăşiţii grav afectaţi.

Mai era pe-acolo şi o fetişcană beată, care la început dădu impresia că era cu nepriceputul cântăreţ din pelican, dar care în cele din urmă fu luată şi dusă de un chelios rânjit care, aşa cum Rivas ştia întâmplător, era un negustor de Sânge. „Ce s-o fi întâmplat”, se întreba Rivas acru. „Merge atât de prost cu narcoticele, încât trebuie să faci pe codoşul, în timpul liber? M-aş duce s-o salvez, dacă n-aş fi sigur că s-ar întoarce tot la unul dintre voi.

Sunt oameni”, îşi spuse, „cărora pur şi simplu le lipseşte voinţa de a supravieţui – sunt ca nişte apetitive umblătoare, care aşteaptă să-şi facă cineva timp şi să le devoreze. Şi chiar dacă lucrul care m-a ferit de… această delăsare catastrofică a fost probabil o însuşire neatrăgătoare, cum ar fi egoismul sau orgoliul, tot ăsta e motivul pentru care încă mai trăiesc, pot gândi şi am să fac

tot posibilul ca să mi-l păstrez”.

Rivas zâmbi, amintindu-şi răspunsurile pe care le dăduse, cu ocazia primei împărtăşiri în mijlocul cabotinilor: în timp ce restul împărtăşiţilor care-şi veneau în fire îl preaslăviseră pe Domnul Jaybush şi aflaseră cu certitudine când avea să se efectueze următoarea împărtăşanie, ca nu cumva s-o rateze, tânărul Gregorio Rivas, deşi buimăcit, epuizat şi bucuros că găsise adăpost şi companie, analizase situaţia cu luciditate. Nu se îndoise că misteriosul Norton Jaybush era mai mult decât un simplu om, poate chiar un zeu, însă perspectiva abandonării propriei individualităţi, pentru a se „uni cu Domnul”, îi repugnase profund.

Trupa de cabotini care îl luaseră cu ei îl dusese la un cuib aflat într-una din construcţiile părăsite din afara zidurilor, şi îl familiarizase cu modul de viaţă cabotin. În acea primă zi, îi privise pe câţiva dintre împărtăşiţii subjugaţi cum îşi exercitau „darul limbilor” şi îl tulburase nu atât bolboroseala feţelor vlăguite, cât faptul că toţi evoluau cu o armonie precisă şi fără niciun efort, de parcă – Rivas încă îşi mai amintea imaginea care i se formase atunci în minte – de parcă fiecare din ei era doar un inel vizibil al unui vierme mare şi vibratil. Rivas nu dorise deloc să se integreze ceremoniei şi descoperise, la scurt timp după aceea, că mintea înceţoşată de alcool era imună la împărtăşanie. Prin urmare, în ciuda interdicţiei de băutură, legiferată de Mesia, avusese grijă să nu se împărtăşească decât după ce se îmbătase discret. Asta îi permisese să contracareze efectul distrugător al împărtăşaniei… Deşi, nu fusese în stare să riposteze, nici măcar pe furiş, decât după ce-i venise ideea să-şi pună calităţile muzicale în slujba cabotinilor.

Iar pe urmă, după ce în sfârşit îi părăsise pe cabotini şi pornise spre nord-vest, către Veneţia, apăruse Sângele.

Veneţia era un oraş aflat într-un fel de carnaval

sălbatic, un oraş care se ivise, aidoma cristalelor dintr-o soluţie saturată, în jurul golfului semicircular cunoscut sub numele de Ellay – Ex Deep, în centrul căruia se afla incinta unei gropi submarine, renumită pentru strălucirea fantastică a culorilor curcubeului din unele nopţi. Cine avea mulţi bani şi ştia să-şi poarte singur de grijă putea, zice-se, să guste anumite plăceri uluitoare, în încăperile de deasupra şi în barurile de dimensiunile unor canale – Rivas auzisp povestindu-se despre „galeriile de reprimare”, unde puteai ucide, prin sugrumare, oameni care se ofereau de bunăvoie, împinşi, nu întotdeauna, dar adeseori, să facă asta de banii care, în aceste condiţii, reveneau familiilor; despre „instituţii cu profil sportiv”, bordeluri ai căror pensionari erau cu toţii deformaţi fizic, prin procedee de adaptare erotică; despre restaurante cu meniu marin, provenit din pescuitul sportiv, ai căror clienţi nu puteau fi transportaţi decât cu mare dificultate, pentru că erau orbi, în curs de descompunere şi imobilizaţi în acvarii pe roţi… dar nerăbdători să ia încă o masă neobişnuită şi extraordinar de scumpă; şi, bineînţeles, auzise despre atotcuprinzătorul club de noapte al blestemaţilor, locul despre care nu existau două relatări care să coincidă, dar căruia toate îi atribuiau o strălucire cumplită şi otrăvitoare: localul numit „Palatul Excentricului”.

Fiind un tânăr vagabond, fără lucru, Rivas nu putuse să verifice existenţa unor asemenea locuri fabuloase – până şi o tortilla umplută cu puţină fasole însemna o zi de muncă grea – dar Sângele era ieftin.

Drogul era un praf roşietic-maroniu, care putea fi prizat, fiert, fumat sau mâncat şi care îl slăbea pe consumator şi-l aducea într-o stare de semicomă, scăldându-l mângâietor într-o întreită iluzie: că îndeplinise fapte măreţe, că avea timp pentru odihnă şi că-i era cald; consumatorii cu vechime pretindeau, de asemenea, că simt o atenţie puternică şi iubitoare, ca şi cum i-ar fi legănat

Dumnezeu în persoană.

În Veneţia, gustarea Sângelui era de o actualitate plină de cutezanţă, poate fiindcă monştrii sângeroşi autentici erau extrem de neatrăgători. Mulţi dintre ei pur şi simplu mureau de foame, nevrând să-şi cumpere mâncare cu banii, care puteau fi folosiţi pentru procurarea unor cantităţi suplimentare de drog; nu mâncau, nu se scăldau şi abia se mişcau, târşâindu-şi paşii până la prima persoană pe care o puteau uşura de o para, două, după care se întorceau la prăvălia cu Sânge.

După ce Rivas îşi găsi o slujbă stabilă, ca spălător de vase într-unul din numeroasele restaurante, şi puse deoparte ceva bani, intră într-o seară într-o prăvălioară de Sânge de lângă un canal, curios să vadă cum era drogul, fiindcă în Ellay era ilegal şi scump. Proprietarul magazinului era şi el consumator şi rosti un panegiric atât de strălucitor, cu privire la marfă, încât Rivas o luă la sănătoasa, simţind că acest drog atotâmpâciuitor îl va deposeda de orgoliul pe care şi-l cultivase cu atâta grijă, de amintirile dureroase legate de Urania, de ambiţiile lui muzicale care începeau să prindă contur… Pe scurt, de tot ce-l făcea să fie Gregorio Rivas.

*

* * *

— Frumoasă dimineaţă, nu-i aşa?

Rivas tresări, readus la realitate, şi se uită, cg o speranţă precaută, la bărbatul care se oprise lângă el. Deşi nu era cât Rivas de înalt, era mult mai voinic şi, cu excepţia nasului şi ochilor, toată faţa îi era ascunsă de pălărie şi de o barbă stufoasă.

— Mda, spuse Rivas pe un ton nervos, găsind o poziţie mai comodă pentru raniţa de pe umăr. Dar puţin cam rece.

— Da, destul.

Bărbatul căscă şi se sprijini de zid alături de Rivas.

— Aştepţi pe cineva?

— A, da, spuse Rivas repede, am să… Se opri iar pe urmă ridică din umeri: De fapt, nu.

Bărbatul chicoti.

— Înţeleg. Auzi, mă duc să iau ceva de mâncare. Ţi-e foame?

Rivas nădăjdui că gestul rapid de ducere a mâinii la portofel păru spontan.

— …Nu prea.

— Eşti sigur? Ştiu un local unde o să ne dea fiecăruia câte o farfurie mare de madraca con juevos, din partea firmei, gratis.

Îi făcu cu ochiul.

— Şi pot să aranjez să ne dea o masă lângă foc.

Rivas se încruntă. Ceva nu era în regulă.

— Zău? Unde anume?

— O, un locşor undeva pe Spring, al unor prieteni de-ai mei.

Bărbatul căscă din nou, îşi întinse braţele deasupra capului şi pe urmă le lăsă să cadă – iar unul din ele ateriză şi rămase încolăcit pe după umerii lui Rivas.

Gura lui Rivas se transformă într-o linie dreaptă.

— Spring şi mai cum?

— Poftim? A, la doar două blocuri de-aici, Spring & Main. Cinci minute de…

— Exact.

Rivas se desprinse de sub braţul bărbatului.

— Ăsta e Clubul Băieţilor. Nu, mulţumesc.

Plecă în căutarea altui zid de care să se sprijine, însă bărbatul veni în grabă după el.

— Cunoşti locul, ai? Ascultă aici, flăcău, nu e momentul să te dai mândru. Dă-mi voie doar să…

Rivas se întoarse cu faţa la el şi-i permise bărbatului să vadă cuţitul pe care şi-l trăsese din mâneca dreaptă.

— Pot să ţi-l înfig în inimă atât de repede, că n-ai

avea timp nici să ţipi, declară el nu fără amabilitate. Vaya!

— Doamne, puştiule, în regulă! exclamă bărbatul şi se dădu înapoi. Ieşit din raza de acţiune a cuţitului, îşi îngădui să se depărteze nepăsător şi aruncă peste umăr: dar să ştii că puteam să-ţi fiu prieten!

„Îmi place”, îşi spuse Rivas, cu o nedumerire neprefăcută, în timp ce vârî cuţitul în teaca din mânecă şi se îndepărtă, „cum fiecare om, pe lumea asta îşi închipuie că prietenia lui sau a ei valorează ceva. Dumnezeule, dacaş fi într-adevăr un puştan lefter şi flămând m-aş necăji mai degrabă fiindcă am ratat acel mic-dejun”.

Mai devreme, Rivas observase un grup de tineri, ghemuiţi în jurul unui foc, sub o boltă înclinată din piatră, de lângă Biroul de Schimb al Relicvelor, iar când privi acum în direcţia aceea văzu că una din fete se îndrepta spre el, zâmbind, cu mâinile în buzunarele rochiei lungi, până în pământ.

— Ai pierdut un prieten, nu? întrebă ea, după ce se apropie suficient ca să vorbească încet şi să se facă auzită.

— A, nu-l cunoşteam, spuse Rivas, făcând un semn vag cu mâna. A venit şi a început să-mi vorbească, atâta tot.

— Ţi-e foame? Vino să iei micul dejun cu noi.

Inima lui Rivas bătea tare, fiindcă bănuia că ăsta era cârligul cu momeala pe care o aştepta, dar luă o poză de om care cade pe gânduri şi spuse:

— Ştii… n-am niciun ban…

Fata îşi puse mâna pe umărul lui şi îl privi în ochi.

— Banii sunt doar o tablă cu pătrăţele, într-un joc jucat de nişte copii nefericiţi, îi spuse ea deschis, iar el se întoarse cu spatele, ca nu cumva să i se citească pe chip satisfacţia nestăpânită – căci recunoscuse în afirmaţia ei una din formulele clasice de ademenire ale cabotinilor, neschimbata de când o auzise prima oară, în dimineaţa aceea pustie, cu treisprezece ani în urmă. O folosise şi el

mai târziu, în expediţiile de recrutare.

— Aşa o fi, spuse el, recitind o replică pe care şi-o aminti ca fiind uşor de contracarat, dar ai nevoie de bani ca să trăieşti.

— Nu, spuse ea cu blândeţe, trăgându-l către bolta înolinată, n-ai dreptate deloc. Ai nevoie de bani ca să mori. Ca să trăieşti ai nevoie de dragoste.

El râse cu amărăciune, ca un student.

— Asta e şi mai greu de găsit.

— Orice e greu de găsit, îi spuse ea, dacă nu ştii unde să cauţi sau ce anume cauţi.

„E mieroasă fata", îşi spuse Rivas, lăsându-se dus spre trupa de cabotini care acum îşi ridicaseră cu toţii privirile spre el şi îi zâmbeau; avea încă urme de murdărie pe gât şi pe la încheieturi şi dormise în rochia cu care era îmbrăcată, dar silueta era frumoasă, îşi spunea replicile cu destulă sinceritate şi, în ciuda dinţilor, zâmbetul era strălucitor ca o lampă aprinsă lângă geam, într-o noapte cu furtună şi oricum ăsta ar fi singurul lucru pe care l-ar fi observat un vagabond flămând.

Cabotinii adunaţi în cerc se mişcară, ca să-i facă loc lui Rivas iar el privi atent împrejur, în timp ce se aşeză pe gunoiul jilav – însă Urania nu se afla printre ei. Părea o trupă tipică: în majoritate tineri, cu figuri pe care era întipărită o varietate de expresii, începând cu optimismul timid al noului recrut, continuând cu speranţa luminoasă a celor care, aidoma fetei care îl oprise, trăiau în credinţă de câtva timp şi terminând cu neatenţia rătăcită a unei perechi de vechi împărtăşiţi, pe ale căror chipuri zâmbetul obligatoriu părea uitat, ca un covoraş care te întâmpină la intrarea într-o casă părăsită.

— Acesta este noul nostru prieten – le spuse însoţitoarea lui celor din grup, aşezându-se lângă el – care a avut amabilitatea şi a primit să ia micul dejun cu noi.

Se auziră exclamaţii discrete de încântare şi Rivas fu

încredinţat din toate părţile că sosirea lui le luminase ziua, într-un chip extraordinar. Se strădui să răspundă conform aşteptărilor.

Deodată, realiză că dădea mâna cu ceilalţi şi rânjea spontan, ca un idiot – căci existaseră cel puţin câteva secunde în care nu jucase niciun rol. Simţi un uşor tremur de nelinişte – ba chiar de frică – în străfundurile fiinţei sale, fiindcă această renunţare călduroasă şi fericită la propria-i personalitate i se mai întâmplase doar de două ori în viaţă: o dată, cu treisprezece ani în urmă, când fugise de acasă şi fusese abordat pentru prima dată de cabotini, iar apoi, cu doar trei ani mai înainte, în timp ce-şi dusese la îndeplinire ultima răscumpărare. O reperase, în cele din urmă, pe fata pe care fusese angajat s-o răpească, îşi pusese la punct planul de evadare pentru toiul nopţii şi îşi permisese luxul imprudent de a se odihni, între timp, în cuibul aglomerat al cabotinilor. De fiecare dată fusese doar o scăpare scurtă şi devenise vulnerabil doar din cauza oboselii extreme – dar ce scuză mai putea avea de data asta?

— Ce s-a întâmplat, frate?

O tânără cabotină slăbănoagă sesizase răceala bruscă a lui Rivas şi se aplecă înainte, plină de solicitudine, mângâindu-i obrazul cu o mână şi – observă el cu coada ochiului – făcându-le un semn discret tovarăşilor ei, cu cealaltă, ca să strângă şurubul. Imediat, trupa se strânse în jurul lui, exprimându-şi preocuparea şi blocând, ca din întâmplare, toate direcţiile în care ar fi putut s-o ia la fugă.

Rivas privi în jur, la toţi, şi decise că era timpul să afle cine era şeful.

— Ăăă, mă gândeam, bolborosi el, că ar trebui să mă întorc acasă, în mijlocul familiei.

Ştia că asta avea să provoace o împotrivire puternică şi că avea să afle cine era conducătorul; aşa cum ghicise

deja, era Sora Sue, fata care îl găsise şi care acum îngenunche în faţa lui, îi luă mâinile într-ale ei şi, aplecându-se atât de aproape încât ar fi putut s-o sărute, îl privi ţintă în ochi.

— Ai încredere în tine, îi spuse ea cu o voce joasă şi vibrantă, care părea că răsună undeva, în dinţi. Ţi-ai dat seama că aceea nu era familia ta, nu-i aşa, ai înţeles că există în tine însuşiri şi profunzimi pe care ei nu le pot împărtăşi sau recunoaşte? întrebări la care nu numai că nu pot răspunde, dar pe care nici măcar nu le pricep? Iată de ce i-ai părăsit – nu, nu mă întrerupe – gândeşte-te la asta şi-o să vezi că am dreptate. Am ştiut de cum am dat cu ochii de tine că ai un suflet adevărat şi că ai pornit în căutarea unei familii care să te înţeleagă cu adevărat. Nu-ţi pretind să ai încredere în mine, în ei sau în altcineva; îţi spun că singura persoană în care poţi să te încrezi eşti tu însuţi. Şi unde te-a adus nevoia de a găsi dragostea? La mine. La noi.

Ochii îi străluceau de lacrimi iar ceilalţi cabotini, chiar şi cei degeneraţi, dădeau din cap în direcţia lui şi îngânau o melodie din străfundul gâtlejurilor, jumătate într-o tonalitate foarte joasă şi jumătate într-una foarte, ridicată, iar zumzetul acela bitonal şi insidios părea că-i ajunge drept în spatele ochilor, făcând să vibreze tot ce avea în minte, într-o înceţoşare domoală.

Era greu să-ţi aminteşti ceva… aproape imposibil să te agăţi de un gând, mai mult de câteva secunde… dar ştia că nu mai era nevoie. Conştiinţa de sine, păstrarea neliniştită a graniţelor personale, putea în sfârşit să se destindă.

Se simţi obosit – genunchii păreau că-şi pierduseră elasticitatea obişnuită – dar, bineînţeles, noaptea trecută nu se odihnise cine ştie cât şi oricum, n-avea niciun rost să se ridice în picioare. Se afla în mijlocul unor oameni în care putea avea încredere.

Îşi dădu seama de câteva nepotriviri dintre memorie şi percepţii – îşi amintea că trupa asta de cabotini cuprindea altfel de oameni, avea impresia că stătea lângă ei într-un altfel de colţ, cerul plumburiu şi acoperit părea că dispăruse, iar hainele pe care le purta erau relativ curate şi călcate din nou, fără crusta aceea de praf şi sânge închegat – dar propriile lui percepţii individuale nu mai păreau deosebit de importante.

Zâmbi celor doi ochi ce păreau să umple lumea întreagă şi realiză că deja se simţea mai bine. Faţă de cât de puţin îl durea acum, pierderea Uraniei s-ar fi putut întâmpla cu zeci de ani în urmă şi până şi durerile şi înţepeneala pricinuite de bătaia pe care i-o trăseseră Barrows şi oamenii lui, azi-noapte, după aniversarea zilei de naştere a Uraniei, dispăruseră cu totul.

— Acum ţi-ai găsit adevărata familie, nu-i aşa? întrebă cu blândeţe Sora Sue.

Dacă exista, cumva, în mintea lui o părticică gata să nege, ţipând înspăimântată, aceasta fusese definitiv îngropată. Rivas „cu desăvârşire împăcat, pentru prima dată după mulţi ani, şopti, fericit, un singur cuvânt:

— Da.

*

* * *

Când trupa de cabotini părăsi oraşul, la prânz, îl luă cu ea pe Rivas. Unul din paznicii de la Poarta de Sud, un veteran încărunţit, care văzuse asemenea lucruri de multe ori de-a lungul anilor, ieşi agale din gheretă şi-şi întinse bastonul spre ei ca să-i oprească.

— Alto, spuse el. Staţi pe loc.

Sora Sue îi adresă un zâmbet.

— E ceva-n neregulă, meştere?

Paznicul făcu un semn din cap spre Rivas, care se poticnise de bărbatul din faţa lui, la oprirea grupului, dar care le surâdea cu bunăvoinţă tuturor.

— Cine-i ameţitul ăsta? întrebă aspru paznicul.

— E de-ai noştri, spuse fata. îl cheamă Fratele Boaz.

— Aşa e, băiete? întrebă el mai tare. Băiete?! Iisuse, daţi-i careva un ghiont. Aşa. Ascultă-mă, vrei să pleci din oraş? Nu eşti obligat, să ştii…

— R Vreau să merg unde merg oamenii ăştia, explică Rivas.

— Şi unde merg?

— Nu ştiu.

— Cum te cheamă?

— Ăăă… mi-au spus, dar am uitat.

— Bun, în regulă, spuse paznicul cu amărăciune, lăsând vârful bastonului să se lovească de dalele de beton şi uitându-se din nou la fată. Şi, pe deasupra, e îmbrăcat cum se cade. Da' ştiu că nu v-aţi pierdut vremea cu el, nu?

— Unii oameni sunt mai pregătiţi decât alţii să se încredinţeze Domnului, îi spuse ea senin.

Deschise gura, gata să-i dea un răspuns furios, dar pare-se că nu se putu gândi la nimic, fiindcă spuse doar-Vaya! şi se întoarse în gheretă.

— Vayamos, replică Sora Sue şi-şi conduse mai departe trupa pe sub bolta înaltă a porţii, iar apoi pe drumul pavat de-a lungul zidului şi pe panta acoperită cu pietriş, care cobora către vest, spre Harbor Freeway. Cum ziua era însorită şi cerul senin, pe taluz fuseseră ridicate la întâmplare câteva corturi şi tarabe împodobite cu panglici, ca nişte ciuperci colorate, ivite după ploaia din ziua trecută, iar unii vânzători fluierară după grupul de pelerini.

— Hei, señora! – îi strigă, din dreptul unui cort, un bătrân gras, Surorii Sue – lasă-mă să-ţi fac o baie şi să te dau cu ruj şi mă jur pe Jaybush c-o să câştigi trei „cincimi" pe zi!

Ceilalţi vânzători, care auziseră, râseră, iar râsetele se dublară, când unul din ei adăugă:

— Una câte una, pe rând!

Câţiva cabotini neofiţi părură stingheriţi sau furioşi, în timp ce-şi continuară anevoie drumul, şerpuind prin acest coridor al lipsei de respect, dar zâmbetele de pe chipul Surorii Sue, a lui Rivas şi al câtorva împărtăşiţi degeneraţi rămaseră neschimbate.

Un ajutor de furnizor de mărunţişuri sări peste tejgheaua tarabei şi străbătu în goană taluzul, îndreptându-se spre Rivas şi fluturând o bucată de hârtie. Era o fotografie ştearsă, în alb-negru, a unei femei dezbrăcate, o mostră urâtă a genului de surveniruri care, mai mari, mai explicite şi în culori, se vindeau, în seturi de câte cinci, în galeriile de artă din oraş.

— Îţi place, nu? chicoti negustorul.

Privirea lui Rivas trecu prin fotografie, pe urmă reveni asupra ei şi, pentru prima oară după două ore, ochii i se fixară asupra unui lucru precis, zâmbetul i se destinse şi fu înlocuit de o încruntare.

— Oho, nu-ţi plac fetele, este? spuse tare negustorul, spre satisfacţia asistenţei încântate. Dar pun pariu că asta-ţi place, aşa-i că am dreptate?

Şi scoase din buzunar o sticlă de jumătate de gin Ventura, ieftin, şi o agită ademenitor.

Rivas se opri iar bărbatul din spate se ciocni de el, când Rivas întinse o mână şovăielnică spre sticlă. Vânzătorii hohotiră, izbind cu pumnii în tejghelele tarabelor şi tăvălindu-se pe jos.

— Încă nu s-a ţicnit de tot! urlă negustorul, fălosk începuse să scoată dopul, când o palmă zdravănă îi azvârli sticla din mână; Sora Sue răsărise în faţa lui, iar privirea ei zâmbitoare era atât de intensă, încât bărbatul îşi îngustă ochii în faţa ei, ca şi cum ar fi fost o lumină insuportabil de strălucitoare.

Îi şopti ceva, preţ de câteva secunde, după care spuse cu voce tare:

O să ne întoarcem după tine, frate.

Se întoarse apoi spre Rivas şi-i spuse cu blândeţe:

— Urmează-mă, Frate Boaz.

El dădu din cap şi-şi potrivi paşii după ceilalţi, când trupa se puse din nou în mişcare, printre vânzătorii care acum tăceau, dar Sora Sue se întorcea mereu spre el; cutele mici, ivite când se încruntase, încă nu-i dispăruseră de pe chip.

Ajutorul de furnizor, tremurând ca de friguri, de când Sora Sue terminase cu el, se aşeză greoi pe pietriş, iar tăietura din revistă. îi alunecă dintre degete şi zbură, purtată de vânt, pe deasupra talazului.

CAPITOLUL TREI

Toată dimineaţa, micul grup merse spre sud, de-a lungul ţărmului acelei vaste mări interioare care, deşi se prelungea acum, la nord, până aproape de zidurile oraşului Ellay, încă se mai numea Golful San Pedro; şi chiar dacă Rivas nu încetini ritmul grupului – se căţăra pe pereţii laterali ai unor clădiri prăbuşite, înota anevoie, pe străzile cotropite de mare, şi mergea încet pe porţiunile acoperite din loc în loc de un praf cenuşiu, la fel de neobosit ca oricare dintre ei – mersul îi rămăsese ca de somnambul, iar privirea pierdută.

Se mutaseră în Inglewood Desolate, o fâşie lată care se întindea la est de Veneţia; în Desolate creşteau puţine plante, dar motivul principal pentru absenţa aproape totală a populaţiei era spectrul bolilor care îi decimaseră pe foştii locuitori, precum şi imposibilitatea de a avea copii, fără riscuri. De câteva ori, pe parcursul călătoriei, feţe supte îi priviră lacom, din spatele unor ferestre fără geamuri sau din guri de canal, însă creaturile cocoşate şi flămânde, care cu greu mai puteau fi considerate oameni şi care pe alţi călători i-ar fi atacat, lăsară trupa Surorii Sue să treacă nevătămată, căci cabotinii pretindeau că sunt pacifişti doar în oraşe; locuitorii din Desolate învăţaseră să se ferească

de ei, chiar şi de un grup care părea absolut inofensiv.

Trecură pe lângă câteva diguri, construite destul de recent că să nu fie înghiţite de apele care creşteau neîncetat, însă erai îndemnat să faci fel de fel de presupuneri despre îndeletnicirea oamenilor care îşi legau bărcile lângă ele, fiindcă marinarii aceia, care lucrau pe furiş, nu strigau şi nu semnalizau niciodată, şi aveau cu toţii cuţite lungi şi praştii.

Cu toate astea, zona din jurul digului Gage Street ajunsese un fel de tabără a cabotinilor. Fuseseră ridicate câteva corturi şi în fiecare lună un grup nou de păstori prelua sarcina întreţinerii bărcilor şi a verificării modului cum erau trimişi noii recruţi de partea cealaltă a golfului.

Grupul Surorii Sue nu ridica niciun fel de probleme. împreună cu ceilalţi, Rivas merse, târându-şi docil picioarele, până la capătul digului. Digul cabotinilor era mai degrabă rezultatul întâmplării, decât al unei construcţii în toată regula; se rezuma la un autocamion mare şi vechi, care zăcea într-o rină; partea ridicată, care era cabina şoferului, era pe jumătate îngropată în straturile de pământ şi de depuneri aduse de cele douăsprezece inundaţii din timpul iernii, iar la capătul celălalt, partea de sus a remorcii, în formă de cutie, era aproape cufundată în apele golfului. Metalul era ruginit, uzat şi ciuruit de găuri de grosimea unui deget, dar cu toate astea, o cruce mare, care ar fi putut fi cândva roşie, încă mai era vizibilă, împreună cu nişte frânturi de cuvinte. În mod normal, Rivas ar fi încercat să le citească şi să ghicească ce puteau să însemne, dar astăzi, în ochii lui, nu erau decât nişte simple „desene pe trotuar”.

Aproape de orizont, la trei mile de cealaltă parte a golfului, se vedea linia frântă a unor clădiri albe, ca nişte oase, dar păstorul de la capătul digului privea cu ochii îngustaţi spre sud, unde golful se lăţea şi unde, în ziua aceea senină, se putea zări, ca un punct îndepărtat, Long

Beach Island. Ajuns la capătul dinspre mare al digului, Rivas rămase în urmă, părând întrucâtva îngrijorat de ideea unei călătorii pe apă, dar un păstor se apropie nerăbdător de el, pe la spate, şi-l împinse zdravăn între umeri. Rivas se chirci şi făcu un salt nesigur pe una din banchete, însă odată ajuns în barcă se aşeză liniştit.

Sora Sue îl privi ţintă, apoi se întoarse spre păstor, ridică din umeri şi continuă să-şi instaleze restul grupului la bord.

*

* * *

Pe la jumătatea după-amiezii, barca pătrunse în docul cabotinilor, de la Cerritos. Aflat la două mile bune sub limita sudică a lui Desolate, locul avea o înfăţişare aproape tropicală, cu arbori înalţi, flori agăţătoare şi o vegetaţie luxuriantă, care străjuia apele. Ţipetele ascuţite ale maimuţelor şi papagalilor se auzeau la sute de metri distanţă, printre copaci, la ambele capete ale ţărmului, şi jumătăţile superioare, pline de negi, ale câtorva capete de amfibieni ieşiră la iveală, din apă, ca să vadă de unde provenea agitaţia. Păstorul îi ajută pe toţi să se ridice din barcă şi să ajungă pe doc. După ce împinse ambarcaţiunea în aşa fel, încât vântul să-i umfle vela mare şi trinchetinul, făcând-o să alunece înapoi spre nord-vest, către digul Gage Street, trupa Surorii Sue urcă anevoie drumul mare, acoperit de frunziş, care tăia fâşia îngustă de junglă de pe ţărm şi care îi aduse în cele din urmă pe membrii grupului pe creasta unei coline de unde puteau privi în jos, spre stadionul Cerritos. Alte grupuri de cabotini se vedeau venind dinspre nord, dinspre sud şi din interior, iar la porţi era o aglomeraţie considerabilă. Sora Sue îşi conduse grupul pe drumul care cobora.

Deasupra porţilor de la intrarea în stadion, un discipol realizase, mai mult cu pasiune şi mai puţin cu îndemânare, o pictură murală a acelui Mesia, numit

Norton Jaybush, întâmpinând toată omenirea cu braţele întinse; iar mulţimea pictată, spre care privea, se transformă, sub pragul prelung de deasupra porţilor, în mulţimea adevărată şi însufleţită a cabotinilor zâmbitori, care se înghesuiau la intrare. Tăceau cu toţii; nu se auzeau decât gâfâielile, târşâitul încălţărilor sau al picioarelor cu tălpile bătătorile şi câte un geamăt, când cineva, din mulţimea de credincioşi, era strivit de zid preţ de câteva clipe.

Odată ajuns înăuntrul uriaşului şi vechiului stadion, Rivas observă, absent, opt turnuri şubrede, din lemn, ridicate la intervale egale în afara perimetrului terenului mare, iar pe mica estradă îngrădită, din vârful fiecărui turn, stătea câte un bărbat bărbos, îmbrăcat cu o mantie maro şi ţinând un toiag cu un cârlig la capăt. Eliberate de presiunea de la porţi, grupurile de cabotini se despărţiră din nou şi se puseră în mişcare, îndreptându-se fiecare spre baza unuia sau altuia dintre turnuri.

Nu existau deosebiri vizibile între păstorii cu glugă pe cap, din vârful turnurilor; cel mai degenerat şi mai imbecil membru al fiecărui grup fu cel care hotărî, de data asta, pentru un turn anume, în această împrăştiere totuşi ordonată, şi îşi conduse tovarăşii spre el, de-a curmezişul gazonului năpădit de buruieni. Tumul către care se urni grupul lui Rivas se afla de partea cealaltă a terenului împrejmuit, iar când se opriră, în sfârşit, majoritatea celorlalte bande se odihneau deja, la umbra turnurilor pe care şi le aleseseră.

Ca la un semn, toţi păstorii din vârful turnurilor îşi deschiseră gurile şi începură să emită un sunet grav şi persistent; imediat, toţi cabotinii de pe stadion li se alăturară cu un „iii” strident; chiar dacă acum se auzea ca un vuiet venit din fundul pământului, şi nu ca un zumzet, era aceeaşi notă. insistentă, pe două tonuri, care însoţise supunerea lui Rivas în faţa noilor lui stăpâni, mai devreme,

în cursul zilei… Acum însă nu făcu decât să-i accentueze încruntarea. Se uită la Sora Sue, văzu că ea îl privea şi-şi îndreptă repede ochii în altă parte.

Suneţul se curmă la fel de brusc cum începuse, iar în clipa când ultimele ecouri ricoşau printre cele opt întărituri, Rivas făcu involuntar un pas în faţă, de parcă zgomotul ar fi fost un trup cu care se luptase.

Păstorii îşi agăţară toiegele de curele şi Coborâră, sprinteni, din vârful turnurilor, iar Rivas îl privi pe cel în jurul căruia se strânseseră grupul lui şi alte două. Când bărbatul ajunse jos, se îndreptă din şale, îşi agită toiagul, se îndreptă spre Sora Sue şi-i vorbi încet.

Ea îl indică pe Rivas făcând un semn cu capul, apoi îi şopti ceva păstorului bărbos, preţ de aproape jumătate de minut. Expresia de pe chipul bronzat, cu trăsături neregulate, al bărbatului nu se schimbă, însă el ridică încet capul ca să se uite la Rivas; când Sora Sue termină, se apropie de noul membru.

— Bine-ai venit în sânul adevăratei tale familii, Frate Boaz, spuse el, cu o voce profundă.

Rivas privi stingherit în jur, după care dădu din cap.

— …Mulţumesc.

— Câţi ani ai?

— …Optsprezece? Cred că optsprezece.

Păstorul ridică o sprânceană şi privi mai atent faţa şi părul lui Rivas.

— Hm. Scoate-ţi raniţa, te rog, şi dă-mi-o mie.

Rivas privi spre Sora Sue, care zâmbi şi încuviinţă din cap. Cu o reticenţă evidentă, ridică mâinile, îşi scoase cureluşele de pânză de pe umeri, îşi dădu jos raniţa, scuturându-şi umerii, şi i-o întinse păstorului.

Bărbatul o luă, se dădu înapoi şi începu să deschidă cataramele. În jurul arenei, ceilalţi păstori se ocupau tot cu preluarea noilor recruţi şi, cu excepţia zgomotului înăbuşit al conversaţiilor, singurul sunet care se auzea era şuierul

vântului suflând printre întăriturile ridicate şi zgrunţuroase.

— Sau treizeci şi unu, spuse Rivas.

Păstorul îşi ridică privirea.

— Cum?

— Poate că am treizeci şi unu de ani.

Bărbatul deschisese raniţa şi se opri, privindu-l chiorâş.

— Poate treizeci şi unu, zici? Ai mai… fost cu noi?

— Nu, domnule. Am fugit de-acasă, ieri. Taică-meu e arendaşul lui Barrows. De la moşia unde se fabrică rachiul Currency.

— Stai să mă lămuresc, spuse păstorul, cuprins de curiozitate şi scoţând din raniţă o boccea mare, înfăşurată în pânză. Pleci la treizeci şi unu de ani şi zici c-ai fugit de-acasă?

Acum Rivas respira adânc, încercând evident să nu se lase pradă panicii.

— Nu, optsprezece am, spuse el încordat. Aşa e, optsprezece. Sunt sigur.

Păstorul deschise gura ca să mai pună o întrebare dar o închise la loc, când văzu ce era înfăşurat în pânză – al doilea pelican al lui Rivas.

Privirea pe care i-o aruncă acum fu plină de suspiciune.

— Asta ce naiba mai e?

După o pauză, Rivas răspunse aproape şoptind:

— Pelicanul cuiva.

— Cuiva? Nu-i al tău?… Răspunde, fir-ar să fie!

— Nu, domnule.

Rivas îşi trecu o mână peste gură.

— Am şi eu unul, dar nu e aşa de frumos ca ăsta.

— Ei bine, Frate Boaz, muzica e unul din lucrurile pe care trebuie să le sacrificăm.

Desfăcu mâna şi instrumentul căzu la pământ cu un

„bang!” discordant, apoi ridică piciorul, încălţat cu o gheată grea, şi-l strivi dintr-o lovitură.

Păstorul dădu să facă stânga-mprejur, dar se opri şi se întoarse din nou cu faţa la Rivas.

— Ia spune, cum te cheamă?

O clipă, încruntarea dispăru de pe chipul lui Rivas, care spuse, mândru că ştia răspunsul:

— Fratele Boaz.

— Nu, fir-ar să fie, înainte, care era…

Un sunet strident de trompetă spintecă deodată aerul şi o voce strigă prin megafon, din partea opusă a arenei:

— Pregătiţi-vă să-l primiţi pe Domnul!

Păstorul îşi întinse gâtul şi văzu un bătrân într-o mantie albă, care intrase pe stadion.

— A venit jaybush-ul, spuse el. Du-te la centrul terenului. O să mai stăm de vorbă după împărtăşanie.

Îl împinse pe Rivas în faţă şi se întoarse spre celelalte grupuri din jurul turnului său.

— Toţi noii membri să-l urmeze pe acest frate! strigă el. După ce se termină, am să vă primesc personal, pe fiecare.

Rivas se urni anevoie pe terenul inegal, care acum era presărat cu buruieni de un verde proaspăt, apărute după ploaie şi, deşi mergea la fel de încet ca toţi ceilalţi, aproximativ o sută de neofiţi, care se apropiau din toate laturile arenei, formând un cerc din ce în ce mai mic, gândurile îi goneau nebuneşte.

„Ăla nu era pelicanul meu”, îşi spuse, pe-al meu îl ţin minte, am strâns bănuţ cu bănuţ şi l-am cumpărat când aveam şaişpe ani… Bun, şi-atunci, de ce îmi amintesc, totuşi, de cel pe care l-a călcat în picioare? La naiba, îmi amintesc până şi faptul că şurubul de la coarda lui nu se strângea ca lumea şi trebuia fixat la loc, după fiecare număr.

Număr? Cum adică „număr”? Aşa e, cânt la… cum îi

zice localului? Da, Bom Sheltr, ăsta e, în Veneţia; şi, fireşte, am douăzeci şi cinci de ani – de ce naiba credeam că am optsprezece sau treizeci şi unu?

Şi pentru numele lui Dumnezeu, ce caut iarăşi printre cabotini? Ba chiar aşteptând să mă împărtăşesc, treaz fiind?”

Se opri pentru o clipă, dar o bănuială vagă că prezenţa lui aici avea totuşi un scop, chiar dacă pe moment îl uitase, îl făcu să-şi reia, fără tragere de inimă, mersul cvasiceremonial. îşi pipăi pe furiş încheietura mâinii şi se linişti, simţindu-şi cuţitul fixat acolo, ca de obicei. „În regulă”, îşi spuse, „am să joc scena asta până la momentul împărtăşirii, dar fără el. Pare-se că ăsta e stadionul Cerritos şi ţin minte ieşirea spre bucătărie, din zilele de odinioară, când începuse ţicneala; cu ajutorul surprizei, al iuţelii şi al cuţitului, ar trebui să pot ieşi de aici şi s-o şterg pe deal, în două minute”.

Silueta înveşmântată în alb a jaybush-ului se îndreptase spre mijlocul terenului într-un ritm puţin mai rapid decât al cercului care se strângea, al viitorilor împărtăşiţi, şi chiar înainte ca umerii lor, atingându-se, să închidă cercul, se strecură printre doi dintre ei, direct spre centru. Timp de zece secunde lungi şi tăcute, îi cercetă cu privirea pe oamenii din cerc, cuprinşi de o nerăbdare nervoasă.

Pe urmă spuse „îngenuncheaţi”, cu o voce scoasă, parcă, de două blocuri de beton care s-ar fi frecat unul de altul.

Toţi cei de pe stadion se executară, cu un foşnet şi un zgomot surd care răsunară puternic, în liniştea ce se lăsase. Rivas îşi îngustă ochii, privind în sus, spre jaybush: mantia lui strălucea atât de tare, în soarele după-amiezii, încât în spatele lui aerul părea că se întunecă, bătând în purpuriu. Bătrânul privi din nou congregaţia, de jur-împrejur, după care se puse încet în mişcare şi se opri în

faţa unei fete care stătea cu şase locuri mai la dreapta lui Rivas.

— Uneşte-te cu Domnul, spuse jaybush-ul, întinzând mâna şi atingându-i fruntea.

Ea scoase un sunet de parcă ar fi fost lovită în stomac şi se rostogoli pe pământul jilav, din afara cercului.

*

* * *

Dintr-odată, Rivas îşi aminti totul: cum îl angajase Barrows ca să o răscumpere pe Urania, coşmarul pe care îl avusese despre ea şi propria-i reacţie, alarmantă, faţă de această religie răpitoare.

„Daţi-mi drumul”, îşi spuse, căutându-şi instinctiv cuţitul din mânecă; „dacă ajung şmecheriile de la recrutare, ca să mă preschimb într-o momâie care rânjeşte, care ar fi efectul unei împărtăşanii?”

„Nu poţi fugi”, îşi dădu seama după o clipă – „decât dacă îţi sacrifici imaginea de băiat cuminte şi cinstit, care îşi câştigă pâinea cu sudoarea frunţii şi îţi distrugi şansele de-a o găsi pe Urania.

Bine, dar nici să primesc împărtăşania, treaz, nu pot”, îşi spuse, deznădăjduit. Inima îi bătea puternic în piept şi când aruncă o privire spre dreapta văzu că mai erau doar doi oameni şi-i venea, rândul. îşi dădu seama că scâncea din fundul gâtului şi se strădui să se stăpânească.

— Uneşte-te cu Domnul, spuse jaybush-ul, atingând fruntea băiatului de lângă el. Băiatul se muie şi căzu, iar Rivas auzi cum îi clănţăne fălcile, când bărbia i se lovi de pământ.

Rivas căută în mânecă şi trase uşor de mânerul cuţitului, până când lama ieşi cu doi-trei centimetri din teacă, apoi îşi apăsă unghia degetului mare pe marginea inferioară. Trase adânc aer în piept şi închise ochii.

— Uneşte-te cu Domnul. Oooh! Buf!

Auzind cum ghetele jaybush-ului se târăsc drept spre

el, Rivas expiră…

…şi îşi trecu degetul mare peste tăişul lamei, care îi despică unghia, zgâriindu-i osul. Durerea – o strălucire orbitoare şi fierbinte – îl făcu să simtă în gură un gust ca de fier şi îi sili mintea, pradă agoniei, să se concentreze asupra ei, excluzând cu desăvârşire orice altceva.

Nici măcar nu-l mai auzi pe Jaybush când spuse:

— Uneşte-te cu Domnul!

Avu loc un impact tăcut şi ameţitor, după care se simţi căzând într-o prăpastie atât de rece, încât tot ce trăia şi mişca acolo – şi ştia că există viaţă – era însufleţit dincolo de limita de înghep îşi aminti că, după cum.se pretindea în antichitate, heliumul lichid începea să mişte la temperaturi apropiate de zero absolut). simţea cum căldura îi era stoarsă violent din corp, dar altă căldură, mult mai mare, continua să i se scurgă prin mâna stângă, mai precis prin degetul mare.

Se îndrepta, în acelaşi timp, spre frigul fără sfârşit şi spre căldură şi, deşi simţi cum se rupe ceva înăuntrul lui, în minte, izbuti să se convingă să se mişte în direcţia căldurii; apoi păru că ţâşneşte în sus, pe când ceea ce exista de cealaltă parte, după sfârtecarea sufletului, se eliberase de el şi, continuând să trăiască separat, îi măsura ritmul. Dublul acesta se îndepărtă şi mai mult şi, în scurt timp, nu-şi mai dădu seama nici de el, nici de senzaţiile încercate în bezna îngheţată de dedesubt.

Îşi dădea seama doar că-l durea un şold şi că obrazul îi era mânjit de pământul jilav şi zgâriat de pietricele. Se ridică în capul oaselor şi privi împrejur – jaybush-ul plecase, chiar dacă mulţimea adunată la marginea terenului rămăsese pe loc, încă în genunchi; atunci, îşi lăsă privirea să zăbovească asupra celor împărtăşiţi odată cu el.

Doar doi îşi veniseră în fire sau, poate, rămăseseră conştienţi şi se uitau în jur, clipind prosteşte, de parcă

tocmai ar fi fost treziţi din somn, după o beţie. Majoritatea zăceau încă, întinşi pe jos; câţiva încercau să se mişte, alţii rămăseseră inerţi şi era clar că muriseră. Dintre cei care se aflau destul de aproape ca să-i poată observa atent, destul de mulţi sângerau de pe urma rănilor pricinuite de căzături sau crize; probabil că degetul lui spintecat n-avea să trezească niciun comentariu.

După aceea, îşi dădu seama că avea capul limpede – mintea şi-o simţea la fel de ageră ca întotdeauna, iar memoria şi personalitatea păreau să fi rămas intacte. Această nou descoperită apărare prin durere funcţiona chiar mai bine decât apărarea prin băutură fiindcă, deşi îl imuniza la împărtăşanie, cea din urmă îl făcea să rămână beat.

Ideea de băutură îi aminti de jumătatea de litru de whisky de malţ, ascunsă în fundul unui buzunar al raniţei, şi-l făcu să se ridice în picioare. Străbătu terenul, îndreptându-se spre grupul lui de cabotini, străduindu-se să pară ameţit şi să se mişte anapoda.

Sora Sue îl privi cum se apropia, dar păstorul rămase cu spatele la Rivas, până când acesta se opri la câţiva paşi – apoi se întoarse brusc, ţinând în mână jumătatea de whisky.

— Ţi-ai revenit repede, spuse păstorul.

Rivas rânji tâmp şi-şi potrivi câteva şuviţe rătăcite care-i căzuseră pe frunte; o pată de sânge lamase la vedere, deasupra uneia din sprâncene.

— Murphy tot se mai joacă în curte, chiar «Iacă mama i-a zis să vină înăuntru, spuse el cu voce groasă.

Acesta era genul de lucruri pe care le spuneau oamenii, după ce-şi reveneau în urma împărtăşirii.

— Sângerezi, Frate Boaz – spuse Sora Sue, pe un ton îngrijorat, făcându-i, în acelaşi timp, păstorului un semn cu mâna, pe care Rivas nu-l observă.

— Zău? Ce chestie!

Rivas se holbă la degetul despicat, cu o privire care spera să reflecte o uimire prostească.

— Probabil, vreun ciob de la o sticlă veche, în care s-a tăiat când a căzut, zise păstorul. Ia spune, frate, ce-i asta? îl întrebă el pe Rivas, ridicând sticla plată.

Rivas se uită atent.

— Whisky, spuse el într-un târziu. Cred că-i al meu.

— A fost al tău.

Păstorulâi dădu drumul. Nu se sparse când se lovi de pământ, ci abia când bărbatul călcă pe ea cu putere. Rivas se străduisă nu-şi arate supărarea.

— Şi băutura e un lucru pe care trebuie să-l sacrificăm, îi spuse păstorul. Ai avut noroc că încă mai era plină şi că Sora Sue, aici de faţă, zice că erai treaz când a dat peste tine, de dimineaţă. Cam mult, totuşi: şi băutură şi un instrument muzical, la un singur novice.

Clătină din cap, gânditor.

— Cum zici că te cheamă?

— Joe Wiley, spuse Rivas la întâmplare… Nu, iartă-mă, vreau să zic Fratele Boaz.

— Şi câţi ani ai?

— Am… uitat.

Păstorul dădu din cap şi zâmbi.

— Ţi-a plăcut la împărtăşanie?

Rivas închise ochii şi trase în piept aerul încărcat de aroma whisky-ului irosit.

— O, da, domnule.

— În regulă, fiindcă o să pun la punct un regim special, pentru tine. Majoritatea oamenilor nu reuşesc să se împărtăşească decât, cel mult, o dată pe zi, dar ţie o să-ţi dăm voie azi de două ori, nu e minunat? Cred că ai să fii în stare să vorbeşti cu mine mai… sincer, după aceea. Ce părere ai?

Înainte ca Rivas să poată răspunde, păstorul adăugă:

— A, şi o să te punem să stai jos, ca să nu mai cazi şi

să te răneşti.

Rivas căscă ochii mari.

— Mi-ar plăcea, şopti el, şi urmă: dar ceilalţi n-au să fie invidioşi?

— Da' de unde! O să fie secretul nostru. Urmează-mă.

Îl conduse pe Rivas, printre gunoaie, la o uşă în zidul stadionului şi apoi în spatele ei, pe un coridor slab luminat, până la o cameră care se zăvora pe dinafară.

— Îmi pare rău că nu este nicio fereastră şi nici lampă, îi spuse el lui Rivas, dar acum te priveşte însuşi Domnul Jaybush, aşa că n-ai de ce să te sperii de întuneric. Ai acolo un scaun – găseşte-l şi aşază-te.

Rivas şovăi. „Aş putea să bag cuţitul în el şi să fug", îşi spuse. Acum ar fi mai uşor ca înainte. Dar şi asta ar însemna să mă dau de gol.

„Oare chiar îmi doresc atât s-o aduc înapoi pe Urania?"

— Da, oftă el şi intră în cameră.

Uşa se trânti imediat în urma lui, iar presiunea aerului îi dădu de veste că, într-adevăr, camera nu avea ferestre şi în plus, era şi foarte mică. Probabil că fusese, cândva, un depozit de unelte. O clipă mai târziu, auzi cum se trage zăvorul cu zgomot.

Bâjbâi, un timp, în întuneric, până când mâna cu degetul tăiat se lovi, nespus de dureros, de scaunul promis şi se aşeză. „În regulă, îşi spuse, un lucru să fie clar: sub nicio formă n-o să mai iei împărtăşania asta afurisită încă o dată. Despre asta nici să nu te gândeşti să-ţi faci griji. Dac-o fi nevoie, îl omor pe jaybush… dar poate reuşesc să-l momesc cu fluieratul şi să mă prăvălesc pe urmă pe jos, ca într-un leşin, încât când şi-o veni în fire să creadă că mi-a dat-o deja".

Îşi ţuguie buzele şi fluieră, într-un ritm ezitant şi în acelaşi timp grăbit, primele şase măsuri din Peter and the Wolf – melodia săltăreaţă suna nepotrivit într-un asemenea

loc – după care, mulţumit, se puse pe aşteptat.

Îşi aminti cum ajunsese să descopere această însuşire deosebită a muzicii şi, în mod special, a lui Peter and the Wolf.

Pe dealurile de la nord de Seal Beach Desolate, trupa de cabotini căreia i se alăturase urmărise o coloană de fum, până când găsise rămăşiţele unei caravane de negustori din Santa Ana, distruse, arzând încă şi risipite în albia mică şi secată a unui râu. Atacatorii, indiferent cine fuseseră – probabil, cei care îşi spuneau „urlători” – care foloseau nişte biciclete ciudate, făcute pe comandă, în locul legendarelor motociclete ale predecesorilor lor istorici, şi care purtau temutele săbii, scobite cu migală, ca să producă un vuiet puternic, când erau rotite cu viteză prin aer – luaseră tot ce putea să aibă vreo valoare, însă cabotinii se mulţumeau şi cu câştiguri mărunte. Scormoniseră, răbdători, prin dărâmăturile stropite cu sânge, până când strânseseră o cantitate modestă de bucăţi de metal şi de sârmă… iar Rivas găsise un pelican care scăpase nevătămat ca prin minune.

Atunci, timp de câteva minute, Rivas cel de nouăsprezece ani uitase de ruinele din jur şi le cântase cadavrelor, care zăceau în jurul lui, câteva din cântecele vechi, pe care le ştia de la tata, iar ritmurile voit inegale, care în cele din urmă se transformaseră într-o bubuială, speriaseră ciorile, făcându-le să se rotească la o înălţime mai mare.

Ceilalţi membri ai trupei nu-şi dăduseră seama că mai cântase la aşa ceva şi înainte: crezuseră că umila lui pricepere era un miracol. Rivas îi lăsase să creadă iar în seara aceea, după ce se întorseseră la cuib, se apucase să scrie versuri noi şi pioase, care să însoţească cele câteva melodii pe care ştia să le cânte.

Cam la o lună după aceea, un jaybush itinerant trecuse pe acolo ca să administreze împărtăşania, iar Rivas

se oferise, altruist, să însoţească bucuria primirii cuminecăturii, astfel încât evenimentul să poată fi slăvit prin muzică. Jaybush-ul nu avusese nimic împotrivă şi condusese ceremonia, în timp ce Rivas se muncise cu Blue Moon, Can't Always Get What You Want şi alte cântece tradiţionale – cântându-le într-un ritm apropiat de cel original – dar ceva se petrecuse când se plictisise de ele şi trecuse la o interpretare proprie, subliniată de bubuituri puternice, a lui Peter and the Wolf.

După primele acorduri săltăreţe, jaybush-ul se oprise şi pe măsură ce melodia continuase, privirea devenise tot mai rătăcită, iar mâna întinsă îi căzuse moale pe lângă corp. Rivas observase, deşi nu bănuise că era din cauza muzicii şi, privind în jur, văzuse că toţi cei subjugaţi îşi încetaseră obişnuitul mormăit în mai multe limbi şi păreau cu desăvârşire inerţi. Când melodia se terminase, jaybush-ul îşi revenise şi-şi reluase plimbarea prin faţa celorlalţi, subjugaţi! îşi reîncepuseră sporovăială misterios sincronizată, iar tânărul Rivas pusese deoparte instrumentul, pentru tot restul serii.

În cursul următoarelor două săptămâni, avusese tot mai multe dovezi că melodia aceea, interpretată într-un ritm sacadat, îi purta pe împărtăşiţii cei mai degeneraţi, din pragul inconştienţei, în inconştienţă totală, iar la apariţia următorului jaybush itinerant, Rivas găsise ocazia să verifice efectul şi asupra lui.

De atunci, asta fusese arma lui secretă, de ultimă instanţă, împotriva împărtăşaniei, iar în anii ce urmară, când se întoarse, în cele din urmă, de la Veneţia în Ellay, devenise secretul profesional care îi conferise autoritatea de cel mai bun răscumpărător.

„Dar", îşi aminti acum, îngrijorat, pe când stătea în cămăruţa neluminată, „între timp, ei au început să privească muzica cu ochi răi. Oare, doar de dragul de a-ţi lua ceea ce ai, sau au descoperit şmecheria?"

După un timp îndelungat petrecut în întuneric, auzi zgomot de paşi pe coridor şi văzu o dâră tremurătoare de lumină apărând şi intensificându-se pe sub uşă, iar pe urmă zăvorul fu tras cu zgomot şi uşa se deschise. Jaybush-ul stătea în prag, cu o torţă aprinsă în mâna stângă, semănând cu>un profet din Vechiul Testament, din cauza mantiei albe şi a bărbii neîngrijite, şi stătu aşa, timp de câteva secunde – probabil, uitându-se la Rivas, dar, cum faţa îi rămăsese în umbră5 era greu să-ţi dai seama. Rivas profită de ocazie ca să arunce o privire prin cameră. Câteva pânze, întinse1 pe la colţuri, te duceau cu gândul la nişte păianjeni mari; scaunul pe care stătea era singura piesă de mobilier.

— Ţi se cuvine un mare privilegiu, cârâi jaybush-ul.

— Da, domnule, spuse Rivas încercând să pară nerăbdător. Adică părinte… Sau cum s-o mai fi spunând. Mă bucur întrucât credeţi cu toţii că îl merit.

Silueta înveşmântată în alb păşi în cameră şi, întinzând mâna spre stânga, fixă capătul torţei într-o cutie veche de conserve, care fusese prinsă în cuie de perete. Apoi îşi ridică braţul drept, cu degetul arătător întins, ca acul unei insecte supradimensionate, şi se îndreptă spre el.

Rivas îşi ţuguie buzele şi începu să fluiere Peter and the Wolf.

Braţul bătrânului rămase ridicat, picioarele continuară să se mişte, iar degetul nu-şi schimbă ţinta.

Fluieră alte câteva măsuri, şi mai strident, apoi răsturnă scaunul în spate şi se ridică în picioare, fără să-i pese că pune în alertă câţiva păianjeni.

O altă siluetă îmbrăcată în mantie apăru în spatele jaybush-ului şi-i puse o mână pe umăr, sugerându-i să se oprească. Jaybush-ul se retrase, se întoarse şi ieşi din cameră. Rivas îi auzi paşii îndepărtându-se pe coridor, în timp ce păstorul, de-acum binecunoscut, intră în cameră, zâmbind şi ţinând un pistol aţintit spre stomacul lui Rivas.

Deşi înfricoşat, Rivas fu surprins că bărbatul folosea o armă atât de incomodă şi nesigură – pistoalele din vechime, readaptate pentru trimiterea unor săgeţi otrăvite, propulsate de un arc, erau la modă în rândul doamnelor din înalta societate a oraşului, însă adeseori săgeţile se blocau pe ţeavă şi, în cel mai bun caz, nu aveau niciun fel de precizie. Rivas se încordă şi calculă cum ar putea sări.

— Are surdină, declară păstorul ridicând arma. Să ştii că n-avem nimic cu tine, indiferent dacă eşti McAn, Bailey, Rivas sau vreun păduche venit să-şi răpească nevasta de la noi. Dar n-ai ce să cauţi aici.

— O, Iisuse, nu mă împuşcaţi, domnule! scânci Rivas, căzând în genunchi şi furişându-şi mâna stângă în mânecă dreaptă – apoi ţâşni fulgerător în picioare, zvârlind cuţitul spre pieptul păstorului.

Pistolul îi explodă lângă ureche, pe când se ridica, şi ceva îl şfichiui fierbinte peste umăr, o clipă înainte să se izbească de păstor. Se ciocniră împreună de perete şi se dădură înapoi, lovind torţa care îi arse pe amândoi cu ceară, după care

Rivas se rostogoli, în bezna care se lăsase btrisc, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la pământ. îl auzi pe păstor înaintând împleticit, lovindu-se de scaun, călcând pe el, apoi căzând cu zgomot şi gemând într-un colţ.

„Iisuse”, îşi spuse Rivas, turbat de furie, pipăind pe jos în căutarea cuţitului pierdut, „afurisitul ăsta de pistol e încărcat cu gloanţe, a tras în mine, probabil că exact în clipa asta ţinteşte după zgomotul pe care-l fac… Unde-o fi blestematul ăla de cuţit…”

Îşi încordase toţi muşchii într-o anticipare inutilă a glonţului următor, şi chiar şi după ce auzi geamătul ascuţit care venea din colţ, ca şi bătaia sacadată a uneia din ghetele păstorului care izbi peretele şi pământul, chiar şi după ce-şi dădu seama ce însemnau, îi trebui aproape un minut ca să se poată ridica în picioare.

„Muniţie adevărată!” se minună el. „De unde naiba o fi luat-o? Credeam că a dispărut de-acum o jumătate de secol”.

După un timp se opri din gâfâit. Torţa se stinsese, în cădere, iar camera era luminată slab, doar de lumina filtrată de pe coridor; mai privi o dată, atent, îşi văzu cuţitul pe jos şi-l ridică. Era alunecos din cauza sângelui cald. Şi-l vârî la loc în teacă, promiţându-şi să-l cureţe mai târziu.

Respiră adânc, încercând să nu dea atenţie golului din stomac şi transpiraţiei care îi curgea pe faţă şi se sili să ocolească scaunul căzut, să îngenuncheze şi să bâjbâie după pistol.

Crezuse că ochii i se vor obişnui cu întunericul dar, într-un fel, pe măsură ce minutele treceau, vedea chiar mai puţin ca înainte. Spasmul de moarte al păstorului îl făcuse să moară foarte urât, iar când orbecâiala lui Rivas îl obligase să mute cadavrul nu-şi dădu seama de la ce i se udaseră mâinile. Pânzele de păianjen se întindeau şi se rupeau sub degetele lui, în beznă, degetul mare începuse iar să sângereze, mânjind tot ce atingea, iar cadavrul părea că luase proporţii uriaşe, încât Rivas nu se mai putea mişca fără să se lovească ba de o mână, ba de un picior… Poate că, aidoma unui păianjen, îi crescuseră mai multe membre în întuneric… Sau poate că nu mai era doar un cadavru, acolo, poate că erau cu zecile, zăcând pretutindeni, pe jos, în spatele lui, ridicându-se tăcute în picioare, cu ochii larg deschişi în beznă şi încercând să-l înhaţe cu mâinile lor reci…

Simţi un păianjen sau altceva, pe mână, dar în loc să explodeze într-un strigăt, Rivas încremeni într-un soi de stare cristalizată mental. Fălcile i se încleştaseră atât de tare, încât îl durea tot capul; stătea chircit, cu genunchii sprijinindu-i maxilarul inferior, rotulele fixate sub bărbie şi. braţele încolăcite strâns peste fluierele picioarelor.

„Rămâi aşa”, gândi el abia desluşit, ţine-te cât poţi, menţine-ţi staza, până când Jaybush va putea să te scape de toate. N-ai nevoie de agitaţie, mişcare, materie, oameni… O să vină imediat, o să te scape de toate!”

Însă nu izbutise să se îndepărteze suficient şi-şi dădu seama că zăcea într-o rână pe podea, ca un butoi răsturnat, şi că îl durea groaznic cotul. Slăbi încleştarea mâinilor, genunchii i se lăsară în jos şi tuşi.

Îngrijorarea luă repede locul stazei cristaline, când se ridică în picioare. Lumina crescuse pe coridor, ca şi cum torţele care se apropiauar fi fost la primul sau al doilea colţ, şi se auzeau voci, din ce în ce mai tare. Merse clătinându-se până la uşă şi se grăbi pe coridor, în direcţia opusă celei din care venea lumina.

Voia să găsească şi era convins că putea găsi bucătăria – şi ieşirea din locul acela.

*

* * *

După o oră, stătea ghemuit pe balconul umbros al unei clădiri cu mai multe apartamente, pe jumătate prăbuşită, la câteva mile spre sud de stadion, dorindu-şi să nu fi pierdut jumătatea de whisky, pe care o luase cu el atât pentru proprietăţile de dezinfectare, cât şi pentru cele de relaxare. Deşi umărul zgâriat de glonţ nu mai sângera, îl simţea pulsându-i şi se temea că ori el, ori degetul mare se infectase şi-i provocase această ameţeală febrilă.

„Doar n-o să ţi se facă rău acum”, îşi spuse enervat; „trebuie să ai capul limpede ca să te hotărăşti ce-o să faci. Oricum, am dat-o în bară cu cabotinii, cu trupa Surorii Sue, şi am rămas fără provizii. Lucrul pe care l-ar face orice răscumpărător isteţ, într-o asemenea situaţie, ar fi să meargă acasă, să ramburseze jumătate din avansul clientului, să-şi ceară scuze şi să recomande un coleg; iar asta e valabil mai cu seamă pentru un răscumpărător care are toate motivele să creadă că a început să-şi piardă

minţile.

Dar au pus laba pe Urania. Dacă nu vreau să risc pentru ea, atunci pentru ce mă mai păstrez?”

Se ridică, scuturându-şi umărul care ardea, pulsând parcă sub o greutate invizibilă. „Tot ce pot să fac”, îşi spuse posomorât, „e să merg în continuare spre sud-est, cât mai mult, de-a lungul ţărmului lui Long Beach Channel şi în Seal Beach Desolate; pornind de la tot ce poate fi mai rău, şi anume că Urania va fi dusă direct în Oraşul Sfânt din Irvine, să i-o iau cu mult înainte, apoi să mă întorc încet spre nord-vest şi să cercetez toate grupurile de cabotini, fără să-mi scape vreunul”.

Nici chiar când îşi dădu seama că era o misiune aproape imposibilă, nu renunţă la ideea asta.

Oftă, ieşi anevoie din umbră, îndreptându-se spre capătul balconului acoperit şi era pe punctul să coboare scările, când îşi surprinse, pentru o clipă, cu coada ochiului, propria umbră – desenându-se pe peretele acoperit cu stuc.

Iar pe urmă, în ciuda ameţelii, sări imediat peste balustradă, cu un ţipăt răguşit de frifcă, ateriză greoi într-o parte, şi se chinui să străbată curtea, dându-se de-a rostogolul şi făcând tumbe, trecându-se apoi de ziduri şi târându-şi umărul rănit pe pământul murdar… pentru că alături de silueta nedesluşită de pe perete mai văzuse, în spate, o umbră deocamdată firavă şi ghemuită, aproape transparentă, dar care reprezenta evident o formă omenească.

După câteva secunde delirante, în care fu zguduit de convulsii, Rivas se ridică în picioare, horcăind, şi trase înfricoşat cu ochiul în spate, temându-se că lucrul acela s-ar putea afla şi acum destul de aproape ca să se năpustească asupră-i şi să se fixeze din nou de el.

Apoi îl văzu, la o distanţă de vreo doisprezece paşi. Substanţa lui ectoplasmică fusese sfâşiată şi boţită în

timpul furişării lui Rivas de-a curmezişul curţii, dar reuşise să se adune la loc şi, deşi era la fel de greu de privit, ca o meduză pe fundul apei, Rivas reuşi să-i vadă faţa, cu o vagă nuanţă rozalie, încreţindu-se într-un rânjet idiot.

Încercă, disperat, să-şi aducă aminte de lucrurile pe care le auzise – şi de care-şi bătuse joc cu naivitate! – despre creaturile acelea numite hemoglobinei că puteau fi întâlnite mai cu seamă în zona dealurilor din sud şi că la început erau ca nişte pungi invizibile de celofan, care pluteau prin aer până când se puteau lipi de o rană deschisă; că se măreau şi împrumutau forme omeneşti şi o culoare roşietică pe măsură ce înghiţeau tot mai mult din sângele celui pe care parazitau, până când, în cele din urmă, acela murea, iar hemoglobina vitalizată era în stare să meargă şi să vâneze, nu doar să zboare la întâmplare, purtată de vânt ca un puf de păpădie. Auzise poveşti şi despre unele care vorbeau.

Forma antropoidă nedefinită pomi spre el, iar Rivas luă un pumn de ţărână şi-l aruncă în direcţia ei. Bulgărele trecu prin ea ca un şrapnel, dar după câteva secunde era ca nouă şi rânjea iarăşi.

Începu să şuiere sacadat, apoi şopti:

— Rivas!

— Lasă-mă dracului în pace, spuse el cu o voce ascuţită, din cauza tensiunii.

— Am nevoie de puţin sânge, declară arătarea.

Rivas îşi scoase cuţitul mânjit de cheaguri şi-l aruncă la pământ. Mişcarea îi aminti de felul cum îi dai o coajă de pâine unui câine vagabond, ca să nu te mai urmărească.

— Întâi ia asta, spuse el nehotărât. Aştept aici până termini.

Văzuse o porţiune de pietriş la vreo câţiva metri, în dreapta, şi-şi propusese ca, de îndată ce arătarea s-ar fi apucat să lingă cuţitul, să se arunce în direcţia aceea şi apoi să azvârle în ea cu pietre până când să o zdrobească

în asemenea hal, încât să nu mai fie niciodată în stare să se întremeze la loc.

Dar când hemoglobina se întinse şi luă cuţitul însângerat, căpătă, parcă, mai multă substanţă, iar

Rivas observă că, deşi părea imposibil, faţa ei era caricatura perfectă a propriului său chip; după o clipă o luă la fugă, însufleţit de energia nesfârşită a panicii depline, uitând cu desăvârşire de cuţit şi de toate planurile lui tactice!

*

* * *

Când se opri din rostogolit, gâfâind, cinci minute mai târziu – după ce străbătuse ultima stradă dintr-un circuit în zigzag şi trecuse de locul unde faleza golfului se înfunda într-o pantă noroioasă – panica i se transformase în simplă teamă şi fu în stare să observe, necăjit, noroiul care i se uscase pe hainele ce fuseseră cândva albe.

Se ridică în capul oaselor, frecându-şi uşor una de alta palmele zdrelite, şi se uită în urmă, la panta pe care tocmai o coborâse de-a buşelea. Fâşia de zgură, închisă la culoare, care se vedea în secţiunea de sol, era uşor de observat şi-şi aminti că tatăl său îi spusese că zgura se găsea peste tot la aproape două picioare adâncime, aşa că lui Rivas nu-i fu greu să calculeze de la ce înălţime căzuse şi socoti că erau vreo trei metri jumătate. „Bine că nu mi-am rupt vreun picior sau chiar gâtul”, îşi spuse, ridicându-se şi înăbuşindu-şi un geamăt.

Îşi dădu seama că-i era foame şi privi suprafaţa întinsă şi încreţită a apei care începea să capete o strălucire aurie sub soarele sfârşitului de amiază. Mersese destul de mult spre sud, pentru ca apa dulce a fluviului Ellay să fie deja amestecată cu a mării şi s-ar fi putut să se găsească peşti de apă sărată, prin zonă; încă nu-i era chiar atât. de foame, încât să rişte o experienţă cu soiurile de peşti de apă dulce care mişunau prin Inglewood Desolate.

Şi cu ce să-i fi prins?

Atunci văzu la nord o pânză şi, când îşi îngustă privirea, recunoscu velatura complicată pe care-o foloseau cabotinii. Recunoscător dintr-odată pentru camuflajul pe care i-l ofereau petele mari de noroi de pe haine, merse repede, dar prudent, de-a lungul ţărmului până când ajunse la un fel de fiord, o fisura produsă de ape şi astupată cu bucăţi mari de beton, rotunjite de trecerea timpului. Se căţără pe ele, oprindu-se de câteva ori să admire frumuseţea ţiglei ornamentale care se mai vedea lipită de marginea câtorva dintre ele. Odată ajuns la nivelul străzii, se îndreptă, împleticindu-se, către clădirile adunate laolaltă, dărăpănate şi acoperite de vegetaţie, sperând să găsească, în sfârşit, nişte buruieni comestibile.

Totuşi, nu putu să se concentreze asupra grijilor de moment; imediat după ce se opri, ca să se uite atent la decoraţiunile vechi de o sută de ani, se trezi că-şi puse mâna streaşină, privind în sus, la vârfurile acoperişurilor şi la balcoanele din jur, unde acum stăteau la soare doar şopârle, păsări şi, diji când în când, câte-o pisică, şi-şi închipui cum ar fi să-şi piardă o după-amiază întreagă stând

nolo, cu Un, la întoarcere. Nu se gândi cât de greu îi va fi s-o găsească şi nici că aveai nevoie He multă forţă psihică pentru a elibera pe cineva, lie şi parţial, de sub tutela cabotinilor. Găsi, într-un târziu, un avocado şi reuşi să doboare câteva Iructe, după care urcă pe o scară de incendiu până ajunse pe acoperişul unei clădiri cu trei etaje, se aşează şi privi cum apunea soarele, în timp ce se înfruptă din ele.

Două fire de fum bine conturate se ridicau din partea sudică a lui Long Beach Island, iar când cerul începu să se întunece i se păru că zăreşte punctele galbene, intermitente, ale focurilor care ardeau în depărtare.

CAPITOLUL PATRU

În dimineaţa următoare se lăsă frigul; ceaţa, ca un duh al pietrelor, aşternuse încă un strat sedimentar peste peisajul vechi şi aproape îngropat; clădirea în care se adăpostise Rivas ieşea din întinderea cenuşie şi nelămurită, ca ultima turlă a unui oraş înghiţit de nisipurile deşertului. Se ridică pe acoperiş, stând cu un picior pe creasta dărâmată şi, în vreme ce soarele învăluia fâşia de ceaţă într-o strălucire trandafiriu-roşietică, spre răsărit, ridicându-se apoi deasupră-i şi începând s-o destrame, el cercetă priveliştea care îi apărea în faţa ochilor şi se întrebă unde avea să-l prindă seara următoare.

În cele din urmă, hotărî că ceaţa se subţiase îndeajuns pentru a putea călători în bune condiţii şi porni spre scara de incendiu, dar prinse cu coada ochiului o mişcare abia perceptibilă şi se întoarse spre peisajul care se întindea în faţa lui.

O linie verticală se mişca încet, în ceaţă, departe în dreapta lui, adică spre nord, şi, după ce o privi câteva minute, decise că era catargul unei bărci care se apropia. „N-am ce face cu ea”, îşi spuse şi porni iarăşi spre scară, însă un gând îi încolţi în minte. „Cum oare”, se întrebă el, „poate să se apropie atât de sigur, când pare-se că n-are nicio pânză? Doar fluviul nu-şi trimite curenţii puternici atât de departe spre sud şi în orice caz, cel puţin când am trecut eu ultima dată pe aici, toţi curenţii oceanici se mişcau în sens contrar, în partea asta a golfului”.

Curios, în ciuda propriei voinţe, se întoarse, şchiopătând pe acoperiş, până la cornişă şi se uită la catargul care acum era mult mai aproape, poate doar la o milă depărtare. Se legăna înainte şi înapoi, dispărea şi apărea la loc cu mult mai mare viteză decât ar fi făcut-o dacă ar fi fost purtat de apele golfului şi, într-un târziu, Rivas îşi dădu seama că era, probabil, prins de o căruţă care se deplasa pe vreunul din drumurile accidentate, din

apropierea golfului.

O privi până când fu sigur pe unde avea să treacă, apoi coborî în goană scara de incendiu ca s-o aştepte, neştiind încă dacă avea de gând să roage să fie dus o bucată de drum, să fure un cal sau doar să-şi astâmpere curiozitatea cu privire la vehicul. Când ajunse la nivelul străzii, se ascunse în spatele unei tufe de măceş sălbatic, convins că tufişul şi ceaţa slabă, care încă mai persista, îl făceau invizibil.

Dacă n-ar fi auzit bocănitul copitelor, ar fi crezut că-şi calculase greşit poziţia şi că mersese prea mult în josul ţărmului, fiindcă vehiculul care se ivi peste puţin din ceaţă, mai întâi ca o siluetă vagă, apoi apropiindu-se şi dezvăluindu-şi în amănunt construcţia şi culorile, semăna prea mult a barcă şi prea puţin a căruţa, în ciuda celor patru cai care o trăgeau. Carena largă se întindea ca o fustă, umflată de vânt, deasupra osiilor, cu câte-o apărătoare ataşată fiecărei roţi, iar prăjina înălţată vertical, din faţa cabinei, era într-adevăr un catarg; din ascunzătoarea lui, Rivas putu vedea estacada orizontală întinzându-se în spate, deasupra acoperişului cabinei.

În ce priveşte cabina, era o magazie din lemn la fel de compactă şi solidă, ca o căruţă din cele pe care le foloseau cabotinii pentru racolări, iar Rivas îşi spuse că nu era greu de ghicit cu ce se îndeletniceau aceşti călători matinali. Bănuiala i se transformă în certitudine, când vehiculul se apropie suficient ca să vadă porţiunile crăpate şi ciuruite de pe suprafaţa carenei, precum şi cele două parâme uzate care se legănau în aer şi ale căror capete, destrămate şi umede din cauza ceţii, mai lăsau din când în când să picure câte-un strop de rouă.

Inventând în minte o poveste care să-l facă să treacă drept un călător de ocazie, care le-ar putea fi de folos, Rivas îi cercetă pe bărbaţii gârboviţi, care stăteau pe bancheta vizitiului, apărată în spate şi lateral de folii de

aluminiu atât de mărunt găurite, încât păreau distruse uniform. Călătorii păreau să fi făcut drum lung, în combinaţia aceea de barcă şi căruţă în care se aflau: ca şi ea, erau munciţi dar, evident, încă în stare de funcţionare. Acum căruţa se apropiase şi avea să treacă pe lângă el, dacă mai aştepta mult.

Rivas trase adânc aer în piept, îşi încrucişa braţele şi ieşi de după tufiş.

— Bună dimineaţa, spuse el vesel.

Vizitiul trase de hăţuri şi vaierul saboţilor de frână se auzi în ambele direcţii, pe stradă: căruţa se opri şi catargul se clătină deasupra lor.

— Ce pofteşti? întrebă unul dintre ei, privind de sus, fără niciun entuziasm, la Rivas. Nu luăm călători de ocazie.

Purta un melon care stătea într-un echilibru precar peste nişte bandaje asemănătoare unui turban şi pătate de sânge; chipul bronzat era atât de supt, încât cu greu ţi-ai fi închipuit că mâncase vreodată cumsecade sau chiar că zâmbise vreodată.

— Prea riscant, încuviinţă jovial vizitiul, un bătrân cu părul alb, cu şapcă de baseball şi salopetă. Ca şi însoţitorul lui, şi el avea câteva bandaje.

Rivas le zâmbi.

— Mă întrebam doar dacă aţi dat şi voi peste trupa de cabotini care m-au răpit aseară. Am reuşit să fug, dar mi-au luat căruţa şi toate… proviziile.

Bătrânul privi în jos spre el.

— Proviziile… spuse el gânditor.

— Dar, hm, domniile voastre cu ce vă ocupaţi? întrebă Rivas ridicându-şi sprâncenele.

După o pauză, în care se uită prudent la clădirile din apropiere, bătrânul spuse:

— Suntem răscumpărători, fiule.

Tovarăşul lui dădu din cap, absent.

„Bineînţeles, ştiu şi de care”, îşi spuse Rivas în gând.

— Ăh, zise el. Toată stima. Şi eu sunt tot… farmacist.

— Eşti negustor de Sânge, spuse bătrânul.

— Iar voi sunteţi codoşi, răspunse afabil Rivas.

După o altă pauză, bătrânul dădu din cap.

— Corect, fiule. Şi ai dreptate, a fost o trupă de cabotini… afurisiţii ăia de păstori s-au supărat pe noi că le-am luat câteva mioare din turmă. Ţi-au furat tot Sângele?

— Tot ce-am avut la mine. Plus calul şi căruţa. Am avut noroc că am rămas cu căpul pe umeri.

— Ah, păcat. Sângele e singurul lucru care-i potoleşte, când îi apucă crizele de ţicneală

— Mda. De unde şi povestea mea, îşi spuse Rivas. îl cunoaşteţi pe Ratty Frazee?

— Cum să nu, spuse slăbănogul. Ştiai c-a murit?

— Am auzit ceva. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu; poate vreun nenorocit de răscumpărător…

— Unul din cei care lucrează la comandă, preciză bătrânul. Se spune c-ar fi fost Greg Rivas şi c-ar fi dus o fată înapoi la părinţi. îl ştiai pe Frazee?

Rivas ridică din umeri.

— Am făcut cândva nişte afaceri cu el.

Cei doi de pe banchetă părură oarecum că se

110 destind. Slăbănogul îşi scoase pălăria şi se uită înăuntru.

— Şi-acum, de unde-o să mai iei Sâăge? întrebă el, lăsând impresia că se adresează pălăriei.

— Am pus ceva deoparte, într-un canal din Hunningten Town.

Rivas ghici că perechea avea cel puţin două fete în căruţă – altminteri cabotinii n-ar fi ciuruit vehiculul atât de sălbatic, iar faptul că rămăseseră în viaţă era o dovadă că păstorii cabotini nu-i ajunseseră din urmă – fetele răpite de la cabotini erau aproape întotdeauna trimise la Hunningten Town iar de acolo, pe mare, la Veneţia, fiindcă acolo exista Sânge din belşug. Cel mai mare motiv de

nemulţumire al traficanţilor de prostituate era că împărtăşiţii de sex femeiesc, spre deosebire de masculi, care erau mai greu vandabili, nu ajungeau niciodată în faza de rătăcire placidă şi maleabilă, iar pentru a putea fi folosiţi trebuia să li se injecteze regulat câte o doză de Sânge.

Slăbănogul îşi puse pălăria la loc pe cap.

— Hunningten ne e în drum.

— Da, poţi să mergi cu noi dacă vrei, spuse bătrânul.

— Mulţumesc, spuse Rivas, urcându-se pe apărătoarea roţii… cu oarecare stângăcie, din cauza degetului mare sfârtecat. Am să vă plătesc când ajungem acolo.

— Aşază-te lângă mine, adăugă bătrânul. Nigel o să stea în spate, pe acoperiş.

— În locul lui, şi eu aş fi prudent, recunoscu Rivas, aşezându-se pe bancheta pe care Nigel tocmai o eliberase. Ceaţa se risipise cu totul, în jos, spre golf, iar el savura mirosul de eucalipt în aerul care se încălzea, pe când bătrânul smuci hăţurile şi căruţa se puse în mişcare.

— Dacă vrei să-ţi faci provizii, spuse bătrânul, ai putea să vii cu noi, cu barca, până la Veneţia – se găseşte întotdeauna ceva de lucru într-o barcă şi cred că, de dată asta, bătrânica are nevoie de niscai petice. Am impresia că păstorii i-au paradit axul chilei şi jumătate din parâme sunt găurite.

— Mda, n-ar fi rău, spuse Rivas, şi în sinea lui se jură că nimic nu l-ar putea face să intre în Veneţia pe mare, prin zona unde cei mai depravaţi locuitori ai oraşului şontâcăiau, ţopăiau şi se bălăceau, făcând tot felul de comisioane inimaginabile, în canalele otrăvitului Inglewood… pe plajele înguste şi schimbătoare, al căror nisip multicolor era presărat cu bucăţi de sticlă topită şi, din loc în loc, cu oase vechi, lăsate anume să putrezească acolo… şi chiar în umbra locului cunoscut sub numele de

Palatul Excentricului.

Deşi, după anii petrecuţi la Veneţia, Rivas se lăudase că în tinereţe fusese deosebit de violent şi nesocotit, că mergea cu barca, sub clar de lună, pe canale pe care oamenii întregi la minte le evitau chiar şi în toiul zilei şi chiar participase la câteva dueluri prosteşti – avusese grijă să nu se aventureze niciodată în vecinătatea Palatului

Excentricului. Poveştile pe care le auzise despre acest loc încă îi colorau coşmarurile: turnuri şi clopotniţe fantastice care se profilau pe cer ca nişte pete întunecate; cum, până şi la amiază, se puteau vedea stele strălucind în jurul etajelor superioare, de forma unei cutii toracice răsucite; forme neomeneşti se zăreau, parcă, jeluind la ferestrele mai îndepărtate; poveşti despre genul de creaturi care erau găsite, câteodată, murind în canalele care intrau acolo, pe sub bolţile înalte şi despre genul de lucruri pe care le spuneau, uneori, aceste creaturi; despre garguie de lemn făcute ţăndări, care se zvârcoleau în chinuri, în nopţile ploioase, şi plângeau, ziua, împrumutând glasuri pe care trecătorii le recunoşteau ca fiind ale unor prieteni defuncţi… Se presupunea că locul era în primul rând un club de noapte, iar Rivas îşi aminti de o tânără doamnă care, după ce pusese el, nerăbdător, capăt poveştii de dragoste pe care tot el o începuse, îi spusese printre lacrimi că se duce să se angajeze chelneriţă la Palatul Excentricului. Nu-şi îngăduise niciodată să creadă că o şi făcuse – deşi, într-o seară, o vietate care semăna cu o morsă şi pe care un grup de pescari o prinseseră în plasă, o trăseseră la ţărm şi o măcelăreau la lumina torţelor, îşi întorsese ochii spre el şi, cu ultima suflare, rostise numele cu care îl alintase ea dintotdeauna…

Căruţa-barcă se îndreptă huruind spre sud, pe străzile vechi, accelerând uşor după ce soarele răsări şi-i permise bătrânului să vadă gropile şi porţiunile erodate. În

prima jumătate de oră, Rivas nu întrebă de fetele pe care le furaseră însoţitorii lui, fiindcă nu voia să pară prea interesat de ceea ce făceau; dar gândul că Un s-ar putea afla în căruţă, chiar sub el, îl făcu să nu se mai poată gândi la altceva şi în cele din urmă deschise vorba.

— Câte aveţi? întrebă el, cu o detaşare prefăcută, arătând în jos cu degetul mare, la care se rănise.

— Patru, spuse bătrânul. Sau poate c-au rămas trei. Uneori Nigel le bate mai mult decât e nevoie.

— Rahat, comentă Nigel din spate.

— Nigel nu prea se dă în vânt după cucoane.

— Mda, mai ales după alea ţăcănite, explică Nigel.

— Pricep, spuse Rivas, dând din cap.

„Doamne, ce pereche”, îşi zise în gând.

„Dacă-aş putea, i-aş îmbolnăvi şi pe urmă i-aş lăsa de izbelişte. Dar dacă Un e aici, în căruţă, îi omor. Iar dacă Un e aici şi e moartă îi…”

Se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să se uite la regiunea prin cafei tpeceau, căci se temea ca zâmbetul lui binevoitor să nu se schimbe într-o expresie mai puţin liniştitoare. Câteva buruieni înalte se legănau pe câmp, de-ai fi zis că erau scheletele unor specii cu formă sferică, ce imitau întru totul mişcările căruţei; iar când se ridicară deasupra unei zone acoperite de iarbă şi se răsuciră în aer, pentru o clipă, Rivas avu impresia că vede o umbră vagă sau pată rozalie pe una din ele… dar bărbatul vorbi din nou şi trebui să se întoarcă spre el.

— Mă cheamă Lollypop, spuse bătrânul.

„Din zece încercări aş fi ghicit şi eu”, îşi zise Rivas.

— Eu sunt Pogo Possum, răspunse el fără a sta pe gânduri, pe deplin încredinţat că niciunul din ei nu era tobă de carte. Vă îndeletniciţi de multă vreme cu… asta?

— Din al şaselea an al ultimului As, şi eu şi Nigel. Eram pe-aici când a apărut tânărul Jaybush prima dată şi a început să racoleze discipoli. La naiba, locuiam în Irvine,

într-o casă care azi e în spatele zidurilor albe – sau era, cred, până la Marea explozie, din ultimul an al acelui As.

Rivas dădu din cap. Zvonurile despre scăpărarea de la miezul nopţii şi zgomotul asurzitor din spatele zidurilor albe – precum şi speculaţiile că Jaybush însuşi ar fi murit din cauza exploziei (abia după aceea s-a retras în sihăstrie, în Oraşul Sfânt) – zguduiseră întregul edificiu al credinţei, iar Rivas, care avea atunci douăzeci şi unu de ani, profitase de confuzie, îi părăsise pe nesimţite pe cabotini şi fugise la Veneţia.

— L-ai văzut vreodată pe Norton Jaybush? întrebă Rivas.

— Drace, cum să nu: în zilele dinainte de a se retrage în oraşul ăla blestemat era peste tot.

Lollypop clătină din cap, surprins.

— Nu poţi să-i condamni pe oameni fiindcă l-au urmat, pricepi? Era greu să te lupţi cu el. Bănuiesc că şi-acum e la fel, doar că nu mai trebuie s-o dovedească. Da; l-am văzut ducându-se la unul care murise, făcându-l să se scoale şi să meargă să stea de vorbă cu familia – vreau să spun, mort de-a binelea: tipul se umflase şi puţea îngrozitor.

— Pomii se aplecau când trecea pe lângă ei, parcă îi făceau plecăciuni, spuse Nigel. Am văzut cu ochii mei.

— Da’ atunci – când s-au strâns deodată o sută de păsări şi au început să i se învârtă în jurul capului, într-un cerc perfect ca marginea unei farfurii, ca un afurisit de nimb mare şi rotitor, şi n-a scos una vreun sunet.

„Rivalul meu la devotamentul lui Un”, îşi spuse Rivas, neliniştit. „Şi, cândva, părintele meu spiritual, deşi, din fericire, doar prin ceilalţi jaybush-i, surogatele, cei care-l reprezentau. Probabil că n-aş fi avut… cum să-i spun? Tăria de caracter? Certitudinea propriei identităţi? N-aş fi putut abandona credinţa dacă aş fi avut de-a face cu Domnul Mesia Jaybush în persoană. Şi n-aş fi îndrăznit

niciodată să nu-i dau ascultare într-un mod atât de direct, mergând glonţ la Veneţia imediat după ce am părăsit credinţa. Jaybush avea doar cuvinte de ocară pentru locul acela păcătos”.

În acel moment simţi nişte lovituri repezi şi ritmice venind dinăuntrul căruţei, de sub el, şi până când Nigel, aflat în partea din spate a acoperişului, nu bătu cu pumnul în lemn şi nu strigă „Potoleşte-te, târâtură, dacă n-ai chef să înveţi un dans nou!”, Rivas nu-şi dădu seama ce însemnase zgomotul. Era evident că vreuna din fete avea îndoieli, pierzându-şi puţin încrederea în faptul că lumea se afla în mâinile lui Jaybush şi că totul era cum nu se poate mai bine, fiindcă alergatul pe loc şi agitarea braţelor – Dansul Sfinţit – erau metoda recomandată pentru eliberarea minţii de sub povara gândurilor neplăcute. Ca şi înzestrarea cu darul limbilor, nici acesta nu prezentase vreo atracţie pentru Rivas.

Ştia că nu putea fi Un – asta ar fi fost abia a treia zi de credinţă pentru ea şi încă n-ar fi avut cum să înveţe Dansul Sfinţit – dar dacă se afla totuşi în căruţă, se întrebă ce putea înţelege din acest spectacol. îşi aminti că deseori te apuca teama, când începea cineva să bată din picioare, să dea din mâini şi să gâfâie – de obicei cu ochii închişi şi cu pleoapele strânse – şi că era şi mai de speriat când lucrul se întâmpla într-un loc îngrădit şi întunecat, pe care nici măcar nu-l cunoşteai.

Îşi aminti că odată, demult, pisica ei venise târându-se în curte, nemaiputându-şi folosi labele dinapoi, pentru că îşi frânsese şira spinării. Rivas şi Un se tăvăleau gâfâind prin iarbă, în spatele magaziei de scule din curtea familiei Barrows, iar când Un sărise în picioare şi fugise către pisica pradă zvârcolirilor, privirea îi era puţin rătăcită şi buzele umflate… Când încercase s-o ridice, pisica mieunase strident şi se rostogolise în iarbă, făcând-o pe Un să se dea înapoi clătinându-se, în timp ce picături

strălucitoare de sânge i se prelingeau de pe degetele sfârtecate, pe iarbă.

Rivas pusese capăt chinurilor animalului, cu o lopată, apoi încercase s-o mângâie pe Un, care plângea îngrozită. Ceea ce o şocase, îşi aminti el acum, nu fusese sângele împrăştiat peste tot şi nici măcar durerea celor câteva zgârieturi adânci cu care se alesese, ci faptul că totul se petrecuse atât de brusc, modul în care violenţa, grotescă şi oribilă, apăruse în mijlocul lor fără niciun fel de avertisment, ca şi cum o bucată îngheţată de fier s-ar fi prăbuşit din cerul senin al verii.

Cale de câteva mile, căruţa-barcă se hurducă agale, în timp ce vremea începea să se încălzească; la un moment dat, o mişcare scurtă, deasupra ruinelor înverzite, îi atrase atenţia lui Rivas… iar peste o clipă simţi o răceală în stomac, când văzu că una din albinele acelea, mari cât pumnul, cobora spre ei de pe ramurile de sus ale unui roşcov: bâzâitul strident al aripilor ei enorme se auzea de la câteva zeci de metri. Văzuse, odată, un bărbat lovit de una din ele, doborât de impact şi mort înainte de a atinge pământul, din cauza acului lung, de aproape opt centimetri, pe care insecta i-l înfipsese în ochi.

Rivas era cât pe ce să sară din căruţă şi să o ia la fugă, când auzi un zbârnâit în spatele lui şi simţi, lângă urechea dreaptă, un zgomot asemănător smucirii unei frânghii, iar după o fracţiune» de secundă albina explodă cu o pocnitură aproape lichidă, transformându-se brusc în stropi, bucăţele de carne împrăştiate pe caldarâm şi aşchii irizate, din aripioare, răsucindu-se în aer ca nişte frunze sticloase.

Rivas se aşează încet pe banchetă. Nigel, care încălecase tangonul, fixă o altă pietricică în praştia pe care o ţinea, la încheietură, ca o brăţară, după care îşi puse arma înapoi în pălărie şi pălăria pe cap. Înfruntă privirea lui Rivas cu nişte ochi reci şi indiferenţi ca două bucăţi de

marmură.

— Se pricepe Nigel la chestia asta, observă Lollypop.

— Da, încuviinţă Rivas, reevaluându-şi şansele de a-i scoate din luptă pe cei doi tipi şi de a reuşi să se uite la fetele din căruţă.

Când căruţa trecu legănându-se pe lângă roşcov, Rivas se văzu nevoit să respire pe gură, fiindcă în aer plutea mirosul înţepător şi metalic al albinei ucise.

*

* * *

Câteva sute de metri în urma lor, buruiana se agăţă de un stâlp metalic de care încă mai atârnau bucăţi răsucite dintr-o barieră de sârmă ghimpată, care blocase întreaga stradă acum un secol. Tufişul se întoarse pe călcâie şi se opri. Un cap translucid şi rozaliu se desprinse din ghemul de rămurele şi privi, clipind, împrejur, după care adulmecă aerul. Un zâmbet îi întinse faţa, aşa cum o răsuflare întinde un inel de fum, şi un braţ roz, mai puţin material decât o piele de şarpe, se întinse şi, cu oarecare greutate, eliberă tufişul de sârmă ghimpată. Capul şi braţul se retraseră la loc, când buruiana începu să se legene, reluându-şi drumul întrerupt spre sud.

*

* * *

Spre sfârşitul după-amiezii, Lollypop părăsi drumul de pe marginea golfului, pe care reuşise să-l urmeze cu succes, şi coti spre est, pe una din autostrăzile vechi, care urcau în interior prin fâşia de junglă şi pe dealurile aride din spatele ei.

— De ce am schimbat traseul? întrebă Rivas, privind ţărmul care se deplasa dinspre tribord spre pupa şi începea să se retragă.

— O ditamai armată se tot vântură pe ţărm, de două zile încoace, îi spuse Lollypop. Cic-ar fi venit spre sud pe uscat, a jefuit Santa Ana şi Westminster, iar acum se

îndreaptă spre golf, de-a lungul ţărmului, pe jos şi cu bărcile, şi dau foc la tot ce întâlnesc în cale.

Rivas îşi aminti focurile pe care le văzuse noaptea trecută la Long Beach Island. „Va să zică, acum sunt la gura golfului”, îşi spuse.

— Aha. Şi cine sunt, de fapt?

Bătrânul îi răspunse abia după ce struni caii pe o porţiune periculoasă de caldarâm, care părea mărginită de o falie abruptă în sol.

— Ei bine, spuse el după ce trecură de ea, am fost în Hunnigten Town, acum vreo două zile, iar oamenii ziceau c-ar fi o armată venită din nord, de prin San Berdoo. Aşa o fi, încheie el, ridicând din umeri.

— Aha!

Rivas se rezemă de banchetă, bucurându-se de briza pe care o simţea răcorindu-i faţa, după ce soarele îl bătuse cât fusese ziua de lungă. „Aşa deci”, îşi spuse, „există soldaţi din Ellay care patrulează la graniţa de vest şi de nord, iar acum răsare şi San Berdoo, de nu se ştie unde. Mă întreb dacă băieţii din Berdoo chiar îşi închipuie că sunt în stare să-i ia prin surprindere. Poate că sunt. Aproape tot traficul din Inglewood Desolate e asigurat de indivizi tăcuţi din fire şi destul de dubioşi – cabotini, urlători sau codoşi, ca prietenii mei, aici de faţă. Din punctul ăsta de vedere, poate că sunt în stare”.

Fetele începuseră deja să dea semne de nelinişte, când Lollypop opri căruţa şi o parcă într-un loc care aducea a garaj, cu un acoperiş destul de înalt ca să încapă şi catargul, iar Rivas se strădui să le audă vocile, convins că pe-a lui Un ar recunoaşte-o, chiar şi după treisprezece ani. În cursul după-amiezii se tot gândise, dar până la urmă renunţase, la ideea de a cere să le vadă pe prizoniere, chiar şi sub pretextul unei răbufniri bruşte a poftelor trupeşti; un autentic negustor de Sânge n-ar fi comis greşeala de a cere aşa ceva, mai ales că tovarăşii lui

de drum puteau deveni bănuitori cu mare uşurinţă. Totuşi, vocile scăzuseră, ajungând aproape un mormăit, când se opri căruţa, aşa că Rivas sări jos şi aruncă o privire prin încăperea spaţioasă, unde se opriseră.

Suprafeţe pătrate şi îngropate, cu stâlpi metalici retezaţi din loc în loc, păreau să-i confirme presupunerea că acolo fusese cândva un garaj, dar existau şi indicii că, nu cu mult timp în urmă, avusese şi alte destinaţii. Câteva paturi de campanie şi tărgi, dintr-un material care, odată cu scurgerea timpului, ajunsese fragil ca o pânză de păianjen, zăceau prin colţuri, iar când Rivas se ghemui pe podea, sperând să găsească o armă, zări o sticluţă pântecoasă care avea o membrană de cauciuc în loc de capac. Membrana se fărâmiţă în bucăţele uscate, când o atinse, iar lichidul din sticlă, oricare-ar fi fost, se evaporase demult.

Ţipetele, asemenea scârţâitului unor osii neunse, pe care le scoteau papagalii de casă, se auzeau nelămurit, sus, pe cer; de câteva ori, şase păsări verzi şi portocalii, bătând des din aripi, trecură pe deasupra străzii din faţa garajului. Umbrele se lungeau, iar lumina începuse să capete culoarea unei caise, când Nigel o şterse, ducând> cu el un ghem de sfoară şi o traistă plină cu bijuterii vechi şi cutii din aluminiu, ca să monteze nişte dispozitive de alarmă împotriva nepoftiţilor.

— De obicei dormiţi în căruţă? îl întrebă Rivas pe Lollypop.

— Mda, spuse bătrânul, azvârlind nişte saci de pânză pe jos şi sărind apoi de pe bancheta vizitiului. Fetele în cabină, Nigel şi cu mine pe punte.

Se aşeză, deschise sacii şi începu să scoată nişte pachete grele, ambalate în hârtie cerată.

— Sper că-ţi place carnea de porc, spuse el, apoi adăugă, ridicându-şi privirea: a, călătorii de ocazie dorm afară din căruţă.

— Mi se pare logic, făcu Rivas, care sperase într-un asemenea răspuns. Cred că acum, până mai e lumină, am să mă uit după şerpi şi scorpioni.

— E o idee bună, admise bătrânul.

Rivas pătrunse în cotloanele clădirii, căutând cu privirea ceva care i-ar fi putut servi drept armă. Avusese noroc, cu ocolul ăsta prin interior, dar ştia că era punctul cel mai estic pe care erau dispuşi să-l atingă însoţitorii lui – de aici aveau s-o ia spre vest, către golf, şi să se îndepărteze de Irvine. Era obligat să afle în noaptea asta dacă Un era în căruţă, pentru că, dacă nu era, trebuia să plece spre sud.

Lângă un perete, un bloc motor şi cadrul unui pat, amândouă la fel de vechi, erau baza unei grămezi de lucruri trântite claie peste grămadă, iar el se apropie şi smulse cu zgomot câteva din ele: un scaun vechi, o carcasă de televizor, o bonetă de maşină, un frigider gol şi atât de mâncat de rugină, încât îl putu scoate cu o singură mână…

Ieşi, astfel, la iveală o firmă, scrisă cu şabloane de litere pe cărămizile zidului – zărise deja cuvântul „DISPONIBILĂ” – aşa că dădu la o parte un set de rafturi metalice, făcând un zgomot înfiorător şi provocând o ploaie de dreptunghiuri mici, de sticlă, pe pardoseala de beton. Abia atunci fu în stare să citească firma:

CD MÂNCARE SĂNĂTOASĂ GARANTATĂ DISPONIBILĂ AICI

Încă mai rămăsese praf de cretă, în şanţurile dintre cărămizile de deasupra rândului scris, dar singura însemnare lizibilă era una care părea cea mai recentă, scrijelită, parcă, cu vârful unui cuţit:

nevermore1

Rivas privi peste umăr, la Lollypop, care strânsese lemne de foc şi punea câteva bucăţi de carne de porc pe un grătar de metal. „Autorul inscripţiei s-a cam pripit”, îşi spuse.

Găsi, într-un sfârşit, ceva care părea destul de convenabil: un tub de aluminiu de proastă calitate, ca o coadă de bici, având la un capăt o săgeată ruginită – şi şi-l furişă în mânecă în aşa fel, încât săgeata să i se sprijine în subţioară, iar capătul

— Niciodată (de acum încolo), (n.trad.)

tubului să stea ascuns în manşetă. Cu atenţie, repetă în minte un cuvânt căruia nu-i cunoştea sensul, dar pe care-l auzise de multe ori: sevatividam, rostindu-l cum se cuvenea – gutural, cu limba împinsă în faţă până când se freca de dinţi, la rostirea lui t şi d.

— Cred că n-o să mă muşte nimic, spuse, întorcându-se la căruţă. Observă că mâinile îi tremurau vizibil, aşa că adăugă: Aveţi ceva de băut, băieţi?

— Sigur; e o sticluţă de 200 de Currency, chiar sub bancheta vizitiului, spuse Lollypop. E şi o ceaşcă. Vezi, să nu bei mai mult de-o ceaşcă.

Rivas deschise gura ca să dea răspunsul care, de-a lungul anilor, ajunsese automat, dar se mulţumi să dea din cap: „În regulă”. Se sui pe banchetă şi în timp ce întinse mâna dedesubt, după sticlă şi ceaşcă, se hotărî să rişte şi şopti răguşit „Un?”, spre podea. Cum nu primi niciun răspuns, umplu ceaşca, astupă sticla, o puse la loc şi izbuti să coboare fără să verse niciun strop şi fără să se lovească la degetul mare.

Bătrânul făcuse focul iar Rivas se aşează lângă el, pe jos şi, cu oarecari emoţii, sorbi dintr-un Currency Barrows – pentru prima dată, din noaptea aceea, cu treisprezece ani în urmă, când imitase un câine care latră.

Se simţi puţin dezamăgit, văzând că nu-i trezeşte niciun fel de amintiri. Era doar o băutură tare, uşor parfumată şi înţepătoare, lipsită de gustul pronunţat de cereale al whisky-ului. „Oricum, e mai bun ca ginul”, îşi spuse. Se destinse şi, renunţând să mai facă atâta caz, îşi puse în gând să savureze pur şi simplu calitatea alcoolului.

— Cum e? se interesă Lollypop.

— Izvorul tuturor relelor, spuse Rivas, cu un zâmbet satisfăcut. „Ce s-ar mai mira Mojo”, îşi zise în gând, „dacă m-ar vedea dând pe gât chestia asta”.

„Ce crezi că face Mojo, în clipa asta?” se întrebă, cu un efort. „Dă pe gât, din când în când, câte-o bere şi se scuză pentru absenţa legendarului pelicanist veneţian? Sau se agită şi dă fuga să onoreze comenzile de băuturi ale mulţimii de clienţi, atraşi de vreun cântăreţ nou? Nu, era imposibil ca Steve să fi angajat deja pe altcineva”.

Rivas mai plimbă o duşcă de rachiu pe limbă

— Începea să se obişnuiască – şi se întrebă dacă avea să mai urce vreodată pe scena de la Spink’s, închise ochii şi încercă să-şi imagineze locul – camera înaltă cu barul din fund şi cu uşile în partea stângă, lămpile, mesele, sforile păpuşilor de hârtie prăfuite, care atârnau din tavan, mai sus decât candelabrele… Acum îşi dori să-şi fi făcut vreodată timp, ca să se uite mai cu atenţie la şirurile acelea de figurine care se ţineau de mâini, cu picioarele atingându-li-se. Fusese dintotdeauna curios în privinţa lor, chiar înainte de-a afla că reprezentau ultima lucrare a unui sculptor de geniu

— Îşi aduse aminte şi numele, parcă Noah

Almondine – care-şi pierduse minţile şi se sinucisese, în ultimul an al celui de-al Şaselea As. Rivas nu fusese niciodată în stare să reţină numele tuturor pictorilor, poeţilor, doctorilor şi inginerilor de geniu – nici măcar pe al politicienilor, căci se presupunea că al Şaselea As fusese cel mai bun din Ellay, de la Sandoval însuşi – care se luptau pentru a-şi câştiga notorietatea, pe vremea când Rivas avea şaptesprezece ani, şi care mai târziu, cam pe când a fost asasinat al Şaselea As, îşi făcuseră bagajele şi plecaseră pe poarta Dogtown. „Deşi în mulţimea aceea de notabilităţi nu existase niciun muzician”, îşi spuse Rivas, „lăudat fie Jaybush pentru lipsa concurenţei!”

Îndată după aceea, zăngănitul şi zornăitul îndepărtat fură înlocuite de zgomotul paşilor lui Nigel, care se întorcea. Rivas îşi puse ceaşca jos, se sculă, cu inima bătându-i puternic, şi se încruntă, cuprins de îndoială, la carnea de porc, pentru a-şi justifica mişcarea.

Nigel îşi făcu apariţia de după colţ.

— De când plimbaţi carnea asta de porc după voi, băieţi? întrebă Rivas, încercând să nu vorbească prea repede şi nici prea strident. Mi se pare cam veche, zău aşa, niţeluş cam veche. Nu cumva să facem, cum le zice, viermi? Doar nu ne trebuie aşa ceva, nu? Am cunoscut un tip, odată, care a mâncat carne de porc veche şi, fiţi atenţi, ar fi zis bogdaproste să se-aleagă doar cu viermi, faţă de ce-a păţit de fapt. A ajuns să facă…

Nigel se apropiase destul şi părea mai mult enervat decât bănuitor, cu privire la bazaconiile rostite.

— …sevatividam…

După cum sperase, fetele prizoniere începură imediat să urle, auzind cele cinci silabe, iar Nigel, surprins de hărmălaia neaşteptată, se întoarse spre căruţă.

Rivas ţâşni, scoase, dintr-o singură mişcare, tubul metalic din mânecă şi îl roti pe deasupra capului; când piciorul lui drept atinse podeaua, tubul luase deja viteză şi, deşi Nigel privi înapoi, cu reală îngrijorare, auzindu-l, Rivas era deja lângă el şi, cu toată puterea braţului şi inerţia ce o câştigase din fugă, azvârli săgeata grea direct spre rădăcina nasului lui Nigel. Capul lui Nigel se dădu pe spate, trosnind, iar trupul i se încovoie şi căzu în aceeaşi direcţie; Rivas dădu drumul tubului de aluminiu şi se lăsă să cadă odată cu cadavrul: când atinseră pardoseala, îi smulse. pălăria lui Nigel, se ridică, după ce trecuse de partea cealaltă a cadavrului, îşi potrivi praştia în mână, fixând-o de încheietură, şi îl ţinti pe Lollypop, care între timp scosese un cuţit şi făcuse doi paşi înainte.

Bătrânul ridică piciorul, dar se opri, văzând că Rivas

dusese pietricica până la limita de rezistenţă, aproape de ureche.

— Dă drumul cuţitului, gâfâi Rivas.

Cuţitul căzu cu zgomot pe pardoseală.

— Ce i-ai făcut lui Nigel? gemu bătrânul.

— Poate l-am bătut mai mult decât era nevoie, spuse Rivas, încercând să-şi recapete răsuflarea. Deschide cabina.

— Eşti cabotin, spuse Lollypop.

— Nu. * Deschide cabina.

Bătrânul nu se mişcă.

— Ăsta era darul limbilor.

— Exact. Pot să te ucid şi s-o deschid singur.

Bătrânul porni spre căruţă.

— Atunci eşti răscumpărător.

— Unul dintre cei care lucrează la comandă, încuviinţă Rivas.

Se întoarse încet, ţinând praştia îndreptată spre bătrân, apoi făcu doi paşi înapoi şi slăbi încordarea cauciucului preţ de o clipă, cât se aplecă să ia cuţitul. Şi-l vârî în teaca din mânecă şi trase din nou pietricica, înainte ca bătrânul să poată face altceva, decât să privească în jur.

În timp ce Lollypop se întoarse spre căruţă, Rivas se uită la Nigel. Avea un ochi larg deschis, aţintit spre un colţ din tavanul care începea să se întunece, celălalt era aproape închis – iar între ei, se vedea o rană adâncă. Braţul întins al lui Rivas începu să tremure şi-şi dori să se fi aflat oriunde pe pământ, numai acolo nu.

Lollypop se căţărase pe partea posterioară a căruţei şi trăsese zăvorul de la uşa cabinei, iar

Rivas se grăbi într-acolo, când o deschise. Înăuntru văzu trei fete care stăteau în picioare şi clipeau des, în lumina roşietică a focului; zâmbeau nesigur şi mai aveau încă impresia că felul cum imitase Rivas un subjugat, primind împărtăşania, fusese ceva autentic.

Se uită mai de aproape. Niciuna din ele nu era Un.

— Daţi-vă jos, fetelor, spuse el, cu o blândeţe obosită. Sunteţi libere.

Zâmbetele le dispărură, dar se dădură jos şi se îndreptară la întâmplare, spre foc.

— Suie-te acolo, îi spuse Rivas lui Lollypop, şi scoate-o cu grijă pe cea de-a patra fată.

Bătrânul dispăru în pabină. După un moment strigă, cu o voce speriată:

— A murit!

— Adu-o aici!

— O să mă omori!

„Poate”, îşi spuse Rivâs neputincios, dar cu voce tare rosti:

— Nu fi prost. La mine asta face parte din meserie.

Se auziră nişte zgomote şi lovituri în întuneric, apoi văzu un trup zvelt, cu părul negru, împins de-a rostogolul până în pragul cabinei.

— Să-i văd faţa.

Lollypop îi sprijini capul, şi-l întoarse către Rivas. Nu era Un.

Rivas nu-şi dădu seama cât de încordat fusese, până nu-şi destinse umerii.

— Nu pe ea o caut, îi spuse lui Lollypop. Dă-i drumul înăuntru şi închide uşa.

Chipul bătrânului fu brăzdat de lacrimi.

— Doar n-o să mă-nchizi acolo! Cabina e construită solid, am să mor de foame! mai bine omoară-mă acum…

— Linişteşte-te, n-am s-o încui, doar am să îngrămădesc nişte chestii în faţa uşii, ca să aud dacă ieşi. Pe fata care a murit poţi s-o ţii cu tine, înăuntru, sau s-o dai de-a rostogolul pe punte, cum vrei.

Lollypop o târî înapoi în cabină.

— Prefer să nu stau singur, bombăni el, închizând uşa.

Rivas slăbi încordarea praştiei şi o vârî sub cămaşă, apoi se întoarse în goană în garajul întunecos, ridică vechiul cadru de pat şi îl duse înapoi, în căruţa-barcă. îl azvârli pe punte, urcă şi el şi îl rezemă de uşa închisă a cabinei.

— Aşa, spuse el cu voce tare. Dacă încă mai sunt pe-aici când cade chestia asta, am s-o aud, am să mă întorc şi am să te ucid, ai priceput?

Bătrânul mormăi ceva, înăuntru, poate la adresa fetei moarte, dar nu dădu niciun răspuns precis.

Rivas scoase praştia şi şi-o prinse de curea, dădu ocol banchetei vizitiului şi înşfăcă sticla de Currency, după care sări pe podea. Ziua, în timpul călătoriei, observase că hamurile cailor erau neobişnuite; aveau un fel de dispozitiv format dintr-o balama, un cui şi catarame aplicate pe chingi, şi câte o şa englezească uşoară, pe fiecare cal; puse cu grijă sticla jos şi se apropie de calul din dreapta, ca să se uite mai atent la hamuri.

Văzu că fiecare cui avea un inel în partea superioară; scoase unul din balama şi chinga căzu. Zâmbi, aproape trist. „Aţi fi în stare de orice, băieţi”, îşi spuse; „păstori cabotini, albine cât pumnul, nevoia de a merge spre apă… ba chiar să abandonaţi vehiculul şi să continuaţi drumul călare, fără să mai desfaceţi nimic. Oricum, fac pariu că bătrânul Lollypop o să fie ceva mai atent la călătorii pe care-i culege de pe drum, de-acum încolo”. Rivas mai scoase un cui şi încercă să-şi aducă aminte cât de lungi îi plăceau să fie curelele de la scara şeii.

— Unde-i jaybush-ul? se auzi, chiar în spatele lui, o voce care-l făcu să tresară şi să-şi ţină respiraţia.

Se întoarse spre fată. Era – înaltă, cu părul deschis la culoare; silueta i se profila, luminată din spate, încât nu putu să-i vadă chipul dar, cunoscându-i pe cabotini, îşi închipui că nu pierduse mare lucru.

— Îmi pare rău, domnişoară, spuse el. Pe-aici nu e

niciunul.

Privi dincolo de ea şi întrebă:

— Celelalte două unde-au plecat?

Ea ridică din umeri.

— Călătorie sprâncenată, făcu el.

Se întoarse să ia sticla, o piti sub cămaşă* şi trase de ultimul cui, dezlegând calul de la căruţă.

— Şi ţie la fel, adăugă, întrebându-se dacă mai ştia cum să-i tragă un şut.

— Încotro mergi?

O privi exasperat. De ce n-o fi plecat odată cu prietenele ei?

— Spre sud.

— Spre sud? zise ea, însufleţindu-se brusc. La Tabăra de Regrupare?

— Nu, fir-ar să fie. Adică…

Se întrerupse. De ce nu? Ce deghizare mai bună şi-ar fi putut dori, decât a unui cabotin care se despărţise de trupă şi aştepta să fie ajuns din urmă sau să i se dea altă misiune? Mai ales dacă era însoţit de o cabotină care, în chip evident, era autentică.

— …adică da, spuse în cele din urmă.

— Am putea să plecăm diseară? întrebă ea. Aici mă simt groaznic de izolată.

— Da, spuse Rivas, dând calul mai la o parte, ca să poată ajunge la cuiele de pe chinga celui din stânga. Vreau să plec de-aici cât mai repede cu putinţă.

Fata privi indiferentă în jur, părând să nu dea mai multă atenţie cadavrului lui Nigel, decât bucăţilor de carne de porc, nemâncate. Evident, „acasă” însemna oriunde erau cabotini, pe când celelalte locuri se defineau pur şi simplu prin absenţa lor, spaţii pe care doar le parcurgeai, fără să zăboveşti măcar cu privirea. Rivas citise undeva că broaştele râioase nu puteau distinge decât două categorii: musca şi tot ce nu era muscă. Fata asta părea să aibă

acelaşi tip de atenţie, comutabilă pe două poziţii.

— Fiindcă tot n-o să ajungem unde sunt ceilalţi, completă el, obosit.

Ea surâse şi dădu din cap, iar el continuă:

— Fireşte că e încă destulă lumină, ca să mai putem scurta cu vreo două mile distanţa dintre noi şi Tabăra de Regrupare.

Îi întinse hamurile celui de-al doilea cal, întrebând-o:

— Ştii să călăreşti?

Zâmbetul ei dispăru.

— Da, spuse, punând mâna pe ele.

El îşi dădu seama că învăţase, probabil, înainte să ajungă cabotină, în timpul de odinioară, al vieţii la care renunţase, şi că, deşi voia să se folosească de el ca să se întoarcă în sânul bisericii, n-ar fi nici mândră, nici bucuroasă s-o facă.

— Bun, spuse el. Dacă am să cad, întoarce-te să mă iei.

Fără să răspundă, fata îşi ridică genunchiul stâng, îşi vârî piciorul, încălţat cu sanda, în scară şi se înălţă în şa fără efort; Rivas observă că picioarele acoperite de veşmântul din pânză aspră erau lungi şi graţioase. „Ar fi obţinut un premiu frumos la Veneţia”, îşi spuse „mă bucur că am scăpat-o de asta. Dar de ce dracu’ mă uit la picioarele unei fete, când de fapt încerc să dau de Un?”

La a doua încercare, Rivas reuşi să urce în şa.

— Urmează-mă, spuse şi o luă înainte pe stradă.

Când zgomotul potolit al copitelor se îndepărtă, în garaj se făcu linişte… dar nu de tot. Lumina soarelui scăzu şi se înroşi din ce în ce, înaintând încet pe pardoseala de beton, iar cei doi cai care rămăseseră clipeau indiferent din vreme în vreme, când umbra unui corp pătrunse de pe stradă în garaj, aproape invizibilă în bătaia razelor amurgului. Se răsuci încet, ca un înotător subacvatic, încordându-se, când văzu carnea de porc, dar se repezi

înainte, dând cu ochii de cadavrul lui Nigel. îi ridică picioarele, ghemuindu-le, iar când în cele din urmă gravitaţia îl trase la pământ, degetele sale imateriale alunecară peste chipul şi mâinile lui Nigel, încercând să găsească o rană deschisă.

Apoi, uşa de la cabina căruţei se deschise şi cadrul patului căzu pe punte, cu un zgomot înfiorător. Creatura transparentă, speriată peste măsură, se făcu nevăzută, ca un vârcolac, iar când Lollypop cel fârnâit străbătu puntea, târşâindu-şi picioarele şi coborî pe pardoseală, arătarea atârna cu capul în jos, agăţată de una din grinzile tavanului, tăcută şi nemişcată ca un liliac roz, din sticlă.

Bătrânul se aşeză lângă cadavruşi începu să-i şoptească ceva, în timp ce lumina continua să se furişeze afară din garaj. Creatura agăţată de tavan clipea des şi-şi dădea peste cap ochii mari, iar afară, una dintre fetele cabotine provoca un zdrăngănit persistent, încercând să scape din plasa unuia din sistemele de alarmă montate de Nigel împotriva nepoftiţilor.

Într-un târziu, Lollypop ridică în braţe cadavniriui Nigel, îl duse la căruţă şi-l întinse pe punte. Se sui la loc, o rostogoli pe fata moartă în atfara cabinei, aruncând-o peste copastie, apoi îl trase cu blândeţe înăuntru pe Nigel şi închise uşa în urma lor.

Trecură cinci minute, după care făptura ce atârna din tavan îşi dădu drumul, îşi întinse braţele şi picioarele şi, prelingându-se aidoma unei frunze de toamnă, se aşeză. În linişte pe chipul moartei.

Un timp, nu se mai auzi nicio mişcare; după o vreme, fata cabotină de afară se eliberă din capcana sistemului de alarmă şi se pierdu undeva în noapte, iar liniştea fu reînscâunată.

CAPITOLUL CINCI

Un bocănit neaşteptat de copite îl smulse din păienjenişul de vise al nopţii şi Rivas ajunse la concluzia că

se pripise cu o zi înainte, când îşi închipuise că-i scăzuse temperatura. Avea pielea fierbinte, uscată şi întinsă, respiraţia grea, ca a unui om însetat şi i se părea că soarele strălucitor al dimineţii scaldă lucrurile într-o aură palidă, colorată în toate nuanţele curcubeului. Era posomorât şi apăsat de un fel de depresiune nelămurită, ca după o noapte de beţie sau de coşmaruri dintre cele mai urâte.

Se întoarse pe o parte, se ghemui pe grămada de cartoane care-i servise drept pat şi privi chiorâş, în jur, la curtea năpădită de buruieni. Lângă el, un balansoar stricat şi ruginit stătea sprijinit de gard, iar cartoanele de dedesubt îi amintiră că acolo dormise, noaptea trecută, fata cabotină. Dar unde era acum? Se ridică, simţindu-se nefiresc de înalt şi fragil, şi ieşi împleticindu-se din curte, îndreptându-se către copacul de care legase caii.

Unul din cai mai era încă legat. Rivas se uită atent în jur, ştergându-şi lacrimile şi dorindu-şi să strănute odată sau să nu-l mai mănânce nasul; în cele din urmă o văzu, la mai puţin de dinci. –sprezece metri, pe stradă, călare pe celălalt cal.

— Hei! ţipă el. Ăăă… (De ce n-o fi întrebat-o cum o cheamă?) Hei, fato!

Ea privi peste umăr, smuci hăţurile şi se întoarse lângă copacul de care se rezemase el.

— Ce e? spuse ea.

— Unde te duci?

Trebui să-şi mijească ochii ca s-o privească în lumina cerului senin.

— La Tabăra de Regrupare, spuse ea enervată. Unde credeai?

— Aoleu, Dumnezeule!… N-aveai de gând să mă aştepţi?

— Am crezut că ţi-e rău.

— Ah! spuse el, dând excesiv din cap în semn de

înţelegere. Am priceput. Ai crezut că te-aş fi făcut să mergi mai încet.

— Exact.

Îşi înăbuşi mânia, amintindu-şi că stăpânirea de sine era un accesoriu esenţial pentru rolul lui de cabotin rătăcit… şi pentru o clipă, deşi renunţă aproape instantaneu la gândul acela, îşi dădu seama că şi el ar fi lăsat-o pe ea în plata Domnului, dacă i s-ar fi făcut râu şi n-ar mai fi fost bună la nimic.

— Ei bine, nu-mi e rău, spuse el. E doar o alergie. Sunt alergic la… tufele astea, ce să-i faci. E clar? Aşa că aşteaptă-mă. Şi altă dată să nu mai fugi fără mine, ai auzit?

Ea îl privi clipind des, oarecum surprinsă.

— E de datoria fiecărui discipol al Domnului, dacă se rătăceşte, să se întoarcă în mijlocul turmei cât mai repede cu putinţă.

— Da, mă rog, spuse el, intrigat de nuanţa unui accent de Ellay care-i răzbătea din voce, dar nu atât de iute, încât să te pui în situaţia să nu mai ajungi deloc. Păi, o fată singură… N-ai face nici două mile şi-ai da peste un şarpe, o albină uriaşă, un siluitor sau o altă pereche de codoşi.

Ea păru sincer nedumerită.

— Dar sufletul meu ar fi în mâinile Domnului. Pe tine cu ce te-ar supăra asta?

El îşi întinse mâinile în lături şi-şi deschise larg ochii, ca să-i arate cât era de sincer.

— Fiindcă îmi pasă ce ţi se întâmplă, de-asta!

Ea aşteptă ca el să pună şaua pe cal şi se aburca în spinarea animalului, de parcă s-ar fi suit într-un copac.

Rămase tăcută, cât timp călăriră pe strada scăldată în lumină, dar părea vag tulburată.

— Nu te-am salvat eu de tipii ăia doi, care ţi-au omorât prietena? – îi aminti el, după câteva minute.

— Ba da, spuse ea.

Stâlpii de telegrai se înşirau la vreo sută de metri unul de celălalt, pe partea stângă a drumului; nişte colaci de frânghie putreziţi de soare atârnau de câţiva dintre ei, acolo unde bucăţile de lemn se întâlneau ca într-o cruce – sus de tot, unde nu ajungeau decât păsările – iar de doi dintre ei încă mai spânzurau, îngălbenite, oasele unor antebraţe.

Cam la fiecare a douăzeci şi cincea bătaie de copită, caii treceau prin umbra unui alt stâlp.

— Dar – spuse fata după un timp – nu aşa trebuie să ne îngrijim unul de celălalt… Asta e treaba păstorilor… Şi nici ei n-o fac fiindcă le-ar păsa de noi, ci doar pentru că Domnul ne doreşte.

Rivas o privi cu oarecare respect. „Bravo, surioară”, îşi spuse. „Ai nişte ochi foarte limpezi, pentru o puicuţă plecată cu sorcova!” Ea îi prinse privirea şi zâmbi stingherită, înainte de-a se uita în altă parte.

Rivas îşi plimbă ochii pe clădirile aflate undeva în faţă, care se înălţau, în arşiţa soarelui, ca nişte dinţi stricaţi şi înnegriţi, înfipţi în gingii verzi, apoi renunţă să-şi mai fixeze privirea, lăsând ca totul să se topească, prefăcându-se în pete nelămurite de culoare. Spre sfârşitul dimineţii îşi dori să fi luat pălăria şi. praştia lui Nigel. I se părea că soarele fierbinte răspândea valuri-valuri de febră, infectând toată lumea, ca berea vărsată din pahar care îmbibă o carte întreagă, până când paginile se desprind sau rămân lipite între ele. Putea să-şi amintească, dacă încerca foarte atent, cine era, câţi ani avea şi cu ce scop se afla acolo; însă pe durata acestei călătorii monotone spre sud nu avea nevoie să ţină minte toate astea, aşa că se legăna odată cu mişcările calului şi, dacă nu se întâmpla ceva care să-l facă atent, nu se gândea la absolut nimic.

Să nu-mi joci mie teatru, bătrâne. Ştiu că-i urăşti pe toţi, până la unul.

Se încruntă şi-şi concentra privirea. Unde mai auzise

asta? Cine îi mai spusese aşa ceva? Era imposibil să fi fost treaz la vremea aceea, altminteri şi-ar aminti. Dacă nu cumva fusese atât de adormit, încât nu mai putuse rezista…

Pe mine mă iubeşti. Doar pe mine.

Se întâmplase azi-noapte, sigur. Un vis? Da, bineînţeles că fusese un vis, unul pricinuit de febră. Încercă să-şi amintească mai multe despre el, dar nu izbuti.

Pe la jumătatea dimineţii ucise doi porumbei cu praştia lui Nigel şi, în timp ce îi tăia neîndemânatic în bucăţi, auzi altă frază din vis:

Ţi-e prea ruşine, de-asta nu vrei să recunoşti, spusese vocea.

Rivas se opri, cu cuţitul însângerat suspendat în aer, deasupra uneia dintre păsările pe jumătate îmbucătăţite, şi încercă să-şi aducă aminte despre ce fusese vorba în vis şi cine îi spusese lucrurile astea. Apoi îşi aminti că văzuse ceva, în vis… o persoană… pe sine însuşi? Oare se uitase într-o oglindă? Şi de ce se văzuse tocmai sugându-şi degetul mare?

Termină porţionarea păsărilor şi făcu focul, muind în Currency nişte fâşii de pânză pe care şi le rupse din cămaşă, iar pe urmă lovind una de alta pietre şi bucăţi de deşeuri metalice, până când câteva scântei căzură pe zdrenţe şi aprinseră aburii de alcool. Apoi puse porumbeii la frigare şi îi găti pe un foc din bucăţi de cherestea vechi şi sfărâmicioase. Însoţitoarea lui nu păru surprinsă, dar nici nu se arătă foarte mulţumită, când el îi oferi una din păsări, servindu-i-o, cu o mişcare ironic-elegantă, pe un capac de butuc rămas de la un Ford.

— Cum te cheamă? o întrebă Rivas între două îmbucături, rezemându-se de firma mare şi crăpată, care le făcea umbră. Se hotărâse, dintr-un capriciu, să mănânce lângă ea din cauza mesajului arhaic, scris cu litere mari:

TOŢI CANIBALII DIN APROPIERE SE CRUCIFYCA – FĂRĂ EXCEPŢII.

Ea ronţăi o bucată de piept fript, câteva clipe, după care rosti prudent:

— Sora Windehime1.

El zâmbi.

— Frumos; îmi place. Eu sunt Fratele – „Aoleu, nu Pogo!” – Thomas.

— E neesenţial că-ţi place cum mă cheamă, spuse ea enervată.

Rivas îşi aminti că neesenţial era un termen dezaprobator, destul de tare, printre cabotini.

— Şi de ce ţii sticla aia cu bani? continuă ea.

— Ca să sterilizez răni şi să aprind focuri, spuse el virtuos. Ce, doar nu-ţi închipui că aş fi în stare s-o beau, nu?

— De cât timp eşti un discipol al Domnului?

— Am fost recrutat la optsprezece ani, îi spuse Rivas fără să mintă.

11 „Cânt de vânt”. (n.trad.)

— Hm, făcu ea. Înseamnă că nu te-ai împărtăşit prea des, dacă încă te mai plimbi, la vârsta tg.

Incapabil să se gândească la un răspuns, el dădu din umeri.

Ea se rezemă de firmă şi zvârli osul pieptului în foc.

— Eu nu… Ce s-a întâmplat? întrebă înspăimântată, pentru că el sărise în picioare şi se făcuse cenuşiu la faţă.

— Ăăă…

Se întoarse şi privi în urmă cu ochii întredeschişi:

— Nimic. Dar pierdem vremea. Hai să mergem; dacă iuţim pasul, poate ajungem diseară la Tabăra de Regrupare.

Începu să se destindă abia după ce încălecară şi porniră spre sud, pe o şosea bine întreţinută, dar chiar şi atunci continuă să privească neliniştit înapoi, fiindcă îşi

amintise brusc încă ceva din vis, iar acum era foarte sigur că nici măcar nu fusese vis, că i se vorbise cu adevărat, în batjocură, azi-noapte târziu, în timp ce era pe jumătate treaz şi avea febră – îi vorbise hemoglobina, a cărei faţă era, într-un fel, o caricatură a propriului său chip.

De asemenea, era sigur că acel crâmpei de care îşi amintise mai devreme, crezând că-l înfăţişa pe el însuşi – sugându-şi degetul mare – fusese de fapt o imagine, păstrată în memoria atinsă de febră, a acelei creaturi care-şi sugea hrana din rană de cuţit pe care singur şi-o provocase.

*

* * *

Când soarele se apropie de zenit, două coloane de fum apărură la sud, iar o a treia începu să se ridice, pătând cerul albastru, în următoarea jumătate de oră. Rivas şi Sora Windehime nu putură auzi nimic, în afară de foşnetul lăcustelor şi şopârlelor, prin iarba uscată din jur, dar ori de câte ori, pe o* porţiune mai lungă şi dreaptă a drumului, puteau privi la distanţă, Rivas se ridica în scări şi se uita, încercând să ghicească, prin undele mirajului, dacă obstacolele care se profilau în faţă – indiferent ce ar fi fost, probabil consecinţe ale înaintării armatei din San Berdoo – i-ar putea opri, în drumul lor spre Tabăra de Regrupare.

După un timp, drumul coti brusc către sud-vest, iar ei fură nevoiţi să taie peste câmpuri şi spaţii nivelate pentru construirea unor locuinţe. În cele din urmă, avură norocul să găsească o albie secată, care şerpuia spre sud, şi merseră călare prin ea aproape o oră, după care zgomotele care veneau din faţă îl făcură să-i spună încet Surorii Windehime: „Opreşte-te!”

— Ce e? întrebă ea, uşor enervată.

— Nu ştiu exact, dar sunt aproape sigur că nişte oameni se îndreaptă încoace. Oricine-ar fi, n-avem nevoie de ei. Vino, hai să urcăm panta asta, spuse el, şi sări

repede din şa, pe pietrişul acoperit de noroi.

Sora Windehime descăleca şi amândoi îşi duseră caii în susul pantei erodate. După primele minute de urcuş anevoios, printr-un nor de praf, ajunseră la umbră, printre copaci, iar pe creasta pantei aflară o porţiune îngustă de drum pavat, neatins încă de coloniile de scaieţi şi nici de mâlul adus de inundaţiile din fiecare an.

— Acum, linişte, şopti Rivas. îi lăsăm să treacă pe lângă noi şi ne aşternem imediat la drum.

Peste foşnetul crengilor din jur, auzi acum, purtat de vânt, un fel de vaier şi un vag zăngănit metalic – însă nu-şi dădu seama ce se întâmplă decât când primul ţipăt sperie ciorile, alungându-le din copaci. „E o bandă de urlători”, îşi spuse.

Deşi vorbise de câteva ori cu oameni care supravieţuiseră atacurilor urlătorilor, iar o dată sau de două ori dăduse peste rămăşiţele unora care intraseră în conflict cu ei, Rivas nu văzuse niciodată o asemenea bandă cu ochii lui – şi nici nu ţinea morţiş să vadă. îi părea bine că găsise o ascunzătoare şi nădăjduia că toţi cei de jos, din albia râului, vor fi prea ocupaţi, ca să mai observe urmele celor doi cai, pe malul acoperit de colb.

Sunetele sinistre, ca de flaut, discordante şi schimbătoare, se auziră din nou, de data asta mai tare.

— Sunt urlători, nu-i aşa? şopti fata.

— Mda, spuse el.

Îşi dorea, mai mult ca niciodată, să fi luat cu el pălăria lui Nigel. Trecerea de la mersul în lumina soarelui la nemişcarea din umbră îl dezorientase, făcându-i gândurile să alunece, la fel de greu de controlat ca nişte peştişori vioi, într-o cutie pentru momeală. Prinse unul şi reuşi să adauge:

— Probabil, aleargă de-a lungul ţărmului, după nişte fugari fără noroc, care-au vrut să scape de necazuri.

Crengile încadrau o porţiune din albia acoperită cu

pietriş a râului de dedesubt, iar Rivas rămase cu ochii pe ea, în timp ce ţipetele răguşite, zgomotul surd al paşilor şi zăngănitul bicicletelor se auzea tot mai tare. Aproape fără să-şi dea seama, îşi scoase praştia şi şi-o trecu pe după încheietură. Simţi cum mâna Surorii Windehime i se încleştează pe umăr, dar nu putu nici măcar să arunce o privire ca să-i vadă expresia feţei.

— Ce-ai de gând să faci? şopti ea.

— Nimic, n-ai grijă. Asta e doar în caz că încearcă să urce aici, răspunse el tot în şoaptă.

Minutele treceau, sunetele se auzeau tot mai tare, iar sudoarea începuse să-i gâdile fruntea şi gâtul. „Fir-ar să fie", îşi spuse încordat, „de ce toate piedicile astea? Nu vrem decât să ajungem la Tabăra de Regrupare, să ne întoarcem la locul nostru, în mâinile Domnului. Lucrurile lumeşti sunt vremelnice, sunt convins de asta, cărările Domnului sunt toate însemnate, şi de asta sunt convins – şi atunci de ce căile lumeşti trebuie să fie întotdeauna atât de zgomotoase?"

Un ţipăt mai ascuţit decât celelalte se auzi brusc de dedesubtul lor, făcând să freamăte frunzişul. Cineva blestema cu jumătate de glas şi un copil plângea cu suspine.

— Trebuie să-i ajutăm, şopti Sora Windehime.

Rivas o privi sever.

— Te lepezi de credinţă, soră? Toţi oamenii mor; dacă sunt ai Domnului e prilej de bucurie, iar dacă nu, atunci moartea lor înseamnă mai puţin decât a unei muşte – „Deşi, e mult mai zgomotoasă", se corectă în gând – fii tu însăţi fără cusur, înainte de a te încumeta să-i faci pe ceilalţi mai buni.

Ochii ei străluciră, înlăcrimaţi.

— Mă rog, toate astea sunt… adevărate, bineînţeles, sunt logice… dar şi ce se întâmplă acolo e adevărat, spuse ea şovăind şi arătând în jos cu mâna.

— Lumea pare adevărată, soră, îi spuse el cu blândeţe. Ne prinde în iluziile ei şi ne ispiteşte să participăm la ele. Probabil că şi spectacolul ăsta de azi e doar o încercare pe care Domnul ne-a trimis-o ca să ne încerce puterile. Fii curajoasă şi poartă-te cum trebuie!

Se întorsese ca să se uite la ea, dar o mişcare, undeva dedesubt, îl făcu să-şi coboare privirile. Jos se ivise un cal; în şa se legăna o fetiţă, iar pe lângă ea alerga un bărbat, împleticindu-se istovit. Toţi trei erau plini de praf şi stropiţi cu sânge.

Pe urmă o construcţie huruitoare şi strălucitoare îi trecu fulgerător prin faţa ochilor, bărbatul căzu în genunchi cu un suspin, pete roşii aprins, de sânge, se lăţiră de sub el, pe pietrele lustruite… şi, în aceeaşi clipă, Sora Windehime îşi îmboldi calul, lovindu-L cu călcâiele în coaste, şi coborî panta cu viteza unei avalanşe.

Înjurând de frică şi mânie, Rivas o urmă, totuşi.

Din cauza norului de praf pe care îl ridicaseră, alunecând şi înaintând cu greu spre albia râului, era greu să mai vezi ceva, dar auzi în stânga zgomotul unei roţi care derapa şi zăngănitul bicicletei unui urlător. Se întoarse, îşi ridică praştia şi se îndreptă cu faţa în direcţia aceea. Izbuti să vadă obiectul, prin perdeaua de praf: cele două roţi mari, deformate, asemeni ochilor unei uriaşe insecte de metal, apoi îl zări şi pe biciclist, aplecat deasupra pedalelor. Însă, brusc, bicicleta se abătu de la poziţia obişnuită, înclinându-se, în timp ce se îndrepta în goană spre Rivas.

Rivas îşi întinse braţul şi, de frică, puse la încercare, riscant, rezistenţa elasticului, trăgând piatra înapoi, până aproape de gură. îi dădu drumul şi, fără să mai aştepte efectul, sări de pe cal şi aterizâ ghemuit, pe pietriş. Uitându-se în jur după Sora Windehime, fixă o altă piatră în peticul de piele al praştiei, iar când auzi în faţă sunetele scurte şi ritmice, ca de flaut, trase piatra înapoi şi se uită

atent.

Unul din jefuitori se dăduse jos de pe bicicletă şi alerga înainte, rotindu-şi sabia deasupra capului, ca să producă zgomotul acela, asemănător unui semnal de alarmă aproape muzical. Dar înainte ca Rivas să-l poată ochi, bicicleta în al cărei proprietar trăsese trecu, huruind, printre ei, aplecându-se atât de mult, încât roata din stânga rămăsese în aer, ca o farfurie rotită în echilibru precar în vârful unei prăjini. Biciclistul dispăruse. După ce bicicleta se rostogoli pe lângă el, Rivas văzu sabia sclipind, pe când se învârtea prin aer, iar bărbatul care o ţinuse tocmai ateriza; turul pantalonilor lui atinse pietrişul doar cu o clipă înaintea cefei; apoi, Rivas o văzu pe Sora Windehime – care se dăduse şi ea jos de pe cal – luând-o la fugă, cu o expresie de oroare pe faţă, ca un jucător care-şi continuă elanul, după o minge aruncată prea tare.

Scrâşnetul pietricelelor care se frecau una de alta îl făcu să se întoarcă spre dreapta. O altă bicicletă gonea spre el, biciclistul pedalând furios şi ţinându-şi sabia deasupra capului, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească fie pe fata de pe calul care se oprise, fie pe Sora Windehime. Ambele posibile victime păreau ameţite şi nedumerite.

Ştiind că n-ar avea timp să încarce praştia şi să ochească din nou, Rivas se întoarse pe călcâie, încercând să ţintească puţin în faţa biciclistului şi dorindu-şi să-şi fi petrecut toată ziua îmbunătăţindu-şi precizia, Când îşi dădu seama că peste o clipă avea să fie prea târziu, aruncă piatra şi scoase un strigăt de triumf, când biciclistul se prăbuşi, dându-se de-a berbeleacul câţiva metri.

Rivas se ghemui imediat şi puse bâjbâind o altă piatră în cureaua praştiei, apoi se răsuci jur-împrejur, cercetând cu privirea malurile şi albia râului; prima bicicletă se opri din rostogolit la mai puţin de cincizeci de metri de el, iar peste o clipă o auzi şi pe a doua înfundându-se cu zgomot în mal. îi văzu pe cei trei urlători

întinşi pe jos, cu picioarele desfăcute, pe Sora Windehime, pe fata care rămăsese călare, pe bărbatul care încă mai stătea îngenuncheat alături… şi se părea că altcineva nu mai era. Rivas se îndreptă şi. slăbi elasticul praştiei; vântul care mătura praful stârnit păru dintr-odată mai răcoros, când îi adie peste faţa transpirată şi peste piept.

Vârî praştia la loc în curea şi-şi târî picioarele până la bărbatul rămas în genunchi, care începuse să tragă de poalele cămăşii, încercând probabil să-şi facă un bandaj pentru rana adâncă, care sângera puternic, din partea superioară a braţului.

— Stai, bolborosi Rivas, reuşind să-şi stăpânească vocea, lasă-mă să tai eu cu cuţitul.

— Mulţumesc, şopti bărbatul.

În timp ce cuţitul lui Lollypop sfâşia pânză, Rivas îşi ridică privirile spre fetiţa de pe cal. Privea fix undeva în zare, uşor încruntată, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească unde lăsase un anumit lucru. Ajunse la concluzia că n-avea nimic de câştigat dacă ar fi vorbit cu ea şi ar fi făcut-o să fie atentă. Tăiase deja o fâşie lată de pânză şi tocmai o înnoda în jurul braţului bărbatului, când Sora Windehime scoase un ţipăt speriat

— Ăsta mai trăieşte încă, frate! strigă ea, cuprinsă de teamă.

Rivas strânse cuţitul şi mai tare şi-şi ridică ochii. Cel de-al doilea bărbat în care trăsese se ridicase în patru labe şi tuşea, scuipând sânge. Linia profilului părea prea dreaptă, de la frunte până la bărbie, iar lui Rivas îi trecu prin minte că partea din faţă a chipului, inclusiv nasul, fusese complet rasă. Se ridică, se duse până la cea mai apropiată sabie, o ridică şi îi privi pe ceilalţi doi jefuitori căzuţi. Primul zăcea ghemuit lângă un bolovan şi era clar că lovitura pe care o primise în şira spinării îi fusese fatală; bărbatul pe care îl lovise Sora Windehime se uita la soare cu ochii larg deschişi, fără să clipească, încât,

văzându-l, Rivas se simţi în siguranţă. Se apropie de cel care stătea chircit şi se chinuia să vomite.

Deşi de la nas în jos faţa lui era un terci roşu, îngrozitor, de carne smulsă şi fire de barbă însângerate, ochii îi rămăseseră strălucitori şi ageri. Bolborosi ceva, iar lui Rivas i se păru că spusese „Dă-i drumul!”

Rivas îl lăsă, cuprins de silă şi oboseală şi, simţind că i se face rău, azvârli sabia muijită şi se întoarse cu greu la bărbatul care stătea în genunchi. Trebuia să se lupte cu sine însuşi ca să scape de certitudinea năucitoare că după-amiaza aceea fierbinte, pe care şi-o petrecuse în praful care-i pătrunsese până în gât şi cu degetele lipicioase din cauza sângelui care se usca, nu avea să se mai termine niciodată.

Bărbatul terminase să-şi lege bandajul şi chiar dacă treaba asta părea să-l fi epuizat, se ridicase şi se ţinea cu greu de capătul şeii.

— Am ceva la mine, spuse Rivas. Rachiu. Ca să-ţi sterilizez rana.

— S-o ia dracu’, spuse bărbatul. Dă-mi să-mi. sterilizez… stomacul.

— În regulă.

Cu coada ochiului, Rivas observă că Sora Windehime nu manifestă nici urmă de dezaprobare când se apropie de cal, dezlegă sticla şi i-o aduse. Rivas îi scoase dopul şi i-o întinse celuilalt:

— Noroc, spuse el.

— Zile fericite, răspunse bărbatul, după care duse sticla la gură. Lichidul chihlimbariu se învolbură, dar nu curse nicio picătură. În cele din urmă bărbatul luă sticla de la gură şi o dădu înapoi, respirând adânc.

— Mulţumesc, zise, cu sufletul la gură.

— Sigur nu vrei să torni şi pe bandaj? întrebă Rivas. Omoară microbii.

— Auzi, microbi! făcu bărbatul, ca un ecou

dispreţuitor şi privi împrejur. Au murit toţi?

— Aşa se pare.

Sora Windehime, care venise fără zgomot în spatele lui Rivas, întrebă sfioasă:

— De ce te urmăreau?

Arătă spre calul ale cărui hamuri aveau cureluşele tăiate şi nu mai aveau nici sâculeţi, nici coburi.

— Văd că nu mai ai nimic.

— Nu, nu mai am, încuviinţă bărbatul. S-au luat după noi de la nord de Stanton. Toată lumea fuge de armata din Berdoo, şi urlătorii şi orăşenii. La început am avut ceva provizii, dar a trebuit să le aruncăm – era o greutate mai puţin pentru cal, plus că ne-am gândit că poate scăpăm de băieţii ăştia, dacă se opresc să le adune. Ne-am tot ascuns printre dealuri şi am mers pe teren accidentat, dar ei găseau de fiecare dată un drum paralel şi ne ajungeau din urmă după cel mult o jumătate de oră. Iar azi după-masă, văzând că se ţin după noi, deşi ştiau că nu mai avem merinde, mi-am dat seama că erau la fel de flămânzi ca şi ceilalţi şi că acele câteva kilograme de carne sărată de porc nu le ajunseseră. Voiau carne proaspătă.

— Ei bine, acum sunt chiar ei carne proaspătă.

Bărbatul îi aruncă o privire de nepătruns.

— Mulţumesc, n-am nevoie.

Dădu drumul capătului şeii şi se clătină puţin, dar nu căzu.

— Mi-au omorât nevasta – mama copilului ăstuia. Ne întoarcem s-o îngropăm şi pe urmă ne vedem de drum. Vă suntem foarte recunoscători că ne-aţi salvat viaţa.

„Sigur”, îşi spuse Rivas neputincios, privindu-l cum apucase hăţurile calului şi făcea cale întoarsă. „Pun prinsoare că ţi-am făcut rost şi ţie şi fetiţei de încă două zile de trăit. Poate cu şase ore mai puţin pentru tine şi şase mai mult pentru ea, dar hai să zicem că în medie ies două zile. Iisuse!”

Sora Windehime îl atinse, şovăitoare.

— Îmi pare rău, frate, spuse ea. E îngrozitor ce s-a întâmplat. Bineînţeles că o să raportezi Comisiei de disciplină ce am făcut.

La început Rivas crezu că-i părea rău fiindcă îl lovise cu piatra în faţă pe urlătorul doborât de pe bicicletă, dar când o privi înţelese că-şi cerea iertare fiindcă intervenise într-o ceartă lumească – şi asta după ce el îi arătase, virtuos, calea de urmat.

— A fost o încercare nespus de grea, îi spuse el cu un aer de superioritate amabilă. Am să le comunic acest lucru.

A

— Îţi mulţumesc, frate, spuse ea cu seriozitate.

Umilă, cu paşi mărunţi, se întoarse la calul ei şi, cu o uşurinţă care îl revoltă pe Rivas, se ridică în şa.

După ce izbuti şi el să încalece, cu greu, se puseră în mişcare pe drumul de pietriş. Rivas făcu semn cu mâna când trecură pe lângă calul care mergea la pas, dar nici fetiţa, nici bărbatul rănit, care mergea alături, nu răspunseră. Observă că Sora Windehime se încruntase, nefericită, şi privi în altă parte.

După câteva minute trecură pe lângă trupul spintecat al unei femei prăbuşite la pământ. Nu-şi încetiniră ritmul.

— Au să moară curând, nu-i aşa? spuse Sora Windehime, după un timp.

Rivas se uită la ea.

— Într-un fel sau altul, da. N-au să ajungă până la primul oraş.

— Atunci n-a folosit la nimic că ne-am amestecat, nu? N-am făcut decât să-i ţinem puţin pe loc, înainte să iasă pe poarta Dogtown.

Rivas era prea cufundat în amintirile din vremea când era şi el, cu toată sinceritatea, un cabotin cât se poate de ortodox; nici măcar accentul ei, care d confirma

faptul că era o fată din Ellay, nu-l scoase din muţenie.

— Da, spuse el scurt. O afurisită de pierdere de vreme.

Călăriră în tăcere încă o jumătate de milă, în vreme ce soarele începu să răspândească o lumină caldă asupra vegetaţiei, punând în evidenţă contururile plantelor de pe marginea drumului. Apoi Sora Windehime spuse:

— Oare de ce simt nevoia să vin în ajutorul cuiva, chiar dacă ştiu dinainte că n-o să folosească la nimic?

— Fiindcă eşti păcătoasă, spuse Rivas enervat. Acum taci din gură, s-a înţeles?

— Te supără dacă ne oprim câteva minute?

Îndrăzni ea, puţin mai târziu. Cred că am nevoie de puţin Dans Sfinţit.

Rivas gemu.

— Ştii foarte bine că ne grăbim, nu? Fă bine şi dansează în şa.

După aceea călătoriră fără să vorbească, Sora Windehime înţepată şi indignată, iar Rivas înspăimântat – înspăimântat de lumea în care intra şi de ceea ce i se întâmpla minţii sale.

*

* * *

Evitară cu grijă să întâlnească alte grupuri de fugari şi la căderea serii sosiră la destinaţie. Văzută de sus, de pe unul din dealurile apropiate, molatece şi acoperite de tufişuri, uriaşa Tabără de Regrupare din vale semăna – cel puţin aşa i se păru lui Rivas, care se legăna ameţit în şa – cu o fiară mare şi osoasă, ghemuindu-se sub o cuvertură peticită, suficient de mare ca să o poţi trece pe după umerii lui Dumnezeu. Sus, pe coama dealului, Rivas şi Sora Windehime erau încă năuciţi de soarele roşu, care apunea deasupra Oceanului Pacific, dar tabăra se afla deja în umbră iar lămpile şi torţele se iveau ici şi colo, ca nişte licurici.

Fără să vrea, Rivas întoarse încet capul spre sud-est, deşi ştia ce avea să vadă. Şi într-adevăr, acolo, de partea cealaltă a lui Seal Beach Desolate, era Oraşul Sfânt, al cărui zid se vedea la orizont ca un segment dreptunghiular, deschis la culoare. Fu cuprins de un tremur – şi asta nu doar din cauza brizei reci, care cutreiera iarba uscată.

Fără niciun fel de senzaţie de uşurare, îşi lăsă privirea să coboare din nou în valea întunecată care i se deschidea în faţă, sub copitele calului. îşi aminti cât de uşor şi total cedase tehnicilor de măcinare a sufletului, stăpânite de Sora Sue şi trupa ei, şi cât de greu îi fusese să-şi recapete identitatea. „Nu mai ştiam nici câţi ani am”, îşi spuse acum, cu un amestec de tristeţe şi panică. „Iar azi după-amiază, uite cum i-am îndrugat, sincer, fetei ăsteia toate predicile alea păsăreşti, învăţate de la ei!

Doar pentru tine fac asta, Un”, îşi zise, îmboldindu-şi calul şi făcându-l să coboare.

În mai puţin de un minut, vântul îngheţat, lumina soarelui şi imaginea oceanului îl prinseră la mijloc, din spate şi de deasupra lui. De dedesubt veneau căldură şi un miros de ulei de gătit rânced.

— Mai încet, Frate Thomas, strigă Sora Windehime, în spatele lui. Când o să dea de umbră, calul o să se poticnească.

— Ce neesenţial din partea ta că ţi-ai amintit cum mă cheamă, mârâi el, fără să se uite înapoi.

Rivas fusese la Tabăra de Regrupare o singură dată, cu mai bine de zece ani în urmă, iar de atunci uitase cât de mare era aşezarea. Acum, în vreme ce calul aluneca şi tropăia, coborând panta şi ridicând un fuior de praf cenuşiu, scăldat în lumina roşiatică a apusului şi bătut de vânt, începu să-şi amintească şi celelalte amănunte: că acolo existau străzi şi corturi, că acoperişul era arareori vizibildinăuntru, din cauza fumului scos de focurile de gătit şi că timp de jumătate de oră, noaptea, mai ales după o zi

foarte fierbinte, puteai auzi cum aerul cald, din interior, ieşea cu şuier prin împunsăturile unui milion de cusături.

Cărarea ajunse într-un plan orizontal iar Rivas, dându-şi frâu liber temerilor, odată cu această coborâre în trombă, trase de hăţuri şi o aşteptă pe Sora Windehime să-l ajungă din urmă. „Ar fi o prostie s-o părăsesc acum”, îşi spuse, „după ce am suportat-o tot drumul”.

Ea îl privi, când ajunse în dreptul lui.

— Eşti ciudat, Frate Thomas. Ai atâta amărăciune în tot ce faci şi totuşi n-am mai văzut pe nimeni atât de nerăbdător să se întoarcă la Domnul.

El se strădui să zâmbească.

— Amărăciunea mi-o dă depărtarea. îmi pare rău. Când o să ajungem acolo, am să mă port fără cusur.

— Cred că ar trebui să ne împărtăşim amândoi de cum sosim, nu găseşti?

— O, da! – spuse el cu frenezie. Să mergem. Poţi să mergi în faţă, o vreme –, calul meu parcă şchioapătă puţin, de la panta aceea.

În timp ce ea îşi îmboldi calul s-o ia înainte, el şi-l lăsă să meargă în ritmul lui obişnuit şi-şi cântări alternativele. Fu nevoit să admită că ar face o impresie foarte bună, dacă ar da buzna să cerşească împărtăşania; problema era că, probabil, iar şi dă-o. Prin urmare, era cazul să folosească protecţia prin îmbătare – mai avea o sticlă de Currency – sau pe cealaltă, recent descoperită, prin durere?

Într-un fel, luând în considerare oboseala şi febra –, precum şi faptul că nu se putea apropia de tabără cu băutura la el – răspunsul era inevitabil. Scoase sticla din cămaşă, o ţinu lângă oblânc, în aşa fel încât ea să n-o poată vedea dacă s-ar întoarce, şi, trecând-o în mâna nevătămată, îi scoase dopul cu degetul mare. îl auzi căzând uşor în iarba uscată. Apoi, de fiecare dată când era limpede că atenţia ei urma să se concentreze câteva clipe

asupra hăţurilor, îşi ridica un braţ, ca şi cum i-ar fi arătat nişte stele pe cer – pentru eventualitatea că tocmai atunci cineva de jos s-ar fi uitat la ei – ducea sticla de rachiu la gură şi trăgea câteva înghiţituri. Băutura călduţă, cu gust ciudat, îl îneca, dar se străduia să bea cât mai mult, iar când realiză că încă o picătură i-ar da peste cap toată munca, lăsă sticla aproape goală să cadă, fără zgomot, într-un tufiş des şi înverzit. Trecuse de el cu câţiva metri buni când îşi dădu seama că tufişul era anason sălbatic. Opri calul şi-l făcu să se întoarcă, după care o strigă pe Sora Windehime, descălecă şi sări în tufiş.

Îşi îngropa faţa în frunziş şi, auzind zgomotul de copite făcut de calul ei care se apropia, smulse câteva mănunchiuri din planta asemănătoare cu o ferigă, le vârî în gură şi le mestecă

Spre surprinderea lui, îi simţi mâna pe umăr: coborâse de pe cal ca să-l ajute sau, poate, din curiozitate.

— Nu te simţi bine, Frate Thomas?

Se ridică nesigur, dat fiind că ceea ce tocmai făcuse îi accelerase infiltrarea alcoolului în sânge.

— Ba da, mulţumesc. Am ameţit…

Îşi scoase cu mâna, din păr, câteva fire de iarbă şi scuipă o frunză

— Am ameţit mai rău decât aş fi crezut. Probabil, pentru că am călărit toată ziua… Am adormit şi am căzut… şi m-am lovit cu scăfârlia de pământ

O privi, rânjind prosteşte. „Perfect”, îşi spuse. „Am distrus mirosul de rachiu şi în acelaşi timp mi-am inventat un alibi dacă, băut cum sunt, m-oi pomeni că mă poticnesc sau că mă bâlbâi: Bietul de el – din cauza şocului, fireşte. Unde mai pui că m-am şi îmbătat”.

— Hai să mergem pe jos restul drumului, spuse Sora Windehime. Aşteaptă aici până aduc caii.

Cerul era de un albastru închis, ca de cobalt, când ajunseră în vale, iar când Rivas privi în sus, văzu că

apăruseră deja o sumedenie de stele care păreau să strălucească nu prea departe, deasupra celui mai înalt vârf de cort din tabără. Lăsându-şi capul în jos, cu o mişcare puţin cam bruscă, văzu câteva turnuri asemănătoare celor de pe stadionul Cerritos şi, ceva mai aproape, o siluetă care se îndrepta spre el, scoasă în evidenţă de focurile de gătit din spate. Omul era înalt şi solid, ducea un baston şi, preţ de o clipă, pradă panicii stimulată de băutură, Rivas crezu că era acelaşi păstor care îi călcase în picioare pelicanul şi trăsese în el şi pe care-l ucisese, cu două zile mai înainte.

— Bine aţi venit acasă, copii, mormăi păstorul. Din ce grup sunteţi?

— Eu sunt din cel al Fratelui Owen, spuse Sora Windehime.

— Eu… nu-mi aduc aminte, spuse Rivas.

Şi-o amintea foarte bine pe Sora Sue, dar voia să pară foarte şocat.

Sora Windehime interveni la ţanc.

— Fratele Thomas a avut febră toată ziua, explică ea în chip de scuză. Iar când am coborât, puţin mai devreme, a căzut de pe cal şi s-a lovit la cap.

„Bravo, fetiţo”, îşi spuse Rivas.

— Te rugăm, am vrea să ne împărtăşim, declară el cu voce tare.

Păstorul îl bătu pe umăr.

— Desigur. Cred că ai tânjit mult să te uneşti cu Domnul.

Bărbatul se întorsese între timp spre zona luminată şi se apropiară toţi trei de tabără, iar

Rivas putu să-i vadă zâmbetul binevoitor. „Atenţie”, îşi zise, „toţi îşi exersează zâmbetul ăsta de bun venit. Nu slăbi vigilenţa!”

Douăsprezece focuri de gătit începeţoşau aerul din vale, lămpile şi torţele luceau aidoma unor lumini în pâclă,

iar în timp ce păstorul îi conducea pe Rivas şi pe Sora Windehime, pe un drum ocolit, spre cort, urări de bun venit îi întâmpinau de peste tot, prin perdeaua de fum în care luminile străpungeau întunericul: „Bine-aţi venit acasă, oi rătăcite!”. „Uniţi-vă cu Domnul!” şi „Fie să ajungeţi cât mai grabnic în Oraşul Sfânt!”

„A, mulţumesc”, îşi zise Rivas, nervos în ciuda rachiului înghiţit. Încerca să descopere ce schimbări se produseseră de la ultima lui vizită. Lipsea ceva, un anumit miros sau, poate, un zgomot.

Sub nişte bucăţi mari de pânză, prinse lateral cu nişte cârlige, văzură intrarea principală: o boltă de vreo şase metri înălţime, de unde pornea un mănunchi de lumini galbene, care sfâşiau întunericul. Apropiindu-se, Rivas desluşi înăuntru mai multe prelate din foaie de cort, vopsite în culori strălucitoare, şi câteva siluete înveşmântate în mantii, care se mişcau dintr-un loc în altul. Acum îşi dădu seama ce lipsea: zumzetul împărtăşiţilor subjugaţi, înzestraţi cu darul limbilor. Ultima dată când fusese aici, valea răsuna zi şi noapte de sporovăială lor.

— Un jaybush va oferi împărtăşania în scurtă vreme, le spuse păstorul conducându-i înăuntru. Până atunci, ar fi bine să nu băgaţi nimic în gură, iar eu am să vă găsesc un cort unde să vă puteţi odihni… Nu te simţi bine?

Holbându-se la şirul de corturi colorate şi la păienjenişul de cabluri aflate undeva, la înălţime, Rivas se împiedicase şi căzuse în genunchi. Când se ridică, îngăimând o scuză, nu văzu pe feţele însoţitorilor lui nimic altceva decât îngrijorare.

— Unirea cu Domnul te va ajuta să-ţi limpezeşti capul, îl asigură păstorul.

Rivas dădu din cap solemn, încercând să-şi recapete demnitatea.

— Va fi o ceremonie cu lume multă, continuă

păstorul. S-au strâns mai multe trupe ca să-i adune pe cei ce s-au pierdut de grup, iar una din ele va pleca de aici, direct spre Oraşul Sfânt!

— „Întorşi într-un târziu acasă, cei rătăciţi prin alte zări”, cită Rivas, ameţit de băutură.

— Amin, frăţioare, spuse păstorul.

*

* * *

„Pentru cineva care ar sta cocoţat pe cablurile de sus”, îşi zise Rivas, zgâindu-se spre norul de fum care plana deasupra taberei, „şirul ăsta de cabotini, aşezaţi unul după altul, în spirală, ar semăna cu conturul unui melc uriaş”.

Se ridică pe vârfuri şi-şi lungi gâtul, dar nu mai izbuti să-l zărească pe jaybush-ul în mantie albă. Bătrânul intrase, fără un cuvânt, în tabără şi se îndreptase spre locul lăsat liber, undeva în centru; Rivas îşi plecase nervos ochii, când jaybush-ul trecuse prin faţa lui, dar după câteva minute, când bătrânul ajunse în dreptul următorului şir de oameni, din faţa lui Rivas, îi aruncă pe furiş o privire… şi îşi zise, nu pentru prima oară, că era greu să deosebeşti un jaybush de un altul. La fel ca toţi ceilalţi, avea chipul ars de soare, cu trăsături regulate şi o barbă de culoarea fildeşului.

Deodată, din locul lăsat liber se auzi un ţipăt înăbuşit, urmat de bufnitura surdă a unui corp care cade greoi, şi-şi dădu seama că mormăitul îndepărtat pe care îl auzise, cu o clipă înainte, era îndemnul obişnuit al jaybush-ului: „Uneşte-te cu Domnul!”. Acum se auzea foşnetul uşor al hainelor şi gâfâitul oamenilor din spirală, care aşteptau încordaţi. Mulţi închiseseră ochii, de parcă ar fi intrat în transă, iar Rivâs ştiu că dacă vreunul din bărbaţii subjugaţi era pe punctul de a intra în faza de dobândire a darului limbilor – femeile nu se transformau niciodată atât de mult – acesta era momentul propice. „Au avut parte de vechiul

cântec cu sevatividam”, îşi zise Rivas.

Ca un făcut, doi bărbaţi din şirul din faţa lui începură în aceeaşi clipă, într-o armonie perfectă şi cu o asemenea uşurinţă, încât până şi frecvenţa cu care respirau era riguros sincronizată. „Hmmm”, spuseră ei. „Hmm”. Alţi doi li se alăturară şi continuară fără întrerupere: „Da, da, acum fierbe cum se cade… Ia să vedem… Da, cred că pot chiar s-o simt, să gust din ea… Ajutaţi-mă s-o fierb, copii, daţi-mi fiecare câte un strop de flacără…”

Repede dar calm, câţiva păstori pătrunseră înăuntrul spiralei, călcând apăsat, şi se opriră în faţa fiecăruia dintre cei înzestraţi cu darul limbilor, atât cât să le expedieze, cu toată forţa, dar fără nicio urmă de duşmănie, o lovitură devastatoare în burtă.

În cele din urmă, rămase un singur vorbitor care continuă: „Întotdeauna sunt bineveniţi cei nou sosiţi. O, un grup destul de mare! Ce gustos, ce gustos… Da, copii, ia să vedem dacă sunteţi destul de puternici ca să-l stoarceţi, da? Chemaţi un triton pentru stăpânul mării, ca să vă gătească o masă caldă de ho, ho, ho…”, după care o lovitură căreia i se auzi ecoul îl făcu şi pe el să tacă. Pe toată durata acestor întreruperi zgomotoase, metronomicul „Uneşte-te cu Domnul!” şi prăbuşirea greoaie de rigoare continuară fără niciun fel de schimbare de ritm.

Rivas îşi dori să se poată trezi măcar un minut şi să gândească limpede. „Dumnezeule”, îşi spuse, „acum vorbesc în engleză! Şmecheria asta pare mult mai stranie acum, decât când auzeai doar aiureli de neînţeles. Cum pot s-o facă aşa, atât de bine sincronizaţi între ei? Fac repetiţii? Imposibil, majoritatea subjugaţilor nici nu se pot hrăni…

Iar acum de ce-i fac păstorii să amuţească? N-o făceau niciodată, pe vremea când spuneau bazaconii.

Ce se tem că ar putea ieşi la iveală?”

„Uneşte-te cu Domnul!” Un strigăt, apoi o bufnitură puternică.

Rivas se întrebă ce se întâmplase cu Sora Windehime. Câţiva recruţi proaspeţi plângeau – împărtăşania era într-adevăr un spectacol înfricoşător pentru cine nu era obişnuit cu el – şi se întrebă cât de profundă şi autentică era acea îndoială neliniştită a ei şi ce efect aveau să aibă asupră-i întâmplările şi discuţiile de peste zi. Privi în jur, atât cât îi stătu în putinţă, fără a-şi întoarce capul, dar n-o văzu. „Mă rog, n-am nicio răspundere faţă de ea”, îşi spuse. Închise ochii ca în transă şi aşteptă ca jaybush-ul să ajungă în faţa Lui.

Când deschise ochii din nou şi se uită în jur clipinddes, constată surprins că trecuse destul timp. În faţa lui pe o rază pe care n-o putea aprecia, era plin de trupuri omeneşti, unele vlăguite, altele tresărind şi gâfâind de parcă ar fi visat urât; mai încolo, câţiva oameni stăteau în picioare, căscând ochii în jur, într-un soi de zăpăceală pricinuită parcă de droguri. Jaybush-ul se afla în stânga, la doar două persoane distanţă de Rivas, iar el îşi dori să mai fi rămas încă un minut adormit, în transă sau cum o fi, ca să nu fi asistat la împărtăşanie.

— Uneşte-te cu Domnul!

Un tânăr se îndoi ca un briceag şi trosnetul îngrozitor care se auzi, când se lovi cu capul de noroiul întărit, îl făcu pe Rivas să creadă că murise. Încercă să se concentreze asupra modului cum ar trebui să cadă el – îndoindu-şi genunchii în aşa fel, încât mai întâi să se aşeze şi să-şi apere capul cu braţele – dar o femeie din spatele lui plângea atât de tare, încât nu-şi mai putea folosi mintea, înceţoşată de aburii băuturii.

Jaybush-ul se apropie de băiatul de lângă Rivas.

— Uneşte-te cu Domnul! – vorbi silueta în mantie albă, întinzând o mână.

Băiatul şuieră puternic când fu atins, păru că se luptă

să rămână în picioare, după care îi dădu sângele pe nas şi se prăbuşi ca un braţ de vreascuri lăsate să cadă. Câţiva stropi roşii pătară mantia jaybush-ului, dar poala ei era deja murdărită de sânge uscat.

— Nu! – ţipă femeia din spatele lui Rivas, plângând. Nu vreau să merg în Oraşul Sfânt! Nu aşa repede!

Ceva, în vocea ei, i se păru cunoscut lui Rivas şi se întoarse s-o privească. Avea vreo treizeci de ani, câteva kilograme în plus, iar părul negru şi încâlcit îi cădea peste ochii înroşiţi.

Îl auzi pe jaybush păşind în faţa lui chiar în clipa când o recunoscu pe Urania Barrows şi, exact când deschise gura ca să-i spună ceva, degetul rece şi osos al jaybush-ului îl atinse pe ceafă.

*

* * *

Acum nu era beat, chiar dacă îşi dădea seama că fusese de curând şi că avea să mai fie, imediat după ce se va întoarce în propriul trup. Între timp, se bucură că putea, să vadă în întuneric şi să se mişte fără să-şi folosească muşchii… deşi avea grijă să nu se deplaseze prea repede sau prea departe, pentru că ştia că era uşor să urci la cer şi să uiţi drumul înapoi.

Cortul uriaş era sub el, la mare distanţă. Era undeva la acelaşi nivel cu vârful dealului unde se oprise cu fata, după-amiază, şi încă se mai ridica – probabil că avusese un contact destul de dur, când căzuse pe locul acela – dar atât de încet, încât nu avea motive de îngrijorare. Era bine, singur aici, simţind de la distanţă prezenţa celorlalţi, spre sud-est. Erau legaţi de acel ceva concret şi rece, care pe el nu-l mai putea atinge; din când în când, la interval de câteva clipe, mai vedea pe câte unul plecând într-acolo… Nu, mai degrabă ajungând acolo şi încetând să mai fie în cort… Iar la o distanţă mult mai mare existau câteva conştiinţe, izolate în întuneric, spre nord şi spre est… la

drept vorbind, una dintre ele ieşea destul de bine în evidenţă…

Deodată, îşi dădu seama că ceva sau cineva anume, aflat acolo, în zona aceea întinsă şi cufundată în beznă, era conştient de existenţa lui şi îl privea. Ştiu, de asemenea, că putea şi el să-l vadă, dacă ar fi vrut, fiindcă acum nu mai Vedea cu ochii trupului, ci prin mijlocirea altor simţuri, mult mai inefabile.

Dar era înspăimântat şi voia să se lase în jos, încercând să interpună dealurile între el şi prezenţa aceea din întuneric; îi trecu prin minte că frica în stare pură, lipsită de hormonii şi reflexele unui corp, era paralizantă şi că, dacă n-ar fi stat recent înăuntrul unui trup, probabil că n-ar mai fi fost capabil de niciun fel de mişcare.

Simţi că fiinţa aceea ştia cât era de înspăimântat şi se distra pe socoteala lui.

Curând, spuse ea, deşi fără cuvinte. Pe mine m-ai iubit cel mai mult, dintotdeauna. Pe mine, doar pe mine.

Nu-şi propuse s-o vadă dar îşi dădu seama că n-avea nicio importanţă, pentru că ştia exact cu cine semăna. Semăna cu el însuşi.

Şi chiar înainte ca dealul să se ridice şi să acopere cerul nopţii care i se întindea în faţă, desluşi un indiciu vag, mai mult o atitudine decât un gând, al obiectului dorinţei acestei fiinţe: sub el, în cort, se afla un corp care se deteriora încet, dar sigur; undeva între dealuri se găsea un alt corp, care se solidifica la fel de încet, dar sigur. Exista cumva o legătură, exista vreo transmitere care tocmai se efectua şi care era doar simbolizată de transferul de sânge? Oare fiinţa aceea devenea, pe nesimţite, el însuşi? Era cu putinţă ca într-o bună zi să ducă operaţiunea la bun sfârşit şi să plece, abandonându-l, inert ca o pungă de celofan, lăsându-l în voia vântului, la un loc cu puful păpădiilor?

Tocmai când era pe punctul de a fi înghiţit de cortul

care se apropia din ce în ce mai mult de dedesubt, îşi dădu seama că preluase de la ea, un alt gând nelămurit: îi părea bine că folosise apărarea prin băutură în loc de cea prin durere, fiindcă ea nu dorea niciun fel de… Niciun fel de… Care era, oare, cuvântul care exprima esenţă conceptului? Ceva de genul „frate”, se hotărî, în timp ce, aflat acum înăuntrul cortului inundat de fum, intra în trup; ceva de genul… „rival”!

*

* * *

Sunetul avu un impact atât de puternic asupra lui, încât sări în sus, ca o pisică speriată, iar sistemul digestiv, îmbibat cu rachiu, se revoltă în faţa acestei mişcări bruşte; se puse cu greu pe picioare şi, cu dinţii încleştaţi şi fruntea acoperită de o transpiraţie rece, ieşi în goană din cort, fără să se uite împrejur, iar când ajunse afară, pe drumul plin de murdării, se uşură de o bună parte din rachiu şi de o cantitate surprinzătoare de anason sălbatic. Din fericire, nu era o reacţie neobişnuită, după împărtăşanie.

Peste un timp se întoarse, îşi înfipse călcâiele în noroi şi se sprijini cu toată greutatea de cort. Acesta cedă puţin, iar el reuşi să se odihnească într-o poziţie cât de cât confortabilă. „Tot e bine”, îşi spuse, „măcar, de data asta n-am mers în patru labe şi n-am lătrat”. Închise ochii şi trase adânc în piept, de câteva ori, aerul rece al zorilor.

Deodată rămase cu gura căscată – aerul zorilor? Da, parcă şi cerul din spatele dealurilor întunecate avea acum o culoare ceva mai deschisă, nu mai era atât de negru. „Iisuse”, îşi zise, cuprins brusc de panică, „am stat afară toată noaptea? Trupa lui Un a plecat? 44

Se ridică greoi şi privi în jur. Câteva siluete, cu capetele acoperite de glugi, străbăteau încet, cocoşate de durere, spaţiul liber din faţa cortului, iar el – se hotărî să se îndrepte, clătinându-se, spre una din ele. Se apropie şi o prinse de umăr.

— Ascultă, bâigui el. Eu… Trebuia să… Fac parte din trupa care trebuia să meargă în Oraşul Sfânt, pricepi, dar abia acum mi-am revenit, după afurisita asta de împărtăşanie. Încă n-au plecat, nu?

Persoana – în întuneric Rivas nu-şi putu da seama dacă era bărbat sau femeie – îşi smuci umărul din mâna lui. El nu fu în stare să vadă lacrimile de pe chipul nedesluşit, dar le simţi în voce, când celălalt spuse, sufocându-se:

— N… Nu ştiu. Întreabă-i pe cei de la intrare.

Silueta se îndepărtă în grabă de lângă el şi fu învăluită, aproape imediat, de umbrele dealului de la răsărit.

Deloc mai liniştit, Rivas se împletici până la intrarea în cortul care era încă puternic luminat pe dinăuntru.

— Trupa care mergea în Oraşul Sfânt a plecat? îi întrebă, cu o voce răguşită, pe cei şase oameni strânşi acolo. Trebuia să hm, trebuia, mă rog, să fiu şi eu cu ei, înţelegeţi? continuă el, privind arţăgos în jur.

Glugile negre se întoarseră spre el, dar din cauza luminii care îl orbea nu putu să desluşească nicio faţă.

— Au plecat de câteva ceasuri, frate, spuse un bărbat, pe un ton nu foarte prietenos. Păstorul a supravegheat încărcarea lor într-o căruţă şi s-a asigurat că sunt toţi, chiar şi cei inconştienţi.

Bărbatul se apropie cu un pas.

— Cum te cheamă, frate? Să încerci să ajungi în oraşul Domnului prin minciună e un păcat foarte grav.

O altă siluetă, îmbrăcată cu mantie şi cu glugă pe cap, ieşi din grup.

— Îl cheamă Fratele Boaz, spuse Sora Sue. Puneţi mâna pe el, e cel care…

Rivas o luă la goană prin întuneric, spre cărarea care urca dealul, fără să mai audă altceva în afară de zgomotul surd şi repetat al picioarelor încălţate în cizme care îl

urmăreau şi de inima care-i zvâcnea în piept, dorindu-şi în acelaşi timp să fi făcut niscai antrenamente, în timpul anilor pe care-i petrecuse în Ellay; apoi, o palmă desfăcută îl lovi puternic între omoplaţi şi se poticni, îşi pierdu echilibrul, picioarele nu mai putură susţine corpul care se prăbuşea şi luă contact cu pământul, alunecând la vale, lovindu-se şi chinuindu-se apoi să vomite, ascuns într-un nor de praf şi încercând din răsputeri să-şi umple iar plămânii goliţi de aer.

Nişte mâini puternice îl ridicară brutal în picioare; s-ar fi prăbuşit la loc imediat, dar cei doi bărbaţi îl ţinură şi-d întoarseră, ducându-l înapoi în direcţia cortului. Sora Sue mergea în faţa trioului care se clătina, iar în lumina din ce în ce mai strălucitoare Rivas izbuti să-i vadă zâmbetul larg, sălbatic.

— E un răscumpărător, le spuse siluetelor care o urmau. E cel care ne-a ucis păstorul, pe stadionul Cerritos. Ştie să reziste la împărtăşanie.

Se opri în faţa lui şi privirea ei, care radia o fericire lugubră, îl făcu să-şi îngusteze ochii, de parcă ar fi vrut să se apere.

— Totuşi este… sensibil – nu-i aşa, frăţioare? Poate deveni nesigur faţă de unele lucruri, ca de pildă cui aparţine un anumit instrument muzical sau câţi ani are. Da!

Râse moale şi atinse obrazul jupuit şi însângerat al lui Rivas.

— Cred că după două împărtăşanii, în timpul cărora ai să fii legat zdravăn, şi după ce ai să fii ţinut treaz şi-o să ţi se cânte şaptezeci şi două de ore fără încetare, ai să te căieşti pe de-a-ntregul, nu crezi? Ba chiar ai să fii nerăbdător să ne povesteşti în amănunt despre toate păcatele de care te-ai făcut vinovat

Rivas îşi dădu seama că până acum nu fusese niciodată băgat cu adevărat în sperieţi.

— Uite ce-i – spuse el cu un tremur în voce, străduindu-se să nu cedeze, să nu plângă şi să nu facă pe el – uite ce-i, nu-i nevoie. Vă spun chiar acum, Iisuse, vă spun tot, absolut tot, jur, vă rog…

Sora Sue râse din nou, afectuos.

— Nu, nu, frăţioare. O s-o facem în felul nostru – în felul Domnului.

Se întoarse spre cele patru siluete din spatele ei.

— Frica îi dă puteri. Ţineţi-l bine. Încingeţi-l cu o funie, dar nu în jurul gâtului. În scurt timp o să considere unirea cu Domnul o fericire, deşi în clipa asta cu siguranţă că ar prefera să-şi pună capăt zilelor.

*

* * *

Îl legară cu nişte chingi destul de solide, din piele, de două bârne mari de lemn, dispuse în cruce şi prinse în cuie ca să formeze un X mare, aşezat vertical, iar un coş larg, din împletitură de bambus, fu fixat la capătul bârnelor, ca un fel de acoperiş. Construcţia în formă de X fu amplasată în partea dinspre mare a cortului încăpător, lângă gropile de gunoi şi latrine; în mod normal, oamenii zăboveau foarte rar pe acolo, însă priveliştea cuiva care era supus tratamentului disciplinar trezi, chiar şi printre cabotini, o curiozitate morbidă, încât păstorii fură nevoiţi să ridice un gard de protecţie, din beţe şi sfoară, ca să oprească gloata. Zorile senine lăsară loc unui cer acoperit; norii trimiteau din când în când rafale de ploaie în vale, lăsând în praf semne rotunde şi închise la culoare, ca nişte ciupituri de vărsat.

Poziţia ciudată, răstignită, a lui Rivas fu incomodă de la bun început, iar în timpul dimineţii umerii şi spatele începură să-l doară din ce în ce mai tare; până la urmă braţele i-ar fi amorţit de tot, dacă nu le-ar fi îndoit, atât cât îi permiteau legăturile, şi dacă nu şi-ar fi mişcat degetele… Deşi, pe la jumătatea dimineţii, trebui să întoarcă într-o

parte capul şi să-şi ridice privirea, ca să vadă dacă degetele se mişcau într-adevăr aşa cum li se comanda. Cele mai chinuitoare erau durerile şi mâncărimile, pentru care nu putea face nimic, felul în care îl gâdila ceva în nas, de parcă ar fi vrut mereu să strănute şi o sete pârdalnică, de om mahmur. Sângele şi sudoarea picurau încet de pe el sau intrau în lemnărie şi nu putea să alunge gândul chinuitor că fiece picătură care i se scurgea din trup o ajuta pe hemoglobina din pustiu să fie mai puternică şi mai consistentă şi că, în acelaşi timp, cu fiecare oră scurtă, care îi şubrezea lui Rivas vioiciunea şi capacitatea de a gândi coerent, creatura aceea devenea din ce în ce mai inteligentă.

Pe la prânz, ploaia se înteţi şi începu să cadă ca o perdea nimicitoare, ridicând o peliculă înceţoşată de stropi din pământul noroios, bătând o darabană neîntreruptă, ca un huruit de tobe, pe prelata cortului, pe coasta dealului şi pe coşul de deasupra capului lui Rivas. Părul negru i se lipise de frunte, hainele se închiseseră la culoare şi se muiaseră, luând forma corpului şi, din cauza frigului care-l cuprinsese, i se părea că are o răsuflare din ce în ce mai fierbinte. Mulţimea de cabotini se risipi fără tragere de inimă şi în scurtă vreme toţi intrară în cort.

Între timp, Rivas aproape se calmase. Ştia că, nici mental nici fizic, nu mai era la fel de puternic ca la douăzeci şi unu de ani şi că, dacă ar redeveni cabotin, probabil n-ar mai reuşi să scape încă o dată de credinţa aceea îngrozitoare. Dar mai ştia şi cât de scurtă era viaţa unui subjugat şi bănuia că avea să fie subjugat, şi încă serios de tot, într-un timp record. Sora Sue avusese dreptate de dimineaţă, ghicind că ar fi preferat să se sinucidă decât să ajungă aici… dar acum nu i se mai părea că există vreo diferenţă între cele două alternative. Şi avu impresia că, într-un fel, aşa se şi cuvenea: să nu moară până când tot ce fusese al lui n-ar fi fost folosit până la

capăt… Să nu dea drumul paharului înainte să se golească şi chiar să fie puţin ciobit… Exista o formulă pe care o auzise cândva: rezistenţa la distrugere… Ca să afli cât poate îndura cineva, înainte de a-l distruge, până la urmă tot trebuie să-l omori…

Îi veniră în minte o mulţime de rime perfecte pentru „distrugi”…

„Măcar n-am să ajung să îmbătrânesc”, îşi spuse el, febril. Vorbi cu o voce răguşită, sub biciul ploii:

— Niciodată n-am vrut să îmbătrânesc.

Pe urmă se sperie: chiar dacă îşi dădu seama că pur şi simplu delira, i se păru că aude vocea hemoglobinei, venind din depărtări, peste dealurile acoperite de vălul ploii: „Minunat! Atunci viu eu şi-l dau gata!”

Se cutremură şi clătină din cap, ca să alunge toate ideile astea morbide şi auto-compătimitoare. „Iar începi să te gândeşti numai la Rivas”, îşi spuse. „Te fascinează povestea lui Gregorio Rivas, nu-i aşa? Mai ales sfârşitul ei tragic.

Dar cu povestea Uraniei Barrows cum rămâne? Poate că ea e doar un figurant în povestea ta, dar ce te faci cu povestea ei? Sau poate crezi că doar a ta există şi că, atunci când nu te mai uiţi la oameni, ei dispar sau cad jos, ca nişte costume de scenă pe care le dezbraci? Ei bine, asta chiar ar fi o atitudine interesantă din partea ta, Rivas; dacă ai să scapi vreodată de aici, ai şanse să ajungi urmaşul lui Noah Almondine, în arta fabricării păpuşilor de hârtie”.

Nu reuşi să audă nimic, din cauza şuieratului violent al ploii, dar simţi, prin bârnele înfipte adânc în pământ, care alcătuiau crucea de tortură, vibraţiile înăbuşite ale unor paşi care se apropiau.

Închise ochii, ca să-i facă să creadă că-şi pierduse cunoştinţa… Poate că jaybush-ul tot avea să-l atingă, dar merita să încerce.

— Frate Thomas! auzi o şoaptă ascuţită.

Ochii lui Rivas se deschiseră brusc. În faţa lui stătea o siluetă îmbrăcată în mantie cu glugă şi care ţinea în mână un cuţit.

— Sora Windehime? întrebă el răguşit.

— Da. Nu vreau să-mi ud părul, ca să nu se afle că eu am făcut-o.

A

Înfipse lama cuţitului în spaţiul dintre braţul drept al lui Rivas şi bucata de lemn şi, în timp ce el se descotorosi de laţurile lipicioase din piele udă, ea făcu acelaşi lucru la braţul stâng, după care se văzu nevoită să-l ţină în picioare cu mâna cealaltă, fiindcă el începuse să se aplece neajutorat în faţă. Lăsându-se în jos, îi eliberă şi picioarele, iar Rivas îşi spuse, ameţit, că era foarte puternică.

— Acum fugi, spuse ea. Nimeni n-ar trebui să fie silit vreodată să se împărtăşească.

— Mulţumesc, gâfâi Rivas. Sunt…

— Pleacă, lua-te-ar naiba!

— Bine, bine.

Rivas alergă, clătinându-se, către dealul dinspre mare, stropindu-şi pantofii cu noroiul proaspăt, iar când ajunse în faţa pantei se ghemui în spatele uneia din tufele golaşe de la poalele dealului, până când îşi recăpăta suflul şi curcubeul strălucitor care îi jucase în faţa ochilor pieri.

După câteva minute, se târî până la următoarea tufă, apoi în spatele unui pietroi după care putea să stea întins, iar pe urmă lângă o albie secată… După o jumătate de oră, i se păru că aude nişte strigăte purtate de vânt, dar nu putea fi sigur, căci între timp ajunsese la capătul dinspre uscat al văii, iar răpăitul ploii pe pietre şi frunze, ca şi susurul pârâiaşelor proaspăt izvorâte, acopereau sunetele mai îndepărtate.

Cu toate astea, se opri şi privi înapoi în vale. Tabăra de Regrupare era o ciupercă cenuşie aflată undeva,

departe, greu de observat între dealuri, din cauza perdelei de ploaie.

Se trezi rânjind. „Răscumpărătorule, răscumpără-te. La revedere, Soră Sue!”

După-amiază, târziu, ajunse lângă o clădire părăsită – părea să fi fost cândva un fel de birou – şi socoti că un fum, profilat pe cerul acesta cenuşiu, nu era un risc prea mare, aşa că făcu focul, cu nişte rafturi de placaj şi nişte facturi vechi, aflate în pragul uşii deschise, se încălzi şi-şi uscă hainele. Încercă să nu se chinuie gândindu-se la mâncare sau băutură, deşi izbutise să-şi potolească setea sorbind dintr-o băltoacă cu apă de ploaie. În cele din urmă, uscat, încălzit şi oricum mult mai întremat decât de dimineaţă, recunoscu în sinea lui că pe moment nu mai avea mare lucru de făcut, decât să treacă în revistă situaţia, fără niciun fel de tragere de inimă şi chiar fără strop de băutură.

„Ei bine”, îşi spuse, „acum Un a plecat, dar ai făcut tot ce se putea face. Nu numai că vei avea cele cinci mii de «cinciuri» ale lui Barrows, dar ai şi muncit pentru ele: te-ai împărtăşit de două ori, ai fost împuşcat de-adevărat – deşi asta n-o s-o creadă nimeni – de două ori s-a lipit de tine o hemoglobină, ai fost silit să ucizi patru oameni şi, fără intervenţia neaşteptată a fetei aceleia, Sora Windehime, în clipa asta ai fi un idiot care rânjeşte şi bolboroseşte vorbe fără şir. A, plus tipul care a dat cu tine de pământ azi dimineaţă, când nu ţi-a fost deloc moale. Plus tăietura aia urâtă de la degetul mare. Şi Dumnezeu ştie dacă o să mai ai slujba aia la localul lui Spink”.

Privi în jur, la dulăpiorul cu dosare învechite şi prăfuite, şi se întrebă dacă vreunul din oamenii care lucraseră aici, şi care muriseră de atâtea zeci de ani, avusese obiceiul să ascundă niscai băutură pe undeva. Din când în când mai auzeai şi de descoperiri de felul ăsta.

Deodată fu cuprins de ruşine şi-şi aminti de suferinţa,

incomparabil mai mare decât toate celelalte, pe care o îndurase în timpul acestei ultime răscumpărări, care dăduse greş: pierderea lui Un! Vreme de treisprezece ani plănuise să meargă s-o caute, de îndată ce ar fi pus mâna pe nişte bani serioşi şi dacă ar fi putut să-i ofere modul de viaţă pe care îl merita; în ultimele trei zile îşi riscase cu adevărat pielea, ca să dea de ea... iar acum o pierduse, fusese smulsă de lângă el chiar în clipa când – nemaipomenit! – în clipa când căutarea de trei zile – ba nu, pelerinajul de treisprezece ani! – mai avea câteva secunde şi i îţi va centimetri, ca să-şi atingă ţinta!

Precis că avea să scoată nişte texte muzicale l» e cinste, din toată povestea asta.

Apoi, cu o limpezime deloc binevenită, de i are memoria e rareori în stare, îi răsunară în minte vorbele lui Barrows, cu patru seri în urmă: ...Eşti doar o insectă isteaţă şi vicleană”. Şi chiar dacă atunci râsese, rămăsese uimit cât de bine îl înţelesese Barrows. „Dumnezeule”, îşi spuse Rivas acum, „ai de gând să scoţi texte muzicale din istoria asta, nu? O fi Sora Windehime dusă cu mintea, dar e un om de două ori mai de ispravă decât tine, băiete!”

„Păi de”, îşi răspunse, apărându-se, „sunt compozitor de meserie. Ce să fac, să mă prefac că nu-mi scriu cântecele inspirându-mă din lucrurile care mi se întâmplă?”

„Nu, bufonule. Acum trebuie să faci exact ce trebuia să faci şi ieri. Să te duci şi s-o iei pe Un!”

„Dar au dus-o în Oraşul Sfânt”.

„Ei şi?”

„Şi din Oraşul Sfânt n-a mai ieşit nimeni, niciodată, în afară de câţiva jaybush-i şi de pastori. Nici măcar Norton Jaybush n-a mai fost văzut de când a intrat acolo, cu zece ani în urmă. Toată lumea ştie că orice tentativă de răscumpărare ia sfârşit când persoana căutată pătrunde acolo. Şi nu cred că un astfel de efort nemaiauzit ar putea

fi determinat de preţul pe care l-am constrâns pe Barrows să-l plătească. (Deşi, cum Dumnezeu m-oi fi putut târgui pentru sufletul lui Un?!)”.

Acum memoria îi readuse în prim plan una din propriile afirmaţii, pe care o făcuse vorbind cu Barrows, în aceeaşi seară: „Evident că pentru tine merită cinci, dar zece nu”. „Dar ţie ce-ţi spui, băiete? Fireşte că merită o tăietură la deget şi câteva sperieturi, dar oare nu merită chiar să-ţi pui pielea la bătaie, fie şi pentru o şansă atât de mică?”

Întrebarea îl făcu să evoce, involuntar, o serie de imagini la care ţinea: apartamentul lui de pe Strada Unu de lângă Poarta de Nord, când afară era noapte şi ploua, iar el era înăuntru, tolănit, lângă lumina caldă a unei lămpi, cu o pipă, un pahar de băutură şi o carte; după-amiezile lungi de vară, când îşi sprijinea picioarele pe balustrada încălzită de soare a balconului, cu unul sau doi prieteni lângă el şi cu bere rece la îndemână; prezenţa plăcută a unor fete drăguţe, gata să se lase fermecate, impresionate şi poate chiar convinse să împartă patul cu el, precum şi certitudinea, la fel de plăcută, că mai târziu va rămâne singur şi în largul lui, în patul acela…

Într-un târziu, îşi dădu seama cu tristeţe că toate astea la un loc nu echilibrau cântarul. Nici vorbă de aşa ceva, când pe unul din talere se afla viaţa lui Un Trebuia să meargă la Irvine, să intre în Oraşul Sfânt şi s-o scoată de acolo pe Un.

„Lua-o-ar naiba, că ne-a vârât pe amândoi în buclucul ăsta!” îşi zise el cu năduf.

CARTEA A DOUA

PLECÂND PRIN DOGTOWN GATE

„… Iar când zări un petic de cer deasupră-i, De teamă ca priveliştea să n-o sperie.

Se-ntoarse, dar în urmă-i nu văzu pe nimeni…”

Ovidiu, Metamorfozele Cartea a X-a, vs. 55 – 57

CAPITOLUL ŞASE

Fracas McAn privi, încruntându-se ameninţător, la două fete cabotine care mergeau cu paşi mărunţi, de cealaltă parte a străzii şi simţi o satisfacţie primitivă văzând că dau semne de îngrijorare şi dispar într-una din casele de rugăciuni întâlnite peste tot: asemenea reacţie arăta că deghizarea în păstor era convingătoare – cel puţin pentru membrii obişnuiţi. Mai erau doar două blocuri până la curtea unde urma să aibă loc iminenta plecare şi se părea că nu va întâmpină niciun fel de probleme ca să ajungă acolo, cât timp rouă dimineţii încă nu se uscase pe căruţa pe care-o urmărea şi înainte de sosirea noului lot de căruţe cu novici. Numai de n-ar da peste un păstor adevărat! Bănuia că aveau un sistem de parole – poate îşi făceau cu ochiul sau cine ştie ce altă drăcie – care l-ar fi dat de gol imediat. Ce avantaj nemaipomenit avea Rivas, care chiar fusese cabotin, câţiva ani!

McAn era speriat. În cursul celorlalte răscumpărări avusese întotdeauna grijă să se ţină cât mai departe de Irvine şi uite-l acum, la o aruncătură de băţ de zidurile înalte, albe şi înclinate spre interior, ale Oraşului Sfânt.

Pipăi cuţitul prins în mânecă, lângă încheietura mâinii stângi, dar nici el nu-i dădu încrederea pe care i-o transmitea de obicei. Se simţea din ce în ce mai nesigur pe el, de când părinţii băiatului care trebuia răscumpărat îi explicaseră, şovăitori, că primul răscumpărător pe care-l angajaseră se întorsese în Ellay şchiopătând, cu un glonţ în picior: fusese împuşcat de păstorii cabotini înarmaţi cu pistoale adevărate şi cu muniţie de război.

McAn ceruse cinci sute de „cincimi”, din care jumătate plătite pe loc – cel mai mare preţ pe care-l pretinsese vreodată pentru o asemenea treabă – şi le spusese că va căuta doar în regiunile aflate la nord de Seal Beach Desolate. La început ei obiectaseră, aşa cum făceau clienţii întotdeauna, dar el invocase motivul obişnuit: că

radiaţiile reziduale – o formulă impresionantă – erau atât de puternice, în acele regiuni îndepărtate, încât niciun om întreg la minte n-ar sta acolo, nici măcar un ceas şi că? admiţând totuşi că ai fi putut găsi şi răpi un cabotin dintr-un asemenea loc, amândoi – atât persoana, bărbat sau femeie, cât şi răscumpărătorul – ar fi murit ca nişte veneţieni care mănâncă peşte, mult înainte să apuce să se întoarcă în Ellay.

McAn ştiuse dintotdeauna că povestea nu era întru totul adevărată, dar până acum două zile nu-şi făcuse nici un fel de griji în privinţa asta.

Urmărise o caravană formată din câteva grupuri de cabotini aflate la distanţă una de alta, care se deplasau spre sud de dealurile Flirtin; lâlatorise alături de ei, prefăcându-se dus cu sorcova ori de câte ori încercase cineva să-i vorbească, şi-i aşteptase să se oprească undeva şi-s. i organizeze una din marile împărtăşiri în spirală,» a să-şi poată da seama dacă exista, printre cei de l. iţa, cineva care să corespundă băiatului pe care îl tanta.

Într-un târziu, tocmai când era pe punctul să icnunţe şi să se retragă spre nord, făcuseră un popas pentru o împărtăşire, într-o parcare de lângă Anahime Convenshine Center. Asta se întâmplase ni două zile în urmă, pe la ora prânzului.

Păstorii se căţăraseră în vârful foştilor stâlpi de înaltă tensiune, iar vuietul acela ciudat, pe două voci, începuse când bătrânul îmbrăcat în alb îşi lacuse apariţia şi mersese pe lângă spirala aceea însufleţită, apropiindu-se din ce în ce mai mult de centru. McAn urmărise tot spectacolul stând comod pe prelata unui camion, fără să uite să se chircească de durere, din când în când, şi să-şi privească supărat mâna pe care o înfăşurase în cârpa, mânjită într-un chip foarte realist cu pete roşii, pe care o avea întotdeauna la el. Aflase că oamenii care aveau dureri mari erau scutiţi de împărtăşire.

În timpul ceremoniei, ochise doi băieţi ce păreau să corespundă descrierii, iar când aceştia căzuseră, ca loviţi de ciocan, ca urmare a împărtăşirii, şi-i întipărise în minte, în aşa fel încât, după ce şi-ar fi revenit, să-i poată aborda pe fiecare şi să le pună întrebările cu care îl burduşiseră părinţii celui răpit.

Chiar dacă norocul fusese pe punctul de a-l părăsi, acum îşi dădea seama că mai avea, totuşi, un dram. Unul din băieţi, care vorbea ca un somnambul „nu numai că recunoscuse clar câinele familiei, la care se referise întrebarea – „Lucy îşi roade toată blana şi e plină de răni; ce să-i facem, ca să nu moară?” – dar chiar dăduse răspunsul corect: „Puneţi-i usturoi în mâncare, aşa cum am făcut astă-vară”.

McAn cerceta gardurile, zidurile şi uşile din apropiere, căutând un loc ascuns unde să-i poată da una în cap puştiului, ca să-l ducă apoi de acolo fără să fie văzut, când începuse şuieratul acela ascuţit şi metalic. Fiindcă fusese cu ochii în patru, zărise printre primii cele câteva duzini de biciclete în formă de Y, care goneau pe pavaj spre mulţimea de cabotini, îşi înşfăcase prada de un braţ şi-o trăsese după el în direcţia opusă, străbătând gloata nedumerită. Nişte pocnete începuseră să se audă, la intervale neregulate, iar în spatele celor doi, izbucniseră ţipete – dar abia după ce McAn şi băiatul ieşiseră din mulţime şi începuseră să alerge spre sud, de-a lungul unui trotuar adăpostit, îşi dăduse seama că zgomotul fusese, probabil, al unor împuşcături.

Cabotinii avuseseră două handicapuri, în momentul atacului: majoritatea erau inconştienţi sau dezorientaţi şi, convinşi că urlătorii n-ar îndrăzni niciodată să atace. trupele de cabotini, păstorii organizaseră împărtăşirea într-un loc deschis, şi pavat.

McAn nu reuşise să-l facă pe băiat să fugă mai mult de un minut; fuseseră nevoiţi să se oprească, iar fugarii

cabotini, mai sprinteni, îi ajunseseră repede, îi depăşiseră şi nu mult după aceea McAn şi prada lui deveniseră două puncte mişcătoare într-un grup compact care era mânat spre sud de păstori călare, cu feţe neînduplecate. Păstorii aveau în mâini pistoale, se ridicau mereu în şa ca să se uite înapoi şi se folosiră de orice prilej ca să-şi scoată turma la deal, prin spărturile înguste din veşnicele garduri făcute din verigi de aluminiu. McAn socotise că atât căruţele cât şi toţi împărtăşiţii, care mai erau încă inconştienţi, aveau să se îndrepte spre sud schimbându-şi ruta, dar nu putuse vedea nimic prin marea de cabotini care alergau, fără să se plângă, pretutindeni în jurul lor. Nu avea de ales – trebuia să fugă laolaltă cu ei, ţinându-şi mâna încleştată pe braţul prăzii.

Trecuseră de o stradă lată, care era Chapman Avenue. Acum se aflau în Seal Beach Desolate şi nu dădeau semne c-ar avea de gând să încetinească.

McAn nu era încă foarte îngrijorat. Aveau să se mai ivească şi alte prilejuri, de aici până la Irvine „ca să-l înhaţe pe băiat şi să se facă nevăzut.

*

* * *

Acum, ajungând pe străduţa unde fusese în recunoaştere, noaptea trecută, McAn se opri. Ştia că făcea o curbă şi că ajungea în piaţa unde se aflau căruţele şi plimbă o privire dezaprobatoare de-a lungul străzii, apoi părăsi lumina rece şi intermitentă a soarelui şi se cufundă în umbră.

„Bineînţeles că nu s-a mai ivit niciun prilej”, îşi spuse, „şi iată-ne ajunşi în afurisitul ăsta de Irvine. De două ori am avut noroc – fiindcă arătam destul de zdravăn, am fost trimis la echipa care încărca oamenii în căruţe, inclusiv pe băiatul meu, leşinat după marşul forţat, de două zile, şi când am reuşit să fac rost de mantia asta, de la un păstor ucis ieri, în timpul celui de-al doilea atac al urlâtorilor –

dar acum nu mă mai pot bizui decât pe mine. Deghizarea e bună; ei nu-şi calcă niciodată mantiile, aşa că nimeni nu-şi poate da seama că asta a stat douăsprezece ore mototolită în bocceluţă, iar dacă îmi ridic gluga, nu mi se mai vede capul tuns, acolo unde mi-am tăiat din păr ca să-mi fac barba asta falsă.

Gândeşte-te la celelalte două sute cincizeci de «cincimi»! Şi la poveştile nemaipomenite pe care-o să le poţi istorisi, după ce-o să scăpaţi, tu şi puştiul, din oraşul ăsta de nebuni, de la capătul lumii!

Cred că lucrul care mă sperie cel mai tare", îşi spuse, c'roindu-şi drum în tăcere pe străduţa plină de gunoaie, „e că tuturor celor care vieţuiesc în dărăpănătura asta blestemată le filează o lampă. Păstorii trebuie să dea fuga, să-i scuture pe toţi lipii care o iau razna cu darul limbilor şi să-i înghesuie în căruţele care merg în Oraşul Sfânt. Bănuiesc că ar trebui să lovesc şi eu pe cineva, ca să-mi intru în rol. Mă întreb dacă oraşul are şi vreo poartă de serviciu, pe unde ies căruţele goale. Trebuie să aibă, altfel ar trebui să le vezi, îngrămădite până mai sus de marginea zidului. Hm, hm. Asta, dacă nu cumva…"

Deodată îngheţă: o siluetă zdrenţăroasă stătea, ghemuită şi încordată, la capătul dinspre curte al străduţei, aparent uitându-se la căruţa spre care se îndrepta McAn. „Ca să vezi", îşi spuse şi inima începu să-i bată mai repede, în timp ce-şi îndoi mâna dreaptă şi păşi liniştit înainte, „uite cum încep să-mi intru în rol".

Cu o agilitate neobişnuită la cabotini, silueta se întoarse cu faţa spre el, când ajunsese la doar câţiva metri şi, fără să ezite, scoase la iveală un cuţit şi încercă să-l lovească pe McAn. Acesta reuşi să oprească braţul înarmat, dar bărbatul se ciocni, de el şi se rostogoliră amândoi pe caldarâmul murdar. Barba falsă a lui McAn atârna lângă ureche, gata-gata să se dezlipească, dar el se ridică, îşi scoase la rândul lui cuţitul şi încercă să simuleze

o lovitură care să-l lase descoperit pe adversar…

— Frake! gâfâi celălalt şi McAn şovăi, apoi scrută faţa slăbită şi ochii înroşiţi.

— Cine eşti? întrebă McAn cu o şoaptă scurtă, fără să coboare cuţitul.

— Rivas.

— Spune-mi cine eşti sau…

McAn îl privi mai atent.

— Vorbeşti serios?

Rivas dădu din cap, rezemându-se de zidul care mărginea străduţa şi încercând, după toate aparenţele, să respire fără zgomot.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine, Rivas? Credeam că te-ai retras.

— Aşa e, spuse Rivas, trăgând aer adânc în piept de câteva ori. Asta e… o situaţie deosebită.

McAn se ridică în picioare, cu un efort.

— Una-două, pui mâna pe cuţit. Nu voiam decât să te lovesc.

Rivas, care îşi recăpătase suflul, se ridică şi el.

— De-asta ai fost întotdeauna al doilea dintre răscumpărători.

McAn zâmbi cu răceală, punându-şi, cu grijă, barba la loc pe chipul tânăr, prelung.

— Mda. Ce să zic, mor de invidie pentru cât de bine o duci tu, care eşti primul.

Spre mirarea lui Mc An, Rivas roşi de-a binelea. „Ce-i cu tine, Greg”, îşi zise el, „te-ai descotorosit şi de armura cinicului, de când ţi-ai ras ţăcălia aia nătângă?”

— Bănuiesc că eşti cu treburi, spuse Rivas încet. Cineva din căruţa aia?

— Exact. Puştiul slăbănog dinăuntru, de lângă roata din dreapta, de la spate. L-am pus acolo azi-noapte. Al tău unde e?

— E deja în oraş. Fii atent aici: faci un pic de larmă

ca să atragi atenţia celor care s-ar nimeri prin preajmă, îţi aduc băiatul aici pe alee şi pe urmă îi iau locul în căruţă.

McAn se holbă la el cu o veneraţie sinceră şi îngrozită.

— Ai de gând să te duci acolo ca să-l iei?

Rivas dădu din cap, fără prea mare nădejde.

„Şi eu, care credeam că am atins limita maximă a nebuniei şi pericolului doar ajungând aici!” îşi spuse McAn. îşi trecu, cu un gest brusc, cuţitul în mâna stângă şi o întinse pe cea dreaptă.

— Rivas, întotdeauna te-am crezut un pui de lele jegos şi cu nasul pe sus dar, pe Dumnezeul meu, am să le spun tuturor celor care o să mă asculte că eşti cel mai bun răscumpărător, din câţi au existat vreodată.

Rivas îi adresă un surâs gingaş şi-i strânse mâna întinsă, vârându-şi cuţitul în teacă.

— Mulţumesc, Frake. Hai să-i dăm drumul, până nu ne trezim cu restul trupei pe cap.

*

* * *

Rivas nu înţelese cum procedase McAn, dar la numai o jumătate de minut după ce tânărul se retrăsese grăbit pe străduţă, se auzi o trosnitură puternică pe strada principală, urmată de o sumedenie de ţipete; desluşi chiar şi o voce – evident, a unui subjugat adus în ultima fază şi speriat, care începuse să bolborosească despre cât era de plăcut când toată lumea te ajuta să fierbi apa grea.

„Mulţumesp, Frake”, spuse Rivas în gând. Pomi în goană spre căruţă, îl ridică peste tăblie pe băiatul care, spre norocul lui, slăbise destul, se ghemui ca să-l poată aşeza pe după umeri, după care se îndreptă la loc şi, strângând din dinţi de teamă să nu-şi piardă şi el cunoştinţa, se întoarse anevoie spre străduţă. Chiar în ultima clipă se răzgândi şi, în loc să-l azvârle pur şi simplu pe puşti ca pe un sac cu pietre, se aşeză pe vine şi-l

rostogoli aproape cu blândeţe pe pavaj.

Tânărul avea haine foarte asemănătoare cu ale lui, aşa că Rivas se înapoie în grabă la căruţă, se sui, se întinse în aceeaşi poziţie în care stătuse băiatul, cu faţa bine acoperită de umărul inert al cuiva din apropiere, şi abia atunci îşi recăpăta răsuflarea şi pulsul normal. După un timp, auzi nişte sunete vagi din direcţia străzii şi i se păru că desluşeşte o şoaptă care-i spunea: „Mulţumesc, Greg. Succes!”

Aerul dimineţii începu să se încălzească treptat, iar Rivas auzi huruitul celorlalte căruţe, sosind în curtea împrejmuită. Din când în când, îi ajungeau la ureche frânturi de vorbe fără şir, dar nu izbutea să prindă niciun cuvânt. La un moment dat chiar adormi, dar după un timp se trezi brusc, când auzi bocănitul unor cizme şi copite, care se apropie, lovind cu zgomot pavajul, iar căruţa se clătină: cineva – şi apoi încă cineva – se suise pe bancheta vizitiului.

— Ăştia sunt toţi pentru afară? întrebă unul.

Rivas auzi zăngănitul hamurilor.

— Mda, aşa se pare. Aţi strâns legăturile? Bun, să mergem. Ceilalţi o luaţi pe jos, pe lângă noi.

Căruţa scârţâi şi se puse în mişcare. Rivas putea să audă paşii celorlalţi membri conştienţi ai trupei, mergând pe lângă vehicul; judecând după respiraţia întretăiată de smiorcăituri şi suspine, cel puţin unul din ei plângea în tăcere.

Simţi de două ori cum se freacă de un vecin, când căruţa coti încet, apoi, în scurt timp, huruitul obadelor se schimbă într-un şuierat moale şi-şi dădu seama că ieşiseră dintre ziduri şi că străbăteau cei aproape o sută de yarzi de nisip deschis la culoare care încercuiau Oraşul Sfânt, împreună cu un şanţ cu apă şi cu prundiş pe fund, şi care se amesteca, probabil, cu nisipul plajei, pe partea dinspre mare. îi trecu prin minte că i-ar fi foarte uşor să

izbucnească într-un geamăt ascuţit, ca un bocet, şi s-o ţină aşa la nesfârşit… iar o dată ce se gândi, îi fu foarte greu să n-o şi facă.

Probabil că unul dintre cei care mergeau anevoie pe de lături simţise şi el ceva asemănător, căci tăcerea încremenită a după-amiezii fu sfâşiată brusc de un bolborosit gutural.

Rivas nu fu foarte surprins văzând că nimeni nu-l reducea la tăcere pe flecar – ajunsese la concluzia că păstorii făceau asta ca să-i împiedice să dezvăluie anumite lucruri… dar cui îi mai păsa de ce ar fi putut afla nişte oameni care tocmai se pregăteau să intre în Oraşul Sfânt?

— Auzi, supărării croncăni acum subjugatul. Ce-mi pasă mie? Ocupaţi-vă voi, idioţilor, eu nu vreau să fiu întrerupt… Sevatividam nu poate fi deranjat cu asemenea probleme provinciale… Locuri îndepărtate, vremuri de odinioară… Eu am o viziune mai profundă… Şi ce dacă a fost acel Gregorio Rivas, de care vă e atât de frică? Pe mine nu mă poate opri…

Rivas înţepenise de panică, închipuindu-şi că aflaseră cine era şi că jucau tot acest spectacol ca să-i dea de ştire – deşi, într-un mod foarte complicat – că fusese prins; îşi închipui că acum căruţa se va opri, trupurile din jurul lui se vor trezi la viaţă, iar el se va găsi înconjurat de păstori triumfători, cu praştiile gata pregătite să-l ia la ţintă. Dar căruţa se legănă mai departe, cei din jurul ei continuară să-şi târască picioarele, iar flecarul îi dădu înainte:

— Ah, barca asta împuţită! Ce, vrei să mă omori? Ai grijă, aaau…

Rivas începu să se relaxeze, destinzându-şi muşchii unul câte unul. Să fi fost o simplă coincidenţă? Şi cine naiba vorbea? Sigur, nu un cabotin oarecare. Să fi fost chiar Norton Jaybush? Cum?! Atunci, cum de vorbea în engleză, când în urmă cu câţiva ani scotea doar o gargariseală? Deşi cuvântul – sau numele – Sevatividam

apăruse în ambele variante…

— Lăsaţi-mă în pace, sunt pe cale să oficiez împărtăşania în Whittier, continuă flecarul, fără întrerupere. Ah, ia uitaţi-vă la ei! întoarce-te, mortăciune blestemată, vreau să-i văd pe toţi… Itinecuvântarea lui Sevatividam pogoară-se asupra voastră, dragii mei… Ajutaţi-mă, copii, daţi-mi puterea voastră, de la distanţă… Voi tot n-o folosiţi niciodată, n-aveţi nevoie de ea… Aş vrea doar să pot s-o iau de la voi, nu să vă istovesc atât de repede… dar pare-se că e legată de minte, aşa că s-ar putea să aveţi şi voi nevoie… Ce să-i faci, ghinionul vostru… O, câţiva din primii sosiţi! Ce plăcere…

Aici vorbăria începu să semene cu ceea ce-şi amintea Rivas de pe vremea când fusese el însuşi cabotin: nişte mormăituri, râgâieli şi chiuituri, amestecate ca într-o conversaţie.

Deodată, frica îl făcu să se încordeze din nou, pentru că lumina slăbise, aerul se răcise cu câteva grade şi îşi dădu seama că treceau chiar în acel moment pe sub bolta înaltă, de piatră, a porţii… Când strălucirea soarelui reveni şi răceala trecu, se simţi şi mai rău fiindcă înţelese că acum se afla înăuntrul zidurilor înalte şi albe. Parcă pentru a-i întări acest gând, porţile se trântiră cu zgomot în urma căruţei.

Acum vehiculul mergea fără niciun fel de hurducături, iar roţile scoteau un sunet inexpresiv, aidoma apei turnate încet într-o oală de metal. Rivas începuse să tremure, printre trupurile răsturnate pe fundul căruţei, căci îşi dădu seama chiar din mireasma ce plutea în aer – un iz dulceag de resturi şi de ars, amestecat cu mirosul de peşte al mării – că se găsea într-un teritoriu total necunoscut. O fi fost el în stare să imite şi să-i păcălească pe cabotini în tabere, pe stadioane şi în locurile de întâlnire de pe dealuri, chiar dacă în ultima vreme nu prea avusese cine ştie ce succes, dar acum se afla în casa lui

Norton Jaybush în persoană, omul – dacă om era! – prin a cărui generozitate cabotinii aveau, într-o anumită măsură, atât putere cât şi capacitatea de a inspira teamă. Aici i se putea întâmpla orice.

„Există, de fapt, doar două lucruri” îşi spuse, „pe care, pe bună dreptate, pot să fiu sigur c-am să le găsesc aici: pe Un şi moartea”.

Căruţa încetini şi o voce de bărbat spuse: „Voi toţi, pe-aici!”, după care sunetele scoase de escorta pedestră a căruţei – bolboroselile subjugatului, smiorcăielile, suspinele şi zgomotele înăbuşite ale paşilor – se pierdură undeva în dreapta, în timp ce căruţa îşi continuă drumul drept înainte, într-o tăcere care* nu făcu decât să-i întindă şi mai tare nervii lui Rivas.

După o bucată de vreme, hăţurile fură slăbite, căruţa se opri – după o senzaţie stranie de alunecare, care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva se aflau pe o întinsă suprafaţă de sticlă – şi-l auzi pe păstorul de pe bancheta vizitiului spunând:

— O duzină, după cum ţi-am promis, domnule Trash Heap1.

Rivas îl auzi pe celălalt bărbat de pe bancheta vizitiului râzând nervos.

Şi deodată, se produse un sunet care îl făcu pe Rivas să deschidă ochii mari de uimire, preţ de o clipă; era ca şi cum un singur om ar fi canalizat în întregime vântul care bătea undeva într-o vale, printr-un orificiu de mărimea unei guri, făcând apoi experienţe ani în şir, ţinând tot felul de instrumente anorganice dar flexibile în dreptul punctului central al curentului eolian, şi explorând toată gama de sunete ce puteau fi produse, gângurituri, fluierături şi ghiorăieli pe tonuri joase, până când ar fi reuşit, într-un târziu, să aproximeze limbajul omenesc.

— Daaa, suspină această voce incredibilă. Acum fugiţi cu toţii, păstori. Altfel, o să cheliţi în câteva minute,

din cauza Röntgen-ului.

— S-a făcut, aprobă vesel vizitiul. Bernie, ajută-l să-i scoată pe adormiţi din căruţă, bine?

— În regulă, auzi Rivas vocea sugrumată a lui Berriie.

11 Grămadă de Gunoi. (n.trad.)

Căruţa se legănă, când Bernie sări jos, iar ţintele ghetelor loviră pământul. Bernie începu să ridice un corp din acea parte a căruţei opusă celei unde se afla Rivas, dar după o clipă se auzi un sunet, de parcă cineva ar fi încercat să mătură o pardoseală din plăci de ceramică folosind crengi de copac, iar apoi Rivas simţi ceva vârându-se cu forţa între el şi fundul căruţei. Acel ceva îl dădu de-a berbeleacul, făcându-l să întredeschidă pleoapele.

După câteva secunde, în care căscă ochii, uimit, Rivas hotărî că nu avea, totuşi, în faţă, doar un bărbat gras, cu o găleată pe cap şi bucăţi de carton şi de metal ruginit agăţate peste tot – pentru că din loc în loc, prin gâtul şi pieptul lui, putea zări cerul albastru. Văzu că în loc de ochi avea bucăţi de sticlă, că un ansamblu de rezervoare ruginite şi tuburi zimţate, de cupru, luate din scheletul unui cărucior de copii, îi ţinea loc de piept, iar capul era reprezentat, în principal, de un shaker supradimensionat, pentru coctailuri, unde, în liniştea care se lăsase, Rivas putu să audă cum curge ceva.

Nu-şi dădu seama că asta era sursa vocii care şuiera, asemenea vântului, şi nici că lucrul acela era viu, dintr-un anumit punct de vedere, până când nu vorbi din nou.

— Ăsta de-aici e aproape treaz, şuieră el.

Apoi, mult mai târziu şi fără să înţeleagă ce se întâmplase cu adevărat, Rivas se trezi pradă coşmarurilor, într-un pat tare şi rece.

Capul îi pulsa de durere şi îi era cumplit de sete, dar de fiecare dată când se scula şi se ducfea în bucătărie, îşi umplea o ceaşcă din rezervorul cu apă şi începea s-o bea, îşi dădea seama că doar visase că se trezise şi că, de fapt,

se afla tot în patul incomod. În cele din urmă, se ridică în capul oaselor – durerea de cap deveni aproape insuportabilă – şi privi, clipind des, camera lungă şi întunecoasă, cu paturi aflate la un metru distanţă unul de altul, de-a lungul pereţilor. Aerul, stătut, mirosea vag a peşte şi gunoi.

Câtva timp n-avu nici cea mai mică idee unde se afla. Pe urmă îşi aminti de frica să nu-şi piardă slujba de la Spink's şi încercă să-şi solicite memoria, ca să afle dacă într-adevăr i se întâmplase aşa ceva. „Parc-aş fi într-una din pensiunile de o cinzeacă pe săptămână, din Dogtown", îşi spuse, „şi judecând după cum mă doare capul, am băut în neştire, cine ştie ce băutură oribilă".

Îşi trecu mâna peste faţă şi simţi, descurajat, o barbă de patru sau cinci zile – crescută pe tot obrazul, nu numai pe bărbie. „Asta e", îşi zise întristat. „Eşti terminat, Greg. Beat, bărbos şi scos din şanţ. Ei, până la urmă, tot trebuia să se întâmple. Rău i-ar mai părea lui Un, dacă te-ar vedea acum! Din băiatul cu tenul fraged, alungat de tatăl ei, acum treisprezece ani, a mai rămas doar un…"

Îşi întrerupse gândurile, căci imaginea lui Un îi aminti de ceva. Sigur! Cum de-a putut să uite toate astea? Ea devenise subjugată, el îşi riscase viaţa ca s-o salveze, dar acum fusese dusă în Oraşul Sfânt. Asta făcea ca povestea să fie şi mai tristă – doi tineri care se iubesc, călcaţi în picioare de o lume indiferentă! – deşi, ar fi bine s-o şi cunoască cineva, un public chinuit cum se cuvine… Poate-şi va pierde şi el minţile, de data asta de bunăvoie, doar ca să ajungă, în sfârşit, lângă ea… Ce final nemaipomenit!

Cineva dintr-un pat din apropiere gâfâise şi se smiorcăise o vreme, iar acum suspină cu voce tare, de câteva ori.

— Taci din gură, şopti Rivas neliniştit. „Derbedei zgomotoşi şi blestemaţi", îşi zise în gând.

Auzi cum persoana se ridică în capul oaselor şi murmură:

— Eşti treaz?

— Crezi c-aş putea să dorm, în cotlonul ăsta afurisit?

Părea să fie o fată. „Dac-ar şti ea cine sunt…” îşi spuse cu amărăciune. „Probabil că a crescut cântându-mi cântecele”.

Spre enervarea lui, ea se ridică şi-şi târî picioarele până la patul lui. „Iisuse”, îl îi zise, „nu numai că-i grăsană şi şleampătă, dar nici măcar nu e normală. E cheală ca o minge!”

— N-am. fost sigură c-o să scapi, spuse ea. Arătai tare rău când te-au adus. Te-a lovit vreunul din gunoieri?

„Deci am ajuns şi să mă bat cu gunoierii”, îşi spuse Rivas cu un fel de satisfacţie.

— Nu m-ar mira, îi spuse el.

Îşi pipăi ceafa. Părul îi era năclăit de sânge uscat şi îi crescuse un cucui.

— Probabil, pentru c-ai încercat să fugi.

— Zău? spuse Rivas, înţepat. Înseamnă că ticălosul mi s-a furişat în spate.

— Ţi s-a furişat în spate, repetă fata pe tonul unei neîncrederi politicoase, dar depline.

— Exact.

El încercă să-i explice, dar ea vorbi mai departe.

— Şi eu am să ajung aşa, în curând, spuse ea cu tristeţe. Am rămas fără păr, de câtva timp, iar acum am febră mare. Probabil, au să mă pună într-unul din cei la a căror construcţie am contribuit.

— Probabil, încuviinţă Rivas, fără să dea atenţie celor auzite. Acum te rog să mă ierţi, aş vrea să…

Se întrerupse, pentru că, aruncând din întâmplare o privire pe fereastra din peretele opus, nu văzuse nimic, în afară de cerul nopţii… şi nu exista niciun loc, între zidurile oraşului Ellay – cu excepţia vârfurilor turnurilor inegale –

de unde să poţi privi întinderea cerului, nestânjenit de nimic. Se ridică, trase adânc aer în piept până când îi trecu ameţeala, apoi se îndreptă în grabă spre fereastră şi se uită afară.

O câmpie sticloasă, presărată cu crăpături lungi de un yard, reflecta stelele strălucitoare, iar în zare se vedea linia dreaptă şi albă a unui zid, care despărţea sticla de cer. îşi aminti atunci de hotărârea de-a intra înăuntru, după Un, de întâlnirea cu Fracas McAn, de lucrul acela făcut din resturi şi vechituri, dar care umbla şi vorbea… Mai departe nu-şi putu aminti, dar cu siguranţă că fata avea dreptate: probabil că încercase să fugă şi fusese doborât…

Era recunoscător Celui de Sus, fiindcă nu era în stare să-şi aducă aminte.

Într-un târziu, se întoarse şi se uită la silueta fetei de lângă pat.

— Îmi pare rău, spuse el, cred că am cam vorbit aiurea, adineauri. Uitasem… unde suntem.

— Eu aş vrea să pot uita, spuse ea.

— Ce cauţi – ce căutăm – aici?

— A, muncim, răspunse ea, iar el o văzu deschizându-şi mâinile. Trebuie să avem grijă de maşini, trebuie să peticim mereu baloanele cu heliu…

— Baloane cu heliu?

— Da, nişte aparate mari şi vechi, pe care le folosesc pentru observarea de-a lungul ţărmului. Mă ard întotdeauna când pun mâna pe fier, iar cleiul îmi dă ameţeli.

— Aha!

„Se referă, fireşte, la baloanele cu abur”, îşi spuse.

— Şi tot noi îi fabricăm pe gunoieri, pentru muncile cu adevărat dificile, deşi am înţeles că>nu mai izbutim să-i facem la fel de buni ca înainte. Lumea spune că Domnul s-a plictisit de toate şi că nu-i mai pasă dacă lucrurile nu mai

ies chiar aşa cum trebuie. Iar jos, pe plajă, bărbaţii se ocupă mai ales de construirea şi repararea bărcilor. Probabil că tot acolo au să te trimită şi pe tine.

Ceva se mişcă în depărtare, pe câmpia ca de sticlă, iar Riva-s se întoarse la fereastră. La o distanţă nici prea mare nici prea mică văzu un lucru care şchiopăta, obosit. Semăna cu o păpuşă uriaşă şi diformă, făcută din mucava şi fixată pe un cadru de sârmă, care arsese parţial şi care mergea greoi pe picioarele inegale, de parcă ar fi avut o misiune pentru care i-ar fi trebuit câteva secole ca s-o îndeplinească.

Rivas se întoarse din nou spre fată, simţindu-se ca un copil rătăcit într-o casă ciudată şi neprimitoare.

— Spuneai… începu el, dar se opri, pentru că vocea îi căpătase un timbru subţire, ca a unei soprane. Tuşi şi încercă din nou: spuneai că au să te pună într-unul din cei pe care i-ai făcut chiar tu. Cum adică?

— Ce este bun pentru Domnul nu este bun pentru oamenii obişnuiţi, spuse ea. Aici ne îmbolnăvim – am auzit că asta se întâmplă şi la templul din oraşul învecinat – ne cade părul, ne umplem de răni, mai ales pe mâini şi pe picioare…

Femeile gravide nu rămân aşa mult timp… Iar când ajungem într-un asemenea hal încât nu ne mai rămâne decât să murim, el – Jaybush – ne pune în… gunoieri.

Începu să plângă din nou.

— Li se spune gunoieri, chiar dacă sunt fete. Nu se face nicio diferenţă, nu înseamnă nimic, oricum nu în felul ăsta…

Rivas respira accelerat.

— Ce drăcu, nu puteţi… Nu puteţi nici măcar să vă sinucideţi? Iisuse, doar vă lasă să umblaţi cu uneltele, nu?

— Mda, recunoscu fata dând din cap. Dar… fireşte că sinuciderea e un păcat, deşi într-un fel, oamenii de-aici, din oraş, nu prea îşi mai fac griji pentru păcate… Şi oricum,

ei… gunoierii… au viaţă veşnică, fir-ar să fie!

— Mă rog, asta-i bine, şopti Rivas. Ascultă, ştii cumva dacă a sosit vreo fată aici, acum două zile? Subţirică şi brunetă, cu… Vreau să spun, o femeie cu părul brun…

Încercă să-şi amintească imaginea lui Un, aşa cum o surprinsese, într-o străfulgerare, cu două nopţi în urmă, la Tabăra de Regrupare.

— Niţeluş cam dolofană, încheie el istovit.

— Din toţi cei care au venit cu căruţele înaintea ta, n-a mai fost adus nimeni aici, de o săptămână. Au mers cu toţii drept spre sud, bărbaţii ca să lucreze la bărci, iar femeile ca să fie îmbarcate şi trimise direct în templul din oraş…

acolo se află Domnul în clipa asta… Iar subjugaţii, bineînţeles, au fost duşi direct la colibele unde se lasă sânge.

— Unde e oraşul?

— Nu ştiu. Ar fi mai bine să ne băgăm la loc în pat. Nu le place când vorbim între noi.

— E la nord sau la sud de aici? Oraşul – adăugă, văzând privirea ei golită de expresie.

— A, nu ştiu.

Se întoarse bâjbâind în pat şi căscă. Rivas privi pe fereastră. Lucrul acela care şchiopăta era o siluetă îndepărtată şi neobosită, pierdută în întinderea câmpiei.

— Ce se petrece în… cum le-ai zis? colibele unde se lasă sânge?

Scândurile de sub saltea scârţâiră, când ea se sui cu toată greutatea în pat.

— O, bănuiesc că se sângerează, spuse şi căscă din nou.

„Evident”, îşi spuse Rivas, fără să se întoarcă în pat. „Ce-mi trebuia să întreb?”

— Probabil mâine, spuse fata, somnoroasă. Apoi, după ce el îşi luă gândul că o să mai audă ceva, ea adăugă:

Au să te ducă la colonia de pe plajă. Iar după o nouă pauză, şi mai îndelungată, continuă: Şi au să-ţi sudeze cătuşe la picioare.

„Ia te uită”, îşi spuse Rivas. „Cătuşe la picioare, ce vorbeşti! Şi pe deasupra, şi sudate. Sigur, Greg, şi asta până când ai să te distrugi în aşa hal, încât să fii numai bun de pus într-un gunoier. Dumnezeule! Ei bine, am să plec la noapte!”

— Fireşte – spuse fata atât de somnoroasă încât Rivas ştiu că aveau să fie ultimele ei cuvinte din seara aceea – dacă te fac monitor nu trebuie să porţi decât-una.

„N-am să mă răzgândesc pentru atâta lucru, păpuşă”, îşi zise el. Se întoarse în pat şi stătu întins până se încredinţa că fata cea cheală adormise, după care se ridică în linişte şi merse în vârful picioarelor, pe intervalul din mijloc, spre capătul încăperii. Uşa era încuiată, dar o clipă îi fu de-ajuns ca să vâre lama cuţitului între marginea uşii şi uşor, să ridice drugul din scobiturile de afară şi să deschidă atent uşa. Evident că autorităţile nu se aşteptau ca persoanele internate să aibă vreun instrument şi, probabil, nici iniţiativă.

Scoase capul pe jumătate dincolo de uşă şi privi în jur cu un singur ochi, apoi scoase tot capul. Afară se mai luminase, iar stelele şi perdeaua nedesluşită de nori se reflectau pe câmpie, a cărei sticlă părea că emană de dedesubt o strălucire uşoară. Nu văzu niciun gunoier.

La dreapta lui se întindea aceeaşi privelişte mohorâtă şi nepământeană pe care o văzuse de la fereastră, însă la stânga, adică spre sud, peisajul era ceva mai obişnuit; mai multe şiruri de cocioabe ca nişte barăci, identice cu cea în al cărei prag stătea acum ghemuit, se pierdeau în întuneric.

Observă că fiecare părea să împrăştie o lumină tulbure, ca într-un negativ fotografic, dar când uimirea îl făcu să privească mai atent, văzu că efectul se datora unor

bucăţi de sticlă de dimensiuni egale, lustruite, care reflectau lumina stelelor şi lucirea care venea de dedesubt, într-o aureolă blândă şi imprecisă. Evident, clădirile, sărăcăcioase, nefiind ancorate, erau împinse treptat spre mare de vânt, ca o flotă formată din vase foarte vechi şi lente.

Rivas alergă în tăcere spre următorul şir de magazii, iar sforăitul care venea din cea mai apropiată îi confirmă presupunerea că era întru totul asemănătoare celei pe care o părăsise. Rând pe rând, aruncând priviri iuţi în jur, în pauzele dintre sprinturi, depăşi zece şiruri de barăci lungi; în afara celei în care stătuse şi a următoarelor două, restul păreau nelocuite.

La un moment dat se auzise un vaier trist, purtat de vânt departe, peste câmpia de sticlă dar, deşi îşi scosese cuţitul şi încremenise, sunetul nu se mai repetase şi nu mai observase nicio mişcare, aşa că în cele din urmă îşi urmase drumul.

Al zecelea şir de cocioabe era şi ultimul, iar acum, spre sud, se vedeau o sumedenie de colibe mici şi rotunde, ridicate pe nişte picioroange. Spre deosebire de barăci, erau dispuse în grupuri neregulate, ca nişte ciuperci sau furnicare uriaşe; ar fi fost foarte greu să ghiceşti câte erau.

„Colibele unde se lasă sânge”, îşi zise, neliniştit.

Ţărmul se întindea dincolo de ele, aşa că, asigurându-se că avea cuţitul bine vârât în teacă şi uşor de scos, pomi într-o alergare uşoară, din care se putea opri aproape instantaneu, putea coti într-un unghi mare» sau putea să-şi dubleze viteza.

Trecu, în zece minute, pe lângă douăsprezece grupuri de colibe, dar, când se apropie de ultima, dincolo de care nu se mai vedea decât întinderea sticloasă şi inexpresivă, încetini, ritmul deveni inconstant când se apropie iar în cele din urmă, se opri.

„Ce-i asta”, se întrebă Rivas acru, „pură curiozitate?”

„Asta-i bună”, îşi răspunse tot el, „păi cum naiba să nu te opreşti şi să nu arunci măcar o privire în ceva care se cheamă «colibă de lăsat sânge?»”.

Se deplasă, tăcut ca o umbră, spre scara ceva mai înaltă de un metru… iar în liniştea deplină – nu-şi mai simţea răsuflarea, şi nici bătăile inimii pulsându-i în urechi – îşi dădu seama, abia atunci, de un lucru pe care îl observase, inconştient, cu câteva clipe mai devreme.

O respiraţie blândă şi regulată, nu chiar ca un sforăit, putea fi auzită, vag, venind dinspre colibe – şi fiecare pauză între inhalare şi exalare, fiecare tresărire, suspin sau geamăt erau absolut identice, de la o colibă la alta, într-o armonie perfectă şi dezinvoltă, ca o prevestire de rău augur, care ar fi plutit în tăcere, aici, pe acest lac de sticlă, avându-i ca singuri spectatori pe Gregorio Rivas îşi stelele îndepărtate.

„Al naibii să fiu”, îşi spuse, apropiindu-se de scara de lemn, „sunt pe cale să devin, dintr-o clipă în alta, primul din întreaga lume care asistă la felul cum sforăie oamenii în mai multe limbi”.

Scara, care era prinsă cu sârmă şi cu nişte frânghii vechi, scârţâi, când se sui cu toată greutatea pe ea, dar era convins că nimeni n-ar fi avut cum să audă, dacă făcea vreun zgomot; nu ştia exact de ce anume ar fi trebuit să se teamă, în ţinutul acesta pustiu şi sticlos, dar înţelese că nu exista nimic ameninţător, prin apropiere… şi oricum, nu în această colibă singuratică, aflată la extremitatea sudică.

Uşa se deschise uşor, la simpla atingere; nu avea nici măcar un zăvor, de formă. Înăuntru, distinse cu greu cinci paturi înclinate şi sprijinite de pereţi, în unghiuri foarte mici, iar când ochii i se mai obişnuiră cu întunericul, descoperi că fiecare dintre cei ce dormeau era legat de cadrul patului; când se apropie de unul din ei, văzu un lub subţire şi închis la culoare, care pornea din braţul

persoanei şi se încolăcea, ajungând până la podea, unde dispărea într-o gaură din scânduri.

Pe Rivas, priveliştea asta îl făcu să se simtă puţin îngreţoşat. „Coliba unde se lasă sânge… Am priceput”, îşi zise. „Dar de ce să-i goleşti de tot sângele pe cabotinii subjugaţi?”

Se întoarse la scara, coborî la loc, pe suprafaţa sticloasă, apoi se aplecă şi privi sub colibă. Descoperi că toate cele cinci tuburi ajungeau într-un rezervor central, care era legat, prin nişte ţevi metalice, de două rezervoare mai mici. Ceva care semăna cu o instalaţie veche de aer condiţionat era ataşat de partea din faţă a rezervorului principalşi din el ieşea un orificiu metalic de scurgere. îşi puse degetul înăuntru şi simţi striurile filetului de la şurub… iar când îl scoase, era acoperit cu un praf uscat.

Îl mirosi… şi-şi aduse aminte brusc, de zilele când era un biet spălător de vase, la Veneţia – căci praful era, fără putinţă de tăgadă, Sânge.

Îşi întoarse privirile spre celelalte colibe unde se lăsa sânge, care stăteau încremenite, într-o linişte deplină, sub lumina stelelor, şi fu încredinţat că şi în ele se aflau tot subjugaţi adormiţi, al căror sânge se scurgea fără întrerupere, prin tuburi, într-un rezervor, apoi era rafinat, cumva, şi transformat în drogul acela veneţian, mortal.

Se cutremură de spaimă, dar, de data asta, nu pentru el. „Asta mai zic şi eu afacere”, îşi spuse nefericit, „mai bănoasă decât ar putea visa cineva vreodată. Mă întreb dacă măcar păstorii ştiu.

Sângele se fabrică în Oraşul Sfânt.

Fata cheală, de lângă care am plecat, spunea că toate femeile nou venite – inclusiv Un, probabil – au fost îmbarcate şi trimise în oraşul înrudit. Acum cred că m-am lămurit şi cu oraşul ăsta înrudit.

Şi, Dumnezeu să mă apere, tare mă tem că e posibil să mă fi lămurit şi cu templul lui Jaybush”.

Se opri nehotărât, încercând să asimileze noile cunoştinţe, şi-şi aminti că de multe ori se întrebase cine vorbea, de fapt, prin gura subjugaţilor care îşi demonstrau darul limbilor. Mai bine zis, care era originea semnalului, ai cărui simpli receptori pasivi erau. Presupusese că putea fi chiar vocea lui Norton Jaybush care, absorbindu-le sufletele din interior, prin mijlocirea împărtăşaniei lui devastatoare, nu-şi mai putuse scoate în întregime colţii minţii din atât de multe corpuri, încât ele intrau în rezonanţă, când vorbea el… Deodată, lui Rivas îi veni. În minte că, dacă aducea în discuţie „colţii minţii”, trebuia să vorbească şi despre „rezonanţele minţii”.

Dacă aşa era, atunci cei cu darul limbilor retransmiteau, prosteşte, nu cuvintele rostite de Norton Jaybush, ci gândurile lui. Nu era de mirare că fuseseră reduşi la tăcere de păstori, dat fiind că acum gândea în engleză.

Atunci, înainte cum gândise? într-un limbaj care era un fel de gargariseală combinată cu triluri şi lătrături. Rivas îşi aminti că văzuse odată cum câţiva subjugaţi îşi muşcaseră buzele cu toţii, în aceeaşi clipă, încercând să producă nişte sunete nearticulate, total nepotrivite corzilor vocale omeneşti. Ce limbă era aceea? Cum se face că lui Norton Jaybush, deşi născut de o femeie, putea, după cum spusese fata cheală de lângă care plecase, să-i priască într-un mediu care otrăvea, într-un chip ciudat, corpurile omeneşti, ba chiar să-l reclame? Rivas citise ziare vechi, scrise cu un deceniu înainte ca Sandoval să reorganizeze Ellay-ul şi să se autoproclame „Primul As”, ziare păstrate din timpul Anului întunecat, când vreme de un an întreg, o perdea galben-maronie de fum şi praf acoperise cerul, făcându-i pe oameni să se întrebe dacă mai existau soarele şi luna… Citise şi despre simptomele pe care i le descrisese fata cheală…

„Un – şi Jaybush însuşi, aşa cum spusese fata – se află

în oraşul înrudit”, îşi zise, „oraş care acum sunt sigur că e Veneţia, în templul lui, care mă tem că s-ar putea să fie acel cumplit bar de noapte al blestemaţilor, cunoscut sub numele de Palatul Excentricului. Dacă mă duc acolo după ea, mi-ar prinde bine să-i pot auzi gândurile lui Jaybush, în timp ce acţionez”.

Urcă încă o dată scara şi intră iar înăuntru. îl alese pe subjugatul care părea cel mai uşor dintre cei cinci – un băiat hămesit, fără păr şi fără dinţi, şi-i scoase, încet, tubul din braţ. Sângele se prelinse pe antebraţul osos şi picură de pe degetele inerte, dar păru că se opreşte, când Rivas legă în jurul cotului o fâşie de pânză ruptă din cămaşă. După aceea, desfăcu legăturile care îl ţineau pe băiatul lipsit de vlagă fixat de pat, şi îl lungi pe podea.

Coborî scara din nou, îl apucă pe băiat de încheieturi şi-l trase afară din magazie, după oare se ghemui şi îl ridică, punându-şi-l pe după umeri. Se sculă şi se îndepărtă cu doi paşi de colibă, ca să-şi regleze mersul, apoi se obişnui să-i susţină toată greutatea în spinare.

„Ia să te văd”, îşi spuse, ameţit, „poţi să-l duci aşa până jos pe plajă? Numai într-un singur fel poţi să-ţi dai seama. Iar dacă ţi se pare prea greu, poţi să-i dai drumul oricând şi să-ţi vezi de drum”.

Cum mergea anevoie, sub povara apăsătoare şi distrusă, care dormea liniştită, îşi aminti de prima lui răscumpărare, cu patru ani în urmă; se întorsese în Ellay prin Poarta de Sud, ducându-şi prada exact în aceeaşi poziţie.

Fusese un serviciu făcut unui prieten. Bărbatul care era pe atunci basistul lui Rivas îi spusese că fiica lui fugise, de o lună, cu o trupă de cabotini, iar Rivas se oferise să încerce s-o găsească, simulând că vrea şi el să le îmbrăţişeze credinţa. Pentru el nu era prea riscant, cum era înarmat cu metoda de apărare prin băutură şi cu metoda de atac, prin Peter and the Wolf; reuşise s-o

descopere când trupa ajunsese abia la câteva mile de zidurile Ellay-ului, s-o despartă de ceilalţi, s-o lovească până când îşi pierduse cunoştinţa şi s-o aducă înapoi acasă.

De fapt, partea cea mai obositoare a acelei prime răscumpărări fuseseră cele trei zile care urmaseră, pe care le petrecuse încuiat într-o cameră cu fata, în timp ce ea făcea crize de furie, plângea, spărgea lucruri şi implora să fie lăsată să se întoarcă la cabotini şi la uitarea seducătoare a împărtăşaniei. Râsese de ea şi, cum cunoştea în amănunt credinţa, fusese în stare să-i clatine din temelii, luându-le în râs, toate principiile. Când ea recursese la Dansul Sfinţit ca să evite să se gândească la ce-i spunea, el îşi adusese pelicanul şi-o acompaniase cântând cele mai copilăreşti şi insultător de săltăreţe melodii de dans pe care le ştia şi încurajând-o prin strigăte ca la cadril.

În cele din urmă se văzu răsplătit, când ea îşi revenise, ochii îşi pierduseră strălucirea specifică păsărilor şi-i mulţumise pentru că o ajutase să-şi recapete minţile.

Rivas îl rugase pe bateristul recunoscător să nu povestească nimănui – la urma urmei, cabotinii nu erau prea blânzi din fire, iar zeul lor era gelos – dar basistul, din compasiune faţă de alţi părinţi aflaţi în aceeaşi situaţie, nu se putuse abţine să nu le pomenească unora dintre ei despre ce reuşise să facă Rivas. Imediat, se găsiseră câţiva, care îi oferiseră atât de mult rachiu, ca să repete isprava, încât nu putuse refuza, iar la douăzeci şi opt de ani câştiga mai bine ca răscumpărător, decât ca muzician.

Acum nori grei se adunau pe cer, după cum îşi dădu seama fără să ridice capul, văzându-i reflectaţi de sticla de sub picioarele care înaintau cu regularitatea unui metronom, iar un vânt umed şi rece îi gâdila gleznele şi-i intra pe sub cămaşa sfâşiată. „Mă întreb cine era puştiul ăsta”, îşi spuse, „şi dacă părinţii lui şi-ar fi putut permite

să angajeze un răscumpărător. Greu de crezut. Rachiu nu prea se mai găseşte şi am auzit că nici McAn nu mai lucrează sub o sută de „cincimi”. Oricum, pentru puştiul ăsta acum e prea târziu. Pentru subjugaţi nu mai există cale de întoarcere şi chiar şi aşa, foametea şi boala l-au supt aproape de tot”.

Trase cu coada ochiului la mâna palidă şi scheletică, ce atârna inert şi se bălăngănea la fiecare pas. „Oare al cui oi fi fost, puştiule?”

Câteodată vântul mai slăbea, iar atunci i se părea că aude zgomotul valurilor, care parcă suspinau, undeva în faţă; sticla arăta acum de parcă ar fi îngheţat şi simţea nisipul scrâşnind din ce în ce mai tare, în timp ce mergea. îşi lungi gâtul ca să privească în faţă şi văzu că întinderea de sticlă era mărginită de o linie neregulată, cam la o sută de metri depărtare. Mai încolo se zărea o zonă mai deschisă la culoare – nisipul, probabil – şi i se păru că desluşeşte nişte clădiri, inegale şi joase, precum şi nişte puncte galbene, luminoase, abia vizibile.

Deodată, peste zgomotul paşilor şi răsuflarea lui şi a băiatului sortit pieirii, auzi în spate mai multe sunete amestecate, ceva ca un beţigaş subţire, care ar fi lovit aerul înainte şi înapoi, un fel de bătăi rapide pe suprafaţa întinsă a unei tobe şi zornăitul greu al unui lanţ. Sunetele se apropiau cu repeziciune.

Se întoarse pe călcâie – făcând asta, alunecă şi se lăsă automat pe vine ca să nu cadă – şi văzu apropiindu-se, la mai puţin de o sută de metri, silueta unuia din gunoieri, patinând cu o graţie stranie, ca pe gheaţă, drept înspre el. Venea cu o asemenea viteză, încât în doar câteva clipe se preschimbă, dintr-un punct îndepărtat, într-o masă zgomotoasă care se profila masivă pe cer; abia în ultimul moment izbuti să-şi adune minţile şi să sară la o parte din calea lui.

Se destinse, după tumba făcută fără să vrea şi se

ridică în picioare, lăsându-l pe băiatul muribund să zacă, întins pe jos. Gunoierul care patina, şi care. acum trecuse bine de el, bătu aerul, cu braţele lui ca nişte manete, se aplecă şi se întoarse, luând cu zgomot o curbă strânsă şi împrăştiind o ploaie de cioburi de sticlă, strălucitoare. Rivas aşteptă până când creatura luă viteză, apoi făcu o fandare spre dreapta şi plonjă în stânga.

Făptura întinse un braţ, când trecu în goană pe lângă el, şi reuşi să-i sfâşie cămaşa, dar pe urmă, aidoma unui titirez dizgraţios, se învârti, cu un scrâşnet asurzitor, se răsturnă şi căzu, continuându-şi alunecarea.

„Să dau fuga şi să încerc să-l scot din luptă, cât e la pământ, sau s-o iau la sănătoasa?” se întrebă el, încordat. Aducându-şi aminte de viteza pe care o avea şi de însoţitorul lui inert, alese să pornească la atac.

Obiectul acela însufleţit făcea o gălăgie cumplită, lovind cu braţele suprafaţa de sticlă, din care scăpărau cioburi, dar chiar pe când se îndrepta în fugă spre el, plănuind să-i tragă un şut zdravăn în genunchi, gunoierul se clătină, se ridică pe picioarele mari, care semănau cu nişte grătare, şi i se aşeză în faţă.

Rivas se opri imediat, derapând, apoi rămase pe loc şi-şi trase sufletul: era sigur că obiectul nu putea parcurge distanţa de nici trei metri care-i despărţea, mai repede decât ar fi putut el sări într-o parte.

Privi ţintă construcţia care aducea, în linii mari, a fiinţă omenească. Era cu peste un sfert de metru mai înalt ca el şi avea pieptul de două ori mai lat, dar picioarele erau subţiri şi atât de caraghioase, încât uitându-se la el, aveai impresia că priveşti un gândac biped sub lupă.

Deodată, vorbi: avea o voce şuierătoare, aidoma vântului, asemănătoare celei care îl luase prin surprindere, în timpul după-amiezii.

— Frate, suspină el. Întoarce-te în pat. Am să-l duc pe donatorul de sânge la locul lui.

Rivas îşi aminti că fata cea tristă şi cheală îi spusese că în scurtă vreme va ajunge şi ea la fel, aşa că nu vru să-l ucidă. Observă că o parte din arcuri şi din tuburile de aspirator se stricaseră în cădere şi se trezi dorindu-şi să fi ştiut să le pună la loc.

— Pleacă, îi spuse obosit. Dacă încerci să mă opreşti, unul din noi o să aibă mult de suferit. Cred că nu vrei să se întâmple una ca asta.

— Nu, încuviinţă construcţia, dar nici nu pot să trec cu vederea. Sunt… obligat… să te opresc.

Lumina stelelor lucea nedesluşit în ochii de sticlă.

— Nu, nu eşti, spuse Rivas. Du-te la culcare. Voi nu dormiţi, chiar dacă sunteţi lucruri? Băiatul trăgea să moară, acolo unde l-am găsit. Dacă aş rămâne aici, aş muri şi eu. Röntgeni şi razi, nu? Hai-da de doar ştii că ăsta e un loc de care e mai sănătos să te ţii departe.

Cu un şuierat, o valvă dădu drumul aerului comprimat, înainte să se audă răspunsul.

— Nu… contează – ce ştiu, spuse el. Nu contează nici ce ştii tu. Întoarce-te… în… pat…

Epuizarea îl făcu pe Rivas să vrea să stea de vorbă cu obiectul; la urma urmei, singura alternativă era să se lupte.

— Ce-o să se întâmple dacă nu vreau? Dacă am să continui?

— Am să… (şuieră) … te opresc.

— Ai fi în stare să mă ucizi?

— N-aş vrea.

Rivas se uită în zare, apoi riscă o privire peste umăr, spre clădirile îndepărtate, din lemn, care coborau spre plajă. Se părea că hărmălaia nu atrăsese încă atenţia nimănui, dar mai mult ca sigur că, nu peste mult timp, cineva tot avea să dea peste ei.

— În regulă, mormăi el şi se lăsă moale la pământ. Se uită la genunchii creaturii încercând să-şi dea seama care

fusese mai şubrezit, în cădere; brusc, se hotărî, pivotă şi-şi zvârli piciorul stâng, lovind cu sete. Simţi că nimerise în plin şi se rostogoli pe sticlă, cu umărul amorţit din cauza loviturii cu care îi ripostase, fulgerător, unul din braţele obiectului. În spatele lui auzi o trosnitură.

Se ridică, se întoarse şi văzu că gunoierul azuse şi-şi întindea braţele metalice spre piciorul rupt, care rămăsese pe câmpie, câţiva metri mai încolo. Rivas alergă spre picior şi-l îndepărtă cu un şut – ceea ce produse un zăngănit puternic – apoi se duse după el, se aplecă şi-l ridică, apucându-l de genunchi cu mâna nevătămată.

Creatura se târa spre el, zgâriind sticla şi şuierând, iar Rivas rămase nemişcat, până când intră în raza lui de acţiune. Atunci, învârti piciorul de metal, ca pe o măciucă, izbind mâna cu gheare, care încerca să-l apuce, apoi capul în formă de găleată; când măciuca ricoşă, Rivas sări înapoi, dar celălalt braţ ţâşni ţi-l prinse de gleznă. Rivas se prăbuşi.

Gunoierul îl trăgea spre el, sfâşiindu-i cracul pantalonilor şi jupuindu-i pielea, pe când mâna, pe care i-o smulsese din încheietură, se bălăngănea înainte şi înapoi, zăngănind când deschidea sau închidea pumnul, spasmodic, iar vocea i se auzea reperând, cu o şoaptă scrâşnită: „Te rog… te rog…”

Deodată, se apropie prea mult pentru ca Rivaj să-l mai poată atinge cu măciuca; cealaltă mână îi căută genunchiul şi, pentru o clipă, Rivas crezu că obiectul avea de gând să egaleze scorul, rupându-i şi el piciorul din genunchi; strânsoarea era ca menghina unei freze şi omul gâfâi, printre dinţii încleştaţi, încercând să nu ţipe.

Centimetru cu centimetru gunoierul îl trase atât de aproape de el, încât Rivas putu să privească drept în cioburile de sticlă care reprezentau ochii. „Te rog… te rog…”, repeta vocea şuierătoare.

Observă nişte sârme sau tuburi sub bărbie, aşa că

ridică măciuca într-o mână – capul în formă de găleată se dădu pe spate, ca să vadă cum o să cadă lovitura – iar cu cealaltă, trase de sârme, smucind cât putu de tare. Acestea se rupseră iar gunoierul se prăbuşi, fără viaţă.

Rivas privi fix ochii de sticlă, în timp ce-şi recăpătă respiraţia, şi i se păru că descoperă în ei semne de inteligenţă: mintea care încă mai exista, deşi lipsită, de-acum, de orice posibilitate de manifestare, părea că se uită la el cu un reproş îndurerat într-un târziu, încercă să se ridice, dar mâinile de metal îi rămăseseră încleştate pe genunchi, înjură, încercând să-şi alunge din minte imaginea unui alt gunoier patinând, chiar acum, în direcţia lui, de undeva din zare, şi trase de ele cu o grabă dictată de panică. Reuşi să deschidă o mână – care arăta de parcă iniţial ar fi fost o imitaţie din fier a unei napolitane – însă pe cealaltă, un fel de şubler solid, trebui s-o smulgă din încheietură. Câtva timp încercă zadarnic să o scoată din jurul genunchiului, apoi îşi aduse aminte ce spusese fata cheală: monitorii trebuiau să poarte cătuşe doar la un picior. Un semn al captivităţii, de fapt; poate că bucata asta de metal avea şanse să fie luată drept o cătuşă. „Merită să încerc”, îşi spuse; „de fapt, chiar.ir trebui să fie plasată destul de sus, ca să nu-ţi zdrăngăne în jurul gleznei toată ziulica”.

În cele din urmă se ridică, lăsând mâna gunoierului, ca o decoraţie excentrică, agăţată de cracul ferfeniţit al pantalonului şi se îndreptă anevoie spre băiatul care dormea şi acum, la fel de liniştit. îl luă în braţe, şi-l trecu la loc pe după umeri şi-şi continuă drumul către plajă.

*

* * *

De undeva din spate, auzi un şuierat vag şi persistent şi se întoarse atât de brusc, încât era cât pe-aici să cadă; nu era decât ploaia, care se apropia, aşa că îşi continuă drumul mai departe, spre sud. Ploaia se auzi răpăind tot

mai tare, îl ajunse din urmă, îl udă şi-i întrecu, grăbindu-se spre mare. Rivas încetini ritmul – pânză de apă îl silea să meargă mai încet.

După un timp, câmpia de sticlă luă sfârşit şi, pe o distanţă de zece metri, înainte de a face loc nisipului, se transformă într-un teren presărat cu cioburi udate de ploaie, înfipte aproape vertical în nisip, o pantă unde s-ar fi putut alege cu nişte tăieturi îngrozitoare. Nici după ce depăşi această porţiune nu iuţi pasul prea mult, fiindcă începuse să se afunde în nisipul care-i aluneca sub picioare.

Privi chiorâş, pe sub sprâncenele ude, la clădirile cu înfăţişare ciudată, din faţă, şi-şi dori să ştie ce-l aştepta acolo. Ce spusese fata? „Bărbaţii sunt trimişi la colonia de pe plajă, unde construiesc şi repară bărci. Şi au cătuşe sudate la picioare. Bun, în regulă”, îşi spuse. „Pare-se că e o muncă obositoare. Sper că dorm duşi, cu toţii”.

Văzu un spaţiu liber între două clădiri, iar când se apropie îşi dădu seama că era o stradă, pe care o putu parcurge cu privirea până în centru; după o clipă, mijindu-şi ochii, prin perdeaua de apă, zări câteva siluete omeneşti, care se agitau. Se opri, străduindu-se să înţeleagă în lumina slabă, gălbuie, ce se reflecta din faţă, ce făceau. Parcă săreau şi se învârteau în ploaie…

Trăsăturile i se destinseră, într-o umbră de zâmbet. Dansau Dansul Sfinţit. Când ascultă mai atent, reuşi să audă, peste zgomotul neîntrerupt al ploii, bătăile ritmice din palme ale celor care priveau, adunaţi în cerc. Nu era de mirare că nu auziseră când se luptase cu gunoierul.

„Mă rog”, îşi spuse, înaintând din nou, „mi-ar fi convenit mai mult dacă toată lumea ar fi dormit buştean, dar tot e mai bine aşa, decât să fi dat peste nişte paznici tăcuţi şi vigilenţi”.

Nu se hotărâse dacă era bine să se furişeze pe lângă latura cea mai îndepărtată a uneia dintre construcţii – ceea

ce ar fi însemnat să care povara, care i se părea din ce în ce mai grea, încă aproape două sute de metri – sau s-o ia de-a dreptul pe stradă, ca şi când n-ar fi avut nimic de ascuns, rânjind către ceilalţi şi răspunzându-le „Din ordinul păstorului!” eventualilor curioşi… când îşi dădu seama că nu mai avea de ales. Fusese văzut.

O siluetă, cu o făclie în mână, se îndreptă spre el cu paşi mari, făcând fel de fel de semne; peste un minut văzu că persoana purta mantie şi… da, acum reuşi să vadă, şi un toiag încovoiat. Rivas ştia că nu era în stare să întrecă pe nimeni la fugă, aşa că se mulţumi să arboreze un zâmbet şi să-şi continue mersul anevoios… dar în minte repeta, mişcare cu mişcare, cum avea să-l arunce pe puşti înspre păstor, dacă s-ar fi ivit vreo problemă, cum avea să scoată cuţitul şi, cu aceeaşi mişcare, să i-l înfigă bărbatului în gât.

Dar se părea că nu va fi nevoie. Bărbatul îi surâse lui Rivas, cu ceva mai puţin dispreţ decât arătau, de obicei, păstorii faţă de ceilalţi oameni, iar când se apropie suficient ca să poată fi auzit, peste răpăitul ploii, arătă spre tânărul fără cunoştinţă şi întrebă:

— Fugar?

— Evident, spuse Rivas fără ezitare.

Văzu că privirea păstorului se opri asupra gleznelor băiatului şi o încruntătură întrebătoare îi încreţi fruntea, aşa că adăugă:

— Habar n-am cum, dar şi-a scos şi cătuşele; de asta ce mai zici?

Conştientiza cu mare acuitate apăsarea tecii cuţitului, în mâneca dreaptă.

Păstorul îi făcu semn să meargă mai departe, apoi i se alătură, potrivindu-şi paşii după ai lui. Bine că ploaia, cel puţin, mai întărea nisipul sub picioare.

— Nu-mi place, spuse păstorul. Le face bine dansul, fireşte, cel puţin nu încep să se gândească la ce nu trebuie, dar e prost că trebuie s-o facă atât de des, în ultima vreme.

Iar acum… puştiul ăsta, care şi-a scos cătuşele şi a încercat să fugă.

Clătină din cap.

— Trebuie să aveţi grijă să nu se mai întâmple asemenea lucruri. Şi tu, şi ceilalţi monitori – continuă el, fixându-l pe Rivas cu o privire care, dacă s-ar mai fi prelungit câteva secunde, probabil că l-ar fi făcut să-l lepede pe băiat şi să scoată cuţitul.

— Da, spuse Rivas prudent şi recunoscător, fiindcă deghizarea în monitor părea să dea roade. Ştiu. Ei bine, asta o să ne facă să fim mai atenţi.

Observă că începuse să meargă cu picioarele în formă de X, ca să-l împiedice pe păstor să se uite mai bine la cătuşă; îşi dădu seama că în felul ăsta nu făcea decât să-i atragă atenţia şi încercă să meargă normal.

— Ia-o înainte şi du-l direct la carceră, spuse păstorul. Am să-i adun şi pe ceilalţi monitori.

Trebuie să vorbim, să vedem cum să îndreptăm situaţia asta. Aş vrea ca Domnul să petreacă mai mult timp cu noi, aici.

— Şi eu, spuse Rivas răguşit.

Acum ajunseseră aproape în dreptul clădirilor şi văzu că strada, care despărţea cele două şiruri de construcţii din lemn, era, de fapt, o porţiune crăpată şi erodată de nisip, dintr-o fostă şosea.

Păstorul rămăsese în urmă, dar Rivas se sili să meargă în acelaşi ritm şi, lucru mult mai greu, să nu se întoarcă tot timpul, ca să stea cu ochii pe el. Prin urmare, aproape că se simţi uşurat când bărbatul spuse „Ia stai!”, iar el găsi un pretext să se oprească şi să-şi întoarcă privirile.

— Da?

— De ce crezi că omul tău a fugit spre nord?

„Ca să le vadă pe fetele alea, drăguţe, cu chelie”, răspunse Rivas în gând. „Ca să meargă la patinaj, cu

gunoierii”.

— Nu ştiu, spuse el.

Păstorul dădu din cap, gânditor.

— Mă rog. La revedere. Ne găseşti în sala de arme.

„Să fiţi sănătoşi”, îşi spuse Rivas, întorcându-se către dansatori şi reluându-şi drumul. Şi să aveţi răbdare până ajung şi eu, bine?”

Acum bătăile din palme se auzeau foarte tare, iar Rivas îi văzu pe spectatori, înşiraţi pe ambele părţi ale străzii. Dansatorii se răsuceau, plini de entuziasm, în ploaie, în ciuda lanţurilor lungi de două picioare care le legau gleznele, legându-şi braţele deasupra capetelor. Unii săltau, alergând în cerc, pe pavaj, alţii stăteau pe loc, dansând à la Bo Diddley. Hainele ude li se lipeau de încheieturi, iar cei care nu erau raşi în cap îşi scuturau pletele şi bărbile ude, ca pe nişte şfichiuri de bici. Majoritatea îşi ţineau ochii închişi şi pe chipurile lor se întipărise o expresie aproape identică, de satisfacţie liniştită.

Rivas îşi urmă calea, chiar prin mijlocul străzii, încercând să nu încurce pe nimeni, fiindcă niciunul dintre ei nu dăduse vreun semn că l-ar fi văzut t

Porţiunea de şosea se termină, nu departe de dansatori, şi se trezi mergând iarăşi pe nisip umed. Auzea acum vuietul nedesluşit al valurilor şi privi îngrijorat în faţă, temându-se ca nu cumva, după toate astea, să nu poată găsi nicio barcă. „Îl las pe puşti în plata Domnului şi trec înot, dacă n-o să am încotro”, îşi spuse. „Mă întreb unde-o fi carcera şi cât o să-i trebuiască păstorului ca să se prindă că nu mă mai întorc”.

Nisipul făcu loc betonului vechi, sub picioarele lui îndurerate, apoi, spre mirarea lui, văzu că merge pe ceva ce părea să fie beton nou. Într-un fel, i se păru că să fii în stare să faci şi să aşterni straturi de beton era o minune mult mai mare, decât să fabrici muniţie.

Privi la stânga, spre sud-est, şi în depărtare văzu nelămurit nişte clădiri înalte, pe care noaptea, ploaia şi milele care-l despărţeau de ele le transformau în forme geometrice abstracte. Şi-atunci îşi dădu seama că ceea ce vedea era Oraşul Sfânt. Construcţiile sărăcăcioase de pe întinderea de nisip şi sticlă, din spate, erau ca nişte magazii de unelte, ascunse la capătul unei moşii întinse…

„Oceanul este uşa din faţă”, îşi spuse; „poarta pe unde m-a adus căruţa era uşa din spate, intrarea servitorilor”.

Rivas se opri, privi… şi simţi cum i se face pielea ca de găină: deasupra clădirilor plutea, suspendată în aer, o sferă. Probabil că era imensă, dacă putea fi zărită de la o asemenea distanţă, iar în partea ei inferioară nu se vedea nicio licărire de lumină care să indice prezenţa focului; deodată, înţelese că fata cheală se referise într-adevăr la baloane cu heliu… Dar de unde-o fi luând Jaybush heliu?

Deşi la fel de inert, băiatul începu brusc să vorbească, iar Rivas fu atât de surprins, încât aproape că-l scăpă jos. „Cine e?” izbucni băiatul. „A, el. Când o să înveţe, prostul, să stea în aşa fel, încât să pot şi eu să-l văd; doar ştie că nu pot să mă rostogolesc…”

Lui Rivas îi păru bine că asta nu se întâmplase în timp ce vorbea cu păstorul. Nu se putea face nicio confuzie: erau vorbele cuiva înzestrat cu darul limbilor, iar subjugaţii nu mai aveau voinţă, ca să se poată hotărî să fugă, tot aşa cum nu s-ar fi putut hotărî să zboare.

Observă o fâşie întunecată care înainta în dreapta lui, paralel cu drumul pe care venise şi se îndreptă pieziş către ea; după zgomotul ploii care cădea înăuntru, înţelese că era un şanţ lat, plin cu apă. Privind spre stânga, mai văzu încă unul, ceva mai departe, apoi, în faţă, o fâşie asemănătoare, care le lega, de-a curmezişul, pe celelalte două. „Canale”, îşi spuse. „Şi, pe deasupra, recent construite, spre deosebire de cele din Veneţia. De ce i-or fi

plăcând lui Jaybush atât de mult canalele?”

Când ajunse la marginea canalului, se ghemui, îl dădu pe băiat jos de pe umeri şi îl întinse pe beton, apoi se ridică, gustând din plin, ca pe o plăcere, faptul că putea să stea drept şi să simtă cum îi cade ploaia rece pe gât, înainte de a intra în apă. Era mai caldă decât ploaia şi înotă până în mijlocul albiei, lată de aproape treisprezece metri, ca să vadă cât era de adâncă. Descoperi că până şi aici putea sta cu tălpile pe fundul ei, ţinându-şi bărbia la suprafaţă. Se întoarse, îl luă pe puşti, iar pe urmă, trăgându-l după el şi având grijă să-i ţină mâinile încleştate pe după gâtul lui şi faţa adormită deasupra apei, începu să înoate spre mare. Uşurinţa cu care pluteau, datorită apei sărate, le făcu călătoria spre sud mult mai puţin obositoare şi îşi dori ca reţeaua de canale să fi ajuns până la colibele unde se lăsa sânge.

Pereţii canalului aveau tendinţa să-i trimită înapoi, în ecou, fiecare plescăit sau gâfâit, aşa că nu-şi dădu seama că era urmărit decât când văzu o fâşie de trei metri de lumină galbenă, orbitot de strălucitoare, care apăru sus, pe peretele canalului, la vreo zece metri în faţa lui, apoi făcu imediat cale întoarsă, îl depăşi, trecându-i pe deasupra capului, şi dispăru undeva la nord, mai repede decât o pasăre.

Se uită după ea cu gura căscată, iar peste câteva clipe realiză că fusese, probabil, raza de lumină a unui proiector. Rivas auzise că asemenea lucruri mai existau şi, chiar dacă nu ştia dacă acţionau sau nu pe bază de curent electric, era sigur că implicau un nivel tehnologic despre care credea că fusese pierdut cu mulţi Aşi în urmă.

Îşi reluă deplasarea anevoioasă pe canal, trăgând după el povara care plutea adormită, dar, de data asta, într-un ritm ceva mai rapid.

CAPITOLUL ŞAPTE

— Fiţi atenţi cum umblaţi cu marfa!

Rivas se trezi imediat din aţipeală şi privi în jur, la locul întunecos şi urât mirositor, de sub chei. Cikmele călcau încet, cu un zgomot înăbuşit, pe scândurile dedeasupra capului; bărbaţii de pe dig aveau lanterne, dar lumina lor se reflecta foarte slab sub chei, aşa că Rivas văzu, mai degrabă datorită fosforescenţei apei, că băiatul chel şi fără dinţi se mai afla încă acolo unde îl lăsase: legat de un stâlp de lemn. Digul oprea valurile, făcându-le să se potolească, la vreo jumătate de milă depărtare, iar ploaia parcă le domolea şi mai mult, dar Rivas fusese îngrijorat când îl ancorase acolo, legându-l de stâlp, cu poalele cămăşii, pe subjugatul inconştient, ca nu cumva ridicarea şi coborârea blândă a apei îngrădite să-l dezlege, situaţie în care, bineînţeles, s-ar fi înecat fără o vorbă.

Rivas îşi trase braţul de după traversa pe care şi-o alesese pentru sine şi, în timp ce-şi mişca degetele şi cotul ca să-şi pună sângele în mişcare, se uită la pata nedefinită, care era capul băiatului. Se întrebă ce-ar putea să facă, dacă puştiul ar începe din nou să vorbească sau măcar să sforăie. Să-l înece? Asta nu era greu.

Îşi dădu seama că n-ar putea s-o facă, deşi orice câine sau pisică – pe naiba, până şi hamsterii, şoarecii sau gândacii – aveau mai multă minte decât un subjugat. Într-un fel, faptul că-i tăiase gâtul gunoierului, că încercase să bage cuţitul în Frake McAn şi că-l ucisese pe Nigel, doi urlători şi pe păstor, făcuse să se rupă ceva în el. Se simţea neputincios; din milă şi dintr-un fel de empatie, avea impresia că i s-ar face rău dacă ar omorî, fie şi o muscă.

Se sperie când înţelese asta, de parcă ar fi descoperit dintr-odată că mâna stângă nu-l mai asculta.

— Ţi-am spus să fii atent, fir-ar să fie – se auzi din nou vocea care-l trezise.

— Sunt atent, frate – răspunse o altă voce, mai tânără şi arţăgoasă. Vrei să le pun în apă?

— Nu, e destul de rece şi în ploaie. Totuşi, să legi

coşurile de verigile de cablu. Şi să faci noduri marinăreşti, ai înţeles? Aşa cum te-am învăţat. Data trecută două coşuri s-au dezlegat şi s-au dus la fund, iar eu am fost făcut cu ou şi cu oţet.

— În regulă.

Zgomotul înfundat al unor paşi şi zornăitul unui lanţ, pe care îl târa cineva, se deplasară din spatele lui Rivas deasupra capului său şi de acolo, undeva, la capătul cheiului; carena ciudat acoperită a bărcii se lăsă puţin în jos, apoi urcă la loc. Valuri mici se răspândiră printre stâlpi, iar apa lor sărată îl lovi uşor, peste gură, pe Rivas.

Preţ de o bună bucată de vreme nu se mai auzi niciun zgomot, în afară de zăngănitul sporadic al lanţurilor, paşii din barcă şi melodia dezlânată pe care o îngâna bărbatul de deasupra, de pe cheiân tot acest timp, Rivas nu putu face altceva, decât să-şi dorească ceva de mâncare, nişte haine uscate şi să se convingă că vedea din ce în ce mai bine, datorită apropiatei iviri a zorilor, şi nu îmbunătăţirii treptate a vederii lui pe timp de noapte. Apoi, un lanţ hârşâi brusc, pe scândurile de deasupra capului.

— Ochii în patru, Frate Willie. Vine păstorul.

— Bine, mulţumesc.

Curând după aceea, lui Rivas îi ajunse la ureche un tropot de copite… pe care îl auzi cu o limpezime chinuitoare, când calul fu mânat chiar pe chei.

— Bună dimineaţa, frate! spuse o voce nouă, încordată, deşi încerca să nu pară. Eşti singur?

— Mai e şi Fratele Willie în barcă; leagă coşurile de copastie. Nimeni altcineva.

Ai mai văzut pe cineva în seara asta?

— Ăăă… de când au plecat băieţii ăia neliniştiţi la dans, nu. Au terminat?

— Încă nu. Oricum, au lăsat-o mai moale. Bine; fii atent: ia asta… N-o ţine spre mine! Idiotule! E un pistol cu trasoare. Dacă vezi pe cineva care nu e din echipaj, trage.

Apeşi pe trăgaci… Stai, hai să-ţi arăt… Pe ăsta. Priceput?

Rivas văzu că barca se lăsa în jos şi urca iar şi ghici că fratele Willie venise la margine ca să se uite. Un alt val mic trecu de Rivas, care privi îngrijorat la subjugat. „Sper”, îşi zise, „că Jaybush nu se trezeşte – şi în orice caz nu începe să gândească – aşa devreme”.

— Trag în oricine?

— Nu! Ăsta-i un pistol cu trasoare. Lansează trasoare. Tragi în aer, bine?

— Sigur. Şi pe cine am putea vedea?

— Nu te… La urma urmei, de ce nu? Credem că s-ar putea să se fi strecurat un impostor, într-una din căruţele de ieri. Un tip care a evadat dintr-o baracă şi s-ar părea că a ucis un gunoier şi un donator. De fapt, l-am văzut şi eu, aseară, dar avea o bandă la picior şi-am crezut că-i monitor. Aşa că pentru mine, personal, e foarte important să-l aducem înapoi. Dacă îl vedeţi voi primii… N-am să vă uit, pricepeţi?

— Sigur, frate. O să fim cu ochii în patru.

— Fiţi atenţi. Probabil că n-ar trebui să vă spun, dar e aproape sigur că Gregorio Rivas a fost în Tabăra de Regrupare, acum două zile. L-au prins, dar a corupt o soră care l-a ajutat să scape. Ea se află acum în oraşul înrudit, aşa cum se cuvine, şi este supusă regimului de disciplină corecţională. Rivas n-a mai fost văzut nicăieri de atunci, nici măcar în Ellay, aşa că se prea poate să fi fost chiar tipul de aseară.

Rivas tresărise şi-şi dezvelise dinţii, în timp ce vorbea păstorul, amintindu-şi de Sora

Windehime – de părul de culoarea tufelor uscate de pe dealuri, de picioarele lungi şi atletice, de vioiciunea şi compasiunea reprimată şi de îndoielile evidente pe care le nutrea faţă de credinţă – dar apoi îşi impuse să nu se mai gândească la ea.

— …Răsare soarele, remarcă Fratele Willie. Ar trebui

să băgăm Sângele în coşuri şi pe urmă în apă, nu?

Se lăsă o linişte pe care chiar şi Rivas, ascuns sub chei, o simţi nefirească.

— Adică, ăă, praful recoltat, rectifică nervos Fratele Willie.

— Cum i-ai spus adineauri? întrebă păstorul, parcă ţinându-şi dinţii încleştaţi.

— Am vrut să zic prea…

— Cum?

— Sânge, frate – recunoscu nefericit Fratele Willie.

— De ce i-ai spus aşa?

— Nu ştiu, am…

— De ce?

Urmă o pauză, după care Fratele Willie spuse smiorcăindu-se:

— Am mai umblat şi eu, prin lume. Am luat Sânge o dată sau de două ori. îl recunosc dacă-l văd.

— Aha.

Calul bătu din copite şi-şi mişcă buzele, sforăind.

— Dacă îmi găsiţi voi intrusul, am să trec cu vederea treaba asta.

Calul porni în galop spre ieşirea de pe chei, iar zgomotul copitelor se topi, treptat, în şoapta neîntreruptă a ploii care cădea peste apa mării.

— Idiot… afurisit… ce eşti!

— O, Doamne, frate, doar am…

— Taci! Spune „Jaybush”, dacă vrei să înjuri! Ce-i drept, am întâlnit şi subjugaţi mai isteţi ca tine. Pune praful recoltat în coşuri şi leagă-le de marginile bărcii. Şi ai grijă să le înveleşti bine cu pânză aia* cătrănită; să acopere absolut tot, auzi? Dacă intră soarele şi strică un stropşor din încărcătura asta, tare mă tem c-ai să ajungi să te ocupi de tuburi, în colibele pentru lăsat sânge.

Un timp, se auziră doar zornăituri şi mormăieli, apoi un obiect mare, cubic şi învelit în pânză unsă cu catran fu

lăsat în jos cu mişcări sacadate, până în dreptul ochilor lui Rivas, lovi suprafaţa apei şi se cufundă; se auziră nişte bolboroseli şi pânză tremură, până când încărcătura se găsi pe trei sferturi sub apă. Urmă un altul şi apoi încă unul, până când acea latură a bărcii, pe care o vedea Rivas, fu garnisită, de la prora la pupa, cu exact o duzină de baloturi negre plutitoare, legate cu cabluri de ambarcaţiune. îl auzi pe nesăbuitul Frate Willie reperând operaţiunea, de cealaltă parte a bărcii.

Rivas se întrebă cum era echipată barca. Chiar şi cu apărătoarea aceea ciudată, care se vedea la prora, i se părea imposibil să poată naviga având legate de ea toate pachetele acelea.

— Ştii – îi strigă la un moment dat Fratele Willie tovarăşului său mai vârstnic, aflat pe chei – sper că bătrânul Rivas chiar o să dea pe-aici. Am să-l împuşc cu pistolul ăsta cu trasoare drept în cap.

— Deh – făcu bărbatul mai în vârstă, trăgând un scuipat – probabil că e cineva care face tărăboi, dar Gregorio Rivas sigur nu-i.

— De unde ştii?

— Omule, Gregorio Rivas nu există. E doar un fel de sperietoare. „Rivas e prin preajmă, Rivas a fost văzut acolo, atenţie la Rivas!” O fac numai ca să ne ţină în priză.

Încă un coş cu Sânge ateriză în ploaie.

— Nu – spuse Fratele Willie cu hotărâre – nu, dom’lek ştiu eu un tip care chiar l-a văzut pe Rivas! în Ellay.

Rivas îşi dădu seama că celălalt ridicase din umeri.

— Şi eu am cunoscut, cândva, un ins care se jura c-a vorbit cu Elvis Presley. Avea o sticlă de băutură din alea vechi; semăna cu o statuie a lui Elvis Presley. Spunea că înăuntru se afla duhul lui. Am stat cu urechile ciulite un ceas întreg şi n-am auzit nimic.

Deodată, lui Rivas îi veni o idee. îşi ridică povara adormită, o dezlegă şi, ţinând faţa băiatului deasupra apei,

ieşi de sub chei dând uşor din mâini, ocoli pupa – acum devenise limpede că era vorba de un fel de barcă – şi se opri în partea cealaltă. Ploaia, la fel de deasă ca mai înainte, acoperea orice plescăit pe care l-ar fi scos, fără să vrea, şi reducea, fără îndoială, riscul ca Willie şi tovarăşul lui să stea de veghe.

Uitându-se în jur, de după coşul aflat cel mai departe de chei, Rivas văzu profilându-se, preţ de o clipă, pe cerul care se lumina, o siluetă care trebuie să fi fost a lui Willie şi care se aplecă mult peste margine, deasupra capului lui, ca să lase un alt coş la prora. Bărbaţii vorbeau între ei, din când în când, însă de jos, de la nivelul apei, Rivas nu putea să audă ce spuneau.

Îl ridică grijuliu pe subjugat, îi legă poalele cămăşii de un colţ al coşului, apoi, vreme de un minut, supraveghe modul cum cablul de ancorare prelua treptat greutatea băiatului, în aşa fel încât să nu vibreze, să nu se mişte şi să nu scârţâie. Apoi ţinu coşul cu o mână şi începu să dezlege pânză cătrănită cu cealaltă; după ce o desfăcu şi o dădu la o parte, văzu că, de fapt, coşul era o cuşcă de metal plină de cutii făcute din sticlă ondulată şi groasă, fiecare lungă cam de un picior şi lată de şase inci. Coşul se închidea cu un simplu zăvor, care fusese fixat de inelele de pe margini, după care fusese lăsat în jos şi legat cu sârmă. Rivas începu să desfacă sârmă.

Ploaia slăbea pe măsură ce se lumina cerul, iar Rivas îşi dădu silinţa să lucreze mai discret şi mai rapid. În cele din urmă – când ploaia nu mai era decât o bură ceţoasă iar Rivas, ridicându-şi privirea, văzu pescăruşii care se avântau, sus de tot strălucind în lumina soarelui – izbuti să împingă zăvorul înapoi, să scoată capacul coşului fără să-l mişte pe băiatul adormit, apoi ridică încet, una câte una, cutiile de sticlă şi le lăsă să se scufunde în mare.

Deodată, se gândi să recupereze ultima cutie, o deschise şi privi gânditor cele trei borcane de sticlă, cu

capac filetat, dinăuntru; apoi îşi privi tovarăşul inconştient, ale cărui mormăieli şi bombăneli trecuseră, din fericire, neobservatepe durata ploii. Era, oare, cu putinţă ca o porţie din substanţa asta să-i închidă gura?

Hotărî că merita încercat. „Mi se pare o idee destul de riscantă şi periculoasă, dar n-am auzit să fie cineva imun la efectele substanţei. Şi cu siguranţă conţiile şi altceva, nu numai praf de sânge – mai mult ca sigur că toate rezervoarele şi dispozitivele acelea, de sub coliba de lăsat sânge, adaugă ceva la materia primă.

Scoase unul din borcane, lăsând cutia de sticlă, cu celelalte două, să se ducă şi ele pe fundul mării, apoi desfăcu capacul, ţinu borcanul, cu praf fin şi maroniu, sub nările băiatului, iar când acesta inhală, Rivas suflă în praf, făcând să se ridice un mic nor. îşi feri faţa, ca să nu inspire şi el, apoi, cum puştiul păru că trăsese ceva, Rivas puse capacul la loc şi vârî borcanul în buzunarul de la şold.

Rugându-se fierbinte ca niciunul dintre cabotini să nu se uite chiar atunci la cablyl coşului, îl ridică pe puşti din colţul lui, şi-l împinse înăuntru. îi trase picioarele osoase, le îndoi şi le îndesă şi pe ele, apoi intră, la rândul lui, în coş.

Stând în capul oaselor, apa îi ajungea la piept, îşi luă inima în dinţi, se aplecă mult, vârându-şi capul sub apă, şi bâjbâi cu mâna până găsi capacul coşului. îl săltă cu greutate, îl ridică prin apă, la lei cum treci un pieptene prin păr, îl trase la loc şi-l zăvorî; reuşi, trecându-şi vârfurile degetelor printre zăbrelele de la grătarul coşului, să tragă pânză cătrănită la loc peste ei şi s-o întindă în aşa lei, încât, dacă aveau puţin noroc, nimeni n-avea să observe că fusese dezlegată.

În sfârşit, la adăpost, în întuneric, îşi permise să se destindă. Probabil că tovarăşul lui avea să stea cuminte, o vreme, sub influenţa Sângelţii; îl aşezase cu capul într-unul din colţurile de sus, încât, chiar dacă s-ar fi putut să moară

de inaniţie sau de pneumonie, cel puţin nu avea cum1 să se înece; cât despre Rivas, deşi nu stătea prea comod pe grătarul de oţel, cu apa sărată ajungându-i până la piept şi acoperit cu o vechitură de pânză, se simţea în orice caz mai în siguranţă ca niciodată, de când hotărâse să meargă pe urmele lui Un în Oraşul Sfânt.

Dacă îşi sprijinea capul de barele de oţel lipite de carenă, putea să audă zgomotul paşilor de deasupra, despre care bănuia că erau ai Fratelui Willie. Se părea că Willie se plimba fără ţintă încoace şi-ncolo, oprindu-se din când în când, câteva minute, la pupa – Rivas îşi dădea seama când se întâmpla asta, fiindcă paşii se auzeau mai tare – uitându-se, probabil, la clădirile uriaşe, îndepărtate şi deschise la culoare, pe care le zărise seara trecută, în timpul ploii. Ar fi vrut să vadă şi el ce vedea Willie.

„Ce Dumnezeu crezi că pot fi clădirile alea”, se întrebă, ghemuit în cuşca neluminată, alături de subjugatul ameţit şi muribund. „Locuinţe? Pentru cine? Birouri? Pentru ce fel de muncă?”

Deodată se auzi un răpăit de lovituri năvalnice şi, după ce tresări speriat, îşi dădu seama că zgomotul era făcut, probabil, de mai mulţi oameni care urcau la bord şi care, judecând după agitaţia lor, erau minaţi ca vitele. Ghici că, în timpul nopţii, cel puţin o căruţă încărcată cu cabotini mai intrase pe poartă. Oare nu spusese amărâta aia chelioasă că majoritatea fetelor care soseau erau trimise direct în oraşul înrudit?

„Bună, fetelor”, făcu el, trist, dând din cap în direcţia carenei. „Vă rog să-i transmiteţi toate cele bune bietei Sore Windehime… şi lui Un, bineînţeles”.

Zgomotul paşilor continuă să zgâlţâie cuşca la întâmplare câtva timp, după care se potoli. Rivas tocmai începuse să se destindă din nou, când se porni un huruit asurzitor, călcându-l pe nervi şi făcând barele cuştii să vibreze atât de violent, încât nu te mai puteai aşeza pe ele;

îşi feri capul de ((intactul cu carena şi-şi scoase mâinile din apă ca să-şi acopere urechile. „Dumnezeule”, îşi spuse, asta trebuie să fie un motor! Au descoperit arderea internă!”

După o clipă, bănuiala i se confirmă: carena se aplecă în faţă, cuşca începu să se legene, cablul de ancorare se întinse ca o coardă, iar apa i are îl înconjura se transformă într-un râu nestăvilit, ţâşnind cu zgomot de sub pânză care acoperea partea din faţă şi izbindu-se de pupa. Deodată, lui Rivas nu i se mai păru deloc imposibil ca însoţitorul lui inconştient să se înece şi se aplecă înainte, ca să se asigure că băiatul nu risca să fie luat de şuvoi.

„Ei bine”, îşi zise, încercând să se obişnuiască cu ideea că zgomotul şi zgâlţâitul n-aveau să se oprească în scurt timp, „aşa, măcar călătoria o să dureze mai puţin”.

În scurt timp barca trecu de dig, ajungând în largul mării, unde aveau de înfruntat valurile adevărate; preţ de câteva clipe, după ce trecură de primul, crezu că „balotul” fusese săltat cu brutalitate în aer, la o înălţime de cel puţin trei-patru metri şi lăsat să cadă la loc pe apă, apoi figura se repetase. Acest du-te-vino vertical continuă neîntrerupt fără să dea vreun semn că s-ar apropia de sfârşit, iar când Rivas reuşi să se ţină destul de bine, ca să poată gândi, descoperi că singurul lucru care-l oprea să deschidă coşul şi să plonjeze în apă, era să-şi promită, la fiecare lovitură care parcă îi disloca oasele, că nu mai avea de suportat decât încă cinci.

Buf! „Încă cinci, Greg, rezistă!” Buf! „Au rămas doar cinci. Poţi să mai suporţi încă cinci”. Buf! „Gata, începe să numeri, ăsta a fost numărul şase, urmează cinci…”

*

* * *

Deasupra Oraşului Sfânt, norii fură sfâşiaţi de curente verticale dese şi violente, iar zburătorul viră spre nord, ocolindu-i, ca să plutească pe deasupra fluviului

Santa Ana şi a plajelor pustii, de la sud de Hunningten Town, şi nu să zboare peste câmpia de sticlă din Irvine, deşi cea mai mare parte a lui se afla acolo. Nu ştia că pielea diafană, făcută parcă din clăbuci de săpun, îl mânca din cauza neutronilor liberi, dar ştia că dacă zbura în apropierea acelui loc se simţea rău. Spera că adevăratul lui corp nu va păţi nimic, acolo.

Deşi nu avea decât cinci zile, se pricepea din ce în ce mai bine să-şi piloteze trapul, care sporea în greutate. Acum trecu razant pe deasupra unui deal, apoi coborî în depărtare, răscolind puful de pe capetele păpădiilor unduioase, speriind albinele şi bucurându-se de umbra de pe deal… Se afla încă în bătaia soarelui, dar deocamdată scăpase de căldura grea şi dătătoare de mâncărimi, care radia dinspre Oraşul Sfânt.

Dealul coborî pe o porţiune destul de mare, Iwr el izbuti să urce rapid, apoi pierdu, încet-încet, viteză şi se opri, înainte de a se ridica deasupra nestei. În timp ce cobora încet, plutind, se întrebă ţie ce trebuia Rivas să creadă A că o dorea încă pe creatura aceea, pe nume Un Întinzându-şi degetele de la mâini, ca nişte baloane, ca să-şi încetinească coborârea, îşi recapitulă amintirile, puţine la număr, pe care le avea Rivas despre acea femeie. „Ia stai”, îşi spuse, atingând solul cu vârfurile picioarelor – încă nu era destul de greu ca să mice la pământ buruienile – „de fapt, abia dacă-şi mai aminteşte de ea. E importantă, pentru el, doar t a pretext pentru… pentru…”

Cel care plutea nu izbuti să înţeleagă pentru ce. Semăna cu atitudinea unui alcoolic faţă de băutură. Într-un fel, Rivas ajunsese să aibă nevoie de ceva care nu-i plăcea… Nu, mai bine zis, ajunsese să nu-i placă un lucru de care avea nevoie. De ce, oare?

De fapt, bărbatului uşor ca fulgul, care dansa peste capetele florilor, nu-i păsa care era motivul; el, pur şi simplu, nu voia ca Rivas să ajungă să înţeleagă acest

motiv… fiindcă dacă ar înţelege, asta putea să-i risipească nedumeririle, zădărnicind încercarea lui de a-l seduce. Iar bărbatul-fulg îşi dorea – atât de mult! – să se unească cu Gregorio Rivas. Cum altfel putea vreunul din ei doi să se întregească?

Toată noaptea vântul şi ploaia bătuseră dinspre nord, dar dimineaţa soarele începuse să destrame în linişte norii şi dinspre mare nu se mai făceau simţite decât răbufniri intermitente. Când următoarea pală de vânt aplecă iarba, bărbatul-balon se apucă de tulpina unei buruieni, ca să nu fie purtat către interior, îşi înălţă capul asemănător unei pungi de plastic şi adulmecă aerul de mare.

Îl mirosise pe Rivas de la distanţă, într-un amestec ciudat, cu iz de sânge. Dădu din picioare şi se înălţă ca un zmeu ridicat de un vânt puternic; nu-l deranjă că ajungea deasupra dealului, în zona de arşiţă, fiindcă de acolo putea să vadă mai bine.

Când socoti că urcase destul, îşi întinse braţele şi picioarele pe direcţia vântului şi privi suprafaţa albastră a mării, cu zone deschise la culoare şi petice umbroase, iar ochii lui ectoplasmici se opriră pe duzina aceea de forme rotunde şi ovale, încercând să descopere ceea ce căuta.

Brusc, lucrul acela îi apăru în câmpul vizual şi începu să-şi agite nebuneşte degetele lungi, prin aer, ca să rămână pe loc.

Era o barcă mare şi lată, care trăgea după ea nişte hârdaie ciudate; avea, parcă, nişte aripi şi aripioare, ca un gândac care a făcut explozie şi înainta cu o asemenea forţă, lăsând în urmă o dâră atât de albă, încât zburătorul ştiu că funcţiona cu un anumit tip de motor. În plus, simţurile lui ascuţite îi indicară că era ticsită cu femei. Zburătorul se încruntă, înţepat. „Ei bine”, îşi

«puse, „îndrăznesc să afirm că Rivas chiar «nvurează această croazieră”.

Lângă barcă se vedeau nişte baloturi acoperite» u

pânză neagră, cufundate în apă, iar în cele din nună bărbatul-zmeu îşi dădu seama că Rivas se «la într-unul din baloturi. Nu şi-ar fi putut explica de unde ştia, însă doar privind barca şi gândindu-se la Rivas, simţurile îi trimiseră o senzaţie de «pa rece şi năvalnică, întuneric şi aer stătut.

„Măiculiţă!” îşi spuse zburătorul, plescăind din limbă şi clătinând compătimitor din capul hiinslucid. „Te descurci tare prost, de unul singur, îi timpul să mai stăm puţin de vorbă”.

Hemoglobina îşi întinse braţele turtite şi, purtată de vânt, coti spre mare, lăsând pământul în urmă.

CAPITOLUL OPT

La început, Rivas încercă să reziste somnolenţei febrile şi euforice care îl cuprindea pe nesimţite; îşi aminti de pericolul în care se afla, de primejdia şi mai mare care-o pândea pe Un şi încercă să revină la starea dinainte, de încordare şi nelinişte.

I se părea că, într-un fel, totul putea fi amânat. La urma urmei, cum putea el înlesni sau stânjeni desfăşurarea evenimentelor, dinăuntrul acestei cutii ridicole? Poate că lucrul cel mai înţelept ar fi să meargă să se culce în patul prin care trecea şuvoiul de apă şi care, de fapt, era chiar confortabil. Zgâlţâiturile nu mai erau atât de puternice acum, după ce depăşiseră talazurile. îi trecu prin cap că de saltele de apă mai auzise, dar asta era prima albie de râu cu care avea de-a face1.

Gândul îl făcu să râdă din toată inima, preţ de o bună bucată de vreme.

Şi să cânte un cântec i se păru o idee bună, pentru câteva clipe, dar somnul se dovedi mult mai necesar. Se cuibări, lipindu-se de barele de oţel şi le ură noapte bună fetelor, despre care ştia că se

„Joc de cuvinte intraductibil: „bed (pat), „waterbed” (saltea de apă) şi „riverbed” (albie de râu). (n.trad.)

Id Iau de cealaltă parte a despărţitorii din lemn; şi lui

uşi, unde se găseau, într-un butoi uriaş? „Butoiaş drăgălaş, ha, ha, poloboc mormoloc”; începu în râdă, chihotind, după care se potoli şi se pregăti de culcare, întrebându-se, cu o ultimă rămăşiţă de luciditate, de ce apa mării avea un gust atât de… Nu, nu sărat… Sălciu, asta era. „La fel ca ihigele”.

Spre marea lui enervare, nu reuşi să se cufunde în somn. „Lasă-mă să dorm”, se rugă de mie însuşi; „bineînţeles că apa mării are gust de ninge. Înainte chiar era sânge. Nu, invers: din punct de vedere al evoluţiei, sângele a fost cândva doar o cantitate de apă de mare, existentă în corpul, gol pe dinăuntru, al unor forme primare de viaţă… bureţi, meduze sau ceva în genul ăsta. Bun. Acum că ne-am lămurit şi cu asta, hai la culcare”, îşi zise.

Din nou însă o parte a minţii lui – şi anume, aceea care era cuprinsă de o serioasă îngrijorare – se împotrivi somnului. „De ce”, îşi spuse el ameţit, „să aibă apa mării gustul sălciu, de fier ruginit, al sângelui? Şi de ce degetul mare… ca şi /. gârietura de glonţ de pe spate… îmi amorţesc? Şi de ce îmi aminteşte înceţoşarea asta, care îmi destramă gândurile?”

Răspunsurile veniră aproape simultan. Găsindu-şi o poziţie mai confortabilă şi sperând că asta îl va ajuta să adoarmă, îşi aduse aminte de cele două obiecte din buzunarul de la şold: un bulgăre mare şi dur şi un disc plat şi tare. Iritat, căută cu mâna în apa învolburată şi le scoase.

Îi fu de-ajuns să le pipăie, ca să ştie ce erau: borcanul cu Sânge, evident gol, pe care-l băgase în buzunar după ce-i dăduse o doză băiatului, şi capacul care fusese înşurubat, cândva, pe el. Bineînţeles că se bălăcea, acum, într-o baltă de sânge, ca o supă foarte agitată. Iar uitarea aceea, care îl făcea să fie din ce în ce mai puţin conştient, exercita asupra lui aceeaşi impresie pe care i-o produsese,

cu mult timp în urmă, prima împărtăşanie în rândul cabotinilor.

Cine lua Sânge, era ca şi cum s-ar fi împărtăşit.

Ştia că asta era important… într-un fel. Dar de fapt, nu ghicise deja? Sau nu era pe punctul de a ghici? Sigur că da.

„Ba nu”, insistă acea parte a minţii, nefericită, care continua să lupte, „e important”.

„Bine, bine. E mult prea important, ca să te mai gândeşti la asta înainte să tragi un pui de somn”.

Lichidul sărat şi ruginiu, care curgea cu zgomot în întuneric, era fierbinte, sau cel puţin aşa i se părea acum, şi încercă să-şi aducă aminte unde se afla, dar nu izbuti. Era clar că ajunsese înăuntrul inimii vreunei fiinţe uriaşe.

Nu mai ştia sigur nici cine era el. Până şi ideea de eu i se părea ciudată. îşi ridică mâna ca să-şi atingă faţa, iar asta îl secătui de puteri; bâjbâi, căutându-şi propriul chip, pipăindu-şi gingiile fără dinţi, obrajii scofâlciţi şi capul lipsit de păr.

Se mai afla o persoană în ventriculul acela care palpita, o persoană mai înaltă, care încă mai avea: păr, şi se învioră văzând că şi celălalt era tot el – sau, mai bine zis, că amândoi se regăseau, în i-gală măsură, în cineva aflat deasupra lor, acel cineva al cărui sânge curgea acum, năvalnic, în întunericul fierbinte… Conştiinţa individuală nu mai era decât un nod, într-o ţesătură altminteri cu desăvârşire netedă…

Una din cele patru mâini, din coşul săltăreţ, dădu drumul unui borcan gol şi unui capac, apoi se întinse spre barele care, prin pânză de protecţie, zgâriau carena, mişcându-se încoace şi încolo; cu o dorinţă la fel de intensă, ca a unei flori care se întoarce după soare, mâna încercă să-şi strecoare degetele între bare şi carenă.

După un timp, coşul se îndepărtă de carenă, preţ de o clipă, când barca se ridică pe creasta unui val mai mare,

iar degetele se putură închide în jurul barei de oţel, înainte ca apa mării să împingă coşul înapoi, lipindu-l cu zgomot de carenă.

Când îşi simţi degetele de la mâna dreaptă strivite, Rivas redeveni brusc conştient, ca un resort întins căruia i se dă drumul. Durerea arzătoare îi servi drept reper, iar el se strădui să se sprijine pe ea, ca să iasă din starea aceea nelămurită, în care până şi împărţirea părea un concept lipsit de sens fiindcă, în cele din urmă, în univers nu exista decât o singură entitate. Durerea îl încercui tot mai mult, individualizându-l, până când realiză că se afla în apa rece care spumega, în coşul metalic întunecos, că el însuşi se găsea aici, iar băiatul subjugat acolo.

Îşi ţinu mâna rănită sub apă – simţi muşcătura feroce a sării pentru o clipă, dar pe urmă apa rece începu s-o amorţească – şi-şi dădu seama că, dacă voia, putea să vadă.

Se afla tot în cuşca în care era întuneric beznă; ceea ce putea vedea nu se afla aici, – dar era ceva viu, aşa cum cu siguranţă că nu mai văzuse până atunci.

Un perete de piatră de o înălţime neobişnuită, proiectat în lumina purpurie şi strălucitoare, ondulat, presărat cu nişte bobiţe ciudate şi plin de găuri îngheţate, acoperea jumătate din orizont şi o treime din cerul cenuşiu; diverse lucruri puteau fi văzute alunecând, cu aripi diafane, printre pseudopodele din piatră dantelată, de sus. Privind în jos – mişcare care acoperi o distanţă destul de mare, ca şi cum ar fi avut un gât lung de câţiva metri – văzu ceva asemănător cu un păianjen portocaliu sau, poate, o stea de mare, cu o sută de picioare; îşi întinse o… („Iisuse, ce era asta?! Un fel de desfăşurare de măruntaie uscate”) …şi atinse creatura portocalie.

Tăria îi intră pe nesimţite în corp, venind, pare-se, din fiinţa aceea care semăna cu un păianjen şi care îşi îndoi picioarele sub ea, îşi pierdu din culoare şi se întinse,

încet, pe nisip.

Abia atunci observă că respectiva creatură avea două umbre: una roşie, care i se întindea în spate; şi o alta albastră, într-o parte…

…Apoi se trezi într-un amfiteatru natural, care semăna cu craterul unui vulcan – un crater neted ca un balon rămas fără partea de sus; incapabil să se mişte –, o consecinţă a inimaginabilei mulţumiri de sine pe care o simţea privi la mulţimea de creaturi asemănătoare păianjenilor, care umpleau amfiteatrul. Erau dispuse într-o linie curbă, în aşa fel, încât să formeze o spirală mare, iar una din ele, aflată în centru, ieşi din buclă şi, oprindu-se în faţa fiecăreia dintre tovarăşele ei încremenite, întinse un picior şi o atinse… La fiecare atingere, simţea cum se scurge în el tăria, în timp ce fiinţa atinsă se micşora şi se prăbuşea încet… Deodată, ştiu că se transformase în creatura care mergea şi le atingea pe celelalte…

Deşi Rivas ştia că putea oricând să întrerupă viziunea, priveliştea îi dispăru din faţa ochilor, fără niciun efort. Fusese… aroma unei… amintiri. Un fel de rememorare îndurerată.

— Ăştia n-au fost prea gustoşi, vorbi băiatul în întuneric. Norocul meu că strălucirea lor a avut un efect mai mult psihic decât chimic. Păcat că n-am prins niciun zburător – unul din cei care vieţuiesc la mare înălţime. E greu de ştiut, dar la un moment dat mi s-a părut că unul din ei ducea ceva care semăna cu o unealtă. Poate că ei ar fi fost mai buni la gust.

O altă priveliştе i se deschise în faţa ochilor, iar Rivas se abandonă privitului.

Ceea ce văzu era o câmpie slab luminâtă în verde, privită de deasupra, din care creşteau mănunchiuri de flori ciudate şi sferice, cu lujere lungi. Simţi că nu era singur; imediat după aceea, un animal de formă aerodinamică, cu o umflătură în vârf, trecu în salturi pe lângă el, urmat de

alţi doi. Privindu-le cum se îndepărtează, micşorându-se treptat, pe măsură ce creştea distanţa, văzu că încă mai aveau destul până la globurile florilor; însemna că acestea erau uriaşe şi mult mai îndepărtate decât crezuse.

Îşi începu şi el coborârea, punându-şi în mişcare corpul masiv ca să se propulseze prin mediul transparent; observă atunci că jumătatea superioară a fiecărei sfere era argintie şi înţelese că substanţa aceea, aidoma argintului, era cea care susţinea sferele, ţinând frânghiile de ancorare întinse. Când înotă mai aproape, văzu nişte construcţii scheletice înăuntrul jumătăţilor inferioare, iar în celelalte, nişte pete de culoare care străluceau şi care puteau fi focuri…

Apoi scena se schimbă, iar el zări o linie spiralată de creaturi care semănau cu nişte morse, făcute, parcă, din trunchiuri flexibile de palmieri; una, în care se transformase el însuşi, întinse din nou o extremitate – ca un fel de mustaţă de peşte –, le atinse pe fiecare, pe rând, şi tăria se scurse în el cu fiecare atingere…

Iar după ce le secătui încă o dată minţile, «orbind o bună parte din forţa lor psihică, prin i are puteau muta lucrurile de la distanţă, se iutoarse înot la grota izolată pe care pusese stăpânire. Aspirase nişte pehblendă şi-şi împodobise i averna cu ea, şi chiar dacă, într-un fel, această decoraţie lăsa de dorit, îşi făcuse o intrare cum nu se putea mai plăcută.

Componenta grea a mediului în care înota se găsea din belşug jos, în văile vechi şi tăcute, iar el folosi doar un strop din vasta energie dobândită pe seama turmei şi construi un glob de vid în pirul unui fel de minge ceva mai mică, alcătuită din substanţa omniprezentă. Cercetă mingea cu privirea ca să se asigure că era perfectă şi apoi, fără s-o atingă, o îndepărtă de el, trimiţând-o în inima grotei. Hrana astfel obţinută îi dăuna întotdeauna corpului şi, chiar dacă îl putea reface aproape la fel de uşor, cum

făcuse să dispară globul de vid, n-avea rost să şi-l pună într-o situaţie în care ar fi putut fi distrus de-a binelea. Ar avea prea multe probleme, încercând să-şi găsească altul.

Mingea era acum destul de departe; el îşi folosi mintea, întărită acum de energia imensă pe care a o furase, şi o stoarse.

Întâmpină o mare rezistenţă, dar puterea lui se dovedi şi mai mare. îşi spori presiunea o dată, şi apoi încă o dată. Mingea, aflată înăuntrul învelişului de vid care se micşora, ajunsese acum la jumătate din dimensiunile iniţiale şi continua să se diminueze lent.

Stoarse şi mai tare şi abia acum simţi scurgerea de energie; însă din cauza concentrării locale a substanţei grele, a uşoarei creşteri a presiunii, care şi aşa era extraordinar de mare, aici, şi a colosalei cantităţi de energie pe care o sorbise de la turmă, era sigur că va putea s-o stoarcă până la aprindere, şi apoi să se sature cu radiaţiile care ar rezulta, fără să fie nevoit să distrugă nicio moleculă din cristalul care îl alcătuia pe el însuşi, spre deosebire de corpul acvatic pe care şi-l însuşise doar temporar.

După ce mingea de apă grea fu redusă la o dimensiune foarte mică, faţă de cât fusese, pătrunse în ea cu mintea şi, dintr-odată, îi agită atomii cu furie, folosindu-se de tăria furată – şi, după o clipă, fu aproape doborât de o rafală nutritivă, un întreg spectru de energie revitalizantă. Acum îi era mai uşor să menţină compresia: stoarcerea substanţei îi producea o veritabilă plăcere. La fel ca întotdeauna, trebui să reziste tentaţiei de a absorbi în continuare materie şi de a stoarce mai tare, deşi se simţea din ce în ce mai puternic; trebui să-şi combată înclinaţia perversă de a stoarce produsele primei aprinderi, provocând o alta, de a face apoi acelaşi lucru cu cenuşa – extrăgând din fiecare compactare ceva mai puţină energie decât din precedenta, până când, dus de val şi

incapabil să se oprească, ar fi depăşit, nepăsător, punctul în care energia putea fi obţinută din transmutaţii şi fiecare fuziune ar fi luat energie de la el. Mai făcuse asta de câteva ori, în alte lumi decât cea acvatică, de aici, şi, chiar dacă îi plăcea să fie înconjurat de elemente instabile şi supergrele, care să-l gâdile, în timp ce se fărâmiţează şi se descompun, ele nu meritau nici osteneala păgubitoare necesară producerii lor, nici anii de recuperare lentă, de care ar fi avut apoi nevoie.

Scena se schimbă din nou şi, deşi noua privelişte era din aceeaşi lume, Rivas ştiu că se ivise mult mai târziu. Se făcea că străbate înot întinderi vaste ale câmpiei verzi, dar nu găseşte decât sfere goale, împrăştiate pe pământ; substanţa asemănătoare cu argintul se scursese de multă vreme, iar funiile de ancorare se strânseseră în bucle inerte în jurul lor. Toate creaturile acelea ca nişte morse muriseră şi singurele fiinţe care mai dădeau târcoale erau un fel de imitaţii vampirice, turbate de foame, pentru că animalele autentice, de care s-ar fi putut lega, dispăruseră. Prima din aceste făpturi vorace şi semitransparente fusese creată accidental, când el atinsese una din aşa-zisele morse, care avea dureri foarte mari; puterea îl părăsise pe împărtăşitul suferind, iar lui îi produsese un fel de blocare psihică făcându-l incapabil s-o capteze şi s-o consume. În cele din urmă, aceste puteri rătăcite şi neabsorbite deveneau, într-un fel, fiinţe de sine stătătoare, materializându-se şi chiar dobândind o voinţă proprie, dacă reuşeau să se ataşeze de o creatură autentică; dacă nu, aceste plăsmuiri artificiale şi flămânde se agăţau de el şi încercau să-l secătuiască pe el şi, deşi de pe urma unei asemenea uniri dezastruoase se alegea şi cu lucruri care l-ar fi făcut să le întreacă în putere – o izbucnire de energie psihică care le-ar fi dezintegrat – totuşi avea şi el de suferit. Din păcate, era timpul să plece.

— Ar fi trebuit să iau mai multe, spuse trist băiatul,

din coşul cufundat în beznă. Ar fi trebuit să le păstrez şi să cresc alte cirezi. Erau gustoase.

Tot în planul memoriei, părăsi înot miezul fierbinte şi hrănitor şi se apropie de suprafaţă; iar când ieşi şi când corpul împrumutat explodă în jurul său, din cauza neadaptării la presiune, desprinse, din rămăşiţele organice distruse, cristalul dur care era propria lui reprezentare şi, folosind o cantitate dureros de mare din energia pe care o acumulase aici, ţâşni spre cerul înstelat cu o viteză suficient de mare, ca să-l scoată din spaţiul arcuit al acestei lumi.

Apoi rămaseră din nou doar eonii de aşteptare, de rememorare a saţietăţilor trecute şi de speranţă pentru altele noi; se odihnea, fără niciun fel de sistem senzorial prin care să perceapă universul care se învârtea în jurul lui. Materia – praf, pietricele, gheaţă – se aduna treptat, folosindu-l ca pe un nucleu, până când se transformă în centrul, cu minimă senzorialitate, al unui bulgăre aflat în mişcare, o cometă sau un meteor potenţial…

După care, aşa cum se întâmplase mereu, după o aşteptare îndelungată urmau deplasările, alungirea… Dată fiind obsesiva lui atenţie faţă de sine, observa fie uşoara presiune a valenţei unui electron, fie tendinţa unui inel molecular de a deveni cât de puţin eliptic… Şi ştia că era pe punctul de a se apropia de ceva.

De cele mai multe ori trecea mai departe; câteodată, însă, simţea fiorul unor radiaţii puternice şi ştia că trebuia să o ia din loc cu cea mai mare viteză, întrucât, deşi nucleele fierbinţi şi aglomerările de unde fotonice erau delicioase, ele l-ar fi distrus făcându-l să se prăbuşească într-unul din cuptoarele înflăcărate din care izvorau. Alteori, se întâmpla să fie nevoit să folosească o cantitate enormă de energie ca să se apropie… iar în majoritatea zdrobitoare a cazurilor venea în contact cu o planetă sterilă, lipsită de viaţă, şi trebuia să-şi irosească din nou

propria putere doar ca să plece şi să se întoarcă în marea cea veşnică.

Dar de fiecare dată, înainte de a se apropia periculos de mult de punctul în care transformarea unei părticele din eul lui de cristal în energie ar fi însemnat pierderea unei părţi din personalitatea şi din zestrea lui de amintiri, găsea totuşi ceva, chiar dacă erau doar mări colcăind de o viaţă primitivă, care abia dacă merita taxa de ieşire; dar, din cârn în când, mai găsea şi făpturi cu adevărat gustoase, cele pe care ştia că le caută.

— Receptivitate la senzaţii, spuse băiatul subjugat, plin de sine. Asta-i place lui Sevatividam!

Învăţa întruna, iar în cele din urmă ajunse şi gândească în limba gazdelor sale… Deşi II plăcea să creadă că-şi păstrase numele adevărat, pe care-l avusese de la bun început şi pe care 11 auzise, între timp, redat cu mii de accente, prin unde care vibraseră în aer, în apă, în metan, în amoniac… Un nume care în limba oamenilor din acest loc, mai nou decât toate celelalte, suna cel mai frumos: Sevatividam.

Locul acesta – Rivas reţinu imediat câteva scene: câmpia de sticlă unde fusese noaptea trecută; pereţii unui canal care şerpuia sub cerul albastru; strălucirea unei arderi nucleare, luminând apele unui port, în amurg; o terasă de deasupra unui acoperiş cu nişte turnuri înclinate, albe şi neregulate ca şira spinării unor uriaşi – locul acesta era unul din cele mai bune, din câte găsise până atunci.

— O mulţime de oameni, spuse băiatul. Cei mai gustoşi din câţi am sorbit vreodată.

Scoase un suspin şi vorbi mai departe.

— Aş vrea să le fi putut menţine mica lor epocă de aur, mica lor renaştere, măcar încă un deceniu; nu m-ar fi costat prea multă energie şi atenţie să cultiv printre ei mari artişti, doctori şi politicieni – şi chiar dacă asta ar fi înseninat o amânare a adevăratului festin, cât de suculenţi

ar fi fost, după ce i-aş fi lăsat să cadă de pe un vârf cultural autentic, să se prăbuşească la loc, în străvechea lor deznădejde, după o generaţie întreagă de optimism încrezător!

Puştiul subjugat suspină din nou.

— Numai că, după numai patru ani de când am început să-i cultiv şi să-i fertilizez, bineînţeles că am întrecut măsura

Viziunile începură să se faneze – mai bine zis, Rivas nu mai avea acces la ele – dar simţi o cantitate imensă de pietre căzând din toate direcţiile, într-un punct luminos, de o strălucire insuportabilă. Le înmănunche pe toate, prin câteva zeci de nivele de fuziune şi simţi un gâdilat prin tot corpul, după care totul se transformă într-o lumină albă şi nu mai fu în stare decât să-şi ridice o pavăză în jurul trupului, ca să nu se evapore în explozia pe care singur o declanşase, din greşeală.

— Niciodată n-am întrecut măsura atât de mult, remarcă băiatul subjugat, cu o voce pe jumătate tristă, pe jumătate temătoare. Niciodată n-am prelucrat atât de multă materie grea şi instabilă. Bănuiesc că dacă înghesui prea mult dintr-odată, începe imediat să piardă din ritm sau ceva de genul ăsta, sau se produce o reacţie în lanţ, ca atunci când pui cărbuni aprinşi pe un morman de hârtii… Ani în şir, după o asemenea apreciere greşită, de-abia am putut să mă mişc – ca să nu mai vorbim de donarea de energie şi de menţinerea renaşterii în Ellay… Da, m-a costat foarte mult să îmbrac în sticlă Oraşul Sfânt…

Puştiul tăcu o vreme, apoi râse pe înfundate.

— Totuşi, după numai patru ani, nu s-au comportat prea rău; asta s-a întâmplat după ce preţioşul lor al Şaselea As a fost asasinat, după ce toţi artiştii s-au stins sau au înnebunit, în clipa când n-au mai beneficiat de nebănuitul meu sprijin, şi după ce au înţeles cu toţii că promisiunea aceea ispititoare a fost o minciună. Oamenii

sunt atât de gustoşi, când sunt amărâţi şi disperaţi cu adevărat… Şi în clipa aceea vin la Sevatividam. Nu mai pot să suporte amărăciunea şi aleargă să-şi caute adăpost în una din două – religie sau descompunere – şi ghici cine-i aşteaptă la cotitură, în ambele cazuri…

Apa agitată a mării diluase doza de Sânge din coşul de metal, iar efectele drogului începeau să dispară. îşi pierduse capacitatea de a retrăi amintirile lui Jaybush. Mâna îi rămân ea amorţită, până când atingea ceva – atunci simţea ca o explozie fierbinte de durere, care îl uluia, îi făcea rău şi-l îmbătrânea.

Rivas ştia acum că durerea îl imuniza la Sânge, cu aceeaşi eficienţă ca în cazul împărtăşaniei; fapt logic, la urma urmei, deoarece ambele erau instrumente similare, având doar etichete diferite, prin care Jaybush acţiona asupra psihicului oamenilor. Totuşi, chiar dacă durerea» îl făcea imun la obişnuita pierdere a cunoştinţei şi a identităţii, ca şi la perioada ulterioară de zăpăceală, nu-i anula conştientizarea existenţei lui Jaybush – ba chiar, se pare că o impunea cu forţa. Cu şase zile în urmă, pe stadionul Cerritos, când primise împărtăşania după ce-şi despicase unghia degetului mare cu lama cuţitului, percepuse vag o prezenţă înfrigurată şi străină; doza de Sânge de azi, pe care o absorbise prin rana de la mâna dreaptă, îi înfăţişase amintirile lui Jaybush cu atâta claritate, de parcă ar fi fost ale lui însuşi. Încă o administrare a unuia din cei doi agenţi, însoţită de o nouă vătămare fizică, ar putea…

Dumnezeu ştie ce-ar putea să facă. Rivas nu se grăbea de fel să afle.

*

* * *

Huruitul motorului, care se auzise atât de constant, încât nici nu-l mai luase în considerare, îşi pierdu brusc o bună parte din volum, transformându-se într-un pufăit

neregulat. Coşul se legănă câteva clipe, ciocnindu-se de carenă şi de balotul din faţă, după care îşi regăsi echilibrul. Auzi voci, înăbuşite din cauza pânzei, care strigau în gura mare.

„Ce naiba”, îşi spuse, neliniştit. „Acostăm? Nu se poate, aş fi simţit, dacă am fi ajuns la mal”.

Deasupra lui, o voce strigă desluşit:

— Ia-le din spate. Ţine!

Cuşca lui Rivas se scutură.

— O dezleg după ce pui mâna pe ea.

Prin carenă, Rivas auzi paşii fetelor care se mişcau greu, anchilozate, şi asta îi aduse aminte de ceva. Da, în toate amintirile lui Jaybush, chiar şi în cele legate de nucleul cristalin şi dezgolit care plutea în spaţiu, el fusese evident, fără discuţie, ceva de genul masculin. Sexul exista intrinsec, indiferent de sistemul fizic de organe, hormoni şi alte lucruri despre care Rivas crezuse întotdeauna că impuneau acest lucru. „Probabil că ăsta e motivul”, îşi spuse, „pentru care femeile pot să se împărtăşească încontinuu, fără să ajungă vreodată la faza de subjugare: există un miez al feminităţii, pe care Jaybush, fiind de sex bărbătesc, nu-l poate consuma”.

Rivas se gândi la ploaia de meteori despre care legenda susţinea – lucru adeverit de tatăl lui – că luminase cerul, într-o noapte a anului de dinaintea celui în care se născuse Jaybush. îşi puse o întrebare: dacă, prin absurd, cineva ar fi ştiut ce fel de parazit era cel care trecea călare pe o mână de deşeuri interstelare, s-ar fi putut face ceva, atunci? Deşi, dacă lucrul acela de cristal poate supravieţui accelerării gravitaţionale uriaşe; temperaturilor de reintegrare şi radiaţiilor puternice din spaţiul interstelar, presupun că n-ar păţi nimic dacă ar fi strivit sub o gheată, lovit cu ciocanul sau aruncat în foc. Dar cum poate intra în cineva?

Un obiect metalic se lovi cu zgomot de cuşcă; auzi în

dreapta, chiar lângă capul lui, cum pânză e sfâşiată şi metalul se ciocneşte de metal, apoi zări o rază de lumină, în colţul unde un cârlig destrămase ţesătura. Cârligul mai hârşâi o dată, după care Rivas auzi, ceva mai clar, vocea cuiva care strigă:

— Am prins-o bine! Apucă-te s-o dezlegi!

Rivas simţi vibrând funia, care ţinea coşul legat de barcă, apoi coşul se răsturnă cu totul, umplându-se cu apă. Băiatul subjugat se afla dedesubt, aşa că se scufundă ca să-l agaţe de cârlig. Mâna dreaptă i se lovi puternic de capul băiatului; de durere, Rivas simţi că începe să-şi piardă cunoştinţa, însă strânse din dinţi şi se sili să rămână treaz. Trăgând aer în piept şi lăsându-se să cadă la fundul cuştii, se folosi de mâna teafără ca să-l apuce pe băiat de curea şi să-l ridice spre singurul ungher unde mai exista aer.

Rivas îşi adună toate puterile, ţinând aerul în plămâni şi spunându-şi Mai aşteaptă câteva secunde. Trebuie să scoată cuşca din apă. Mai aşteaptă…

Îşi supunea plămânii unui efort formidabil, încercând să nu inhaleze apa mării – până când simţi din nou că-şi pierde cunoştinţa. „Doamne”, îşi spuse îngrijorat, „acuşi dai în primire, băiete, sigur ai să te îneci; ieşi la suprafaţă cât încă mai poţi şi trece-ţi un braţ printre zăbrele, aşa încât, chiar dacă ai să-ţi pierzi cunoştinţă, măcar să rămâi deasupra; vrei să mori pentru un subjugat, care nici măcar nu poate să vadă, să gândească sau să-ţi fie recunoscător? Vrei să mori pentru făptura asta, aflată la limita de jos a omenescului?”

Fu cuprins de o amară dezamăgire faţă de sine însuşi, când îşi dădu seama că n-o să facă schimb de locuri cu băiatul. „Bravo, Greg”, îşi spuse, „omul te angajează s-o salvezi pe Un, iar tu îţi pierzi nenorocita asta de viaţă ca să salvezi un puşti otrăvit şi fără minte, care oricum mai are de trăit cel mult câteva zile şi care, mai mult ca sigur, o să

moară imediat după ce-o să dai ortul popii şi o să-l laşi singur!”

Pe neaşteptate, nivelul apei scăzu, cu un bolborosit; puştiul deveni brusc prea greu, suprafaţa apei îi acoperi faţa, încercă să inspire deschizând gura, după care braţul stâng i se îndoi şi băiatul căzu peste Rivas, a cărui mână dreaptă, şi aşa zdrobită, rămase prinsă între cei doi. Cu un ţipăt pe care doar câinii l-ar fi putut auzi, îşi pierdu cunoştinţa cu o viteză la fel de mare ca a săgeţii când ţâşneşte din arc.

*

* * *

Câtva timp, Rivas fu vag conştient că zăcea întins pe spate, cu o greutate legată de mijloc, pe o suprafaţă ondulată, de pe care n-avea de gând să se ridice, deşi era incomodă. Nu-l interesa ce anume îl trezise, fiindcă îşi pusese, oricum, în gând să mai doarmă o bucată de vreme. La urma urmei, era încă întuneric.

Totuşi, unii se ridicaseră. Cineva chiar fluiera.

Apoi, o pânză udă fu dată în lături, undeva deasupra lui, şi lumina se revărsă deodată peste pleoapele lui închise. Fără să le acorde o atenţie specială oamenilor, recunoscu totuşi mirosurile de bere, transpiraţie şi peşte.

— Ia te uită!

Rivas nu deschise ochii şi nu făcu nicio mişcare.

— Hm, continuă vocea, în ăsta nu e niciun strop de Sânge.

— Dar ce e? întrebă o altă voce, enervată.

Un deget atinse obrazul lui Rivas, rece din cauza apei mării.

— Păi… nimic. Joe, aici sunt doi morţi.

— Doi morţi?!

Rivas auzi hârşâitul unui scaun pe podea. Rămase cu ochii închişi şi-şi ţinu respiraţia, când ghetele se apropiară bocănind. „Dacă tot te cred mort”, îşi spuse, „atunci fii

mort”.

— Al naibii să fiu, dacă n-ai dreptate. Probabil, nişte cabotini care-au încercat să scape. Fir-ar a dracului! Când te gândeşti c-am mai şi plătit pentru marfă!

— Putem să ne primim banii înapoi?

Urmă o pauză, apoi o exclamaţie dezgustată, în timp ce ghetele se îndepărtară.

— Trebuie să ne gândim bine, dacă îi cerem sau nu. Am putea să-i arătăm pe-ăştia doi şi să le spunem: vedeţi, tipii au aruncat Sângele şi au intrat ei în loc – dar în felul ăsta aproape că am recunoaşte că ştim că vine din Oraşul Sfânt. Folosesc combustibil suplimentar pentru tractarea coşurilor pe lângă barcă, nu doar ca să păstreze produsul la rece – motivul principal pentru care procedează aşa este că, la modul ăsta, suntem obligaţi să-l luăm şi să plecăm în cea mai mare viteză, fără să mai aruncăm nicio privire în barcă. Iar marfa e pusă în cutii de metal şi sticlă, ca să nu umble cineva la ea. E clar: nu vor să iasă vorbe despre niciun fel de filieră pe ruta Irvine-Veneţia. Nu, mă tem c-o să trebuiască să înghiţim găluşca. Sau, dacă nu, să cerem să înghiţim niscai gloanţe.

— Atunci îi aruncăm?

Se auzi un oftat.

— Aşa cred.

— Aşa, ca pe un gunoi?

— N-are niciun rost să-i cărăm după noi, nu? Ce-ai de gând, vrei să te rogi pentru sufletele lor?

Poate că replica fusese însoţită de un gest; imediat după aceea, Rivas simţi cum coşul din metal laminat câmpins cu zgomot pe nişte scânduri inegale. îşi adună puterile, întrebându-se cum se evacua gunoiul prin partea locului.

Procedeul se dovedi unul primitiv. Bărbatul continuă să împingă coşul pe podea, până când marginea inferioară se sprijini de pervazul unei ferestre deschise, apoi coşul fu

întors pur şi simplu cu fundul în sus, zvârlindu-i afară pe cei doi ocupanţi.

Rivas se trezi rotindu-se prin aer – senzaţie care îi redeşteptă anumite amintiri – după care luă contact cu panta înclinată a unei grămezi de gunoi noroios şi intrat în putrefacţie. Rostogolindu-se, ameţit, pe povârnişul presărat cu bucăţi de lemn, cutii şi resturi stricate de mâncare, fu convins că nici el, nici băiatul nu erau primele trupuri aruncate acolo.

Zăpăcit şi simţindu-se rău din cauza durerii de la mână, Rivas mai zăcu, o vreme, în lumina soarelui, la poalele grămezii de noroi. Când durerea i se mai potoli, se ridică în capul oaselor, îşi mişcă grijuliu braţele şi picioarele, ca să vadă dacă nu-şi rupsese ceva, în cădere – se părea că nu – apoi privi în jur, căutându-l pe puştiul subjugat. îl văzu undeva în dreapta, întins pe spate. Respira.

Rivas îşi privi mâna dreaptă. Degetele erau umflate şi negre şi cel puţin două dintre ele nu mai păreau prea bine legate de restul mâinii. „Biata de tine”, îşi spuse, trist, uitându-se la ea.

Făcu ochii roată, nebăgând în seamă privirile relativ interesate a doi copii, care scormoniseră până atunci prin gunoaie. Se afla într-o curte mare, împrejmuită de ziduri de cărămidă, deasupra cărora se întindea frunzişul unor copaci înalţi, iar sub o arcadă, la stânga lui, se vedea o porţiune dintr-o alee veche, pe care cineva încercase s-o înveselească pictând pe suprafaţa ei o mulţime de păsări de un albastru intens. „Pare să fie într-adevăr Veneţia”, îşi spuse.

Se ridică şi se îndreptă, şchiopătând, spre locul unde zăcea băiatul. Avea ochii deschişi, privind ţintă soarele amiezii, iar Rivas se lăsă pe vine ca să-i închidă.

— Alte fete! exclamă deodată băiatul. Bun, o să ne ocupăm de ele aşa cum se cuvine. Hai să le facem să

primească împărtăşania de la Mesia însuşi, sigur că da…

— Salut, Sevatividam, spuse Rivas plictisit

— Şi ce-o să le mai ating! Mamă, Doamne!… spuse băiatul, iar contrastul dintre insinuările prosteşti ale vocii şi chipul osos şi slăbit, care le rostea, era îngrozitor.

— Am venit să ţi-o iau pe una din ele.

— Unele-s drăguţe, altele ca nişte scroafe, spuse băiatul, pe un ton competent.

— Ştii ceva – rosti Rivas răguşit, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-se de perete cu mâna cea bună – nu cred că mai pot să omor oameni. Nici animale…

— Pe scroafe am să le ating cu degetul.

— …dar pe tine aş fi în stare să te omor. Am să nu dau toată silinţa, să ştii!

În timp ce vocea băiatului slăbea, deşi mormăia în continuare, anticipând cât aveau să fie de gustoase, Rivas încercă să-l ridice doar cu o mână. Poate că ar fi fost în stare, în urmă cu o săptămână. Acum, după cinci minute renunţă şi se îndreptă din şale.

Cei doi copii reîncepuseră să scormonească prin gunoaie – aveau o căruţă veche pe jumătate plină cu resturi – iar Rivas îi strigă:

— Hei, copii!

Ei îl priviră într-o doară, cu ochii lor mari, incapabili de focalizare, că ai animalelor, gata s-o ia la fugă, în orice direcţie.

— Vreţi să… fiţi atenţi şi la prietenul meu, câteva minute?

Ştia că putea, la fel de bine, să roage una din maimuţele care se zbenguiau şi ţipau prin frunzişul de deasupra lor, dar trebuia să facă gestul ăsta, trebuia să arate universului că nu-l lăsa de izbelişte pe băiat.

Copiii se holbară la el şi i se păru că unul din ei dăduse afirmativ din cap, înainte să reînceapă săpăturile.

— Mulţumesc.

Rivas îşi târî picioarele până la arcadă şi trecu pe sub ea, ieşind pe aleea îngustă de afară. Case înalte, împodobite generos cu balcoane din lemn şi fier forjat, se învecinau una cu alta, în bătaia soarelui; la dreapta lui, aleea era umbrită de acoperişul îngemănat a doua clădiri vechi, câte una de fiecare parte, care se înclinaseră în faţă până când părţile de sus ajunseseră să se atingă, ca două bătrâne zdrenţăroase, care bârfesc pe toată lumea.

Ştia unde se află: la nord, câteva case mai încolo, era Canalul Imperial – ba nu, aici, pe uscat, se chema Şoseaua Imperială –, iar după alte câteva, în aceeaşi direcţie, era restaurantul unde fusese angajat pentru prima dată, caspălător de vase. Oare unde stătea doctorul ăla? îşi aminti că într-un demisol, la câteva clădiri distanţă de restaurant. Gradul de curăţenie din bucătăria restaurantului îi furniza o grămadă de pacienţi. Chiar şi Rivâs îl vizitase de câteva ori, în anii ce urmaseră – o dată, ca să-l vindece de blenoragie şi de două ori, ca să-i coasă nişte răni provocate în dueluri.

Rivas porni într-acolo, scrutând casele unde locuiseră prieteni de-ai lui, pe care acum nu mai ştia cum îi cheamă, barurile cu terasă, unde invita tinere doamne să bea ceva, noaptea târziu, canalele în care căzuse… Multe se schimbaseră – se vedeau grămezi de moloz carbonizat, acolo unde îşi aminti că existaseră case, baruri noi, în locuri unde, pe vremea lui, nu erau decât nişte magazine de vechituri şi surveniruri; o groapă mare, care părea recentă, desfundase strada – probabil, se prăbuşiseră ţevile de la canalele de scurgere – şi deasupra ei fusese construit un pod, împodobit cu panglici vesele, dar şubred… Totuşi, atâtea lucruri rămăseseră neschimbate, încât îşi închipui că duhul tânărului Gregorio Rivas mai bântuia şi acum străzile, aleile şi podurile înălţate la nivelul acoperişurilor; un duh cu o conştiinţă de sine ironică, peste măsură de mândru de dibăcia lui în

mânuirea sabiei şi a pelicanului, de rezistenţa lui la băutură şi de toate datoriile pe care le făcuse. Era aceeaşi Veneţie unde îşi petrecuse tinereţea, ticsită de clădiri vechi, cu pereţii mâncaţi de vreme, sub straturile noi de vopsea strălucitoare, cu vânzători de gustări calde aşezaţi la marginea trotuarelor, cu papagali care scoteau ţipete stridente şi cu nebuni care umblau hai-hui, pe străzile mirosind, ca şi atunci, a excremente şi mâncăruri picante.

Restaurantul arsese dar, din fericire, locuinţa doctorului rămăsese în picioare; în timp ce cobora anevoie treptele care duceau la intrare, se întrebă dacă avea să-l mai găsească acolo. Oare cât timp trecuse, şase ani? Bătu la uşă.

După câteva secunde uşa se deschise: o senzaţie de uşurare şi în acelaşi timp de slăbiciune îl cuprinse, când văzu că bărbatul care ieşise în prag şi-l privea era doctorul.

— Doctore Dendro! exclamă Rivas. Mă bucur că te găsesc tot aici. Mai ai cumva targa aia pe roţi? Am un…

Bărbatul cu părul cărunt se încruntă.

— Cine eşti dumneata? îl întrerupse el.

— Nu mă recunoşti? Sunt Greg Rivas. Am mai venit de câteva ori, pentru…

— Rivas!

Doctorul îşi ridică ochii în tavan.

— Ai avut blenoragie.

— Mă rog, da, făcu Rivas, iritat, în ciuda a tot ce se întâmpla. Asta a fost odată. Acum însă ţi-aş fi recunoscător dacă ai…

Deodată, doctorul văzu mâna lui Rivas.

— Doamne, omule, ce-ai păţit la mână? Hai înăuntru şi…

— Domnule doctor, spuse Rivas cu voce tare, ţi-aş fi îndatorat dacă ai vedea ce am la mână. Dar mai întâi, continuă el mai încet, aş vrea să-ţi iei targa pe roţi şi să te

uiţi la un prieten de-al meu.

— E mai rău ca tine?

— Da.

— Bine.

Doctorul îi făcu semn să intre, iar după ce Rivas păşi pragul clătinându-se şi se uită, clipind, în jur, până când reuşi să vadă în întuneric – zâmbi, fiindcă locul nu se schimbase foarte mult, de la ultima lui vizită. Toate erau aşa cum le lăsase: soba, stogurile din grădina în formă de eleşteu, care îţi blocau perspectiva când te uitai pe fereastră, hărţile astrologice şi şerpii vii, închişi în cuşti, pe care pacientele fecioare insistau să-i consulte înainte să ia vreun medicament, ca şi dulapurile pline cu pastile şi sticluţe, vechi şi cu siguranţă inutile.

Doctorul Dendro îşi puse halatul alb, pe care cineva brodase demult, cuvintele Doctore, doctore, spune-mi ce mai e nou şi scoase, dintr-o debara, roaba lungită şi capitonată, pe care o ţinea minte Rivas.

— Omul tău are dureri mari? îl întrebă el pe Rivas.

— E leşinat.

— Atunci n-am să risc să iau o seringă hipodermică. Am distrus una, când ai fost ultima dată. Acum am mai rămas cu şapte.

Puse în mişcare vehiculul, ieşind cu el pe uşă, iar Rivas îl urmă.

— Nu pot să-ţi plătesc azi, dar imediat după ce mă întorc…

— Până atunci, să-mi dai o declaraţie formală.

Urcând treptele, doctorul pufni pe nas.

— Sau să nu-mi dai? Sângele e o chestie periculoasă, Rivas. Parcă aveai mai multă minte.

— A fost o doză accidentală. I-am dat o parte prietenului meu, ca… ca sedativ şi ne-am trezit amândoi scăldându-ne în el.

— E un sedativ doar pentru cei care au nevoie de

asemenea sedative.

Pe stradă, Rivas se clătină ameţit, în lumina neaşteptată a soarelui.

— Sigur nu vrei să te duc şi pe tine cu chestia asta? întrebă Dendro, cu îndoială în glas.

— Nu… Mulţumesc… Aş adormi, şi dacă apuc să adorm nu mă mai trezesc douăsprezece ore.

Îl duse pe doctor înapoi pe alee, trecu pe sub arcada zidului, iar când intră, poticnindu-se, în curtea împrejmuită, cei doi copii plecaseră iar subjugatul zăcea în acelaşi loc, lângă grămada de gunoi. Rivas i-l arătă cu degetul, apoi se sprijini de zid şi se lăsă să alunece până când ajunse să stea jos.

Doctorul îşi împinse roaba până la băiat şi se ghemui, ca să se uite la el. Îi ridică una din încheieturile scheletice, apoi îi dădu drumul şi-i deschise un ochi. Se uită la Rivas şi se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, spuse el. Băiatul a murit.

Rivas dădu din cap, ridică din umeri şi abia după ce împrejurimile luminoase fură învăluite într-un fel de ceaţă şi se fragmentară îşi dădu seama, îngrozit şi cuprins de sfârşeală, că începuse să plângă – prima dată, nici nu-şi mai amintea după câtă vreme. Încercă să se stăpânească, dar descoperi că nu putea. Respira greu, suspinând din rărunchi, lacrimile îi şiroiau pe obrajii neraşi şi nici nu-l auzi pe doctor apropiindu-se.

Dendro îşi puse o mână pe umărul lui Rivas.

— Ţi-era prieten apropiat?

Rivas clătină din cap.

— Doar… un puşti. Nu ştiu ce naiba m-a apucat.

Îşi ridică privirea. Doctorul pusese corpul neînsufleţit în roabă.

— Am să-l duc la groapa comună, după ce-ţi aranjez mâna, spuse Dendro. Acum ridică-te.

Rivas se sculă în picioare şi îl urmă, anevoie, pe

doctor.

*

* * *

După o oră şi jumătate, cu mâna amorţită şi bandajată atârnându-i pe lângă corp, Rivas se plimba pe Lennox Street, întrebându-se care din vechile cunoştinţe, în eventualitatea că le-ar găsi, ar fi dispuse să-i împrumute nişte bani, să-l hrănească şi să-l găzduiască peste noapte. îşi amintea multe nume însă, într-un fel, nu prea îşi imagina că va găsi vreunul, prea bucuros să dea ochii cu el, mai cu seamă după anii de succes din Ellay. Bineînţeles, nici nu se punea problema s-o caute pe vreuna din prietenele lui de odinioară. Nu înţelesese niciodată cum puteau unii să rămână prieteni cu fostele lor iubite; idilele lui se terminau întotdeauna definitiv – cel puţin una din părţi nu mai simţea decât ură, nimic altceva, faţă de cealaltă.

Un grup oprit într-un colţ, în faţa lui, cânta o melodie, folosind pe post de instrumente vase de bucătărie şi piese de maşină, iar Rivas încetini pasul, încercând să identifice linia melodică a cântecului. Apoi îşi dădu seama, şocat, că era un cântec pe care-l compusese chiar el, cu mulţi ani în urmă. Încercă să-şi amintească fiecare vers, înainte de a-l cânta interpretul; în cele din urmă izbuti şi începu să fredoneze, mişcându-şi încet buzele cu o jumătate de timp înaintea grupului:

De trei săptămâni n-am o leţcaie.
Şi nici nu cred c-o să mai am;
Nu, de trei săptămâni n-am o leţcaie.
Mă-ntreb de va mai fi să am – 277
Se spune că Jaybush suna-va în curând sfârşitul lumii
Poate-atunci să am vreun ban.

Se oprise pe nesimţite în faţa muzicanţilor, iar solistul vocal atinse cu piciorul pălăria care zăcea răsturnată, pe caldarâm. Coborându-şi privirile, Rivas văzu

o mână de bancnote aruncate înăuntru, îşi ridică ochii, prinse privirea bărbatului, dădu din umeri, vrând parcă să-şi ceară scuze, iar bărbatul îşi roti ochii într-un fel care spunea limpede: Atunci, valea, puşlama!

Rivas porni mai departe, târşâindu-şi picioarele, dar după o clipă muzica încetă brusc. Se întoarse, văzu grupul strângându-şi lucrurile în grabă şi, privind dincolo de el, înţelese şi motivul.

Şase femei nebune, cunoscute în oraş sub numele de pocalocas, se apropiau ameninţător pe stradă, agitându-şi braţele frenetic şi măturând asfaltul, cu fustele lor zdrenţăroase. Muzica le provoca acestor pocalocas crize violente, care se potoleau doar când cântecul înceta, şi în plus obişnuiau să-i scoată ochii cântăreţului, folosindu-şi degetele ca pe nişte gheare, şi să-l muşte cu ferocitate, ca nişte câini.

Muzicanţii dădură fuga într-un bar din apropiere, iar acum înjurau furioşi, fiindcă proprietarul barului putea foarte bine să le ceară taxă, pentru adăpostire temporară. Rivas se dădu la o parte din calea femeilor cu privirile rătăcite şi când ele trecură, două din ele ţintuindu-l cu o căutătură ameninţătoare, îşi dădu seama, pentru prima dată, deşi le văzuse foarte des în timpul anilor petrecuţi în Veneţia, că, în ciuda ueastâmpărului lor furios, ochii lor aveau o lucire cabotină.

În orice caz, nu-şi mai urmări gândul, fiindcă vederea lor îi amintise de cineva care s-ar fi putut arăta dispus să-l ajute.

Avea douăzeci şi trei de ani, se întorcea acasă, în primele ore ale dimineţii, după ce Bom Sheltr se închisese pe durata nopţii, când, de pe o alee întunecoasă, auzise zgomotele unei încăierări, urmate de lovituri şi, chiar în clipa când se întreba dacă era cazul să intervină sau să-şi vadă de drum, auzise strigătul înăbuşit al unei femei care cerea ajutor. Atunci îşi scosese cuţitul şi intervenise.

Era o bandă de pocalocas care băteau o tânără femeie, iar el reuşise, fără să folosească lama cuţitului ci doar mânerul, ca pe un ciomag, să le izgonească. O ajutase pe victimă să se ridice în picioare; o condusese acasă, iar ea insistase să rămână şi să bea ceva, cât timp îşi curăţa ea sângele de pe faţă, îşi schimba hainele şi se pipăia să vadă dacă n-avea vreo coastă ruptă.

Când reapăruse, mulţumită că se alesese doar cu un ochi învineţit şi cu câteva vânătăi, stătuseră de vorbă câteva ceasuri şi Rivas aflase că era o tânără prostituată, care lucra pe cont propriu. Nu pusese întrebări, dar fusese convins că asta explica atacul acelor pocalocas – nebunele reacţionau la manifestările afectuoase, în public, la fel de violent ca la muzică, iar dacă, după cum îşi închipuia, o găsiseră când tocmai întreţinea o asemenea relaţie, în interes de serviciu, pe alee, asta fusese mai mult decât suficient ca să provoace grămada ordonată pe care o destrămase Rivas; clientul, probabil, o ştersese iepureşte.

Când plecase, în zorii zilei, ea îi spusese că-i rămâne datoare, iar în următorii ani el reglase datoria în rate – aşa cum îi plăcea să spună – ducându-se la ea ori de câte ori avea chef de o noapte în compania unei tinere şi nu găsea pe nimeni. Poate datorită faptului că niciunul din ei nu se gândise vreodată că această legătură episodică avea vreo importanţă, şi nici nu avuseseră vreun motiv, după ce se cunoscuseră, să simtă unul pentru celălalt altceva decât o simpatie vagă şi uşor protectoare, relaţia dintre ei nu eşuase în sarcasmele amare cu care era obişnuit.

„Mă întreb dacă mai e acolo şi dacă mai am vreo rată de încasat din datoria aceea mare”, îşi spuse, încercând să-şi aducă aminte unde locuia.

Clădirea, pe care o găsi într-un târziu, după ce greşise de câteva ori direcţia, părea schimbată, dar după o clipă îşi dădu seama că, de fapt, rămăsese la fel; pur şi simplu nu o mai văzuse niciodată în plină zi. „Porc de câine

ce eşti”, îşi spuse. Prin urmare, afişă un optimism precaut, când urcă treptele şi bătu la uşă. Răspunse un bărbat; mobila pe care Rivas o zări în spatele lui i se păru complet necunoscută.

Bărbatul se încruntă, bănuitor, iar Rivas, aducându-şi aminte cum arăta: bandajat, bărbos, epuizat şi murdar, se strădui să vorbească pe un ton cât mai respectabil cu putinţă.

— Iertaţi-mă, domnule, spuse el, încerc să găsesc o tânără care locuia aici, acum… opt ani.

— Io-s aici doar de trei, răspunse bărbatul, la fel de încruntat. Cum o cheamă?

Rivas simţi că roşeşte.

— Nu-mi… nu-mi amintesc, dar era destul de drăguţă, puţin cam slabă, cu părul negru…

Bărbatul înjură scârbit şi trânti uşa.

Umilit, Rivas coborî în grabă treptele şi dădu sprinten colţul. „Cred”, îşi spuse, „că aş putea s-o iau spre Bom Sheltr, dac-o mai fi acolo – numai că atunci când m-a luat Steve Spink să cânt în localul lui din Ellay, nici măcar nu i-am spus bătrânului Hanker că-mi iau valea, necum să-i las o înştiinţare scrisă”.

Gândindu-se la Bom Sheltr, îşi aminti că femeii aceleia, indiferent cum o chema, îi plăcea să-şi petreacă timpul într-un local… Da, ăsta era – EI Famoso Volcan, ceva mai jos, lângă Ladybug Canal. În acei ani de început ai celui de-al Şaptelea As, ora prânzului o prindea, în general, la una din mesele acoperite cu umbrele, în curtea interioară care dădea spre canal. Cercetă cu privirea poziţia soarelui, deasupra acoperişurilor inegale. „Merită o încercare”, îşi zise.

Când ajunse acolo, văzu că vechea firmă cu EL FAMOSO VOLCAN dispăruse, fiind înlocuită cu alta, mult mai veche – REALINIERE ŞI ECHILIBRU – aleasă, evident, pentru mărimea şi frumuseţea literelor şi nu pentru

înţelesul cuvintelor vechi, astăzi greu de citit. Totuşi, părea să fie tot un restaurant, aşa că se hotărî să intre şi să arunce o privire; uitase însă în ce hal arăta.

Deschise uşa, dar abia făcu doi paşi în încăperea răcoroasă, când o mână grea îl prinse de umăr.

— Lăzile de gunoi sunt în spate, vere, rosti o voce plictisită şi neprietenoasă.

— Iertaţi-mă, spuse Rivas, ştiu că nu sunt îmbrăcat cum se cuvine, dar nu voiam decât să aflu dacă…

— Află în altă parte, vere. Vreau să-ţi văd mersul, chiar în clipa asta.

— Sunt Gregorio Rivas, spuse el înfuriat, şi sunt vedeta programului muzical de la Spink's, din Ellay, de care îmi închipui că până şi voi aţi auzit. Nu vreau decât să…

Se trezi răsucit pe călcâie şi propulsat, cu o forţă uimitoare, în uşa care se dădu în lături când se izbi de ea, cu o viteză prea mare ca să mai poată coborî cum trebuie treptele: căzu cu o bufnitură surdă şi se rostogoli câţiva metri în praful încins. Pe când se străduia, ameţit, să se ridice, ceva ateriză cu zgomot pe pământ, lângă el.

— Fără supărare, vere, spuse bărbatul şi închise uşa.

Buimăcit, dar cel puţin stând în capul oaselor, Rivas privi în jur prosteşte, clipind des, până când văzu ce aruncase după el. Era o sticlă de un sfert de litru, plină pe o treime cu cel mai ieftin whisky din oraş, care avea înăuntru şi câteva fărâmituri de pâine. Rivas o înhăţă, îi scoase dopul cu dinţii care începuseră să i se clatine, şi bău până la fund, cu înghiţituri lacome, stropindu-şi cu whisky bărbia ţepoasă şi ochii i se umplură de lacrimi care lăsară dâre în colbul ce-i acoperea obrajii supţi.

— Arăţi bine, Greg, auzi o voce răguşită de femeie, chiar în spatele lui.

Se opri, apoi luă sticla de la gură. Vocea îl făcu să-şi aducă aminte cum o chema.

— Bună, Lisa, spuse el.

Ea îl ocoli, ca s-o poată vedea. „N-arată rău”, îşi zise el. Câteva fire de păr cărunt, nişte riduri în plus, în jurul ochilor şi gurii… Cel puţin nu s-a îngrăşat.

— Am auzit că te descurci bine în Ellay, spuse ea. Nu-şi putu da seama dacă se distra sau îl compătimea.

— Nu se vede? o întrebă el. Ţoalele astea, ferchezuiala, băutura minunată în care îmi moi buzele…

— Felul cum se înghesuie să te servească, prin restaurante – încuviinţă ea.

— Mda… să mă servească pe tavă câinilor de la canal. Ascultă, Lisa – spuse el, dorindu-şi să nu fi băut, fiindcă simţea cum organismul, şi-aşa slăbit, suferă şi mai mult – a mai rămas ceva din datoria aia mare?

Ea îşi lăsă ochii în jos, privindu-l fix.

— Un pic. Nu chiar mult, cât poate îţi închipui.

— Nu vreau decât un loc unde să dorm – un colţ în bucătărie şi-o pătură îmi ajung – la noapte şi poate mâine noapte, nu mai mult, ceva de mâncare şi nişte bani, cât să-mi cumpăr ceva de băut şi niscai haine.

— Ţi-aş recomanda şi o baie, spuse ea.

— N-am pus-o pe listă? Am avut de gând.

Ea păru că se destinde.

— Bine, Greg. Dar cu asta s-a terminat, ai înţeles? Niciun fel de rest.

— Sigur. Mulţumesc – spuse, ridicându-se greoi în picioare.

— De ce te-ai întors? Şi cum de-arăţi în halul ăsta? Pe-aici o luăm, de-a lungul canalului, jumătate de milă. Poţi să mergi?

— Da, juma de milă, cred. M-am întors să… caut pe cineva, spuse el, socotind că nu i-ar face niciun serviciu dacă i-ar dezvălui filiera Irvine-Veneţia.

— Parcă ai fi căutat ceva, prin canalele de scurgere. Ce ţi-ai făcut la mână?

— Mi-am zdrobit-o. Am fost azi la doctor.

Mi-a imobilizat două degete şi mi-a tăiat alte două.

Ea se opri în loc.

— Doamne, Greg! Ai să mai poţi să cânţi la… ce era ăla, pelican?

— Da. Adică, nu ştiu. Să ţin arcuşul n-ar trebui să fie prea greu, iar la ciupitul corzilor, oricum nu foloseam cine ştie cât degetele lipsă. Cred că depinde cât de repede se vindecă cele care mi-au rămas.

— Hm… Accidentul ăsta are vreo legătură cu persoana pe care o cauţi?

— Da.

— Umblă cineva după tine? Ca să-ţi vină de hac?

— Nu. A fost un accident, atât – spuse el, gesticulând cu mâna bandajată. Nu mi-a făcut-o nimeni.

— Bine.

Câtva timp merseră în tăcere, după care ea spuse:

— Ştii, a fost un şoc să-ţi aud numele, după atâta timp. Stăteam acolo, la Lancing, cu un tip, când am auzit bufnitura aia la uşa din faţă, am văzut o haimana care încerca să intre şi pe urmă am auzit-o pe haimana zicând că eşti tu. L-am lăsat pe tip, am ieşit şi… erai chiar tu, stând în fund, în noroi şi cu whisky-ul ăla ieftin curgându-ţi în barbă! Ai avut noroc că te-am recunoscut.

— Da, probabil – spuse Rivas, scurt; nu-i plăcea cursul pe care îl luase conversaţia.

— Umbli cumva deghizat, sau ai decăzut într-adevăr atât de mult?

— Umblu deghizat, fir-ar a dracului, e bine?

— Eşti la fel de ursuz ca întotdeauna, asta-i sigur.

— Tocmai am rămas fără două degete, dacă nu te superi. Niciodată nu sunt fermecător, imediat după o amputare.

— Niciun fel de rest, Rivas. Nici cât să ai de-o bere.

Tonul ei era binevoitor, dar vădit sincer.

*

* * *

Locuia într-o casă cu etaj, cu faţada spre canal, cu un mic dig şi un cârd de raţe care se ţineau prin preajmă, în cazul că i-ar fi venit cuiva ideea să arunce fărâmituri de pâine. Era limpede că prosperase, căci pe acoperiş văzu un rezervor de apă care părea bine întreţinut şi braţele, montate pe o prăjină, ale unei mori de vânt. îl conduse înăuntru şi-i arătă unde era baia, iar când ieşi, după douăzeci de minute, îi găsi prin casă nişte haine bărbăteşti care-i veneau destul de bine. Cât timp stătuse în baie, ea îi gătise ouă jumări, cu creveţi de canal, ceapă şi usturoi, şi se înveseli foarte când simţi mirosul.

Se aşeză la masa ei din bucătărie, luă furculiţa şi nu mai scoase o vorbă timp de cincisprezece minute.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne – spuse într-un târziu, lăsându-se în scaun după ultima înghiţitură. Cred că era cât pe-aci să mor de foame.

— Să-ţi fie de bine. Vrei ceva de băut?

— O, nu, mai bine nu… M-am… Adică, ştiu eu, poate mă ajută să adorm.

— Închipuie-ţi că iei un medicament, aprobă ea sec. Ce vrei: bere, whisky, tequila? Currency n-am.

— Să-l ia naiba de Currency. Tequila.

— Imediat.

Îi aduse un pahar mare, împreună cu o bere, sare şi o lămâie tăiată felii. El nu băgă în seamă sarea şi lămâia şi dădu pe gât tequila, urmată imediat şi de bere.

O privi neajutorat.

— Nu ştiu cum se face, dar tot nu mi-e somn.

Zâmbetul ei începu să fie uşor plictisit, dar îi umplu la loc paharele.

După ce înghiţi şi al treilea rând trebui să admită că, deşi era foarte obosit, alcoolul, în loc să-l adoarmă, îi dădea un fel de agitaţie, un simulacru de energie.

— Poate că o plimbare m-ar destinde puţin – spuse el şi se simţi cu desăvârşire treaz, deşi îi venea greu să vorbească.

— Bine, Greg. Ştii să te întorci?

— Sigur. Poţi să-mi împrumuţi ceva parale? Doar nişte mărunţiş.

— Cum să nu! Când te întorci poate c-am să fiu plecată, dar dacă tragi de feriga de lângă uşa din faţă (e din plastic – feriga, vreau să spun) încuietoarea se deschide. Ai reţinut?

— Da, să trag de ferigă.

— Am să-ţi las pregătit ce mi-ai cerut – o traistă de umăr şi o „cincime" de ceva, bine?

— Minunat. Dacă ai tequila, e perfect

Deşi era apăsat din ce în ce mai mult de starea de şoc, de băutură şi de oboseală, realiză că ea nici nu se gândise că ar putea s-o jefuiască sau să-i aducă cine ştie ce beţivani zurbagii în casă. Mişcat, îi spuse:

— Sunt băiat bun, Lisa, să ştii. Mă duc doar să beau ceva la Bom Sheltr.

— Te rog să ai grijă. Uite jumătate de „cincime"; o să-ţi ajungă să cumperi chiar mai mult decât ai nevoie. Şi pot să-ţi mai aduc şi mâine, dacă o să-ţi trebuiască.

— Mulţumesc, Lisa. O să-ţi plătesc de îndată ce…

— Nu, spuse ea. Nu. Dacă-mi plăteşti, ai să înclini iar balanţa de partea ta. Fă cum îţi spun şi-o să fim chit, ca să nu mai avem motiv nici să vorbim, dacă ne întâlnim pe stradă.

Zâmbetul nu i se clintise şi nici nu devenise forţat.

El ştiu că nu înţelege, aşa că nu se prefăcu jignit sau supărat.

— Bine.

Se ridică, vârî bancnota de jumătate de „cincime" în buzunar, se îndreptă destul de sigur spre uşă şi o deschise. Cerul se aprinsese deja spre vest, dincolo de palmierii

înalţi, iar umbrele lungi erau purpurii. Se întoarse spre ea şi-i spuse:

— Mulţumesc, oricum.

— Por nada, răspunse ea, făcându-i cu mâna.

Afară aerul se răcorise şi, chiar dacă la amiază mirosea a praf şi a asfalt încins, acum, în amurg, se simţea discret mireasma iasomiei, a gardeniilor şi a mării nu foarte îndepărtate. Pomi, gânditor, de-a lungul canalului, trimiţând din când în când câte-o pietricică în apă, cu o lovitură de picior şi meditând; devenise alt om, de când plecase din Veneţia, cu cinci sau şase ani în urmă… „Nu, Greg”, îşi spuse, „fii cinstit, de când ai plecat din Ellay, acum cinci zile”. Se schimbase, oare, în bine? Nu prea i se părea.

Aromele purtate de vânt se schimbară, în timp ce se îndrepta spre mare; acum aerul se umpluse de fum, fumul care ieşea din cele o sută de bucătării mexicane şi chinezeşti, de la demisolul clădirilor şi, deşi nu putea fi decât o simplă închipuire, avu impresia că adulmecă mirosul de tutun, marijuana şi parfum, şi vibraţiile unei muzici îndepărtate. îşi aminti cum se întrebase azi, în mod ciudat, dacă nu cumva duhul lui Rivas cel tânăr bântuia în continuare barurile, podurile şi canalele. „Hai să mergem şi să vedem”, îşi spuse, „poate reuşesc să-l prind, cu coada ochiului”.

*

* * *

Zâmbi aproape trist când dădu colţul ultima oară şi văzu, în curtea pavată, sumedenia de articole din plexiglas, spălate sub jet odată cu betonul învechit, căci îi amintiră de primele lui zile de lucru, când spăla ceştile şi cănile în lumina gălbuie a după-amiezii, filtrată din cerul translucid ca plexiglasul. Magazia înaltă şi îngustă, aflată la capătul scărilor şi la intrare, părea acum ceva mai şubredă, iar literele firmei de deasupra uşii fuseseră revopsite,

neglijent, cel puţin o dată; alţi câţiva stâlpi fuseseră înfipţi în pământul noroios, la marginea magaziei, iar sârmele şi sforile întinse de la unul la altul erau împodobite din belşug cu bucăţele de pânză, plastic colorat şi staniol. I se păru că simte sub tălpi vibraţiile basului şi ale muzicii care venea de dedesubt. îşi dădu părul neîngrijit de pe frunte, îşi aranjă haina de împrumut şi străbătu curtea până la scările care coborau.

Formaţia era zgomotoasă şi relativ pricepută, dar localul avea atâtea tuneluri şi locuri retrase, încât nu era greu să găseşti o masă unde muzica să se audă doar ca un bubuit îndepărtat. Luminările din spatele geamurilor împrăştiau umbre colorate, amintindu-i de una din lumile pe care le văzuse în memoria lui Jaybush – lumea aceea unde creaturile care semănau cu nişte păianjeni portocalii aruncau fiecare câte două umbre, una roşie şi una albastră.

O chelneriţă îşi făcu apariţia. Nu o mai văzuse niciodată şi era clar că n-o interesa cine era el. Comandă o tequila şi un pahar cu apă, iar ea plecă să i le aducă.

Deodată, îşi dădu seama ce îi amintise senzaţia de cădere de după-amiază, când negustorul de Sânge îl aruncase, împreună cu băiatul subjugat, pe grămada de gunoi; pentru o clipă, îl trimisese înapoi, la senzaţia de repaus în cădere liberă, din timpul aşteptării îndelungate la care te obligă călătoria între planete. Asta nu făcea parte din propria lui memorie, ci din a lui Jaybush. Nu-i făcu niciun fel de plăcere, când se trezi că împărtăşea amintirile lui Mesia.

Ajunsese la cea de-a treia tequila şi se pregătea să plece şi să se întoarcă la Ladybug Canal, când un bărbat sfrijit, între două vârste, se apropie şovăitor de el, arătându-l cu degetul. Rivas nu-şi aducea aminte să-l mai fi văzut vreodată.

— Greg? spuse bărbatul. Eşti Greg, nu-i aşa? Greg

Rivas!

Ar fi putut să nege, dar gorila de la REALINIERE ŞI ECHILIBRU, care-i spusese „vere”, precum şi euforia pe care i-o dădea tequila, îl făcură să zâmbească şi să spună:

— Da.

— Ştiam eu! Mă mai ţii minte?

Bărbatul îşi trase un scaun şi se aşeză la masalui.

În mod normal, Rivas ar fi alungat această companie nedorită, dar în seara asta avea nevoie de îmbărbătare – de admiraţie chiar, fie şi din partea unui singur om.

— Aminteşte-mi tu.

— Jack Frenchfry. Lucrez aici de când mă ştiu. Ţii minte? Te-am ajutat la aranjamentul câtorva dintre primele tale cântece – chiar ţi le-am rescris.

„Pe naiba”, îşi spuse Rivas, dar răspunse cu voce tare:

— Cum să nu, ţin minte, Jack. Ia spune, cum vă descurcaţi pe-aici?

— Foarte bine, Greg. Bătrânul Hanker a murit acum doi ani – era foc făcut pe tine dar i-am zis: „Hei, Greg e un geniu” – aşa i-am zis –, „iar geniile nu se obosesc să lase bileţele”. Am dreptate? Aud? Da, au vrut să mă pună pe mine-n capu’ trebii, după ce-a murit el, da’ le-am spus că prefer să rămân maiterdee1 şi să stau într-un loc unde să am de-a face cu oamenii. îmi place să văd oameni, ştii? Ăsta-i felu’ meu.

— Sigur, Jack.

Prezenţa bărbatului începea să-l deprime însă, înainte ca Rivas să-şi termine băutura şi să plece, Frenchfry îi şi comandase încă una.

— Ştii cine-i tipul ăsta, Doris? o întrebă Frenchfry pe chelneriţă. Ăsta-i Greg Rivas, de la Spink’s, din Ellay. Suntem prieteni vechi. Vine să mă vadă de câte ori are ocazia, nu-i aşa, Greg?

** Pronunţare deformată a lui maître d (de la maître

d’hôtel – şef de sală), (n.trad.)

— Bineînţeles, spuse Rivas, ameţit.

— Nu semeni cu el, rosti chelneriţă. Şi apoi, cine mai are nevoie de bătrânul Rivas?

— Nu ştiu, spuse Rivas, clătinând din cap.

— Adu-i odată băutura, Doris, bine?

Asprimea inutilă din vocea lui Frenchfry îl lămuri pe Rivas că nu avea prea multă autoritate în faţa fetei.

— Dacă şeful ar fi aici, Greg, m-ar lăsa s-o trec în contul firmei, dar e plecat în Ellay, cu treburi. îmi pare rău. Ştii cum e, când încerci să discuţi cu afurisiţii ăştia de funcţionari şi casieri.

Lui Rivas i se opri inima-n piept şi se căută prin buzunare, ca să vadă dacă mai avea cu ce să plătească băutura nedorită. Abia dacă-i ajungea – iar chelneriţei nu-i mai rămânea decât un bacşiş ridicol de mic. „Halal impresie am să-i fac”, îşi spuse.

— Da, aici lucrez doar cu juma de normă – spuse Frenchfry, expansiv – în calitate de consultant. De fapt, am plecat cu câtva timp în urmă. Şeful ăsta nou începuse să ţipe la mine tot timpul, ba de una, ba de alta, aşa că mi-am luat tălpăşiţa. Cui îi place aşa ceva?

Se aplecă înainte, cu sprâncenele ridicate şi-l împunse pe Rivas cu degetul în piept.

— Ştii ceva?

Băutura îi fu trântită lui Rivas în faţă iar el împinse banii în direcţia fetei, fără s-o privească. Ea îi luă şi plecă fără să comenteze, cel puţin nu cu voce tare.

— Ştii ceva? repetă Frenchfry.

— Ce? spuse Rivas alene.

— Tu şi cu mine, Greg… suntem la fel.

„Iisuse”, îşi spuse Rivas, dându-şi scaunul înapoi şi ridicându-se. „Cine m-a pus să vin aici?”

— Hei, Greg, unde te duci? întrebă Frenchfry, începând şi el să se scoale. Ştiu, vrei să mergi la un local

mai bun, nu? Cu fete, dacă te ţin minte bine, ha? Ascultă, ştiu un loc nu departe de-aici, unde merg mai tot timpul şi unde au nişte fete care…

— Stai aici, spuse Rivas, temându-se să nu-l lovească sau să nu-l apuce plânsul. Eu am plecat.

— Păi… Stai niţel, Greg… Nu voiam s-aduc vorba chiar acum – se bâlbâi Frenchfry, cu o voce neliniştită – dar nu pot să schimb ultima, hm, bancnotă de o sută de „cincimi" cu care m-au plătit aici şi mă întrebam…

— Asta a fost, spuse Rivas, pentru băutura asta.

Arătă spre pahar şi continuă, străduindu-se să tragă adânc aer în piept:

— Alţi bani nu mai am. Dar serveşte-te, omule, fără probleme. Mi tequila es su tequila1.

Ieşi, poticnindu-se, din local, conştient de privirile fixe ale celorlalţi clienţi. Era clar că ospătăriţa le spusese cine se credea. Unii păreau că îl iau în serios, alţii nu, însă niciunul nu arăta foarte impresionat.

„Tequila mea e şi a ta. (n.trad.)

Pomi, cu paşi mari, prin întunericul de afară, încercând parcă să o ia înaintea propriei memorii. Tu şi cu mine, Greg – suntem la fel. „Doamne" îşi spuse. „Şi toţi cei de acolo credeau acelaşi lucru! „Ei şi ce? Cui îi pasă? Mie îmi pasă – eşti ceea ce cred oamenii că eşti, de asta e atât de important să-i faci să creadă că eşti cineva care… are o menire, nu trăieşte degeaba. Bah!"

Până când ajunse în dreptul canalului, vântul nopţii păru să-i şteargă atât efectul neplăcut al tequilei, cât şi amintirea, iar el se opri pe mal şi privi luna reflectată tremurător în apa întunecată; brusc, reflexul se risipi în fâşii albe şi strălucitoare, când ceva se apropie înot, tulburând apa. Un şobolan? Nu, făcea prea multe unde. Probabil vreun câine sau vreun puşti.

Valurile mici dispărură când înotătorul se opri în întuneric, sub Rivas, undeva în stânga lui.

— Greg, auzi o şoaptă din întuneric.

— Cine… – începu Rivas, dar îşi dădu seama că n-avea nevoie să întrebe. Încercă să-i spună să plece, dar deocamdată nu avea atâta forţă.

— Pot să te pun pe picioare – continuă vocea, tot şoptit.

Se auzi un bălăcit, când creatura se mişcă uşor, trăgându-se înapoi, în apa neagră.

— Ce vrei să spui? întrebă Rivas înfuriat, deşi reuşi să nu ridice vocea. Nu eşti în stare nici să ridici o piatră.

— Aşa e. Dar sunt o parte din tine. Poate partea cea mai importantă, partea care te face – te făcea – să fii tu cu adevărat. Ştii când m-am… născut?

— Nu

— În ziua aceea, la stadionul Cerritos, când ţi-ai tăiat degetul ca să eviţi să te uneşti cu Jaybush. Treaba dă rezultate, bineînţeles, durerea intensă te face imun la împărtăşanie, dar în acelaşi timp, desprinde o părticică din tine – ceva ca un duh. Ăsta sunt eu. Cred c-ai observat că anumite calităţi, din acel moment, au început să-ţi lipsească, nu-i aşa? Simţi o slăbiciune, în locul forţei, cu care erai obişnuit; ezitări şi incertitudini au luat locul siguranţei de sine, pe care ţi-o dădea această forţă?

— …Da, şopti Rivas.

— Uneşte-te cu mine şi lasă-mă să te fac întreg. Să nu ţi se pară respingător să te uneşti cu mine – nu sunt altceva decât o parte din tine însuţi.

— Dar… aş fi oare…?

— Ţii minte când ai aruncat cu pietre în mine, atunci, în prima zi, cum m-am rupt în două şi m-am refăcut la loc, încât nici n-ai fi putut să-ţi dai seama că fusesem despicat? întrebă creatura, chicotind. Uneşte-te cu mine şi am să fac să-ţi crească cele două degete la loc.

Rivas gemu ca şi cum ar fi fost lovit şi făcu doi paşi înainte fără să se gândească, ajungând pe panta noroioasă

şi nesigură a malului. Creatura se mai învârti puţin prin apă, apoi ieşi, înotând, din umbra copacilor în lumina lunii, iar Rivas văzu că acum era mult mai consistentă decât atunci când dăduse cu ochii de ea ultima dată.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el, gândindu-se la întinsa zonă urbană populată din jur.

— M-am ţinut după barca ta, spuse creatura, a cărei voce începu să sune gutural, din cauza nerăbdării. Am prins duhul acela abia născut, care şi-a luat zborul când te-ai folosit de durere ca să contracarezi efectul Sângelui – aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru părticica aceea din tine. Am mâncat-o. E în mine. Pe urmă, am hoinărit toată ziua prin canale încercând să te găsesc. Aproape că reuşisem, când mi-a luat-o înainte curva aia nenorocită. N-ai nevoie de ea, nu?

— Să am nevoie? Păi, nu ştiu, sunt…

— Tu – noi – n-avem nevoie de nimeni. Tu ţi-ai închipuit că ai – asta a fost cauza despărţirii noastre, nu-i aşa? Şi care aproape te-a distrus.

Creatura se apropiase înot iar Rivas nu mai trebui să şoptească apăsat ca să se facă auzit.

— Nu sunt sigur că asta e.

— Azi dimineaţă m-am supărat, spuse creatura, chicotind cu reproş în glas, când mi-am dat seama că erai în barca aia plină cu femei. Am sperat că n-o să fii atât de prost, încât să ai vreun… contact cu una din acele vacas, în halul în care eşti.

Rivas începu să se clatine, apoi se dădu cu un pas înapoi pe mal, ca să se echilibreze.

— De ce să… n-o fac?

— Te-ar diminua. Aşa se întâmplă întotdeauna, atâta doar că în starea în care eşti acum, distrus şi slăbit, te-ar putea face să uiţi.

Creatura se apropiase şi mai mult, când el se dăduse înapoi; acum îi putea vedea degetele deasupra apei,

ţinându-se de pietrele acoperite de noroi şi strălucind în lumina lunii ca nişte animale marine grase.

— Ce să uit?

— Cine eşti, omule. Dacă uităm că suntem Rivas, ce mai rămâne din noi?

Rivas mai făcu doi paşi înapoi.

— Ceea ce sunt eu. Asta rămâne.

Creatura tremura atât de violent, încât unde concentrice plecau dinspre ea, una după alta. Apa canalului mirosea a frunze verzi strivite.

— Vino la mine, spuse înăbuşit vocea din apă.

Deodată, Rivas înţelese că, dacă s-ar duce, ar lăsa în urmă lucruri pe care le dobândise cu un preţ atât de mare… Tristeţea din ochii de sticlă ai gunoierului, lăsat în urmă, undeva în Irvine. Durerea, de care-şi mai amintea, şi acum – când îl sprijinise şi-l ridicase pe băiatul muribund în coşul cu Sânge, într-un colţ unde era aer. iRuşinea de a fi încheiat un târg avantajos, pentru salvarea vieţii lui Un Respectul pe care i-l arătase, fără nicio plăcere, lui Frake McAn.

Făcu cale întoarsă spre cărare.

— Nu, mulţumesc, spuse el politicos.

— Degetele, pot să ţi le pun la loc…

— Lasă-mă în pace, se răsti Rivas încordat, dându-şi seama brusc că era speriat. Du-te şi prinde peşte dacă vrei să bei sânge.

— Mai mare nevoie ai tu de mine, decât eu de tine, Rivas. Pot…

— Atunci n-ai deloc nevoie de mine.

Se întoarse pe călcâie şi porni spre casa Lisei, care deodată i se păru foarte departe; o clipă mai târziu începu să fugă, fiindcă în spatele lui auzise un plescăit şi lipăitul labelor ude, aidoma unor galoşi, pe noroiul întărit de pe cărare. Zgomotul paşilor care-l urmăreau încetă după câteva secunde iar Rivas îşi îngădui să încetinească puţin,

crezând că hemoglobina se oprise – nu-şi dădu seama că de fapt, se ridicase în aer şi începuse să zboare, până când nu-l izbi între umeri, dându-l de-a rostogolul pe pantă şi făcându-l să aterizeze cu zgomot în canal.

Apoi se năpusti asupra lui ca un câine care a ajuns la o halcă de carne, cu doar câteva clipe înaintea restului haitei. Pe când se rostogoleau în apa rece şi sărată, Rivas o lovi cu pumnul stâng, simţind cum ţesutul gelatinos se destramă şi se împrăştie, refăcându-se însă cu repeziciune, şi cum dinţii ei, în întregime solizi, îi sfâşie lacom braţele şi pieptul. Plângeau amândoi, sughiţând de frică şi de mânie, iar de fiecare dată când unul din ei se ridica pe jumătate, celălalt îl dobora la loc.

În cele din urmă, Rivas o prinse pe hemoglo bina, trecându-şi genunchii pe după talia ei şi ţinându-şi mâinile încleştate de maxilare, apoi îi îndepărtă faţa de lângă el, încercând să se folosească doar de degetul mare şi de podul palmei de la mâna dreaptă, la care era rănit.

Ea scuipă o gură de apă şi sânge, după care şopti, în timp ce ochii mari şi spălăciţi îl sfredeleau pe Rivas, în lumina lunii:

— Te rog, Greg.

Ţinând-o strâns cu picioarele, se apucă să-i sucească gâtul.

Creatura scoase un fel de ţipăt înăbuşit, însă zgomotul se curmă brusc, după ce el îi răsuci complet gâtul. Mâinile creaturii îi căutau febril pieptul, braţele şi faţa, dar încă nu păreau să aibă unghii, iar degetele se sfărâmau la contactul cu corpul lui, producând un miros neplăcut, mâi rău decât eventualele zgârieturi.

Rivas îşi cufunda capul în apa canalului imediat după ce trăgea aer în piept, când mişcarea îi permitea să prindă şi mai bine capul alunecos al creaturii, însă la a treia răsucire completă gâtul ei începu să se caşte şi să împrăştie în apă un fel de lichid. Hemoglobina se zvârcolea

atât de tare sub el, încât se temu să nu fie răsturnat; nu-i venea să creadă că zgomotul pe care-l făceau nu era auzit de nimeni dar, în sfârşit, la a opta sau a noua răsucire completă, gâtul creaturii, care fusese din ce în ce mai greu de întors, la fel ca o cheiţă de acţionare a unui ceas, se frânse; încordarea braţelor lui Rivas slăbi brusc, dându-l peste cap, în apa murdară.

Corpul hemoglobinei rămase inert şi se cufundă în apropierea lui Rivas, eliberând o puzderie de băşicuţe urât mirositoare. El se ridică anevoie şi azvârli cât putu de departe capul care încă tremura, undeva în josul canalului, în direcţia opusă casei Lisei. După trei secunde îl auzi căzând, cu un plescăit, în întuneric. Lăsă corpul acolo şi înotă înspre capătul superior al canalului, îndepărtându-se de rămăşiţele creaturii, clătindu-şi gura şi părul în apa din canal, relativ curată, faţă de cea în care se bălăcise până atunci.

Nu după multă vreme, începu să-şi închipuie că exista ceva, care şerpuia în linişte, prin apă, în urma lui, aşa că se căţără pe malul canalului, străbătând cu pasul distanţa care mai rămăsese până la casa Lisei. Ea nu era acasă; intră, mai făcu o baie – care îi epuiză fetei rezervele de apă – şi se urcă în patul pe care i-l pregătise.

Între timp, în canalul liniştit, lipsit de lumină, nişte filamente subţiri prindeau contur, din două fragmente de materie organică, aflată în apă – o bucată mică şi sferică, spre vest, o alta la fel, dar cu patru membre, spre est. Filamentele fiecărui fragment se îndreptară spre celălalt, iar noaptea, târziu, ele se atinseră, se unirăâ€¦ şi începură încet să se reînchege într-un singur corp.

*

* * *

Rivas se trezi a doua zi dimineaţă, pe la şapte, mahmur şi ţeapăn, dar mult mai întremat decât în ultimele câteva zile. Lisa nu se vedea nicăieri, aşa că sparse nişte

ouă într-o tigaie, le acoperi cu resturile de la câţiva tacos găsiţi în vasul de evaporare, din ceramică, amestecă totul la focul aţâţat din nou, până când fu aproape gata, după care umplu cochiliile de tacos, le îngrămădi pe o farfurie, turnă salsa furiosa şi începu să mănânce. După ce îşi completă micul dejun cu o bere rece, se simţi oarecum mai pregătit pentru ieşirea pe care şi-o propusese în dimineaţa aceea.

După ce spălă vasele şi încuie uşa în urma lui, părăsi casa Lisei, porni spre nord către Century şi coti la stânga, spre canalele adânci şi spre mal; traista în care avea sticla i se legăna pe umăr. Străzile înguste şi scăldate de soare erau împânzite de pisici, acoperişurile de maimuţe şi cerul de papagali; specia umană era reprezentată doar de târşâitul unor paşi şi de mirosurile de cafea aburindă şi slănină, care suiau dinspre ferestruicile de la parterul caselor.

Aproape toate produsele oferite spre vânzare în magazinele din Veneţia sau servite în restaurantele ei erau fie preparate sau cultivate prin partea locului, fie aduse cu căruţa din Santa Monica sau din Ellay; între docurile şi cheiurile care putrezeau în apa mării se desfăşurau cele mai ascunse tipuri de comerţ; cum cei care cumpăraseră proprietăţile de lângă mal, şi care se ocupau cu traficul de Sânge sau de fete cabotine, îi trăgeau pe sfoară pe cei din breaslă, le plăcea să aibă oceanul în apropiere, ca să scape mai uşor de cele netrebuincioase – sau pur şi simplu se simţeau mai bine înotând dintr-un loc în altul, de-a lungul malului sau prin reţeaua de canale, decât încercând să umble cu ajutorul unor membre care începuseră să involueze, spre o formă mai simplă de viaţă.

Zona de lângă mal fusese construită pe vremea Primului As, şi toate docurile, digurile şi canalele fuseseră construite în aşa fel, încât să dureze cât mai mult; arhitecţii încercaseră să mai adauge câte ceva, ca să arate

mai frumos – turnuri ciudate, poduri ca-n poveşti, prea înalte şi uşoare ca să poată fi folosite, chiar şi un parc de distracţii, pe malul mării, pentru copii. Dar construcţiile fuseseră oprite în anii celui de-al Doilea As, apoi până şi întreţinerea lor fusese întreruptă când a ajuns la putere al Treilea As. Acum clădirile erau fisurate, înclinate şi săpate de apa mării, iar turnurile, podurile dantelate şi panourile decolorate de soare de pe aleile parcului de distracţii se clătinau şi scârţâiau în bătaia vântului, ca nişte jucării abandonate de un copil care nu s-a mai ocupat de mult de ele.

Palmierii, tufele de hibiscus şi iedera creşteau aici din belşug şi se spunea că era mai uşor să ajungi dintr-un loc în altul căţărându-te prin copacii strânşi în grupuri compacte, decât încercând să te descurci în labirintul indescriptibil de alei, canale şi poduri şubrede, şi că şerpii, insectele şi maimuţele, pe care le întâlneai în jungla de sus, erau mai puţin periculoase decât locuitorii de la poalele ei.

Dacă ar fi avut amândouă mâinile tefere, Rivas s-ar fi putut gândi serios să ajungă la mal folosind traseul de deasupra. În dimineaţa asta voia să se apropie de Palatul Excentricului, ca să vadă dacă, aşa cum se temea, acesta era într-adevăr destinaţia bărcilor pline cu fete cabotine, după ce erau vândute coşurile cu Sânge. S-ar fi putut, bineînţeles, ca barca în care călătorise clandestin să fi fost ultima din săptămâna aceea; însă nu auzise, nici în Oraşul Sfânt, nici de la băiatul care reprodusese cu voce tare gândurile lui Sevatividam, nimic care să indice că expedierea fetelor din Irvine avea să se încheie, cât de curând.

Pe când soarele se ridica deasupra clădirilor din spatele lui, străzile din faţă se îngustară, căci şirurile de căsuţe şi prăvălii fuseseră construite în mijlocul arterelor vechi şi largi; de multe ori, între ele apăruseră alte

magherniţe – corturi cu mâncare, băutură, ghicit în cărţi şi kinetoscop, încât acum căruţele şi persoanele foarte grase nu-şi puteau croi drum pe acolo. Unele din corturile cu mâncare şi vânzătorii de băuturi mai aveau încă deschis, dar majoritatea locuitorilor Veneţiei se culcaseră deja de două ceasuri.

Ceva mai aproape de mare, drumurile deveneau accidentate, dat fiind că aleile mergeau într-un zigzag abrupt, ca să dea ocol clădirilor prăbuşite, urcau sau coborau în locurile unde poduri improvizate fuseseră ridicate în grabă peste breşele mari din asfaltul năpădit de apă. îi era din ce în ce mai greu să-şi continue drumul spre vest; avea impresia că întregul oraş încearcă să-l împiedice să ajungă la mal. În cele din urmă, totuşi, târziu, către prânz, Rivas se strecură prudent pe după o scară de incendiu care se legăna nesigur şi, ghemuindu-se ca să privească sub ce mai rămăsese dintr-un vechi fronton, desprins de construcţia iniţială şi fixat precar între marginile a doua acoperişuri, zări întinderea încreţită şi întunecată a mării. Porni mai departe, târşâindu-şi picioarele şi încercând să nu piardă din ochi marea, după care urcă şi intră pe o uşă străjuită de o arcadă, care parcurgea un proces lent de transformare în fereastră, din cauză că bucăţi întregi de zidărie i se îngrămădeau în partea inferioară.

Ajuns pe partea cealaltă, privi în jur, dându-şi seama că descoperise ceva ce părea a fi domiciliul improvizat şi stabilit de multă vreme, al unor gunoieri. Se afla pe un acoperiş uşor înclinat, cu o balustradă ciudată din fier forjat, de-a lungul marginii dinspre mare. O parte din bărbaţii de pe acoperiş se întorseseră spre el şi îl priveau acum cu expresii dintre cele mai diferite: îngrijorare, mânie, curiozitate, plictiseală. Un bărbat de lângă Rivas părea pe punctul să înalţe un zmeu care în loc de coadă avea un năvod desfăcut, majoritatea ţineau în mâini undiţe

sau binocluri, câţiva dormeau, pur şi simplu, sub mângâierea soarelui, iar un individ bătrân, cu părul alb, dădu fuga la marginea nordică a acoperişului, se lăsă pe vine şi dispăru dedesubt – probabil coborând o scară – când Rivas îşi făcu intrarea.

— Ce pofteşti, hombre? întrebă un bătrân uscăţiv, a cărui barbă gălbuie ajungea până la curea, după cum observă Rivas când se ridicase şi scosese un cuţit.

Rivas rânji.

— Vreau doar să mă uit la ocean – şi eventual să găsesc pe cineva care să mă ajute să beau asta.

Scoase sticla de tequila din traistă.

Atmosfera se mai destinse puţin. Bătrânul lăsă cuţitul, făcu un pas înainte şi luă sticla, fără să dea impresia că-i face plăcere. Scoase dopul cu dinţii şi, ţinându-l ca pe un trabuc, mirosi băutura limpede. Evident satisfăcut, scuipă dopul peste balustradă şi spuse:

— Bine. Dar dacă te ocupi cumva de Sânge…

— Sau fete care-au luat-o razna – adăugă un tânăr cu un păr blond şi frumos, cu bucle ca nişte fuioare aurii…

— …atunci o să descoperi că ai greşit amarnic, venind aici, încheie bătrânul.

— Nu-s eu ăla, îi linişti Rivas pe toţi. Eu sunt doar un… observator.

— Ce?! exclamă bărbatul cu zmeul.

— Glumeşte, Jeremiah, spuse bărbatul cu barbă gălbuie.

Duse sticla la gură, iscând o puzderie de bule de aer care se îngrămădiră cu zgomot înspre gâtul ei.

— Ei bine – spuse, după ce coborî sticla la loc – acreditarea e valabilă, domnule.

Dădu sticla altcuiva.

Rivas coborî panta acoperişului până la balustradă, dar părea atât de şubrezită, încât nu se sprijini. Uitându-se în jos, înţelese de ce bărbaţii îşi aleseseră acest loc drept

domiciliu; la mai bine de treizeci de metri sub ei se afla o apă adâncă, unde se putea pescui şi, dat fiind că se găseau deasupra clădirilor înconjurătoare, puteau să observe marea, pe toată întinderea ei. Când privi spre dreapta, Rivas simţi un nod în stomacul care oricum nu-i dădea pace, căci structura albă, care se înălţa în depărtare şi care semăna cu un fragment decupat din carcasa unui nautil, pe care creşteau o – sumedenie de ciuperci lungi, era Palatul Excentricului. îşi mută repede privirile în altă parte, ca să nu-i lase să ghicească în ce măsură venirea lui avea legătură cu locul acela.

Treptat, afaceriştii de pe acoperiş îşi reluară activităţile, iar după ce sticla trecu de alte câteva ori din mână în mână, privirile aruncate lui Rivas deveniră mai puţin bănuitoare. Bărbatul care ţinea zmeul îl ridică în aer, apoi începu să-l manevreze înainte şi înapoi, peste acoperiş, fluierând într-un mod ciudat. Un altul supraveghea înaintarea unei anumite bărci cu vâsle, făcând însemnări într-un carneţel, iar unul din cei care aveau binoclu descoperise ceva, care-l absorbise total, la o fereastră din apropiere. Tânărul blond continua să se uite în jur îngrijorat, de parcă ar fi avut o întâlnire cu cineva care nu venise. Rivas se mulţumea să privească oceanul.

Văzu o mulţime de ambarcaţiuni – trei bărci late, pe ale căror punţi se observau nişte structuri înalte, un ferryboat renovat care aparent funcţiona ca bar şi restaurant marin, şi multe bărci de pescuit strânse în jurul acelui petic de ocean, de un albastru închis, unde se afla groapa submarină cunoscută sub numele de Ellay-Ex Deep, lăsând la apă plasele aflate la capătul unor prăjini lungi, ca să ridice peştii fosforescenţi şi vioi, atât de preţuiţi în unele cercuri – dar niciuna nu semăna cu cea pe care-o căuta şi-i veni în minte că, de fapt, nu se uitase niciodată atent la vasul care-l adusese de la Irvine. Cel puţin două din bărcile pe care le văzuse azi ar fi putut fi cea dorită.

Tânărul neliniştit, cu păr buclat, privi arcada pe sub care intrase Rivas, apoi se duse la marginea nordică a acoperişului şi se uită în jos. În cele din urmă se întoarse lângă ceilalţi şi întrebă:

— A auzit careva unde-a zis că se duce bătrânul care era cu mine?

— Nu, puştiule, spuse bărbatul cu barba gălbuie, cu o voce şovăitoare din cauza băuturii. N-am auzit să fi zis ceva.

Undeva departe, spre stânga, abia distingându-se la linia orizontului, Rivas zări o ambarcaţiune masivă, care se apropia. Soarele tocmai începuse să coboare, după ce atinsese zenitul, aşa că fu nevoit să-şi îngusteze ochii ca să se ferească de razele jucăuşe ale luminii reflectate în apă.

Era un fel de barcă încărcată cu nişte hârdaie ciudate şi cu un fel de imitaţii de înotătoare laterale. I se vedeau catargele şi pânzele inegale, iar Rivas fu convins că asta era barca pe care o căuta. Acum nu mai trebuia decât să observe unde acostează.

Băiatul se aplecă peste marginea nordică.

— Hei! ţipă el.

Rivas tocmai voia să-i ceară binoclul unuia din bărbaţi, când băiatul adăugă:

— Lollypop!?

CAPITOLUL NOUĂ

Rivas se strădui să nu facă altceva, decât să se uite la băiatul care privea în continuare în jur, neliniştit. Încercă să-şi aducă aminte cum arăta bătrânul care o luase din loc, când apăruse el. „Iisuse”, îşi zise. „Nu prea înalt, cu părul alb – putea să fie el. În plus, nu m-a lăsat să-i văd faţa, deşi mai mult ca sigur că el a văzut-o pe a mea. Iar puştiul m-a prevenit că nu e bine să umblu după fete care au luat-o razna.

Retrăgându-se de lângă balustradă şi încercând să se comporte normal, mai zări o dată barca aflată în larg şi i se

păru că vede un şir de funii, atârnând de una din laturi.

Pe urmă, ceva îl lovi în creştetul capului, atât de tare, încât fu proiectat în balustrada care cedă şi se desprinse de terasă, ca o uşă care se deschide în afară.

Rivas se agăţă, mai mult cu picioarele decât cu mâinile, într-o parte, aproape cu fundul în sus, de ceea ce iniţial fusese balustrada, iar acum semăna cu o scară fixată precar, legănându-se deasupra adâncurilor. Auzise ţipetele a cel puţin alţi doi oameni care se prăbuşiseră în apa mării, aflată undeva, dedesubt; la vreo doi metri deasupra lui văzu un altul, atârnat de balustrada care împrumutase mişcările unui pendul, iar sus, pe terasă, desluşi chipul desfigurat de mânie al însuşi bătrânului Lollypop care ţopăia, turbat, la marginea acoperişului, încercând să-l nimerească încă o dată pe Rivas cu o praştie pe care o cumpărase, fără îndoială, în amintirea dragului de Nigel.

Praştia zbârnâi, bărbatul de deasupra lui scoase un ţipăt, iar Rivas îşi desfăcu picioarele din jurul barelor de fier şi îşi dădu drumul în apa mării, învârtindu-se în aer, lovind la nimereală aerul cu braţele, sperând să aterizeze în picioare şi auzind şuieratul, ca un bâzâit de ţânţar, al unui alt proiectil, care-i trecu la câţiva centimetri, pe lângă cap.

Când luă contact cu apa i se păru că s-a izbit de o placă de beton care se face bucăţi şi se prăbuşi, fără aer în plămâni, zvârcolindu-se fără vlagă, Dumnezeu ştie la ce adâncime, într-un nor de bule de aer care se mişcau la întâmplare. Nu-şi dădu seama pe unde putea ajunge sus, până când tremurul bulelor încetă, ele porniră şovăind într-o direcţie, iar el se răsuci şi le urmă, dând din picioare.

Primul lucru pe care-l făcu, odată ajuns la suprafaţă, după de-şi dădu părul din ochi, fu să-şi întindă gâtul şi să privească în sus; ochii i se măriră de groază, când îl văzu pe Lollypop zburând către el, prin aer, şi crescând din ce în

ce mai mult, după o săritură calculată să-l facă să aterizeze exact în cârca lui Rivas.

Cu ultimele puteri, Rivas se năpusti, cu mişcări spasmodice, spre ţărm, făcând nişte valuri mici care fură înghiţite de aterizarea zgomotoasă a bătrânului, când acesta luă contact cu apa, chiar în spatele lui. Valul mare, care se iscă, îl trase pe Rivas înapoi, lăsându-l şi fără puţinul aer pe care reuşise să-l adune în plămânii epuizaţi.

În faţa lui, apa mării se legăna în umbră, clipocind uşor în jurul stâlpilor masivi, din beton, care sprijineau întreaga construcţie de pe mal. Năvoade şi hamace vechi fuseseră întinse între două coloane; cel puţin doisprezece copii, îngrămădiţi pe ele, îl priveau cu un amestec de teamă şi respect. Chiar şi în întuneric, Rivas le observă calviţia şi încreţiturile de pe gât, precum şi membranele dintre degetele de la mâini şi de la picioare. Se îndreptă spre unul din năvoadele neocupate, înotând printre stâlpi, ajunse cu greu la el şi se întoarse cu faţa spre întinderea circulară de apă înspumată. îşi scoase bâjbâind cuţitul, îl strânse în mâna stângă şi se lăsă moale, ca să le dea timp plămânilor să-şi revină.

„Să-l ucid?” se întrebă. „Trebuie… dar asta nu înseamnă neapărat c-am să fiu în stare”.

Îşi dădu seama că pe faţă îi curgea sânge şi-şi pipăi neîndemânatic creştetul capului, cu mâna în care ţinea cuţitul. Dădu peste o zgârietură lungă şi neregulată, de parcă cineva ar fi încercat să-i despartă părul într-o cărare, folosindu-se de un fierăstrău. Simţi că îl cuprinde un tremur şi se întrebă dacă ar mai fi simţit ceva, în cazul în care proiectilul ar fi nimerit cu numai doi centimetri mai jos. Când coborî mâna, pe lama cuţitului se vedeau urme de sânge.

Trase adânc aer în piept, tremurând de efort. „Iar ne jucăm de-a respiratul”, îşi zise. „Oare, pentru cât timp?” Cu o limpezime a imaginaţiei, de care nu se ştiuse capabil,

văzu cum propriul braţ apropie cuţitul de gâtul bătrânului, simţi lama implântându-se şi înfrângând rezistenţa cartilagiilor, până când degetele încleştate pe mâner i se loviră de mărul lui Adam şi zări corpul chircit alunecând la loc în apă, pata care se întindea, ochii măriţi de groaza ai copiilor…

Foarte încet, aproape fără să vrea, vârî cuţitul la loc în teacă şi-şi trase mânecă peste el.

*

* * *

Ochii îi erau fixaţi pe un petic de apă unde o mie de băşicuţe încă bolboroseau, ieşind la suprafaţă; valuri mici tulburară apa, care rămase, în scurt timp, lină. Avu o senzaţie de linişte care nu se datora numai epuizării, fiindcă îşi amintea de clipa când ţâşnise din spatele lui Nigel, cu cinci zile în urmă, şi de expresia de pe chipul acestuia, înainte ca măciuca lui Rivas să-i spargă capul.

Băşicile dispăruseră, valurile lungi şi lente reintrară în ritm… iar Rivas îşi dădu seama, cu un sentiment de uşurare, că bătrânul Lollypop n-o să mai iasă la suprafaţă. „Mă rog”, îşi spuse, săritura a fost mare, iar el era totuşi bătrân… Cine ştie, poate nici nu ştia să înoate; poate nu voise decât să-mi crape capul cu tocurile ghetelor, înainte de-a se îneca”.

„Din cauza lui Nigel. Hm…”

Deodată, îşi aduse aminte de barcă. „Dumnezeule”, îşi spuse, ridicându-se de pe năvod, „trebuie să văd unde acostează! Să văd dacă «templul din oraşul înrudit» e într-adevăr Palatul Excentricului”. Privi în jur, văzu nişte scări care dispăreau în umbră, îşi dădu drumul, uşor, în apă şi începu să înoate în direcţia lor.

Câţiva bărbaţi stăteau pe bordură, sprijinindu-se cu spatele de perete iar lângă ei, în apă, se legăna o barcă îngustă; era limpede că se ocupau cu operaţiunile de salvare; dacă ar mai fi căzut şi alţii, de sus, ar fi început să

vâsleaşcă în căutarea lor. Dar, deşi îşi întoarseră ochii inexpresivi spre Rivas, îşi spuseră, probabil, că nu merita osteneala, aşa că ajunse la scările alunecoase, de piatră, fără niciun fel de obstacol, în afară de propria-i slăbiciune. Fără să-şi îngăduie vreun moment de odihnă, începu să urce în grabă scările.

Suişul ţinu destul de mult, iar după trei sau patru porţiuni, începu să vadă razele de soare care străpungeau întunericul, prin nişte crăpături în zidărie; se opri ca să privească prin cele care dădeau înspre mare, însă de fiecare dată, câte o decoraţie exterioară, din piatră sau lemn, nu-l lăsa să vadă oceanul.

Când avu loc prima acostare, ajunsese, în goană, pe o terasă lată de beton, unde doisprezece bărbaţi mânuiau pârghiile şi manetele unei macarale, al cărei braţ, legat cu lanţuri de sondă, se întindea zece metri deasupra apei. După câteva secunde, cercetă din ochi acoperişul, cu balustrada care încă se mişca. Acum nu se mai ţinea nimeni de ea. Privi spre nord-vest, dar zidul unui depozit de mărfuri îi bloca perspectiva asupra oceanului. Sub un impuls de moment, se gândi să pornească în fugă, de-a lungul braţului macaralei, ca un dansator pe sârmă, însă parâma de remorcare, de lângă căpătui tangonului, era udă şi se smucea în permanenţă.

Muncitorii îl priveau cu teamă şi-şi dădu seama că, probabil, încă îi mai curgea sânge din creştet.

— Cum se ajunge mai repede, întrebă Rivas gâfâind, acolo, unde atârnă balustrada aia?

Unul din bărbaţi se încruntă.

— Au căzut câţiva tipi de-acolo, acum câteva minute.

— Ştiu, spuse el, cu un gest mecanic. Unul eram ei i. Cum fac să ajung iar acolo?

După o pauză de gândire, muncitorul îi dădu câteva instrucţiuni, cuprinzând şi o adevărată „săritură în lungime” şi încheie spunând „însă o să te azvârle înapoi, în

apă”.

— Nu m-aş mira, încuviinţă Rivas, dispărând în grabă.

Cinci minute mai târziu, se suia pe scara pe care ţâşnise Lollypop, cu ocazia precedentei sosiri a lui Rivas, oprindu-se când ajunse la mai puţin de jumătate de metru de marginea acoperişului. „Acum ce să fac?” îşi zise. „Să arunc o privire sau să mă caţăr direct?”

„Mă caţăr”, se hotărî. Urcă încă două trepte, apoi se prinse de marginea acoperişului şi se săltă, dintr-o singură mişcare, pe acoperişul înclinat.

Bătrânul cu barbă gălbuie se holbă la el, fără să-şi ascundă mirarea.

— Ai mai adus, cumva, vreo sticlă?

Rivas clătină din cap şi, privind precaut în jur, îşi târî picioarele până la capătul dinspre vest, rămas acum fără balustradă.

— Atunci ţi-a expirat acreditarea, spuse trist bătrânul. Hei, puştiule! Uite-l pe tipul după care s-a aruncat moşul tău!

Rivas privi în spate şi avu o strângere de inimă văzându-l pe tânărul blond, care se ridicase hotărât de lângă arcadă, ştergându-şi lacrimile cu mâneca.

— Of, zău aşa, puştiule, spuse Rivas, cu o exasperare plictisită. N-am fost eu de vină. A tras în mine şi pe urmă a sărit în apă, ţii minte?

— Tocmai începuse – spuse băiatul sughiţând – să… uite de… Nigel. A trebuit să vii tu, să-i aduci aminte… şi-acum a murit.

Rivas îşi scoase cuţitul din mânecă, ţinându-l cu mâna stângă şi agitându-l în faţă, ca să-l facă pe băiat să dea înapoi. Băiatul continuă să

316 înainteze; Rivas trânti o înjurătură, după care se întoarse şi privi spre nord-est.

Ambarcaţiunea aceea ciudată se odihnea, aşa cum

poate ar fi trebuit să-şi închipuie, lângă un doc din piatră albă, asemenea unui miriapod, din faţa Palatului Excentricului.

Se întoarse şi observă că, dacă până atunci mai putuse să coboare scara fără luptă, acum posibilitatea aceea dispăruse. Tânărul prieten al lui Lollypop era la câţiva paşi de el: aştepta, evident, ca Rivas să plece de la marginea acoperişului şi îi privea atent cuţitul.

Rivas se întrebă ce-ar fi făcut, într-o asemenea situaţie, cu o săptămână în urmă. Aici era destul de greu să-ţi păstrezi echilibrul – probabil, ar fi încercat o lovitură de la distanţă, care să-l facă pe puşti să scape cuţitul şi pe urmă, cât mai repede, o alta, la întâmplare, încercând să nimerească undeva, între frunte şi gât.

În loc să facă asta – zâmbi, vârî cuţitul la loc şi se aruncă de pe marginea acoperişului.

De data asta îşi controlă căderea, atent să-şi ţină corpul drept şi picioarele lipite, iar când trase aer în piept se întrebă dacă muncitorul de lângă macara îl urmărise cu privirea. După impactul cu apa, când începu să se scufunde, îşi desfăcu braţele şi dădu din picioare ca să nu atingă fundul. Fu satisfăcut de sângele rece cu care acţionase, până când îşi aminti că tot pe-acolo, prin apele întunecate, plutea şi bătrânul Lollypop – aflat poate, chiar acum, deasupra lui, rânjind şi întinzându-şi mâinile reci spre el – şi atunci făcu o mişcare bruscă în lături, înotă câţiva metri, cuprins de panică şi ieşi la suprafaţă. După ce-şi dădu la o parte părul ud, care-i cădea în ochi, privi neliniştit în jos. Înotă grăbit spre stâlpi iar când ajunse între ei, în umbra construcţiei masive de deasupra, auzi nişte sunete asemănătoare unor împroşcături.

Se opri, înălţă capul şi privi în jur – şi-şi dădu seama că sunetele veneau de la copiii muţi, cocoţaţi pe năvoadele şi hamacele întinse, care aplaudau, cu mâinile lor acoperite de membrane, sperând, evident, că o să repete

figura.

*

* * *

Lisa ieşise pe micul dig din faţa casei, când Rivas se apropie greoi, pe cărarea care venea dinspre canal. Apa nu mai şiroia pe el, părul ud nu mai era chiar atât de ţepos, dar pantofii încă îi plescăiau la fiecare pas.

— Bună Greg. Am înţeles că aseară ai căzut în canal; ai repetat isprava şi azi?

— În ocean, spuse el. De două ori.

Se hotărâse să nu se apropie de Palatul Excentricului dinspre mare, oricum, nu de la început, ci să facă o recunoaştere a locului, intrând, pur şi simplu, pe uşa din faţă. Mai departe nu ştia ce-o să facă. Să comande o băutură? Dacă era să dai crezare legendelor, locul acela era şi bar, printre altele. Să ceară de lucru? Se cutremură.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Mi s-a părut că am auzit un animal rănit, acolo, în canal. E a treia oară că ies să mă uit.

Dădu din umeri şi se întoarse spre casă.

— Asta e, continuă ea privindu-l peste umăr. Nu s-ar zice că ai găsit pe cine căutai.

— Nu.

Gândindu-se la covorul ei, se descălţă de pantofii plini de noroi, punându-i la intrare, după care îşi scoase şi ciorapii.

Ea păru surprinsă de acest exemplu de bună creştere, dar nu făcu nicio remarcă.

— Ei bine, spuse pe urmă, cât timp te-ai dus să cauţi pe cineva, cineva a venit şi te-a căutat. A lăsat un…

Se opri şi se uită la el.

Încremenise în timp ce-şi punea ciorapii la uscat, pe balustrada de la intrare.

— Un… animal rănit, spuse el.

Ea dădu din cap.

— În canal. Ştii ceva despre el?

— Poate.

„Dumnezeule”, îşi spuse, „oare ce trebuie să faci ca să ucizi o asemenea creatură? Unde mai pui c-am adus-o aici”.

— Ai auzit vreodată de… hemoglobine?

— Da, spuse ea ridicându-şi sprâncenele mai sus ca de obicei. Duhuri, un fel de vampiri de pe dealurile din sud, nu? Aşa ceva am eu în canal?

El se îndreptă şi-şi dădu mâinile în lături, deznădăjduit.

— Cred că… da, dacă mă gândesc bine. Am crezut c-am ucis-o, aseară. Doar i-am sucit gâtul, pentru Dumnezeu!

Se aşeză pe balustradă, lângă ciorapi, şi privi în jos, nefericit.

— Îmi pare rău, Lisa. N-am vrut s-o aduc la tine. Mă urmăreşte de zile-n şir; mi se furişează în spate şi-mi spune lucruri dezgustătoare. Cred că o să se ia după mine, când am să plec dar, pentru orice eventualitate, dacă ai putea să-ţi pui nişte paravane la ferestre, doar vreo două zile, aş…

Se opri, fiindcă se uitase, în fine, la ea iar expresia de milă amestecată cu teamă, din ochii ei, îi dădu fiori. îşi repetă ultimele lucruri pe care i le spusese şi deodată, după o răbufnire de mânie indignată, începu să râdă; după o clipă, râsul îl zgâlţâia de parcă ar fi fost tras din toate părţile de o ceată de câini invizibili. Se aşeză, legănându-se şi hohotind, pe scândurile podelei de la intrare, în timp ce lacrimile îi curgeau în barbă, iar Lisa, sprijinită de celălalt capăt al balustradei, zâmbi nesigur, făcând eforturi să nu i se alăture; însă, curând după aceea, începu şi ea să râdă, la fel de tare ca el.

După ce râsul se mai potoli, Lisa se îndepărtă de balustradă, îşi potrivi o şuviţă rătăcită, care-i căzuse pe

frunte, şi oftă.

— Paravane, spuse ea slab. Şi nişte spray din ăla. Nu există şi-un spray?

Rivas pocni din degete.

— Cum de nu m-am gândit mai din timp? îi punem o lesă creaturii şi o vindem cuiva, pe post de câine de pază.

Ea chicoti.

— Şi… parcă mai era ceva, ceva despre sânge. Nu există expresia „câini pur sânge?” Nu, nu cred. Oricum, era un banc pe chestia asta.

Zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Pe vremuri, nici prin cap nu ţi-ar fi trecut ce caraghios e să te considere cineva nebun.

— Azi era cât pe-aci să-mi treacă.

— Dar nu eşti, nu-i aşa? Nu eşti nebun?

— Mă tem că nu.

— Chiar i-ai sucit gâtul unui vampir, aseară?

El dădu din cap.

— N-a fost uşor, cu mâna asta paradită.

— Ce lume – oftă ea, deschizând uşa din faţă. Sunt nişte paravane în şopron. Am să le instalez. A, tocmai începusem să-ţi spun. Te-a căutat un tip şi ţi-a lăsat un bilet.

— Doar n-o fi fost Jack Frenchfry, gemu Rivas, ridicându-se în picioare. Între două vârste, slăbănog şi cu un rânjet scabros?

— Nu, spuse Lisa din casă. Unde l-oi fi pus? A, uite-l.

O urmă în bucătărie, iar ea îi dădu un plic.

— Tipul ăsta avea barbă şi părea doar de vreo douăzeci şi cinci de ani.

Clătinând absent din cap, Rivas deschise plicul şi scoase o carte de vizită.

— Frumoasă hârtie, ce zici? spuse el.

În partea de sus a cărţii de vizită stătea scris, cu litere aurite, „Domnul Gregorio Rivas”. O desfăcu şi citi în

continuare: „… este invitat să ia cina, astă-seară, la orele opt, la locuinţa din Veneţia a fostului său stăpân spiritual… dacă ştie unde se află acest loc; şi nu-mi vine să cred că nu ştie”. Era semnat, într-o mâzgăleală total diferită, „SEV”.

Lisa i se uitase peste umăr.

— Sev ăsta e cumva persoana pe care o cauţi, Greg?

— Hm, spuse Rivas, gândindu-se că făcuse o prostie, lăsându-se recunoscut, cu o seară înainte. Nu. Dar ştie unde se află.

Inima îi zvâcnea prea repede şi avea gura uscată. Începu să-i tremure mâna şi puse invitaţia pe masă.

— Ce s-a întâmplat, Greg?

El nu răspunse, aşa că Lisa se duse la dulăpiorul cu băuturi şi întrebă, cât mai degajat cu putinţă:

— Ai de gând să accepţi invitaţia?

Cu gesturi mecanice, Rivas luă paharul de whisky pe care i-l dăduse ea şi bău zdravăn…

— Aaahhh, făcu el încet, aproape pe un ton de conversaţie, palid la faţă. Poate că da, continuă nesigur. Dumnezeu să mă aibă în pază, poate că nu există altă cale…

Ea se uită îngrijorată la invitaţie şi apoi din nou la Rivas.

— Unde se află locul ăsta?

Pe chipul lui flutură umbra unui surâs.

— Îmi promiţi că n-o să încerci să faci nimic?

— Ce… Da.

El scoase un oftat.

— La Palatul Excentricului.

Lisa se aşeză şi bău la rândul ei, direct din sticlă.

*

* * *

O bună parte din substanţa care o alcătuia se pierduse în canal; pierduse tot ce câştigase în ultimele zile. Se aşteptase, firește, la rezistenţă şi la oarecare

încăpăţânare din partea lui Rivas, dar nu se aşteptase la trădare – căci făcuse doi paşi spre ea, cu intenţia evidentă de a colabora, după care se dăduse brusc înapoi şi o trimise să sugă peşti – şi «nici la o asemenea violenţă surprinzătoare şi fără sens.

Ieşi din nou la suprafaţă şi observă că soarele apusese. îşi mută ochii alburii spre casă şi-şi dezveli dinţii într-un zâmbet. Se întorsese! Probabil, se înapoiase în timpul cât chibzuise ea, pe fundul canalului. Cu un efort mult mai mic decât cel pe care l-ar fi făcut ieri, creatura îşi propulsă în aer corpul împuţinat, privind tristă în urmă, la întinderea canalului. Atâta sânge, agonisit cu trudă, se risipise, împrăştiat în apă! Şi odată cu el, atât de mult din substanţa creaturii, ba chiar din inteligenţa ei, după cum fu nevoită să recunoască. „Ei bine”, îşi promise, „îl mai prind eu şi altă dată şi-atunci nici n-o să mai fie vorba de seducţie. O să fie viol în toată legea”.

Deodată creatura se opri în aer, ondulându-se ca un peşte ca să rămână pe loc. „Uite-l!” Rivas ieşea din casă! Creatura se întinse ca să prindă direcţia vântului şi-i luă urma.

*

* * *

„Încă mai poţi să te-ntorci”, se îmbărbăta Rivas, părăsind casa Lisei. „Ţi-ai câştigat cele cinci mii de «cincimi» cu vârf şi îndesat. Eşti aproape distrus fiindcă ai ţinut să ajungi aici, iar acum duşmanul ştie cine eşti şi unde te afli!

Dar şi eu ştiu cine e şi unde se află el. Şi mă tem că, ajuns aici, nu mai pot să dau înapoi! Cred că nici n-o mai fac de dragul lui Un O fac de dragul meu. Prea multe lucruri câştigate cu trudă se vor dovedi fără valoare, dacă nu parcurg şi ultima pagină. Prea mulţi oameni, inclusiv o parte substanţială din Gregorio Rivas, vor fi murit degeaba”.

Ştia că dacă n-ar fi fost atât de răvăşit de întâmplările de săptămâna trecută, nici n-ar fi visat să facă ceea ce făcuse, dar conştiinţa acestui fapt nu-i încetini mersul., „Poate mă trezesc cu vreo piatră rătăcită, în cap, tocmai acum”, îşi zise încordat.

Îşi mutase cuţitul într-un buzunar improvizat de sub gulerul cămăşii. Spera că va trece neobservat, la o percheziţie sumară, iar la nevoie, ar fi suficient să se lovească odată cu forţă în piept şi şi-ar străpunge singur jugulara.

Înspre apus cerul era încă brăzdat de fâşii portocalii, deşi în construcţiile întunecate din jur începuseră să apară pătrăţele luminoase, gălbui, iar el zâmbi privind oraşul strălucitor, vulgar, colorat şi însufleţit. „Nu cred că am apreciat cum se cuvine locul ăsta, pe vremea când trăiam aici”, îşi spuse. „Am avut întotdeauna un punct de vedere prea îngust”.

Un scaun scârţâi într-un balcon întunecos, de la etajul doi, şi în liniştea începutului de seară auzi clinchetul unei sticle care atinge marginea unui pahar şi pe urmă sunetul moale al unui lichid turnat într-un vas.

— ’nă seara, bărbate, spuse o voce curtenitoare.

— ’nă seara, spuse Rivas făcând un semn cu mâna, spre balcon.

Pe Inglewood Street coti spre nord şi, cum nu avea nici cea mai mică idee despre ce-ar putea cuprinde meniul de la cina lui Jaybush, se urcă în căruţa unui vânzător ambulant de kushi. Mâncă două frigărui din carne de vită condimentată cu teriyaki şi ceapă verde şi bău un pahar de bere rece. Berea şi mâncarea costau doar trei bănuţi, dar i se părură grozav de gustoase şi când coborî pe caldarâm Rivas se întrebă dacă fusese vreodată atent la ce mânca.

Continuă să meargă spre nord, traversând două poduri luminate de făclii, şi-i păru bine că se gândise mai înainte la mâncare, pentru că nu i-ar fi plăcut să mănânce

la niciunul din restaurantele şi snackurile care existau pretutindeni, în zonă. Bucăţile care sfârâiau în cratiţe erau puternic condimentate şi deseori nici nu-ţi puteai da seama dacă era carne de porc, vită, pasăre sau peşte, ca şi cum – lucru nu tocmai imposibil – bucătarii de acolo ar mai fi avut provizii dintr-o anumită clasă de animale, necunoscute până atunci. Lui Rivas i se spusese mereu să evite localurile unde nu se vedeau câini lângă uşa de la bucătărie, însă nu înţelesese niciodată dacă asta însemna că era preferabil să nu consumi produse preparate în locuri unde nici câinii nu se apropiau de ele, sau că absenţa câinilor era rezultatul politicii bucătarilor, care îi prindeau pe cei aflaţi întâmplător prin preajmă şi-i găteau. Oricum ar fi fost, nu se vedea nici picior de câine în jurul acestor localuri.

Femei şi nişte făpturi care erau, probabil, bărbaţi îmbrăcaţi în femei, îi zâmbeau ciudat din pragul uşilor deschise, copii cu briciuri în mână se ofereau să-l radă cu preţ redus, iar câţiva drogaţi bătrâni, aflaţi în căutare de Sânge, care se vedea limpede că nu-şi mai scoseseră, indiferent de scop, niciun articol de îmbrăcăminte de o bună bucată de vreme, se apropiară târşâindu-şi picioarele şi-l întrebară dacă n-avea să le dea nişte rachiu. Rivas reuşi să scape de toţi, cât mai politicos cu putinţă.

Clădirile erau înalte în această zonă, îngrămădite una lângă alta şi despărţite doar de alei înguste, iar Rivas îşi dădu seama că lumina soarelui nu ajungea niciodată până acolo. Caldarâmul era acoperit cu pietre inegale şi porţiuni de asfalt zgrunţuros, iar noroiul dintre ele avea o uşoară luminozitate, încât avea impresia că păşeşte pe o pânză de păianjen fantomatică. Vibraţii asemănătoare unor bubuieli rapide scuturau pereţii din când în când; la un moment dat, i se păru că aude o mulţime de voci nemuzicale înălţându-se într-un cântec lipsit de melodie, iar pocnetele şi zumzetul adormit al muştelor uriaşe, care se ascundeau

sus, sub streşini, nu încetau o clipă.

Rivas îşi scosese cuţitul şi ciocănea zidurile cu lama, în timp ce-şi continua drumul, ca să le aducă la cunoştinţă locatarilor că era înarmat, însă renunţă după ce coti la stânga pe lângă Arbor Vitae şi mai merse vreo sută de metri, străbătând alei, urcând scări şi trecând prin curţi acoperite pe jumătate – fiindcă era de presupus că aici toată lumea era, fie înarmată, fie atât de grav bolnavă, încât simpla lor vecinătate era periculoasă.

Caldarâmul devenise din ce în ce mai noroios, iar când unul din picioare i se afundă până la gleznă, ştiu că nici nu mai exista vreun caldarâm, deşi zidurile se înălţau la fel de îngrămădite, unul lângă altul, ca şi până atunci.

— La puzderia de intersecţii ale aleilor, privea în ambele direcţii, însă nu zărea decât luciri slabe, îndepărtate. Rămase undeva, în urma lui, discuţiile oamenilor încetaseră să mai facă parte din atmosfera oraşului întunecat. Singurele voci pe care le auzea acum erau ţipete, urlete, înjurături şi râsete sporadice, şi nu-şi putu da seama dacă mergea alături de cineva care se oprea des ca să vomite sau dacă, pur şi simplu, în seara asta mulţi veneţieni îşi stricaseră stomacul.

În cele din urmă, atinse o porţiune unde noroiul era atât de cald, încât îl incomoda de-a binelea, pereţii erau făcuţi dintr-un material moale ca argila, care păstra urmele degetelor, iar prin crăpăturile dintre cărămizile îmbibate ieşea, bolborosind, un fluid necunoscut. Pe pereţi şi sub picioarele lui se vedeau sute de animale mici, cu cochilii, ca nişte crustacee, şi cu cili tremurători, care înţepau la contactul cu pielea. Întregul tunel – căci deasupra aleilor de aici fusese construit un acoperiş curbat şi tare – era slab luminat, iar vântul umed îşi schimba mereu direcţia, la intervale regulate, suflându-i în faţă câteva secunde şi apoi ciufulindu-i părul, din spate.

Se simţea un amestec de mirosuri – metal încins,

mucegai, guri de canal – şi la un moment dat tunelul se îngustă, transformându-se într-o deschizătură mică şi neregulată, la care ajunse abia după ce urcă o pantă. Se strecură mai departe, făcu un salt şi se trezi pe un pavaj obişnuit, rece şi acoperit cu nisip.

Îşi îndreptă spatele anevoie şi, pentru o clipă, fu tentat să-şi facă cruce, aşa cum îl învăţase mama lui, cu zeci de ani în urmă, căci în faţă, despărţit de el doar de un pod de canal cu arcadă înaltă şi de nişte scări care urcau, se afla Palatul Excentricului.

CAPITOLUL ZECE

Câteva alei urcau, şerpuind, spre faţadă, luminate la fel de puternic, ca şi clădirea, de becuri electrice adevărate, care răspândeau o strălucire multicoloră,» în miez de noapte, pe deasupra apei. O firmă mare, incandescentă şi portocalie, se lăbărţa pe faţada edificiului şi pe când o citea, Rivas se întrebă, nedumerit şi neîncrezător, dacă nu cumva fusese pusă anume pentru el, întrucât cuvintele erau scrise în ortografia complicată de odinioară:

PALATUL EXCENTRICULUI Cotlete, Mâncăruri marine originale, Cocteiluri de toate felurile. Capelă pentru reculegere!

Grădina zoologică a animalelor de casă! Magazin de suveniruri!

FETE! FETE! FETE!

Scene pe şleau & Sunete dezgustătoare

O puzderie de insecte mari zburau şi se loveau de tuburile strălucitoare din sticlă.

Poveştile pe care le auzise îl avertizaseră despre dimensiunile localului – era imens, întinzându-se în depărtare în toate direcţiile, iar pe alocuri avea o înălţime de şase sau şapte etaje – însă nu şi în privinţa arhitecturii nebuneşti. Totul era, fie rotunjit, fie conic şi terminându-se cu un vârf ascuţit; nu existau planuri sau unghiuri drepte,

iar stucatura, aplicată cu generozitate, lăsa impresia unei dantelării din piatră. Nenumăratele ferestre şi uşi asimetrice erau încoronate de arcade atât de inegale, aruncate, parcă, la întâmplare încât păreau făcute prin lovituri de tun; în schimb, fiecare fereastră era acoperită de un grilaj lucrat cu multă migală; o sumedenie de arcade fără niciun rol aparent, în afara celui pur ornamental, dădeau construcţiei o înfăţişare scheletică, de-a dreptul morbidă, care nu era întru totul anulată de sutele de flamuri, roţi cu ştifturi şi giruete uriaşe, în mişcare. La ferestre luceau lumini de mai multe culori, iar uşile mari de la intrare, larg deschise, lăsau să se reverse un cântec interpretat în forţă, pe două tonuri, asemănător celui pe care-l îngânau cabotinii, şi care învăluia minţile în ceaţă.

Rivas îşi trecu degetele tremurătoare prin păr şi scoase invitaţia din buzunar. „Ăsta trebuie să fie locul”, îşi spuse şi porni înainte. Mergea încet, fiindcă încerca să se hotărască, la fiecare pas, ce era mai bine să facă: să continue sau s-o ia la sănătoasa.

Sus, pe pod, se opri ca să se uite în jur. Văzu că Palatul Excentricului era locul de întâlnire a douăsprezece canale, care dispăreau toate înăuntru, pe sub nişte bolţi înalte. Coborî pe cealaltă parte a podului şi se apropie de scări.

O siluetă voluminoasă, cu glugă pe cap, îi ieşi în faţă dintr-o nişă şi-i blocă accesul. Pe partea din faţă a mantiei stătea scris, cu litere strălucitoare: „MI-AM LĂSAT OASELE LA PALATUL EXCENTRICULUI”.

— Îmi pare rău, domnule, în seara asta nu se intră decât cu invitaţie, piui o voce asexuată.

Rivas arătă invitaţia.

Silueta cu glugă se uită la ea, în lumina electrică, strălucitoare.

— Vai, iertaţi-mă, invitatul de onoare! Imediat pe dreapta; sunteţi aşteptat.

Situaţia părea şi aşa de o irealitate vecină cu delirul, dar această curtoazie grotescă îl dezorientă total pe Rivas.

— Mulţumesc, spuse el, şi urcând treptele se surprinse dorindu-şi să se fi bărbierit.

Auzi un oftat, ca o adiere de vânt, deasupra capului şi ridicându-şi privirea, văzu garguiele de lemn care îi fuseseră descrise, cândva. Se zvârcoleau, întindeau mâinile ciobite şi-şi legănau capetele. Lui Rivas i se spusese că atunci când strigau, creaturile aveau voci omeneşti, însă în seara asta auzi doar un gâjâit, ca glasurile gunoierilor din Irvine.

Dincolo de uşile deschise zări un hol cu covoare pe jos. Ridică din umeri şi păşi înăuntru.

*

* * *

Într-o cotitură a canalului, la o sută de metri de clădire, apa făcu nişte valuri mici, când un cadavru golit de sânge ieşi la suprafaţă.

„Parcă aşa-i mai bine”, îşi spuse creatura aflată sub apă. „Acum pot să gândesc ceva mai limpede. Oare îşi închipuie că poate să scape de mine, intrând în locul ăla? Mai gândeşte-te, Gregorio”.

Se apropie înot, de pe acum incomodată de arsuri şi mâncărimi, în ciuda apei care o înconjura protector. „Ştie că urăsc locurile astea”, îşi zise. „De-asta vine mereu aici. Dar când am să pun mâna pe el, o să mergem unde vreau eu44.

Privi înapoi iar după aceea în sus, la cadavrul plutitor, dorindu-şi ca bătrânul beţiv să fi avut mai multă vitalitate. „De aşa ceva am nevoie”, îşi spuse. „Dacă aş putea goli pe cineva puternic, aş avea atâta forţă şi aş deveni atât de solid, încât aş fi în stare să-l bat pe Rivas şi să-l oblig să mi se supună”.

Se înfioră de plăcere la gândul ăsta.

„Bine”, ia-o din loc, îşi zise. „Rivas nu trebuie să

moară până nu-l ajungi din urmă”. Dădu din picioarele ca de broască şi înotă spre una din arcadele Palatului.

*

* * *

O altă siluetă cu glugă pe cap se apropie de Rivas, de îndată ce acesta intră în hol.

— Iată că ne întâlnim din nou, domnule Rivas! se auzi o voce de femeie. Domnului îi va părea bine că ai putut să vii, deşi ai fost anunţat cu atât de puţin timp înainte.

Gluga fii dată pe spate şi Sora Sue îi adresă un zâmbet de nebun.

— Ar trebui să fii măgulit, spuse ea. Cred că nu s-a deranjat niciodată să invite pe cineva. De obicei, îi lasă să meargă de capul lor, în derivă, spre vest.

Rivas reuşise să-şi controleze şi, spera el, să-şi ascundă impulsul de a o lua la fugă imediat. „În clipa de faţă”, îşi spuse dârz, „mult mai multe lucruri sunt mai înfricoşătoare decât fata asta”.

— A, bună, Soră Sue – spuse el, hotărând că n-avea nimic de pierdut dacă se integra atmosferei. Ce… plăcere neaşteptată!

Simulând dezinvolt, dar complet neconvingător, vioiciunea, ea îl luă de braţ şi-l conduse pe hol.

— În timpul scurt pe care l-am petrecut împreună, spuse ea, am înţeles că-ţi plac foarte mult muzica şi băutura. Prima, după cum vezi, este asigurată – continua, referindu-se, evident, la cântecul pe două voci. Ţi-aş putea oferi ceva, legat de cea de-a doua?

Dintr-odată, toată prefăcătoria asta pompoasă şi stângace, începând cu invitaţia frumos caligrafiată şi terminând cu modul în care Sora Sue imita felul de-a vorbi al celor din „înalta societate”, îi produse lui Rivas o senzaţie de greaţă.

— Da, mulţumesc, spuse el obosit. O tequila, fără apă, te rog.

Oricum, faptul că i se oferea o băutură era un indiciu că n-aveau de gând să-l supună iar la împărtăşanie. Mirosul de mare părea chiar mai puternic înăuntrul clădirii.

Îl duse prin hol, spre nişte scări pe care le coborâră, până la o arcadă frumos împodobită cu plăci de ceramică, dar asimetrică, după care se trezi că îi puse în mână un pahar, chiar când păşi pe sub arcadă.

Fu cât pe-aci să scape paharul. Stat ea pe un fel de doc, într-o vastă Catedrală alcătuită dintr-o singură încăpere şi era pe punctul de-a crede că se afla din nou afară, din cauza frigului umed şi a unei ceţi uşoare, prin care tavanul se zărea cu greutate. Lămpi de mai multe culori, atârnând de nişte lanţuri lungi, dădeau ceţii o strălucire aparte, reflectându-se în bazinul întins şi adânc, care ţinea loc de podea. Loje încăpătoare, cu mese şi scaune, se vedeau la intervale neregulate, în pereţii verticali şi poduri se întindeau deasupra apei, din loc în loc. Bolta pe sub care intrase era cea mai mică dintr-o serie de cel puţin douăsprezece care formau un cerc în jurul încăperii şi, cu un fior de panică, Rivas îşi dădu seama că lojile, podurile şi marile suprafeţe de piatră, înclinate spre interior, de deasupra capului, erau aproape suspendate în aer; întreagă structură lăsa impresia că ar fi avut nevoie de mai mulţi stâlpi de susţinere.

Plute mari, poligonale, stăteau pe suprafaţa lagunei ca nişte frunze pe un eleşteu, iar când ochii i se obişnuiră cu dimensiunile mari ale locului, concentrându-se asupra lucrurilor mai mici, văzu pe ele scaune, mese şi luminări; aproape toate plutele erau ocupate de grupuri de meseni. Ospătarii vâsleau printre ei, în gondole, iscând din când în când valuri şi atrăgându-şi ocările mesenilor.

O plută stătea pe loc, poate ancorată, undeva în mijlocul lagunei şi în loc de masă, văzu nişte scobituri dispuse în cerc. Toate erau goale, cu excepţia celei mari

din centru, unde se legăna ceva pe care Rivas îl luă, la început, drept un scaun din piele ocupat de un sac cu fasole. Observă că mirosul din aerul rece era acelaşi pe care îl întâlnise în Irvine – un amestec de iz de peşte şi gunoaie.

Sora Sue apăsă pe o sonerie montată pe arcada de lângă ei şi, deşi nota argintie nu se auzi foarte tare, conversaţia încetă la toate mesele. Luă sfârşit şi cântecul monoton, iar lucrul pe care Rivas îl luase drept un sac se îndreptă, dovedindu-se a fi jumătatea superioară, rămasă nescufundată, a unui bărbat – chel, arămiu şi mai gras decât şi-ar fi putut închipui vreodată Rivas.

— Domnule Rivas, se auzi o şoaptă greoaie, care îşi găsi ecou printre arcadele canalului. Frumos din partea ta că ai venit.

Iar Rivas înţelese, în sfârşit, că acesta era, probabil, amfitrionul lui, Norton Jaybush în persoană, Domn al Irvinelui şi Veneţiei.

Îşi aminti de băutura pe care-o ţinea în mână şi luă o înghiţitură. Era într-adevăr tequila, iar stropul de piper dinăuntru îl linişti, dovedindu-i că mai exista, totuşi, undeva şi o lume normală.

— Domnul Jaybush, presupun – spuse el cu voce tare, dar când ecoul vocii i se întoarse îşi dădu seama că putea fi auzit în toată încăperea aceea enormă, chiar dacă vorbea pe un ton liniştit; era evident că localul fusese construit pe baza unor solide cunoştinţe de acustică. Sau poate-ar fi mai bine să spun „domnul Sevatividam”? Era şi timpul să ne întâlnim.

„Straşnic”, îşi spuse, cu o satisfacţie prudentă. „Grozav”.

Una din gondole se apropie de doc, iar prăjina vâslaşului o opri. Cu un zâmbet, Rivas o luă, amabil, de cot pe Sora Sue, ca şi cum ar fi vrut s-o ajute să se suie la bord, dar ea îi întoarse zâmbetul – cu o maliţie atât de

veselă, încât surâsul se transformă în strâmbătură – şi spuse:

— Mai întâi tu, frate.

Barcagiul ţinu gondola în loc, cât timp Rjvas se sui, cu paharul în mână, după care îl urmă şi Sora Sue. Îl înghionti în spate cu un obiect dur şi-i spuse pe un ton vesel:

— Domnul te vrea viu, aşa că n-am să te împuşc mortal, dar dacă ai de gând să te ţii de năzbâtii, o să-ţi fac zob cotul cu cea mai mare plăcere.

— Sunt convins că ai face-o cu mare bucurie – încuviinţă Rivas.

Gondolierul îşi propti prăjina de peretele bazinului şi bărcuţa se puse lin în mişcare pe suprafaţa apei. Trecură pe lângă o plută cu meseni, iar Rivas îi privi curios. Erau o amestecătură ciudată – unii erau drogaţi, murdari şi dependenţi de un strop de Sânge, pe care cineva îi costumase cu pălării din foiţă de staniol şi jachete scurte, roşii, cum purtau marinarii, însă alţii aveau chipurile prelungi şi hainele elegante, de seară, ale aristocraţilor – dar dintr-un motiv sau altul, chipurile tuturor celor stăpâni pe ei aveau o expresie de îngrijorare, când îl priveau, la rândul lor, pe Rivas.

Deşi pe faţă îi rămăsese întipărit un zâmbet care spera că exprimă o nestrămutată încredere în sine, Rivas încerca să descopere cum ar fi putut scăpa de acolo. Ideea de a* scoate cuţitul şi de a-l folosi pe Jaybush ca prizonier nu i se părea realizabilă; bărbatul era mult prea gras ca să poată fi deplasat cu uşurinţă, iar contactul cu el ar fi însemnat, probabil, să se expună la o doză de împărtăşanie total nepotrivită. Sue, şi fără îndoială şi alţii asemenea ei, aveau pistoale, aşa că nu se punea problema să înoate până la intrarea în doc. Însă era limpede că acele arcade legau laguna cu canalele exterioare. Ar fi putut încerca să fugă înotând pe sub una din ele.

*

* * *

Atunci, o creatură îşi făcu apariţia, nevăzută de nimeni, pe sub una din arcadele estice, la doi-trei metri sub apă, Cu ochii mari înălţaţi spre petele tremurătoare de lumină de deasupra. Se opri şi-şi întoarse capul, pe gâtul ca o tulpină, cercetând cu privirea mulţimea de plute aflate sus.

*

* * *

Gondola se apropia de pluta lui Jaybush, iar Rivas îşi încrucişă şovăitor privirea cu cea a gazdei sale. Ochii bărbatului erau aproape ascunşi în cute de grăsime, dar Rivas sesiză în ei urmele unei vagi bune-dispoziţii, ca şi cum Jaybush ar fi considerat ceremonia din această seară relativ amuzantă. „Ca un părinte care asistă la o serbare şcolară”, îşi spuse Rivas.

— Ai aflat anumite lucruri, domnule, murmură Jaybush. Dar fii atent. Cunoaşterea e dăunătoare. Simplul fapt că mi-ai pronunţat adevăratul nume înseamnă că mulţi dintre oamenii ăştia trebuie să moară în această noapte.

Un zâmbet lăţi şi mai mult capul enorm ca un bostan, când Jaybush privi în jur, la numeroasele plute. Rivas fu surprins că niciunul din meseni nu făcu altceva decât să primească vestea, nefericiţi.

Gondola se lipi de plută, izbind-o uşor.

— Dă-i drumul, frate, spuse Sora Sue.

Rivas îşi termină băutura, se aplecă, aşeză paharul pe suprafaţa de lemn a plutei, după care izbuti să se suie, fără să cadă în apă. Se ghemui incomod pe plută, sperând că nu va vedea nimeni în ce hal tremura, din cauza apropierii de creatura aceea, numită, Jaybush.

Văzu acum un scaun ascuns pe fundul fiecăreia dintre scobiturile rotunde, din pluta lui Jaybush.

— Te rog să iei loc, îi spuse gazda.

— …Da. Mulţumesc.

Rivas se lăsă într-unul din scaune, simţindu-se acum nu numai speriat, ci şi ridicol. Apa era rece.

Sora Sue ieşi din gondolă cu agilitate, parcă fără efort, apoi se furişă într-o altă scobitură de pe plută, în faţa lui. Zâmbetul îi era la fel de radios ca întotdeauna, iar în mână ţinea pistolul cu o familiaritate dezinvoltă.

Jaybush îi surâse binevoitor, legănându-se în scobitura cea mare din centru, ca un ornament hidos, aşezat în mijlocul unei mese.

— Aşa! spuse Mesia. Cum bine ai spus, era şi timpul să ne întâlnim. De fapt, domnule, cred că mă cunoşti mai bine ca oricine. Mulţi oameni au consumat Sânge şi s-au împărtăşit, dar eşti primul care a descoperit metode de combatere a efectelor! Nici chiar în alte locuri, rosti el, oprindu-se şi făcând greoi cu ochiul, nu a pătruns cineva atât de adânc în firea mea, ca tine.

Rivas zâmbi nefericit, fiindcă în clipa aceea descoperise unul din motivele pentru care acceptase invitaţia: dorinţa de a se făli cu inteligenţa lui. Voise să-i dea de ştire, acestei combinaţii interstelare de moluscă şi ţipar, că-i aflase într-adevăr secretele. Dacă ar fi ignorat pur şi simplu invitaţia şi s-ar fi întors în Ellay, nu numai că soarta lui Un ar fi fost pecetluită, dar Sevatividam şi-ar fi închipuit că Rivas nu fusese destul de isteţ şi nu înţelesese invitaţia.

— Îi vezi pe bărbaţii înarmaţi de pe plutele acelea mici, din jurul bazinului? continuă Jaybush. Sunt surzi, ca şi acel jaybush pe care l-ai întâlnit la stadionul Cerritos. Nu din acelaşi motiv, ci doar ca să nu rămân fără servitori, în eventualitatea că în seara asta se vor dezvălui cele mai josnice secrete şi toţi cei care le vor auzi vor trebui să moară, cu excepţia mea şi poate şi a ta.

Văzu că Rivas se uita la Sora Sue.

— Da, băiete, spuse Jaybush, până şi draga noastră

Soră Sue va trebui să moară, dacă anumite lucruri vor fi spuse în gura mare.

Zâmbetul Surorii Sue rămase neschimbat.

Rivas descoperi că nu mai era tentat să strige, de pildă, Fiţi atenţi! Ăsta nu-i Mesia, e un vampir al minţilor, venit din spaţiul cosmic!… şi avu impresia că zări o urmă de surpriză în ochii ei.

— Şi – urmă Jaybush – dat fiind că ai aflat atât de multe lucruri despre mine, am să-ţi fac o ofertă fără precedent.

Zâmbea – ca de altfel toată lumea de la masă – iar Rivas nu-şi putu da seama dacă voia într-adevăr să-i facă o ofertă, sau numai se juca, amăgindu-şi prada. Doamne, gras mai era!

— Vreau să mi te alături, spuse Jaybush.

— Să mă unesc cu Domnul? întrebă Rivas sec.

— Nu, nu să te uneşti – să te legi de mine. Sunt sigur că ai văzut oameni cu gemeni nedezvoltaţi, ataşaţi sau integraţi propriului corp. îţi ofer prilejul să devii un asemenea accesoriu al meu – mai mult psihic decât fizic, bineînţeles.

Scoase un chicotit.

— Uite cum încă cinci sau şase din musafirii noştri s-au transformat în cadavre.

Câţiva invitaţi cerură de băut, iar Rivas ridică şi el mâna.

— De ce nu le dăm drumul celor care au mai rămas? întrebă el, dorindu-şi să se fi gândit mai din vreme la asta.

— Vrea cineva să plece? întrebă Jaybush.

Nu vorbi nimeni şi nu se ridică nicio mână. Aşteptă până când lui Rivas i se aduse încă o tequila, iar apoi spuse:

— Cum ţi se pare oferta mea?

Rivas trase o înghiţitură zdravănă şi chibzui.

— Să vedem, spuse el în cele din urmă. Mi se pare

nesinceră, imposibilă şi absolut neatrăgătoare.

De pe plutele din jur se auziră şoapte uimite şi chiar şi Sora Sue păru oarecum şocată.

Cu toate astea, Jaybush râse cu poftă şi hohotul lui sănătos îşi găsi ecou în voltele de sus ale încăperii uriaşe, unde alţi musafiri aflaţi în pericol priviră spre ei, din lojile şi de pe podurile înalte.

— Aha. Bine, am să-ţi explic mai în amănunt – continuând decimarea invitaţilor – la masă; ce zici?

Dăduse, probabil, semnalul, fiindcă un ospătar se apropie de plută, într-o gondolă, şi aşează cu îndemânare nişte meniuri mari, învelite în plastic, în faţa Surorii Sue, a lui Rivas, a lui Jaybush şi a celorlalte două scobituri, deocamdată neocupate. Rivas se uită la Jaybush şi ridică o sprânceană.

— Ei, dragul meu, spuse Jaybush, fiindcă tu şi Sora Sue sunteţi prieteni vechi, începusem să mă simt neglijat! Trebuie să am şi eu parte de o companie feminină – şi cum sunt atât de gras, ha, ha, îmi revin două fete.

Bănuiala bruscă a lui Rivas se confirmă, când privi dincolo de Mesia care rânjea. O gondolă se îndrepta spre pluta lui Jaybush, iar cele două pasagere erau Sora Windehime şi – deşi trebui să-şi îngusteze ochii şi să aştepte să se apropie, ca să fie sigur – Urania Barrows. Era evident că Un plânsese de curând; Sora Windehime arăta mai palidă şi mai trasă la faţă, decât atunci când călărise cu Rivas până la Tabăra de Regrupare, dar gura i se subţiase într-o linie dreaptă şi hotărâtă.

— Aha, dar văd că le cunoşti şi pe aceste doamne! Dar ştiu că n-ai prea avut astâmpăr, nu-i aşa, domnule? – spuse Jaybush, lăsându-se în scaun şi izbucnind într-un hohot de râs care îi făcu trupul masiv să tremure ca o halcă de carne asada într-o zi cu vânt puternic, într-o măcelărie în aer liber.

— De ce le-ai adus aici? întrebă Rivas cu o voce pe

care izbuti să şi-o stăpânească.

— Ca să mai învioreze conversaţia – spuse Jaybush, dându-şi nevinovat palmele în lături – şi ca să servească drept exemplu şi ilustrare pentru povestea sau poveştile pe care s-ar putea să le spun.

Când gondola lor se opri lângă plută, gondolierul le spuse ceva celor două femei, iar Sora Windehime se urcă şi-şi alese una din scobiturile libere, pe când Un clătină din cap şi izbucni din nou în lacrimi care îi brăzdară obrajii.

— Vă rog, spuse ea sughiţând, n-aş putea să mă întorc la…

Barcagiul o atinse pe ceafă, iar ea gemu de durere, urcă ascultătoare pe plută şi se aşeză, împroşcându-i cu apă pe cei patru care erau deja acolo.

Mâna stângă a lui Rivas căutase mâneca dreaptă, apoi îşi aminti că-şi mutase cuţitul în buzunarul improvizat, de sub guler; acum barcagiul se îndepărta în luntrea lui, iar lui Rivas nu-i mai rămase decât să-şi încleşteze maxilarele foarte tare.

— Aşa, spuse Jaybush afectuos. îşi luă meniul, apoi privi în jur, ridicând din sprâncene, încât ceilalţi făcură la fel, inclusiv Un.

Uitându-se la meniu, Rivas constată fără surprindere că la Palatul Excentricului aveai; de ales între cele mai exotice specialităţi ale bucătăriei veneţiene.

— Cred – îi spuse Jaybush ospătarului, care ţinea barca nemişcată de când adusese meniurile – că am să iau nişte icre de biban în sos picant Deşi – li se adresă binevoitor celorlalţi – nu v-aş putea recomanda şi vouă o mâncare atât de condimentată. Se întoarse spre Sora Sue.

— Un plato de legumbres, spuse ea, dându-i meniul ospătarului.

Sora Windehime studiase meniul, iar Rivas îşi dădu seama că ştia să citească, lucru care, ca şi călăritul, nu era deloc obişnuit.

— Y para mi, la gallena en mele, por favor, spuse ea.

Un clipea des, privind nefericită în jur. Era limpede că nu-l recunoscuse pe Rivas.

— Nu ştiu, bâigui ea; cred că nişte tacos. Cu scoici moi şi cu brânză multă, dar fără sos.

Iar lui Rivas îi trecu prin cap că nu-şi mai putea aminti dacă Un ştia sau nu să citească.

Îi veni rândul. „Ia să aleg ceva cumsecade”, îşi spuse, „ţinând cont că probabil asta e ultima mea masă”.

— Să vedem, spuse el, ridicând o sprânceană, ca un actor care se preface că stă pe gânduri. Absurditatea întregii scene – bărbatul gras şi poate gol, din faţa lui, scaunele subacvatice, meniurile frumos tipărite, hainele de ceremonie şi pălăriile din foiţă de staniol ale mesenilor de pe celelalte plute, perspectiva unor mâncăruri otrăvite, gătite cu cele mai gustoase mirodenii şi sosuri – îl făcu să chicotească isteric, în sinea lui. Aş dori nişte camarones al diablo, vă rog.

— Ah, domnule, spuse ospătarul cu un zâmbet încărcat de regrete, asta se serveşte doar cu creveţi proaspeţi.

Ridică mâinile ca să arate cât de mari erau aceştia.

— Foarte bine, spuse Rivas făcând un semn degajat cu mâna. Şi două sticle de Dos Esquis.

— O sticlă de riesling Santa Barbara pentru doamne – adăugă Jaybush – iar pentru mine şi domnul o sticlă de tequila şi o cană de sangrita.

Ospătarul dădu din cap, strânse meniurile şi se îndepărtă în gondolă.

— Chiar dacă atunci n-am ştiut ce înseamnă – îi declară Jaybush lui Rivas – te-am simţit ca făcând parte din amintirile mele, când te-ai folosit de durerea aceea chinuitoare, ca să neutralizezi doza de Sânge luată din neatenţie.

Îşi îndreptă pe rând un deget spre doi dintre invitaţi,

la întâmplare, ţinându-l întâi vertical, apoi înclinat şi făcând „Bang, bang!”. Pe urmă, se întoarse spre Rivas şi continuă:

— Prin urmare, cred c-ai să-nţelegi ce-o să-ţi spun. Am descoperit aici un fel de cunoaştere – tehnologia – care, deşi neglijată şi haotică în prezent, mă face să cred că desprinderea de corpul iniţial şi consumul de energie proprie, necesare pentru… părăsirea locului, ar putea fi evitate. Ai priceput? Sunt convins că e posibil să păstrezi corpul, să construieşti o maşină în care să-l adăposteşti şi să-l transporţi… în altă parte.

Rivas reuşi cu greu să se abţină şi să nu exclame: „Călătoria în spaţiu!”. În schimb, dădu din cap.

— Înţelegi ce-am vrut să spun, rosti Jaybush, cu un gest aprobator din cap. iar dacă ai aruncat o privire spre sud-est, în timpul călătoriei tale prin Oraşul Sfânt, probabil că mi-ai văzut şi Cap Canaveral-ul personal. Bang! Bang! Am aflat că ai stat de vorbă cu una din acele creaturi nesăbuite, cunoscute ca… mă rog, ştii la ce mă refer. Cunoşti ce putere de vindecare şi de recuperare au ele, datorită mie. Aşa că lucrul pe care ţi-l ofer, băiete, e nemurirea, o călătorie inimaginabilă şi o cunoaştere mai vastă decât a oricărei alte entităţi, în afară de mine!

Rivas mai sorbi o dată din băutură şi clătină din cap, mai mult a mirare, decât a refuz.

— Poate c-aş fi dispus să retrag termenul de „imposibil”, spuse el încet. Hai să-l analizăm pe cel de „nesincer”. De ce eu? Ce ai de câştigat tu?

— Aha! în ce priveşte câştigul meu, îţi spun drept că pe moment mă simt cam subţiat; m-am extins cam prea mult, ca un fermier cu lanuri întinse şi o recoltă numai bună de strâns, dar care n-are nici mână de lucru, nici cai, ci numai două baniţe. În plus, acum zece ani m-am dedat prosteşte la… să-i zicem, extravaganţa aceea care a făcut ca Oraşul Sfânt să fie îmbrăcat în sticlă. Bang! Bang!

Rivas aprobă din cap, amintindu-şi de imaginea lui Jaybush în mijlocul acelei străluciri albe, neaşteptate.

— Prin urmare – continuă Mesia – mi-ar prinde bine să am, în locul unei mulţimi de angajaţi neinstruiţi, un partener permanent, care să poată călători de aici la Irvine şi înapoi – bang! – asigurându-se că activităţile se desfăşoară eficient, şi poate, eventual, să-mi dea sfaturi utile, din punctul de vedere al cuiva născut aici, inteligent şi informat. Te-am putea prezenta ca pe un fel de Sfântul Pavel contemporan – cândva, un duşman nemilos al credinţei adevărate, dar acum, luminat şi iertat, unul din stâlpii ei de neclintit! Mi-ar plăcea. „Greg, Greg, pentru ce mă prigoneşti?” întrebă Jaybush, râzând cu poftă.

Iar ca să-ţi răspund la întrebarea de ce tu – continuă el – dragul meu, te subestimezi! Am mai aflat şi eu câte ceva despre tine, în cursul scurtei noastre legături psihice. Îţi jur că în niciuna din călătoriile de până acum n-am întâlnit un suflet atât de apropiat de al meu! Mărturiseşte, mărturiseşte – nu-i aşa că şi tu îi consideri pe toţi ceilalţi interesanţi, doar în măsura în care te pot satisface sau stingheri? La fel ca mine, şi tu consumi cu o grabă plină de lăcomie tot ce poţi lua de la ei fără să-ţi pese ce se întâmplă cu ei după aceea, ba chiar îţi face rău să-i vezi, ca şi cum ai fi obligat să zăboveşti în faţa unor resturi de mâncare sleite! Pentru tine, ca şi pentru mine, adevăratul centru al atenţiei tale, dincolo de atitudinile de suprafaţă şi de prefăcătorii, singurul lucru pe care merită să-l priveşti mereu – eşti tu însuţi. Noi doi ne înţelegem perfect, băiete. Am putea, fără să trebuiască să simulăm afecţiunea, unul faţă de celălalt, să colaborăm perfect. Noi nu ne unim cu nimeni, băiete. Noi consumăm. Tu şi cu mine suntem întotdeauna bine definiţi, nediluaţi, individualizaţi. Suntem cuantumuri, nu segmente arbitrare ale unui şir. Suntem amândoi la fel – încheie Jaybush, râzând răguşit.

Rivas privi, pe deasupra mesei, la figura lui rotofeie

şi zâmbitoare, şi-şi dădu seama că nimeni nu-l înţelesese vreodată atât de bine.

— Ce zici – întrebă Jaybush – oferta ţi se mai pare la fel de – cum ai spus? – „absolut neatrăgătoare”?

— Nu, spuse Rivas.

Niciuna din femeile de la masă nu păruse să dea vreo atenţie conversaţiei – Un se uita fix la chipul lui Jaybush, indiferent dacă vorbea sau nu, iar Sora Windehime îşi privea la fel de intens propriile mâini, cu expresia de încordare îndurerată a cuiva care a luat o îmbucătură prea mare – dar acum Sora Windehime îşi ridică ochii, întâlni privirile lui Rivas, iar expresia nefericită, de om care trădează fără voie, i se accentuă şi mai mult.

„Doamne, fetiţo”, îşi spuse Rivas, „uite cum sunt de acord cu afurisitul ăsta de Mesia al vostru, cu nepreţuitul vostru zeu”.

Gondola se întoarse, încărcată cu tăvi aburinde, iar ospătarul aşeză cu îndemânare farfuriile cuvenite în faţa fiecăruia şi servi băuturile.

— Dar mă tem c-am să refuz – adăugă Rivas, pipăindu-şi buzunarul ascuns şi umflat de sub guler, ca să se simtă în siguranţă.

Jaybush, care tocmai îşi ducea la gura hulpavă furculiţa încărcată cu nişte bucăţi care străluceau, se opri şi zâmbi îngăduitor.

— Eşti sigur, băiete? Ia spune-i lui nenea de ce.

Rivas dădu pe gât ce mai rămăsese din tequila şi-şi umplu la loc paharul.

— Păi – spuse, aproape relaxat, pentru că acum era sigur că n-avea să mai iasă viu din Palatul Excentricului şi că nimic din ce va spune n-ar mai putea să schimbe ceva – din cauza… unui băiat chel, care a murit pe o grămadă de gunoi. A unor bucăţi dintr-o sobă stricată, care şi-au găsit sfârşitul pe o câmpie de sticlă. A unui codoş criminal, care vorbea de loialitate şi a murit din cauza ei. A unei târfe

care avea sentimentul dreptăţii. Te plictisesc? Din cauza Surorii Windehime, care are compasiune, deşi ai încercat din toate puterile să i-o distrugi. Şi din cauza acelei părţi tari şi egoiste din Greg Rivas, care înoată pe-aici, printr-unul din canale.

— Am înţeles, băiete, spuse Jaybush cu blândeţe, lăsând furculiţa din mână. Ai nevoie de un mic spectacol, nu-i aşa?

— Nu, spuse Rivas nesigur.

— Ştiu că nu asta ai vrut să spui.

Jaybush zâmbi, bătu din palmele groase, ridică vocea şi strigă:

— Vreau câţiva voluntari din public!

Ca şi cum ar fi fost legaţi de aceeaşi sfoară, şase oameni ţâşniră din scaune, de la diferite mese.

— Unul din ospătari o să vină cu o barcă, le strigă Jaybush. V-aş ruga să vă urcaţi cu toţii în ea şi o să vă aducă în faţa acestei plute.

Rivas îi privi pe cei şase, din care trei erau femei, coborând unul câte unul în barca pe care ospătarul o aducea acum la marginea lagunei. În cele din urmă, barca în care acum se aflau toţi şase fu condusă, legănându-se uşor, în faţa mesei de pe pluta lui Jaybush.

— Salut! le strigă Jaybush ocupanţilor bărcii.

— Salut! răspunseră cu toţii.

— Cum vă distraţi? Vă pare bine c-aţi veni?

Un cor pe mai multe voci răspunse:

— Sigur! Cred şi eu! Cum să nu!

— Mă bucur, îi asigură Jaybush. Acum vreau să fiţi cu toţii atenţi, bine? Vă rog să vă ridicaţi – aveţi grijă, n-aş vrea să cădeţi în apă – să vă uitaţi fiecare fix la mine şi să întindeţi mâinile, cu palmele în sus, ca şi cum aţi duce o farfurie.

Zâmbind vesel, cei şase oameni făcură ce li se spuse şi, după ce se frecară puţin unii de alţii, lovindu-se din

când în când cu coatele, se ridicară cu toţii în picioare, cu faţa spre pluta lui Jaybush, întinzându-şi mâinile, cu palmele făcute căuş.

— Ştiţi ce ţineţi în mâini? întrebă Jaybush.

Clătinară din cap, se priviră unul pe altul şi clătinară din cap încă o dată. Rivas bănui că fuseseră hipnotizaţi.

— Fiecare îşi ţine în mâini propriul chip – spuse Jaybush, cu o voce puternică. Staţi cu toţii, ţinându-vă chipurile în mâini iar partea din faţă a capetelor, acum, e netedă ca o coajă de ou! Sunteţi absolut identici! Doamne fereşte, să nu cumva să-i daţi drumul chipului în apă, sau să-l schimbaţi, din greşeală, cu al altcuiva!

Niciunul dintre ei nu se mişcă. Se mutară, uşor, de pe un picior pe altul, trecându-şi limba peste buzele parcă arse de febră, agitaţi şi încordaţi. îşi ţineau degetele ca nişte gheare.

— Nu puteţi nici să vorbiţi! se minună Jaybush. Sunteţi ca nişte ouă.

Ridică o solniţă şi o aruncă în apă. Faţa îi rămăsese calmă dar vocea era încărcată de panică, atunci când spuse:

— Le-aţi dat drumul! V-aţi lăsat cu toţii chipurile să cadă în apă!

Toţi cei şase săriră imediat în apă, împroşcând pluta lui Jaybush şi lăsând barca să se legene şi să se îndepărteze.

— Dar tu, domnule, întrebă Jaybush întorcându-se spre Rivas, îţi ţii bine chipul?

— Da.

Rivas privi în jos, la apa agitată.

— Aha. N-ai nicio îndoială despre cel pe care-l vezi în oglindă? Stai să te întreb ceva. Dacă n-ai nicio oglindă la îndemână, tot mai ai chip? Eşti sigur?

Urmări direcţia privirii lui Rivas şi continuă:

— Ohoho! O, nu, băiete, n-au să se mai întoarcă. Zi,

tot mai ai?

Fără să vrea, Rivas îşi pipăi din nou umflătura de sub guler.

— N… nu ştiu.

— Identităţile se pot şterge, spuse Jaybush. Îţi ofer şansa să ţi-o protejezi pe a ta şi s-o păstrezi pentru totdeauna – dar să ştii că se pot şterge.

Întinse un deget grăsuliu şi se aplecă spre Sora Windehime.

— Uneşte-te cu…

— Nu, spuse Rivas, tăios.

Urania se opri din mestecat un taco şi păru din nou neliniştită.

Jaybush îl privi pe Rivas, simulând mirarea.

— Cum ai spus?

— Nu-i da împărtăşania.

Sora Windehime nu se mişcase; privea în gol şi strângea atât de tare furculiţa în mână, încât articulaţiile i se albiseră.

— Dar ai trage şi tu foloase, îi spuse Jaybush lui Rivas. Am face totul pe din două, dacă am fi legaţi. Astă-seară am chef să le consum pe amândouă, până nu mai rămâne nimic din ele, şi să mai dau drumul la încă două pocalocas pe străzile Veneţiei. Bang! Bang! Sigur, dacă partenerul meu ar avea obiecţii, n-aş face-o. Eşti partenerul meu?

Ceva îl făcu pe Rivas să fie convins că, dacă ar spune acum „da”, mai târziu n-ar mai putea să retracteze; prin urmare, îşi ţuguie buzele şi fluieră rapid primele zece măsuri din Peter and, the Wolf, acompaniindu-se simultan printr-o darabană bătută în masă cu cuţitul şi furculiţa – şi imediat după aceea se întâmplară mai multe lucruri deodată: Jaybush se prăbuşi, pierzându-şi cunoştinţa, Sora Sue păru efectiv surprinsă, pentru prima dată în seara aceea, iar o piatră de mărimea unei mingi de golf, pornită

dintr-o praştie, îl izbi pe Rivas în plexul solar. Fu cât pe-aci să cadă de pe scaun şi, timp de o clipă, atârnă pe jumătate în afara plutei, privind în jos, apoi muşchii încordaţi de durere i se destinseră şi se prăbuşi peste farfurie, împrăştiind creveţii mari pe masă; rămase aşa câtva timp, căscând gura şi câznindu-se să vomite şi să-şi umple cu aer plămânii goliţi. Zărise ceva, în apa de dedesubt, dar durerea puternică din piept nu-i îngădui să-i dea atenţie.

Când Rivas se îndreptă, horcăind în continuare, Jaybush îşi revenise şi privea în jur, clipind des.

— Aşa, deci! spuse bărbatul cel gras, cu o jovialitate oarecum forţată. Ai reuşit, băiete. Ca şi cum i-ai fi tăiat gâtul cu un cuţit. îmi pare rău, Soră Sue, dar Rivas te-a ucis.

Sora Sue zâmbi fermecător şi-şi mângâie pistolul automat.

Urania, care nu păruse foarte atentă la ce se întâmpla, făcu ochii mari.

— Rivas? Greg?

Rivas dădu din cap şi spuse, sufocat:

— Da.

După o clipă fu în stare să adauge:

— Am venit… să te salvez, îl privi pe Jaybush.

— De aceea… n-ai mai lăsat în viaţă niciun muzician? Fiindcă muzica te face să-ţi pierzi cunoştinţa?

Jaybush făcu un semn cu braţele lui solide.

— Sunteţi morţi, cu toţii! le strigă el oamenilor din loje şi de pe poduri.

Făcu acelaşi semn şi în direcţia invitaţilor de pe celelalte plute.

— Toată lumea!

Îşi lăsă braţele în jos şi-i spuse lui Rivas:

— Da, de aceea! De aceea încerc şi acum s-o suprim şi tot de aceea pocalocas îi calcă-n picioare pe cei care îndrăznesc, fie şi să fluiere vreo melodie. Nu orice muzică

are efectul ăsta, dar cred că e mai bine să evit riscurile. E vorba, mai ales, de ritmurile neregulate cărora voi le spuneţi bubuială şi de melodiile care conţin notele. acelea numite îndeobşte accidente. Se pare că propriii mei curenţi cerebrali, corespund oarecum gamelor şi timpilor voştri muzicali şi anumite alterări îi slăbesc, până la distrugere. Bineînţeles că dacă repeţi figura, gărzile mele surde au să te reducă la tăcere şi de data asta am să-i pun să te lege şi să-ţi vâre şi un căluş în gură – ca să nu te mai simţi obligat să intervii, când am să încep să le consum pe cele două doamne, în cel mai plăcut mod cu putinţă.

Pe buze îi flutură un zâmbet.

— Vezi tu, fiindcă apa sărată te ţine la suprafaţă, sunt surprinzător de agil, motiv pentru care îmi şi place să am la dispoziţie o mulţime de canale.

Zâmbetul i se lăţi şi deveni mai binevoitor.

— Cred, într-adevăr, că ne înţelegem bine unul cu celălalt. Şi cum nu văd de ce-ai avea nevoie de timp, ca să te gândeşti la oferta mea extrem de generoasă, n-am să-ţi mai acord niciun răgaz.

Îşi întinse din nou degetul spre Sora Windehime.

— Vrei să te legi de mine sau nu? Răspunde!

*

* * *

Rivas îşi aminti de clipa când privise apa din jurul plutei şi-şi dădu seama, abia acum, ce văzuse acolo. La început crezuse că era cadavrul purtat de ape, al unuia dintre cei care săriseră după ce-şi pierduseră chipul… dar se mişcase.

Îşi aduse aminte de neliniştea lui Sevatividam – de fapt, frică în toată regula – după ce curăţase planeta globurilor plutitoare, de creaturile care semănau cu nişte morse; morsele muriseră toate, dar printre globurile care căzuseră înotau făpturi înfometate… replici, înzestrate cu simţuri, ale creaturilor originale; dubluri fantomatice,

născute atunci când unul din exemplarele originale era atins de Sevatividam, în timp ce avea mari dureri… iar Sevatividam se temea de ele fiindcă, deşi orice încercare de a-l consuma pe el ar fi ucis, supraîncărcând cu energie orice copie dispusă să rişte, procesul i-ar fi dăunat şi lui Sevatividam…

Rivas îşi muşcă gânditor articulaţia degetului mijlociu, jupuindu-şi şi puţin din piele, dar avu grijă să nu-şi trădeze durerea. Apoi îşi coborî mâna sub scaunul plutitor şi lăsă sângele să se împrăştie în apă.

Iartă-mă, îşi spuse, încercând să-şi proiecteze gândul, tot aşa cum gândurile fuseseră proiectate asupră-i, cu patru zile în urmă, când sufletul despărţit de trup îi rămăsese suspendat în văzduh, deasupra Taberei de Regrupare. Sunt al tău, spuse acum în gând, vino şi ia-mă. îmi pare rău că te-am lovit, îmi pare rău că am fugit de tine. Vino şi bea-mi sângele.

Degetul lui Sevatividam se apropie şi mai mult de Sora Windehime.

— Aşteaptă, spuse scurt Rivas.

Simţise o uşoară agitaţie în apă, sub mână.

— Am să mă dăruiesc ţie – mă rog, acea parte din mine care te interesează.

— Dragul meu băiat, spuse Sevatividam, coborându-şi mâna.

Rivas simţi nişte dinţi care îl prinseră de mână. îşi schimbă gâfâitul uimit într-un zâmbet iar apoi, sucindu-se ca un om care încearcă din greu să aprindă un chibrit de turul pantalonilor, trase brusc la suprafaţă hemoglobina, scoţând-o prin orificiu.

În clipa aceea de consternare generală, aruncă făptura, care schelălăia, drept pe faţa lui Sevatividam, după care ieşi, rostogolindu-se, din scaunul subacvatic, execută câteva tumbe pe plută

— Conştient de sunetele puternice sau înfundate ale

gloanţelor care ajungeau în imediata lui apropiere

— Şi sări în apă, scoţându-şi cuţitul cu mâna stângă, aceea muşcată, chiar în timp ce se ducea la fund.

*

* * *

Mai departe nu mai ştia ce să facă. Probabil că din cauza lui fuseseră ucise şi Un şi Sora Windehime dar, oricum, erau cu toţii sortiţi pieirii.

Pe urmă îi ajunseră la ureche o bubuitură zdravănă şi pocniturile unor băşici. Un obiect masiv căzuse cu toată greutatea în apă. Alte bubuituri conţinură să se audă, în vreme ce noi lucruri se prăbuşeau, aşa că dădu din picioare ca să iasă la suprafaţă, socotind că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, cel puţin le distrăgea atenţia paznicilor înarmaţi cu puşti.

Afară hărmălaia era chiar mai mare decât sub apă. De deasupra se auzeau pârâielile pereţilor muntoşi, ţipetele prelungi ale oamenilor care cădeau şi gloanţele care loveau sau ricoşau cu zgomot, evident la întâmplare, dar atenţia lui Rivas fu atrasă de pluta pe care o părăsise nu demult – şi asta nu doar din cauza chipului răvăşit de durere al Surorii Sue, care era limpede că fusese atinsă de cel puţin unul din gloanţele destinate lui Rivas.

Un om care ar fi încercat în acelaşi timp să ţipe şi să umfle un balon ar fi produs, probabil, nişte sunete asemănătoare celor scoase acum de Sevatividam, iar când Rivas îşi ridica privirile, urmărind spectacolul, văzu că trupul lui voluminos se micşora vizibil. Braţele din ce în ce mai înguste ale lui Mesia trăgeau de un fel de membrană luminoasă, care-i acoperea capul, iar în cele două-trei secunde, cât îi luă lui Rivas să înoate până la plută şi să se urce la loc, strălucirea membranei – care se contracta şi pulsa, independent de încercările lui Sevatividam de a o smulge – deveni de două ori mai intensă, apoi de trei ori şi pe urmă începu să fie cuprinsă de nişte limbi galbene de

foc.

Încă un lucru se prăbuşi, prin aerul înecăcios din cauza fumului, şi izbi apa cu un plescăit ca o explozie, iar Rivas îşi dădu seama că era o bucată de zid şi că avea să se prăbuşească toată construcţia. Oare fiindcă Sevatividam îşi pierdea din putere?

Sora Windehime se ridicase deja de pe scaun iar Rivas strigă la un:

— Sus! Haide! Trebuie să ieşim de-aici!

Un hohoti de plâns şi-şi întinse mâinile – într-una încă mai ţinea ce rămăsese dintr-un taco – spre Jaybush.

— Doamne, salvează-ne! se tângui ea.

Rivas lăsă cuţitul, îşi retrase mâna stângă, strânse pumnul şi îi plasă atent o lovitură lângă bărbie. Gura îi era deschisă dar se închise cu un zgomot sec, când se lovi de masă, în cădere.

— Adu o barcă, îi strigă el Surorii Windehime, şi urcaţi-vă amândouă în ea!

Puse din nou mâna pe cuţit şi se întoarse spre Jaybush. Un glonţ vâjâi pe lângă el, atingându-i vârful nasului, aşa că se apropie şi mai mult de Mesia, fiind la un pas de a-l lua în braţe.

Această apropiere era dureroasă, căci hemoglobina ardea acum de-a binelea, însă prin substanţa ei care se evapora, scânteind, Rivas văzu ochii lui Sevatividam, privindu-l cu o lucire aparte, plini de o durere chinuitoare, dar şi de promisiuni.

Rivas îi făcu cu ochiul şi împlântă lama cuţitului, prin hemoglobina cea tenace, în pieptul bronzat, tatonând puţin înainte de a găsi un loc între două coaste.

Când scoase lama se întâmplă un lucru ciudat: ca şi cum ar fi făcut o gaură în partea inferioară a unei găleţi pline cu apă, hemoglobina care ardea începu să-l golească de sânge pe Sevatividam.

Acum, în ochii înfundaţi în pungi de grăsime se citea

teama şi ceva care aducea a… rugăminte?

Fără să fie sigur dacă acţiona sau nu conform propriei voinţe, Rivas spintecă acum cu forţă gâtul brăzdat de cute, iar după ce sângele ţâşni într-un şuvoi gros, făcându-l să dea înapoi, şi după ce-şi trecu o mânecă peste ochi ca să poată vedea din nou, zări un obiect colţuros, cam de mărimea degetului mare, ieşind din rana adâncă de la gât şi rotindu-se la întâmplare, prin aer, chiar în faţa lui.

Obiectul se agită, sângele dispăru de pe el, într-o pulbere fină, iar Rivas văzu că era un cristal.

În spatele lui, Sora Windehime găsise o gondolă şi o urcase şi pe Un, cât era de grea – împuşcăturile încetaseră, însă canonada de pietre se înteţea, apa era agitată, aerul plin de praful stârnit de lucrurile care se prăbuşeau, iar cerul nopţii se vedea din ce în ce mai desluşit printre zidurile şi tavanul care stăteau să cadă – dar Rivas întinse mâna încet şi prinse cristalul.

Imediat, o voce îi răsună în minte: înghite-mă. Ai învins. Tu eşti şeful. Am să lucrez pentru tine. Înghite-mă.

Îşi dădu seama ce însemna asta: să trăiască veşnic, ştiind mereu cine era, păstrând mereu o distanţă între el şi ceilalţi, să nu fie rănit niciodată – de fapt, să nu poată fi atins niciodată.

Cu o săptămână în urmă poate că s-ar fi simţit tentat. Acum, vârî cristalul în sticla de tequila şi o închise cu un gest hotărât.

Se întoarse. Sora Windehime stătea în gondolă, cu Un şi se ţinea de marginea plutei, însă îşi cam pierduse răbdarea. Rivas aruncă sticla în bărcuţă şi o luă din loc. Lumina era slabă fiindcă majoritatea lămpilor suspendate se stinseseră aşa că, deşi auzi zgomotul cavernos, ca o tuse, făcut de o altă porţiune de acoperiş, care era pe punctul de a se prăbuşi, şi deşi îşi ridică privirea, pradă unei îngrijorări tardive, nu reuşi să vadă piatra care veni învârtindu-se, prin aerul plin de fum, şi-i sparse capul.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Banda de pocalocas – unele îngustându-şi privirile, în soarele amiezii, altele, făcând ochii mari – porni, cuprinsă de furie, pe stradă, în direcţia din care părea să se fi auzit cântatul. Oamenii li se fereau din cale, trăgându-se în pragul uşilor, şi se uitau speriaţi în urma lor, după ce treceau.

Cocoţată pe o scară de incendiu, deasupra lor, Urania Barrows le privi cum dispar după colţ. După ce plecară o cuprinse un tremur şi se ţinu şi mai strâns de stinghie, fiindcă nu-şi mai putea concentra privirea. Acele pocalocas erau creaturi necioplite şi murdare, Urania ştia acest lucru, dar de fiecare dată când o bandă de-a lor trecea pe lângă ea, îşi dădea seama că voia să li se alăture, să se integreze pe nesimţite grupului. Simţea că aveau un lucru pe care îl avusese şi ea, şi care acum îi lipsea.

După câtva timp înceţoşarea dispăru, iar ea slăbi strânsoarea mâinilor, după care îşi aminti cât de urât se purta Barbara cu ea când îşi pierdea vremea în felul ăsta, aşa că începu să coboare grăbită vechea scară de fier, până jos, în stradă, şi merse repede în direcţia opusă celei alese de pocalocas, până ajunse la căruţa cu gogoşi a Barbarei.

Probabil că Barbara o urmărise cu privirea, fiindcă atunci când Urania ajunse la doi paşi de căruţă, deschise uşa din spate şi-i întinse o mână, ca s-o ajute să urce.

— Mulţumesc, Soră Windeh… începu Urania.

— Acum mă cheamă Barbara, spuse cealaltă, după ce Urania sui şi închise uşa în urma ei. Trebuie să ţii minte lucrul ăsta. Le-ai dus departe?

— Trei, patru blocuri, spuse Urania, rezemându-se de peretele opus celui lângă care se găsea patul de campanie şi clipind des, în întunericul în care intrase dintr-odată.

— În ce direcţie?

Urania clătină din cap obosită.

— Nu mă pricep la direcţii, am…

— Vestul e în urma noastră, o întrerupse Barbara. Estul e în faţă. Nordul e spre canal, iar sudul spre băcănie.

— Credeam că nordul e întotdeauna drept înainte.

Barbara închise ochii pentru o clipă. Pe urmă îi deschise şi repetă:

— În ce direcţie?

— …în… spatele nostru… către ocean.

— Norocul nostru, oricum.

Barbara privi capul bandajat al lui Rivas, care zăcea fără cunoştinţă, apoi se încruntă şi străbătu spaţiul strâmt, apropiindu-se de patul unde stătea întins.

Urania începuse să se îndrepte spre acele churros cu zahăr pudră pe care le gătise Barbara, de dimineaţă, dar se opri să vadă ce făcea ea.

— A murit?

— Mi s-a părut că s-a mişcat, spuse Barbara. Adu-mi o cârpă udă.

— Bine, imediat. Au! Bine! Doamne, nu-i nevoie să…

Îşi pierdu şirul gândurilor, privi absentă în jur şi se îndreptă iarăşi spre churros.

— Cârpă udă! Acum!

— Doamne, nu-i nevoie să ţipi.

Urania înmuie un ştergar într-o găleată, îl stoarse şi i-l aduse la pat.

— Poftim, Se… adică Barbara.

Zâmbi fericită, fiindcă reţinuse numele care trebuia.

— Mulţumesc.

Barbara şterse acele porţiuni de pe chipul lui Rivas, care nu erau acoperite de bandaje.

Urania luă în sfârşit o gogoaşă, după care continuă să privească.

— Ai reuşit să-ţi dai seama dacă el e cel care le atrage pe pocalocas, sau chestia aia?

Arătă spre policioara unde stătea sticla de tequila pe

jumătate goală, cu cristalul suspendat înăuntru.

— Nu ştiu exact. Cred că e obiectul din sticlă. Cred că sunt în stare să simtă unde se găseşte.

— Şi atunci de ce nu-l aruncăm?

— Pentru că el l-a pus deoparte, spuse Barbara, evident plictisită fiindcă trebuia să repete într-una acelaşi lucru. S-ar putea să fie important. Trebuie să-l păstrăm până se trezeşte el.

Urania înghiţi o bucată de gogoaşă.

— E foarte bolnav. Oare n-ar trebui să-l lăsăm şi – pe el şi sticla în grija unui doctor? Nu putem să-l îngrijim la fel de bine, cum ar face-o un doctor. Pun pariu că ne-ar mulţumi, dacă l-am lăsa în grija unuia.

— Doctorul la care l-am dus ne-a spus tot ce trebuie făcut. Ne-a zis că, de fapt, i-ar fi mai bine dacă l-am îngriji noi, decât dacă ar sta în spitalul ăla îngrozitor.

— Dar nu e treaba noastră să avem grijă de bolnavi! Doamne, de două zile zace acolo şi trebuie curăţat ca un afurisit de bebeluş.

Barbara se întoarse cu faţa la ea.

— Ţi-a salvat viaţa! Şi-a pus pielea pe băţ – a flămânzit, s-a îmbolnăvit, a rămas fără câteva degete, şi-a spart capul – ca să te salveze. A ajuns să mă salveze şi pe mine, şi poate şi pe el, poate într-o anumită măsură chiar şi pe el… dar a făcut-o pentru tine. L-a ucis pe Dumnezeu pentru tine – adaugă în şoaptă, privindu-l pe Rivas cu o expresie imposibil de descifrat.

— Mă rog, iartă-mă că trăiesc, spuse Urania, indignata.

— Îl cunoşteai!? întrebă Barbara după o pauză. Din ce mi-a spus la masă, am dedus că v-aţi cunoscut mai demult.

Urania dădu din cap.

— Cu mult timp în urmă.

— Arf barf, făcu Rivas.

*

* * *

Windehime se întoarse lângă el şi se ghemui la marginea patului.

— Rivas? întrebă ea stăruitor. Poţi să mă auzi?

Rivas mormăi ceva nedesluşit şi păru că râde.

Barbara se întoarse spre Urania.

— De ce nu, încerci tu să vorbeşti cu el?

Urania îi luă locul.

— Bună, Greg. Sunt Un, îţi mai aduci aminte?

Pauza care urmă fu atât de lungă, încât ea se pregătea să vorbească din nou, când, într-un târziu, el spuse:

— Mda.

Deschise ochii, încet, ca şi cum interiorul căruţei ar fi fost luminat foarte puternic.

— A trecut mult timp, cârâi el. Vocea îi era răguşită, dar părea să aibă şi o doză de dispreţ. Treisprezece ani. Am fost inconştient treisprezece ani.

— Ei, hai, Greg, spuse Urania. Au fost numai două zile.

— Jaybush, spuse el încet. Şi eu care credeam că am scăpat de el la douăzeci şi unu de ani.

Acum zece ani. Dar am fost doar un fel de… cum îi zice, discipol rătăcitor.

Tăcu, dar apoi deschise ochii brusc şi încercă să se ridice.

— Iisuse – spuse, cu un nod în gât, gata să leşine – unde-i cristalul lui, unde e? Ăsta nu poate să…

Barbara îi atinse umărul şi arătă spre sticla de pe policioară.

— Uite-o.

— Aha. Se destinse şi transpiră uşurat. Bine. Să n-o destupaţi.

— Ce e acolo? întrebă Urania. Ai amintit de „el”? în sticla aia de tequila se află cumva Domnul?

Rivas îşi mută privirea de la Urania la Barbara.

— Cât de atinse sunteţi, doamnelor? întrebă el.

Barbara se încruntă puternic.

— Ne revenim, spuse ea. Acum… ştiu că n… n… nu era cu adevărat Dumnezeu. Vreau să spun că ştiu, dar…

Urania clătină tristă din cap, uitându-se la sticla de tequila.

— Deci trebuie să mă întorc acasă şi să mă mărit cu Joe Montecruz.

— Câţi ani ai, Un, treizeci? spuse Rivâs, Atunci poţi să faci ce-ţi place. Nu trebuie să te măriţi cu tipul ăsta, dacă nu vrei.

Urania dădu din cap a îndoială.

— Îmi mai amintesc câte ceva de la masă, Soră Windehime, spuse Rivas. Dar cum am ieşit de-acolo? Şi… ce mi s-a întâmplat?

Îşi pipăi capul bandajat.

— Trebuie să-i spui Barbara, spuse Urania savant.

— Oamenii ar putea să-şi aducă aminte de hm, numele pe care-l purtam când eram atinsă, explică Barbara. Ei bine, totul a început să se năruie imediat după ce-ai aruncat cu calmarul acela în el, iar pe urmă a început o ploaie de gloanţe atât de deasă, încât precis că te-ar fi atins dacă te-ai fi mişcat din loc. Sora Sue s-a apropiat şi a încercat să desprindă chestia aişt de pe D… de pe Jaybush. Apoi, după ce l-ai tăiat, te-a lovit o piatră în cap. Am fost sigură că ai murit sau că, oricum, erai pe moarte, dar te-am dus la barcă şi pe urmă ne-am îndreptat către una din bolţi. Am avut impresia că unul din poduri avea să cadă drept pe noi şi să ne facă zob – din câte vedeam, cam asta se întâmpla cu majoritatea oamenilor de pe plute – dar am hotărât să mergem mai departe. Oricum, am trecut pe sub boltă şi am ajuns într-un mic tunel unde nu era chiar atât de rău; de sus cădeau doar pietricele şi nisip, iar valurile iscate în bazinul din încăperea cea mare ne-au împins

înainte.

Clatină din cap.

— Îţi mai aduci aminte când e… el le-a spus tuturor că aveau să moară? Ei bine, chiar dacă el însuşi părea pe punctul de a muri, ei nu doreau nicio schimbare. Unii nimeriseră sub boltă, la un loc cu noi, dar nu încercau nici să urce în barca noastră, nici să înoate – voiau să se înece şi se înfuriau ori de câte ori ieşeau cu capul deasupra apei şi respirau, în ciuda propriei lor voinţe.

Am vâslit până la ieşirea din tunel şi, ajunşi afară, ne-am trezit pe unul din canale, aşa că am mers mai departe. După câtva timp am găsit un chei vechi, ascuns sub un arbore de piper uriaş, v-am lăsat pe voi doi acolo iar eu m-am întors.

Urania asculta, avidă, iar Rivas se întrebă dacă auzea povestea pentru prima dată. Oare putea să fie atât de lipsită de curiozitate, încât să nu pună întrebări?

— Între timp, cea mai mare parte a clădirii se prăbuşise – continuă Barbara – şi se auzeau fel de fel de zgomote venind din bazinul cel mare, dintre zidurile năruite, ceva asemănător unui lătrat de focă sau ţipetelor unor gâşte, dar parcă vorbeau cu nişte guri şi gâtlejuri care nu erau făcute pentru aşa ceva. Mi se părea că încercau într-una să spună „Unde eşti, Doamne?”. Iar o parte din voci veneau din cer, unde nu ştiu ce făpturi zburau, parcă, în cerc; scoteau nişte sunete atât de îngrozitoare – de pildă, ca nişte aripi mari şi ude care se loveau una de alta – încât mi-a părut bine că era întuneric şi nu puteam să le văd. În orice caz „o mulţime de cadavre ieşiseră din tunel, purtate de ape, şi ajunseseră pe canal, iar eu am scotocit prin buzunarele a trei-patru dintre cei mai bine îmbrăcaţi.

Vocea îi rămăsese aceeaşi, dar Rivas văzu că avea ochii în lacrimi şi mâinile i se încleştaseră pe pătură, frământând-o cu putere.

— Doi dintre ei aveau o grămadă de bani. I-am luat şi m-am întors la locul unde vă lăsasem pe voi.

Pătura se rupse, cu un zgomot ca acela scos de o mâţă care scuipă, făcându-i să tresară pe toţi trei.

— Urania încă plângea. Tu arătai de parcă tocmai îţi dădeai duhul. Am aşteptat cu toţii acolo până dimineaţa, după care am făcut rost de o cameră şi de doctor pentru tine. Iar pe urmă am cheltuit aproape tot restul de bani ca să cumpăr căruţa asta pentru gogoşi şi doi cai şi de-atunci ne descurcăm.

Coborându-şi privirea spre pătură, adăugă:

— T – tatăl meu are brutărie, aşa că… ştiu să…

— Atâta doar că trebuie s-o luăm din loc mereu, interveni Urania.

— Pocalocas ne tot dau târcoale, explică Barbara. Am încercat s-o ţin spre est, dar femeile alea afurisite ne obligă să facem mereu cale întoarsă. Trec repede pe lângă noi, apoi revin ceva mai încet iar atunci, dacă nu dăm bice cailor şi nu plecăm cu tot cu căruţă, încep să ne dea ocol şi să-şi bage nasul peste tot, de parcă nici n-ar şti precis ce caută. Am pus-o pe Urania să le păcălească, trimiţând-o pe o stradă din direcţia opusă şi spunându-i să cânte – ele detestă muzica

— Dar în ultimul timp n-am mai reuşit să le punem pe picior greşit aşa uşor. Cred că vor ceea ce a mai rămas din… zeul lor – spuse ea, uitându-se la sticla de tequila. Sau pe tipul care l-a ucis, adăugă, privindu-l pe Rivas. Ba, dacă mă gândesc mai bine, pe amândoi.

Rivas fu cuprins de un tremur. îşi ridică mâna dreaptă şi încercă să încordeze pumnul; reuşi, însă n-ar fi putut strânge niciun burete. „Doamne, ce slab sunt”, îşi spuse. „O singură pocaloca m-ar putea ucide pe loc, ca pe un gândac. O să trebuiască să încep să fac mişcare… şi să mănânc ceva”.

Gândindu-se la mâncare, îşi dădu seama că îi era o

foame de lup şi că un miros anume invadase căruţa.

— Îmi dai şi mie câteva gogoşi? întrebă el.

— Sigur, spuse Barbara. Dar poate vrei şi supă. E cu fasole şi ceapă, iar tipul de la care am cumpărat-o o drege cu vin de Xeres.

Vorbise oarecum înţepată, dând de înţeles că tot nu era de acord cu consumul de băuturi alcoolice.

— O, da, te rog, spuse Rivas cu ardoare.

Barbara se duse în partea din faţă a căruţei, transformată într-o mică bucătărie, zăbovi un minut scoţând fel de fel de zgomote, şi pe urmă se întoarse cu o farfurie adâncă aburindă şi cu o lingură.

— Ar fi mai bine să te hrănesc eu, spuse ea.

— Dumnezeule, doar nu sunt bebeluş, spuse Rivas. Pot să mănânc şi singur. Hai, dă-mi lingura şi am să-ţi arăt.

I-o dădu iar el reuşi s-o ţină, dar mâna îi tremura atât de tare, încât vărsă aproape tot ce era în lingură şi apoi îi dădu drumul în farfurie. Lingura se cufundă în supă şi dispăru.

— Fir-ar a dracului, mârâi el, temându-se, pentru o clipă, că înfrângerea asta l-ar putea face să plângă.

Barbara scoase lingura, o şterse, luă puţină supă şi i-o duse la gură.

— N-are de ce să-ţi fie ruşind, şopti ea. Mănâncă, prostuţule.

El mâncă şi i se păru delicioasă, aşa că în câteva minute termină tot ce era în farfurie.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă ea ridicându-se în picioare.

— Cum să nu, mulţumesc, spuse el. Ce-mi oferi?

— Nimic, dar la un bloc de-aici e o piaţă şi de dimineaţă am scos ceva bani cu gogoşile.

— Bine, o să hm, o să ţi-i dau înapoi, se încumetă el.

— Nu fi prost. Ce-ai dori?

— Bere?

Ea îşi strânse buzele, dar spuse:

— Bine. Mă întorc în cinci minute. Un, dacă bate cineva, să te asiguri că sunt eu, înainte să deschizi, ai înţeles?

— Bine, bine.

— Pe curând.

Barbara plecă, închizând uşa după ea.

Rivas se întoarse şi o privi pe Un Acum arăta într-adevăr mult mai bine ca la Tabăra de Regrupare şi la masa aceea aducătoare de dezastre; avea părul curat şi părea că dormise îndeajuns, în ultimul timp. N-avea nevoie de oglindă ca să se convingă că arăta cu zece ani mai tânără decât el. Însă nu mai era Un aceea, fata pe care o visase şi căreia îi scrisese cântece, vreme de treisprezece ani, fata care le făcuse pe toate celelalte să pară necioplite, insensibile şi proaste, prin comparaţie. Şi în cele din urmă, îşi dădu seama că lucrul care o transformase într-o obsesie atât de puternică fusese tocmai faptul că o luaseră de lângă el. Dacă tatăl ei nu i-ar fi despărţit după petrecerea aceea, de la ziua ei onomastică, ar fi rămas prima lui prietenă şi nimic altceva. Ceea ce îl făcuse să-şi lege viaţa de ea fusese drama iubirii zădărnicite, precum şi siguranţa că această iubire nu va avea niciun fel de legătură cu realitatea zilnică şi prozaică a căsătoriei.

Îşi aminti deodată de ceea ce visase, chiar înainte de-a se trezi. Sugestionat probabil de faptul că auzise vocea lui Un, visase petrecerea de la ziua onomastică. Avusese şi altă dată acest vis, însă până atunci el fusese întotdeauna Rivas cel tânăr, ajungând să latre de după tufişuri, beat şi cuprins de teamă. De data asta fusese Rivas cel de treizeci şi unu de ani, proiectat, cumva, înapoi în timp, ca să fie un observator al acelei seri traumatizante, de acum treisprezece ani.

Îl văzuse pe puştiul care era întruchiparea lui din tinereţe ieşind, împleticindu-se, din casa Barrows, palid,

transpirat, nefericit şi clătinându-se, în timp ce se apropia de drum, iar apoi oprindu-se, acoperindu-şi brusc gura cu mâna şi aruncându-se în tufişuri. Pe urmă se auzise zgomotul dizgraţios al cuiva căruia îi este cumplit de rău.

O pereche mai vârstnică ieşise din casă ca să se plimbe şi se speriase auzind sunetele acelea.

— Asta ce Dumnezeu mai e, Henry? întrebase femeia.

— O, spuse bărbatul, zâmbind îngăduitor, o fi vreun câine prin tufişurile alea. N-are rost să ne facem griji.

Pe urmă se îndepărtaseră.

Dar după o clipă din spatele tufişurilor se auziseră nişte sunete noi şi ciudate. „Rowf. Rowf. Arf barf. Owooo – o, doamne, gaaak… oh, rowf, rowf…”

Urania, care-şi mai luase o gogoaşă, îşi ridică ochii şi-i prinse privirea lui Rivas tocmai când el începu să râdă. Era prea slăbit ca să râdă cu poftă, dar o ţinu aşa destul de multă vreme.

— Râzi de mine? îl întrebă Urania, după ce se potoli cât de cât.

El pufni şi-şi şterse încet ochii de lacrimi.

— Nu, Un De mine.

O privi drăgăstos.

— Au trecut treisprezece ani, Un Te-ai gândit des la mine?

— Câteodată, spuse că Sigur c-am fost şi ocupată… Tu… te-ai gândit des la mine?

El ridică din umeri.

— Aşa cred.

— Vrei o gogoaşă?

— Parcă nu, mulţumesc.

Deodată se auzi o bătaie puternică în uşa căruţei, urmată de vocea liniştită, dar încordată, a Barbarei:

— Deschideţi-mi, repede. Ultima bandă de pocalocas s-a întors.

Urania îi dădu drumul înăuntru, iar Barbara înaintă

în grabă şi se ghemui lângă Rivas.

— Nu putem să le-o dăm lor? îl întrebă ea, arătând spre sticla cu cristalul înăuntru.

Pe deplin conştient că era neajutorat, Rivas clătină din cap.

— Nu. Acolo, în cristalul acela, se află Jaybush adormit pe veci. Dacă pun mâna pe el, îl învie la loc.

— Bine, o întindem.

Ea se întoarse spre Urania.

— Un, vin din urma noastră. Mai ţii minte cum să umbli cu tigaia?

— Păi, mi-ai arătat doar o dată. Dai drumul la…

— Ai s-o faci tu, cumva. Pe urmă iei mătura, sari jos şi împrăştii uleiul pe ambele părţi ale străzii.

— Dar de ce să…

— Acum, fir-ar să fie!

Mormăind, Un se îndreptă spre partea din faţă a căruţei.

— Pot şi eu să fiu de folos cu ceva? întrebă Rivas.

Barbara trase drugul uşii şubrede.

— În niciun caz – spuse, uitându-se repede peste umăr. Privi printr-un orificiu mic, practicat în uşă, iar lumina soarelui îi brăzdă cu o rază strălucitoare obrazul neted. Chiar dacă se simţea la fel de neputincios, Rivas îşi dădu seama că vederea ei îl atrăgea din ce în ce mai mult.

„O reacţie la pericol sclipitor de adecvată, idiotule”, îşi spuse.

Urania se întoarse, gâfâind, din bucătărie.

— Gata, am…

— Adu-mi mătura, se răsti Barbara.

Dându-şi ochii peste cap, martirizată, Urania se întoarse în bucătărie. Rivas reuşi să audă un fel de mărşăluit lipsit de cadenţă venind din afară şi apropiindu-se din ce în ce mai mult. Urania se înapoie cu mătura picurând şi mirosind puternic a ulei de gătit.

Barbara se îndreptă din şale şi i-o smulse din mână.

— Iar acum, când spun eu „pleacă” – îi zise repede Uraniei – dai în lături uşa din spate – mai întâi ridici drugul – şi fugi să dai bice cailor şi să ne duci repede de-aici, indiferent unde. Priceput?

— Da, spuse Urania înaintând şi punând mâna pe drug.

— Pleacă!

Drugul fu dat deoparte, uşa deschisă larg, iar Rivas, ridicându-şi capul în pat, fu convins că văzuse, chipul scofâlcit şi fardat al Surorii Sue, în clipa când Barbara apropie capătul măturii de luminare, iar paiele muiate în ulei fură cuprinse de flăcări. Pe urmă căruţa porni cu o hurducătură şi Barbara îi blocă vederea, aplecându-se în dreptul uşii ca să arunce mătura, care ardea, pe pavaj.

Prin huruitul roţilor şi bătăile propriei inimi nu auzi niciun şuierat care să indice aprinderea bruscă, dar îi ajunseră la ureche ţipete de surpriză, durere şi mânie. Barbara îşi pierdu echilibrul şi trebui să se prindă de tocul uşii, iar Rivas văzu cum se leagănă, când afară, când înăuntru, cu dinţii albi dezveliţi din cauza efortului, apoi observă cum i se încordează muşchii braţelor şi picioarelor arămii, când reuşi să se tragă înăuntru. îi adresă un zâmbet forţat în timp ce închise uşa.

— Ne-am îndepărtat, spuse ea, dar acum nu mai putem risca să ne oprim. O să ţină minte căruţa asta.

— Fac pariu că una din ele te-a recunoscut şi probabil că m-a recunoscut şi pe mine, îi spuse Rivas, lăsându-şi capul să cadă la loc pe pernă. Cred că erau conduse de Sora Sue.

— Aha. Da.

Se prinse cu mâinile de pat ca să-şi tragă sufletul, iar în bucătărie o cratiţă căzu pe jos din cauza unei curbe bruşte efectuată de Urania.

— Eşti sigur? Nu m-am uitat atent la niciuna.

— Mă tem că da.

— Hm. Ei bine, sper că tuturor – inclusiv cailor – ne plac gogoşile, căci cred c-o s-o ţinem într-un foc până la Ellay. Ai ceva împotrivă?

El îşi întinse mâinile în lături.

— Tu eşti regizorul.

Căruţa coti brusc din nou, dar de data asta se auziră şi nişte urlete furioase de afară, în afara cratiţelor care căzură prin bucătărie; Barbara dădu să iasă, dar se opri când Rivas spuse:

— A, un singur lucru…

— Anume?

— Mi-ai adus berea?

Ea se încruntă, apoi căută în buzunarul larg al fustei.

— Da, uite-o, spuse ea, dând la iveală o sticlă. Poţi s-o bei?

— Cred că dacă mi-o sprijini pe piept, am să pot.

— În regulă.

O destupă, i-o aşeză pe piept şi îi strânse mâinile în jurul ei.

— Ţi-e mai bine aşa?

— Da, mulţumesc, spuse Rivas.

Aplecă uşor sticla ducând-o la gură şi trase o înghiţitură zdravănă, în ciuda hurducăturilor căruţei.

Ea zâmbi.

— Bun. Arătai într-adevăr groaznic, când te-am scos de-acolo. Apropo, doctorul care te-a pansat te cunoştea. Mi-a spus: „Rivas se epuizează repede”. I-am răspuns că nu trebuie să se ia după aparenţe, îi mângâie umărul osos şi ieşi ca s-o ajute pe

Urania să mâne caii.

*

* * *

Rivas îşi petrecu cea mai mare parte din zi mâncând şi moţâind, iar când fu absolut necesar, fie să ceară o oală

de noapte, fie să meargă până la baia improvizată a căruţei – o despărţitură mică, între capul patului şi peretele din spate al bucătăriei; reuşi să se ridice şi să facă drumul singur, deşi când se întoarse în pat se prăbuşi moale, copleşit de greaţă şi frig, transpirat şi aproape leşinat din cauza epuizării. După asta dormi câteva ceasuri iar când se trezi, Barbara oprise căruţa, pentru popasul de pe timpul nopţii, într-un loc despre care îl asigură că era bine ascuns. Cei trei fugari luară o cină care constă în supa care mai rămăsese, cu toate că desertul era reprezentat din belşug, iar apoi, cu toate protestele vlăguite ale lui Rivas, cele două femei se întinseră pe jos ca să doarmă.

Rivas dormi şi el, dar cu întreruperi; un clinchet abia auzit, în toiul nopţii, îl trezi dintr-odată.

Peretele opus patului putea fi demontat şi lăsat în jos din balamale, dând la iveală o fereastră şi o tejghea netedă, pentru vândut gogoşi, iar în lumina slabă a lunii care se strecura printre crăpături zări pe cineva care ţinea în mână sticla de tequila. Se întoarse pe jumătate spre patul lui, ridicând sticla ca să se uite înăuntru şi văzu că era Urania. Tocmai când deschise gura ca să-i spună s-o ducă la loc, ea linse sticla împingând cu limba în sus către dop.

— Un! cârâi Rivas îngrijorat, pune-o jos, o să…

Când vorbi ea tresări, după care, cu o grabă febrilă, îşi încleştă dinţii în jurul gâtului sticlei.

Rivas ţâşni din pat şi reuşi să se ciocnească de ea şi s-o trântească de peretele montat în balamale, dar după o clipă se prăvăli neputincios la pământ, îngustându-şi ochii şi respirând adânc, ca să nu-şi piardă cunoştinţa.

Barbara se ridică în picioare şi privi neliniştită în jur, dându-şi seama că se întâmplase ceva grav, dar neştiind ce anume; părea să creadă că încercase cineva să pătrundă înăuntru, iar Rivas nu avea destulă putere ca să vorbească.

Dopul ieşi cu un pocnet din sticlă, după care Barbara

ştiu ce se întâmpla şi se aruncă asupra Uraniei. Umărul ei o izbi pe Urania în stomac şi se ciocniră amândouă de peretele care se demontă şi se deschise lăsând deodată să se vadă lumina lunii. Amândouă femeile căzuseră şi, pe când gâfâiau şi se luptau pe jos, sticla de tequila se rostogoli prin faţa lui Rivas. În ea se mai găsea ceva tequila, dar nici urmă de cristal.

Rivas se întoarse şi se ridică într-un cot, ca să vadă ce se întâmplă. Barbara se aşezase în spatele Uraniei şi o strângea de gât; Un se zbătea furioasă, dar unul din braţe rămăsese prins sub ea şi nu putea decât să-i zgârie încheieturile Barbarei cu cealaltă mână. Rivas ar fi putut interveni, măcar ca s-o împiedice pe Barbara să fie atât de dură, dacă n-ar fi văzut ochii lui Un fixându-l strălucitori de pe chipul din ce în ce mai întunecat – fiindcă în clipa aceea fu convins că, de fapt, cel care-l privea prin ochii ei era Jaybush.

— Scuipă-l – afară – sau – mori – Un, spuse Barbara, scrâşnind din dinţi.

Timp de alte trei secunde Un dădu impresia că se hotărâse, dar apoi deschise gura şi cristalul fu scuipat afară; Barbara se dădu jos de pe Un iar ea rămase fără vlagă, gâfâind des şi respirând şuierător şi strident.

Rivas ridică cristalul. Ai învins, îi spuse acesta în gând. Tu eşti şeful. Am să lucrez pentru tine. Înghite-mă.

Barbara îl ajută să se ridice. Trebuia să-şi îngusteze privirea în continuare, fiindcă sângele îi curgea pe frunte, din rana redeschisă.

— L-ar fi… spuse Barbara cu încordare în glas, suindu-l la loc în pat, dar începu să tuşească înainte de-a putea să termine propoziţia şi trebui să se aşeze la capul patului.

— Ce?

Vocea monotonă pe care Rivas o auzea în minte îl făcu să vorbească prea tare. Un horcăia mai departe.

— Dacă l-ar fi înghiţit, spuse Barbara. Asta l-ar fi făcut să sufere?

Rivas o privi cu un sentiment vecin cu disperarea, după care închise ochii. Perna era udă de sânge, acolo unde îşi pusese obrazul.

— Nu pot s-o fac… de unul singur, spuse el. Trebuie să mă ajuţi. Vrei ca el să se întoarcă? Vrei să te împărtăşeşti din nou?

— …Nu, spuse încet Barbara. Nu, nu vreau… să se întoarcă, dar parcă nici să moară nu vreau.

Se ridică, se duse în bucătărie şi se întoarse cu o lampă aprinsă, pe care o puse jos pe podea, ca să păşească peste Urania. Apucă peretele cu tejgheaua, îl ridică la loc şi-l zăvorî. Urania dormea dusă şi sforăia incredibil.

— Vrei tu să moară? întrebă Barbara, aşezându-se din nou pe pat.

— Da, spuse Rivas.

Barbara îi zâmbi.

— Chiar aşa? Nu există nicio părticică din tine care să vrea să… se unească cu Domnul şi să fie altceva decât eşti tu?

Înghite-mă. Ai învins. Tu eşti şeful.

Rivas întinse mâna, puse cristalul pe pătura ruptă dintre ei şi constată uşurat că nu mai auzea vocea.

— Bine, poate că există. Iar de curând, când am luat o doză uriaşă de Sânge, a existat o parte din mine care nu mai voia decât să se destindă şi să se dea la fund. Dar ai văzut vreodată un drogat adevărat, dependent de Sânge? Ce-i drept, subjugaţi autentici ai văzut.

— Sigur, dar, din ce ni s-a spus, nu contează forma lor de suprafaţă. Dacă eu merg undeva cu o barcă, iar mai târziu tu găseşti barca putrezită şi stricată, undeva pe un ţărm, nu poţi să-ţi dai seama unde am fost sau cum mă simt.

Ea atinse cristalul, iar ochii i se măriră de uimire.

După câteva clipe, îşi retrase degetul.

— De fapt, ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi înghiţit Un?

— S-ar fi transformat în Jaybush.

— El ar fi fost din nou cu noi?

Rivas încuviinţă, nefericit, din cap. Era foarte târziu, era epuizat, speriat şi-l durea capul.

— Înghite-l, spuse deodată Barbara. Repede, fără să stai pe gânduri. Doar ştii că vrei.

— Nu, spuse Rivas răstit. Vreau…

Se opri, gândindu-se la ce era pe punctul de a spune, după care vorbi încet, zâmbind:

— Vreau s-o faci tu.

— Eu? Dar atunci eu aş fi el. Iar tu eşti cel care l-a ucis.

— Dacă aş vrea să se întoarcă, n-ar avea nicio importanţă pentru mine faptul că m-ar putea ucide imediat.

Ea dădu din cap cu tristeţe.

— Ştiu ce vrei să spui. E mai bine să te găsească părinţii şi să te stâlcească în bătăi, decât să-ţi petreci noaptea rătăcind întruna.

Rivas râse încet.

— Într-un fel… amândoi… vrem să se întoarcă, însă niciunul nu doreşte să fie el.

Îşi c-oborî privirea spre Un.

— N-ar fi trebuit s-o oprim, îi zâmbi Barbarei şi-i spuse:

— Ar trebui s-o trezim şi să i-l dăm să-l înghită.

Iar după aceea cuvintele încetară brusc să mai fie spuse în glumă. Barbara puse mâna pe cristal şi se ridică. Rivas se gândi că trebuia să spună ceva, ca s-o oprească şi chiar avu de gând, dar nu imediat. Mai întâi trebuia să-şi tragă sufletul.

În clipa aceea, se auzi o voce din afara căruţei:

— Înghite-mă. Ai învins.

Barbara căzu în genunchi iar Rivas se prăbuşi pe perna udă, cu ochii închişi şi cu pleoapele strânse.

— Tu eşti şeful, continuă vocea. Am să lucrez pentru tine…

„El e”, îşi spuse Rivas, ameţit, „a făcut ce-a făcut şi a ieşit, o să dărâme peretele şi-o să ne prindă, o să ne prefacă-n scrum doar privindu-ne, o să ne devoreze sufletele din trupuri, ca un păianjen mare care goleşte pe dinăuntru două muşte prinse în pânză, o să încetăm să existăm, definitiv, da’ oare ce mai aşteaptă?”

Dintr-odată, litania familiară încetă. Rivas deschise ochii – şi se auzi din nou: „… înghite-mă. Ai învins” – dar rostit de o altă voce.

Barbara se ridică şi merse, clătinându-se, până la uşa din spate. Scoase drugul, deschise uşa şi privi afară în toate direcţiile.

Acum Rivas putea să audă şi alte glasuri.

— N-a plecat! exclamă o voce. Duhul lui e tot cu noi!

— Spune-ne cum să te găsim, Doamne! strigă o voce de femeie.

— Înghite-mă… continuă a doua voce, la fel de monotonă.

Barbara închise uşa şi se întoarse lângă pat.

— E o bandă de cabotine, îi spuse lui Rivas, evident fără păstor. De ce oare subjugaţii spun aceleaşi lucruri ca ăsta?

Ridică cristalul.

— Îi preiau gândurile, spuse Rivas. Fireşte că, fără o minte care să le proiecteze, gândurile nu ajung prea departe.

Scoase un oftat.

— Tot mai vrei să i-l dau lui Un?

Umerii Barbarei se lăsară în jos în semn de înfrângere.

— Nu. Nu chiar acum.

— Luna e destul de strălucitoare ca să ne aşternem la drum?

— Nu ştiu, spuse ea întristată. Cred că da.

— Atunci cred c-ar fi bine s-o luăm din loc de dimineaţă.

Pe podea, Un continua să sforăie.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Deşi îi lipsea o pedală, bicicleta străbătu cu zgomot strada, iar lângă cantina Serenei, la două uşi distanţă de ea, băiatul încetini, într-o alunecare controlată care îl lăsă, după doi paşi făcuţi în fugă, chiar în faţa localului. Băiatul cercetă barul cu privirea, din uşă, până când îl reperă pe Fracas McAn, după care o zbughi înăuntru şi i se agăţă de mânecă, înainte ca barmanul să-i poată striga să iasă afară.

Când McAn văzu cine era, ridică o mână ca să împiedice izbucnirea barmanului.

— Ce e, Modesto? îl întrebă el pe băiat. L-ai văzut?

— Cred că da, nene. Călătoreşte cu două femei.

— Cu două? Nu pricep… Ba da, cum să nu; la drept vorbind, e exact stilul lui Rivas – spuse el. Pe jos? Călare?

— Într-o căruţă de gogoşi.

— O… căruţă de gogoşi?!

— Şi.

— Vine dinspre sud, nu? întrebă McAn încrezător. E la punctul de control al armatei?

Băiatul dădu impresia că vrea să se scuze.

— Nu, nene. Vine dinspre vest, pe Autostrada Zece.

— Adică dinspre Veneţia? Drace, aş vrea să pot să-ţi dau „cincimea”, Modesto, dar nu înţeleg cum se face că…

— Zău, puşând n-are voie să stea aici, Frake, spuse barmanul. îmi pare rău, dar trebuie să-l scoţi afară.

McAn păru nehotărât pentru o clipă, apoi dădu din umeri.

— Bine, Modesto, oftă el. Am să te ascult.

Dădu pe gât paharul de Ellay Red şi aruncă două monezi pe tejgheaua barului.

— Să… ţii sticla la îndemână, Sam, spuse el. Bun, haide – adăugă, întorcându-se spre băiat.

Afară, aerul de început de seară era răcoros şi se puteau vedea siluetele şobolanilor, fugind de-a lungul acoperişurilor.

— Ia să vedem, îi spuse McAn lui Modesto, ce te face să crezi că e Rivas?

— Păi, seamănă cu Rivas, atâta doar că e mai şifonat – arată chiar mai rău decât ziceai, cu un ditamai bandajul pe cap – şi are cu el cel puţin o doamnă care nu-i e nici soţie, nici prietenă… şi au un fel de a se grăbi, de a da zor să ajungă aici. Am vrut să cumpăr o gogoaşă, dar nu mai aveau.

McAn privi către zidul vestic al oraşului. Torţele luminau deja, în preajma barăcilor recent construite; a doua zi, oraşul ar fi putut să se închidă.

— Cât de aproape sunt?

— Acum poate-or fi ajuns la poartă, spuse Modesto. Am mers cu bicicleta cât am putut de repede dar, cum ţi-am zis, căruţa aia de gogoşi nu se opreşte să vândă.

— Cred că ar fi bine să mă duc să arunc o privire.

McAn pomi spre vest, iar Modesto îl; însoţi, mergând încet, pe bicicleta cu o singură pedală. În timp ce se îndreptau spre poartă, puştii îşi ridicară de câteva ori ochii spre ei, oprindu-se din scormonit prin gunoaie, puseră câteva întrebări rapide în spaniolă şi înjurară, când Modesto rânji şi dădu din cap. Bineînţeles că fiecare spera să descopere primul armata din San Berdoo, dar cercetaşii particulari, de felul lui McAn, făceau mult mai multă treabă decât cei ai guvernului din Ellay.

Încrederea băiatului începu să i se transmită şi lui McAn.

— Ei bine, dacă nici ăsta nu e Rivas, spuse, mai mult

pentru sine, atunci mă îndoiesc c-o să se mai întoarcă vreodată. Mâine se face săptămână, de cândj-am văzut ultima dată în Irvine.

În faţă se zărea centura înaltă şi neagră a zidului înconjurător, a căruţ coamă neregulată se profila pe cerul portocaliu. Într-unul din palmierii de deasupra, un papagal exiamă „Uraa, e Gregorio Rivas!”. McAn rânji către Modesto şi-şi ridică degetele încrucişate.

— Ah, mira1, nene, uite şi căruţa!

Băiatul arăta spre o căruţă care tocmai intra pe poartă, trasă de un cal istovit de moarte. Când se apropie ceva mai mult, McAn dădu fuga până la bordură, ca s-o vadă mai bine. Scârţâia din toate încheieturile şi era acoperită de praf, dar pe una din părţi reuşi să citească „ROM – GOGOŞI CU ROM – LA FEREASTRĂ”.

O Priveşte, (n.trad.)

— E exact cum ai descris-o –, recunoscu McAn, întorcându-se în mijlocul drumului. Să vedem dacă am găsit pe cine căutam.

Calul gâfâia din greu, gata-gata să se prăbuşească, iar McAn ghici că, de oriunde-ar fi venit, goniseră fără popas, ca să se poată adăposti între zidurile Ellay-ului.

Se îndreptă spre căruţă şi-i zâmbi tinerei obosite, de pe bancheta vizitiului.

— Bună! spuse el. Am un mesaj important pentru Greg Rivas. E cumva înăuntru?

Urmă o pauză, după care fata întrebă:

— Cine eşti?

— Mă numesc Fracas McAn.

Între timp, căruţa se oprise, după ce mersese un timp în zigzag, iar fata se ridică şi se duse înăuntru. Modesto îl înghionti pe McAn, care scoase, ascultător, o „cincime” din buzunar, dar o ţinu în mână, fără să i-o dea încă.

După două minute bune fata reapăru, cu braţul trecut pe după braţul unui bărbat care se clătina, nesigur

pe picioare, şi avea capul bandajat. Omul se aşeză pe capră şi-i zâmbi uşor lui McAn, însă trecură câteva secunde până când cel din urmă, suspinând, îi dădu „cincimea” băiatului. Modesto o înhăţă, întoarse bicicleta şi porni cu ea pe stradă.

Zâmbetul nu dispăru de pe buzele lui Rivas, dar deveni ceva mai acru, când văzu felul în care îl privea McAn. „Fir-ar să fie”, îşi zise, „parcă aş fi un cadavru îmbălsămat”.

— Salut, Frake – spuse el, mulţumit că măcar vocea îi rămăsese aceeaşi. Ce coincidenţă, să fii tu primul cu care mă întâlnesc!

— Mă rog… de fapt, nu prea e o coincidenţă, Greg, spuse McAn. Pot să urc şi eu şi să stăm puţin de vorbă?

— Sigur. Barbara, vrei să treci în spate, ca să-i laşi lui Frake cealaltă jumătate de banchetă?

McAn se sui lângă Rivas.

— Am câteva informaţii pentru tine, Greg, zise el. Am pus puştii să te pândească zile în şir, fiindcă-ţi sunt dator, după ce m-ai ajutat să-l iau pe băiat, săptămâna trecută. Dar mai întâi, spune-mi… spune-mi… ce s-a întâmplat? Ce e dincolo de zidurile Oraşului Sfânt? Cine te-a rănit? De ce te-ai întors dinspre Vest?

Rivas zâmbi.

— Am să-ţi povestesc tot, la o bere la Spink’s, după ce o duc pe fată la tatăl ei. Un lucru însă pot să-ţi spun: mă tem că ai rămas fără slujbă. Jaybush, chiar dacă n-a murit de-adevăratelea, s-a lăsat cu siguranţă de jocul de-a Mesia.

McAn clipi des.

— Adică… dar cum…?

Un rânjet îi apăru încet pe chip.

— Vorbeşti serios? Păi să ştii că abia aştept să-mi povesteşti. Hai să bem berea aia înainte s-o duci acasă pe domnişoara Barrows. Sunt câteva aspecte ale problemei pe care le cunosc, şi de care trebuie să afli şi tu.

— De unde ştii cum o cheamă?

— Văd de-aici cârciuma lui Spink. îţi spun când ne aşezăm la masă. Nu prea e o poveste pentru urechile doamnelor – spuse el, îndreptându-şi ochii spre partea din spate a căruţei.

— Bine.

McAn sări jos, pe pavaj.

— Ne întâlnim acolo – spuse şi o luă din loc.

Barbara duse căruţa până la Spink's, dar singurul cal care le mai rămăsese era atât de obosit, încât McAn ajunsese înaintea lor şi le deschise uşa din faţă, când Rivas coborî, anevoie, din căruţă.

— Mulţumesc, Frake, spuse el, dar să ştii că nu sunt chiar atât de fragil, cum par.

Ajuns înăuntru, privi în jur. Candelabrele erau sus, aprinse, deşi se legănau puţin, ceea ce însemna că Mojo le urcase doar cu puţin timp în urmă. Lui Rivas i se păru că umbrele păpuşilor de hârtie ale lui Noah Almondine îi făceau semne cu mâna. Un tânăr pe care nu-l mai văzuse până atunci stătea pe scenă, acordând un pelicanşi glumind, din când în când, cu Tommy Fandango. Mojo era în spatele barului, mormăind, plictisit, nişte înjurături şi încercând să desfunde chiuveta cu o sârmă.

— Nu-mi vine să cred că au trecut doar zece zile – spuse Rivas, clătinând încet din cap. Plăteşti tu berea, Frake? Am o avere în banca de spirtoase, dar nicio leţcaie în buzunar.

— Sigur, Greg. Ce zici, asta-i bună? – întrebă McAn, arătând spre o masă de lângă fereastră.

Rivas rânji, fiindcă era aceeaşi masă la care stătuse cu Montecruz, când idiotul încercase să-l convingă să efectueze răscumpărarea.

— Merge, spuse el, trăgându-şi un scaun, înainte s-o facă McAn în locul lui.

După ce se aşezară amândoi, Mojo îşi întrerupse

treaba şi se apropie gâfâind.

— Ce doresc domnii? recită el.

— O bere şi două pahare, Mojo, spuse Rivas.

Bătrânul îl privi fără interes, apoi făcu ochii mari, recunoscându-l.

— Sfinte Sisoe, Greg! exclamă el. Drăcia naibii! Ce s-a întâmplat cu tine, băiete?

— Nimic deosebit – mă rog, mai bine zis, nimic care să nu se poată drege cu o bere.

Mojo se întoarse spre scenă.

— Hei, Tommy, ia uite cine s-a întors! Şi cu ditamai barba!

Fandango se zgâi la ei, din cealaltă parte a încăperii.

— O, salut, Greg… ăă…

Se şterse la gură, încurcat, şi se uită la pelicanistul care îl privea pe Greg cu o ostilitate plină de îngrijorare.

— Te-ai întors, deci?

Rivas zâmbi şi făcu un semn cu mâna.

— Nu, nu. M-am… retras.

„De câte ori mă aşez la masa asta, îi spun cuiva că m-am retras”, îşi zise.

— Ia să vedem – spuse, întorcându-se spre McAn. Ce s-a întâmplat? De ce ai pus pe cineva să mă pândească?

McAn spuse:

— Am fost angajat pentru răpirea şi readucerea Uraniei Barrows.

Mojo aduse berea şi paharele, iar Rivas nu răspunse decât după ce bătrânul se îndepărtă agale, iar ei îşi umplură paharele.

— Păi, spor la lucru, cum se zice – spuse el – dar bătrânul Irwin Barrows n-are ştiinţă de aşa ceva. Când am încheiat târgui, am insistat să mă ocup şi de partea asta. Nu crezi că o să obiecteze?

McAn se încruntă, de parcă s-ar fi gândit la un mod civilizat de a spune ceva necivilizat, după care renunţă şi

rosti doar:

— Irwin Barrows are de gând să pună pe cineva să te omoare, imediat după ce-i aduci fata înapoi.

Rivas râse încet şi trase o înghiţitură zdravănă.

— Chiar aşa? întrebă el, punând cu zgomot paharul greu pe masă. Fiindcă îşi închipuie că vrem să fugim împreună?

— Exact. Aşa că, hm, ceea ce vreau eu să-ţi spun e că, dacă ai într-adevăr de gând să fugi cu ea, ia-ţi toţi banii pe care-i ai şi pleacă imediat. Nici în vis să nu te mai apropii de locul ăsta.

Rivas se uită fix la McAn, apoi privi în jur, prin bar.

— Am fost recunoscut – spuse el – şi chiar dacă acum nu e prea aglomerat, mai mult ca sigur că ai fost văzut şi tu. Şi-ar da seama că m-ai prevenit.

— Cum spuneam, îţi rămăsesem dator.

— Mulţumesc, Frake.

Rivas mai sorbi o dată din bere. Măcar aşa îi era mai uşor să ridice paharul.

— Numai că, vezi tu, nu vreau să fug cu ea. Aş vrea să i-o duc înapoi. Şi, mă rog, cum are de gând s-o facă?

— Îşi pune cele mai mari speranţe în duelul la care o să te provoace logodnicul ei. Am înţeles că i-ai vorbit de sus, înainte de-a pleca, şi o să insiste să-i dai satisfacţie.

— A, da, i-am zis „flăcău”. L-ai văzut?

McAn dădu din cap.

— N-are nici sprâncene. Sigur că, având în vedere starea în care te afli, ai tot dreptul să ceri o amânare. Nu ştiu cum ar reacţiona Barrows la chestia asta. Bănuiesc că, dacă nu te mai interesează fiică-sa şi dacă nu te-ai atins de ea în timpul răscumpărării…

— Nu m-am atins.

— Atunci, probabil că n-o să-i pese ce faci. Dacă nu cumva l-ai şi insultat…

— Poate că da. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Întinse mâna, înhăţă cana grea şi-şi umplu paharul, gândindu-se că toate greutăţile astea pe care le ridica ar trebui să-l ajute să-şi revină la forma normală.

— În orice caz, dacă ai fi vrut să te însori cu ea şi-ai fi reuşit să-l ucizi pe Montecruz, sunt foarte sigur că Barrows ţi-ar fi pus la cale un accident fatal. îţi spun toate astea ca să ştii la ce să te aştepţi, când o să ajungi sus, pe deal.

Rivas clătină din cap, cu mirare.

— Şi când te gândeşti că a fost ales distilator al vistieriei, de al Şaselea As! Incredibil! Am ştiut dintotdeauna că e dat dracului, dar…

— Ai pus la grea încercare coarda sensibilă a personalităţii lui şi a cedat.

— Se mai întâmplă, spuse Rivas. Poate că nu e întotdeauna un lucru rău.

McAn ridică din umeri.

— Oricum, dacă rămâi, vrei să-ţi fiu martor la duel?

— Ţi-aş fi îndatorat, Frake. Totuşi, hai să nu-i dăm rasol cu berea… Doamnele au să mai rămână în căruţă şi chiar dacă nu mă dau în vânt după bugwalk, aş vrea să-l ascult pe pelicanistul ăsta.

Pe când ducea paharul la gură, degetele i se jucau, absent, cu pandantivul mare şi îmbrăcat în plumb, pe care şi-l confecţionase cu o zi înainte, şi care acum îi atârna la gât, de o sfoară subţire.

*

* * *

După ce-l vizită – lucru care-l obosi peste măsură – pe comandantul forţelor din Ellay, ca să-l prevină că armata din San Berdoo va ataca, probabil, dinspre sud, Rivas împrumută nişte bani de la McAn ca să-şi ia alte haine, în locul celor cumpărate de Barbara, la Veneţia, şi reuşi să facă un mic stoc de alimente, în ciuda restricţiilor stării de asediu, ca să poată găti, din când în când, în bucătăria din căruţă. Urania mânca pe sponci şi aproape nu mai vorbea

deloc, cu toate că McAn încerca s-o scoată din această stare, iar Rivas înţelese că se străduia să găsească motive de nelinişte şi puncte vulnerabile, pe care să le poată specula în avutoarele şedinţe de deconectare şi recuperare. În cele din urmă, nu mai avură niciun motiv să întârzie, aşa că închinară doi cai odihniţi şi porniră, toţi patru, spre Hollywood Hills şi moşia lui Barrows.

Aerul era rece, sus pe dealuri, departe de pavajul încins al străzilor, iar în vreme ce caii trăgeau căruţa veche şi aproape dezmembrată, luând ultima curbă, Rivas, cuprins de un soi de tremur, îşi înfăşură mai strâns pătura în jurul lui. Insistase să stea lângă McAn, pe bancheta vizitiului, iar când celălalt trase din nou de hăţuri, Rivas clătină din cap.

— Cred că am trecut de locul acela – spuse el, mijindu-şi ochii şi uitându-se în jur, la copacii abia luminaţi de felinarul căruţei.

McAn îl privi.

— Nu, mai avem până la el.

Urania stătea rezemată de uşa bucătăriei, în spatele lui Rivas, iar el o simţi mutându-se de pe un picior pe altul. „Da, Un”, îşi spuse, „mă surprinde şi pe mine – dar am uitat”.

— Am ajuns, spuse McAn şi mână caii la stânga, pe o alee pavată cu cărămizi. O poartă de fier bloca drumul, în faţa lor, străjuită de două felinareaflate pe câte un stâlp de piatră.

— Încă mai putem să fugim împreună, Greg – spuse deodată Urania. Mai avem câţiva metri, până va fi prea târziu.

McAn trase de hăţuri şi opri, apoi privi în altă parte, scrutând întunericul. Rivas auzi scârţâitul pe care-l scoase patul din căruţă, când Barbara se ridică să asculte.

— Nu, Un, spuse el.

După o pauză, frâna fu deblocată cu zgomot, McAn

smuci hăţurile, iar căruţa se puse din nou în mişcare.

O cabină telefonică recondiţionată se ivi în faţă, lângă alee, iar când caii se opriră la poartă, un bărbat gras ieşi în grabă, îndreptându-se spre ei.

— Îmi pare rău – spuse el cu satisfacţie în glas – nu mi s-a spus că trebuie să aştept vreo căruţă cu gogoşi, în seara asta. Regret, dar va trebui să plecaţi.

— Suntem Fracas McAn – spuse McAn cu o voce egală – Gregorio Rivas şi Urania Barrows.

— Şi o prietenă, adăugă Rivas.

Uimit, paznicul îi privi mai atent, după care, deşi fără bunăvoinţă, se întoarse la poartă şi o descuie.

— Ai fi putut avea atâta grijă – remarcă el înţepat – să o aduci acasă pe tânără domniţă cu un vehicul mai de Doamne-ajută.

Rivas râse, cu o uşoară nuanţă de isterie.

— Drace, are dreptate. Unde ne-a fost capul? Ar fi trebuit un alai cu clopoţei, fundiţe şi cimpoaie…

Uşa se deschise iar McAn trase de hăţuri.

— Calmează-te, Greg – mormăi el, când porniră din nou iar poarta fu închisă în urma lor.

Paznicul apăsă pe sonerie şi ţârâitul stârni un cor plin de compătimire, alcătuit din ţipetele păsărilor din tufişurile aflate în jur, până când ajunseră în curtea pavată, unde o căruţă ceva mai încăpătoare era pe jumătate încărcată cu mobilă şi lăzi. Uşa din faţă a casei se deschise şi câţiva bărbaţi coborâră în grabă scările, îndreptându-se spre vizitatori.

— Un! se auzi vocea binecunoscută a lui Irwin Barrows. Un! Fir-aş al naibii, dacă prostul ăla a apăsat din greşeală pe altă sonerie…

— Scrie „gogoşi”, domnule Barrows – indică o altă voce, cu o nuanţă de îndoială.

— Gogoşi! Fir-aş al naibii! O să…

— Urania e aici, domnule Barrows – strigă Rivas.

Bătrânul înalt, cu părul alb, înaintă încet, apoi îi făcu semn unuia dintre însoţitori să se retragă.

— Domnul Rivas, spuse el. Ai venit să-ţi primeşti ultimele cinci mii de „cincimi”?…

McAn îl privi surprins pe Rivas.

— Nu, spuse Rivas.

— Înţeleg – rosti Barrows, cu o asprime obosită în voce. îţi închipui c-ai să pleci cu ea, nu-i aşa? Şi crezi că dacă renunţi la jumătate din onorariu o să mă faci mai…

— Nu, îl întrerupse Rivas. Urania şi cu mine nu vrem nici să ne căsătorim, nici să plecăm împreună. Ţi-am cerut un tarif prea mare, acum unsprezece zile, în… tensiunea momentului. Uite-o pe iiica-ta. Suntem chit.

— Un! strigă Barrows, evident pradă unei noi bănuieli. E rănită, grav rănită, aşa-i? Sau nu, a ajuns o idioată bâlbâită, din cauză că s-a împărtăşit de atâtea ori, nu? Lua-te-ar naiba, tică…

— Poate că i-a adus doar trupul, domnule Barrows – îi veni în ajutor, cu o sugestie, celălalt bărbat, pe care Rivas îl recunoscu abia acum: era chelul, Joe Montecruz.

— Nu, tată, sunt teafără – spuse Un cu o voce limpede dar obosită.

Apăru din spatele lui Rivas şi-şi dădu drumul jos, după care porni cu greutate, pe pietre, către Montecruz, care o luă în braţe cu o emoţie ostentativă.

Barrows merse încet până la căruţa cu gogoşi. Se încruntă, gânditor, ridicându-şi ochii spre chipul lui Rivas care, sub bandaje, se vedea luminat în clarobscur, de felinarul căruţei.

— Ai suferit, domnule, spuse el.

— Răscumpărările nu sunt uşoare niciodată, răspunse Rivas.

— L-a… ucis pe Norton Jaybush – îl informă McAn pe Barrows, cu o voce tremurând uşor, în semn de respect.

— Adevărat? întrebă Barrows uimit.

— Mai mult sau mai puţin.

Barbara stătea acum în spatele lui Rivas şi îi puse mâinile pe umeri.

— I-a tăiat gâtul lui Jaybush, spuse ea.

Barrows ezită, apoi rosti:

— Toţi ne-am schimbat, de-acum două săptămâni.

Privirea lui nesigură se mută de la Rivas la casa cea mare şi veche şi la terenurile din jur, iar Rivas înţelese, cu întârziere, că Barrows şi oamenii lui se pregăteau să plece, ca să se adăpostească înăuntrul zidurilor oraşului, şi că era posibil ca în curând casa şi viile să fie devastate de armata din San Berdoo.

— Îţi mulţumesc pentru copila mea, spuse Barrows. Acum pleacă, te rog.

Rivas îşi ridică ochii şi privi dincolo de Barrows.

— Cred că domnul Montecruz are să-mi spună ceva.

Montecruz se uită în sus, îngustându-şi ochii în timp ce schimba direcţia privirii, iar apoi o lăsă pe Urania şi se îndreptă spre căruţă. Avea un mers nesigur, ca şi cum ar fiăparticipat la un ritual care fusese prost pregătit. În cele din urmă, se opri şi-l privi impasibil pe Rivas.

— M-ai insultat, spuse el sec.

Rivas, înfofolit în pătură, zâmbi.

— Ai dreptate. Aşa am făcut.

— Trebuie… să-ţi cer satisfacţie.

— Şi am să ţi-o dau, spuse Rivas. îmi cer scuze. Am greşit când am spus ce-am spus. În discursul pe care mi l-ai ţinut, şi care m-a făcut să te insult, ai rostit adevărul adevărat; bineînţeles că de aceea m-am şi simţit atât de atins. Tu ai avut dreptate. Eu m-am înşelat. Vorbesc serios – încheie Rivas, întinzând mâinile în lături.

McAn îl privi din nou pe Rivas, nevenindu-i să creadă.

Montecruz nu ştia ce să facă.

— Eşti laş – spuse el, cu voce tare dar fără convingere.

— Nu, nu e – replică McAn.

Insectele nopţii cântau în întuneric.

— Nu, nu e – se auzi, ca un ecou, vocea obosită a lui Irwin Barrows. Te rog, pleacă, adăugă el, adresându-i-se lui Rivas.

— Adios, spuse Rivas. La revedere, Un.

Nu se auzi niciun răspuns. McAn îmboldi caii şi-i întoarse cu greu, din cauza celeilalte căruţe. Luminile erau aprinse, în casă, dar perdelele dispăruseră iar Rivas aruncă o privire în sufragerie, în timp ce trecură pe lângă fereastra din faţă. Nu mai era nici urmă de mobilă şi nimic nu mai părea familiar.

În fine, McAn izbuti să manevreze căruţa şi, apăsând pe frână, începu să o dirijeze pe aleea care cobora.

— Vezi tufişurile de-acolo, din dreapta? îl întrebă Rivas, încet. Adu-mi aminte, în noaptea asta, să-ţi spun ce-am făcut cândva, îndărătul lor.

EPILOG

A doua zi, pe la ora prânzului, Rivas stătea pe acoperişul apartamentului său, ţinându-şi pelicanul cel nou de gât şi trecând arcuşul peste corzi, ca să încerce câteva acorduri.

Suna ceva mai bine. La început, nu ieşiseră decât nişte sunete ascuţite, care stârniseră lătrături de protest din partea câinilor de pe stradă, dar acum se învăţase să ţină corect arcuşul, cu mâna rănită… deşi, încă nu-i venea să încerce nicio zdrăngăneală.

Ţinând instrumentul sub bărbie, ca să-şi elibereze mâna dreaptă, se aplecă, înhăţă cana de bere, o ridică… după care se opri, încurcat.

— Ce să iau? întrebă Barbara, sec.

— Ăă… pelicanul.

Ea se ridică din scaunul de răchită aflat în umbră, întinse mâna şi luă instrumentul de gât.

— Mulţumesc, spuse el.

Acum putea să-şi dea capul pe spate şi sorbi zdravăn din berea care rămăsese destul de rece, în umbra scaunului pe care şedea. Puse cana jos şi luă din nou pelicanul.

Trase adânc aer în piept, apoi atacă primele măsuri din Peter and the Wolf. „Nu-i deloc rău”, îşi spuse.

— Asta ai fluierat, nu-i aşa? întrebă Barbara. În noaptea aceea.

— Sigur, spuse Rivas.

Simţi greutatea, încălzită de soare, a pandantivului îmbrăcat în plumb care i se odihnea pe piept şi-şi aduse aminte de zorii zilei de ieri când, după ce Urania fusese legată straşnic de patul din căruţă, îi spusese Barbarei să iasă şi să dezlipească volanţii de plumb de la maşinile lăsate pe drum, în paraginã; când fata se întoarse, o ajutase să-i încălzească şi privise cu un ochi critic felul în care îi lovea cu ciocanul ca să-i transforme într-o tablă, cu care să înfăşoare cristalul.

— Un chiar a fost mai liniştită, după ce am îmbrăcat cristalul, spuse acum Barbara. Crezi că plumbul i-a oprit... influenţa?

Rivas ridică din umeri.

— Poate. Am vrut în primul rând să opresc radiaţiile, spuse, uitându-se chiorâş la soare. Chiar şi căldura e ceva. Mai târziu o să trebuiască să-l bag în apă rece.

Barbara se cutremură.

— Aş vrea să poţi să-i vii de hac.

— Eu, nu mai puţin, spuse el, bănuind că tot acolo se afla şi ce mai rămăsese din hemoglobină.

Barbara se foi în scaun.

— Spuneai că, în curând, o să ducem lipsă de alimente, în oraş, îi aminti ea. Cât e ceasul?

Rivas rânji şi lăsă în jos instrumentul.

— Nu acum; abia când o să fim asediaţi cu adevărat, îi spuse el. Acum strâng totul de pe ogoare şi duc vitele în

zona Porţii de Sud, aşa că vreo două zile, cel puţin până se strică produsele

40.4

perisabile, o să mâncăm mai bine ca de obicei. Dar ai dreptate, e ora prânzului.

Se ridică – aproape cu vioiciune! – închise pelicanul în cutie şi o luă de mâner.

— Ce, iei şi asta cu tine?

Vru să-l pună la loc, dar se îndreptă din nou. Simţi cum roşeşte.

— Păi, nu se ştie niciodată – spuse el, stingherit. Poate au să mă roage să le cânt.

După o clipă, ea surâse şi, chiar dacă ochii erau mai puţin strălucitori ca de obicei, cel puţin nu erau înlăcrimaţi.

— Mie-n sută, făcu ea, în bătaie de joc. Şi o să ai atâtea beri la activ, că n-o să poţi scoate o notă mai de Doamne-ajută.

— Iar la sfârşit o să cad de pe scenă – încuviinţă el – confirmând tot ce se spune despre mine.

— Poate c-ar trebui să vindem bilete.

Coborâră scările – Rivas îşi promise că peste o săptămână va coborî câte două trepte deodată, iar de mâine va termina cu şontâcăitul ăsta – şi porniră spre Spink’s.

Ea îl privi.

— Ai de gând să-ţi laşi barbă?

Rivas îşi pipăi bărbia acoperită cu un păr moale ca o blană.

— Cred că da, cât durează asediul. N-am să mai risipesc apa caldă şi lamele bune, pe perciuni.

— La capitolul ăsta, bătrânul Joe Montecruz n-o să sufere deloc, remarcă ea.

Rivas râse.

— Ai dreptate. O vreme, flăcăii chelioşi au să fie

singurii cu înfăţişare de aristocraţi veritabili. Sunt sigur că asta o s-o consoleze pe Un.

— Cât crezi că o să dureze asediul?

— Nu ştiu. Cei din San Berdoo sunt obligaţi să mizeze pe o victorie rapidă, fiindcă n-au cum să-şi asigure linii eficiente de aprovizionare, dacă au luat-o pe traseul ăsta ocolit. Sincer să fiu, cred că sunt nebuni.

După câteva blocuri, dădură colţul şi ajunseră pe Woolshirt, iar localul lui Spink li se arătă în faţă.

— Au un geam spart, spuse Rivas. Ba nu, două geamuri! Iisuse – exclamă, încercând să grăbească pasul – doar n-au ajuns deja lângă ziduri, nu? Să aibă o catapultă?

— Nu ştiu, spuse Barbara cu vocea încordată, străduindu-se, evident, să n-o ia la fugă în faţa lui. Crezi c-ar fi posibil?

— Nu, nu – spuse Rivas ceva mai calm – am fi auzit clopotele. Când o să fie reperată armata din San Berdoo, fiecare clopot din oraş o să bată întruna. Nu, probabil a fost o încăierare.

Când ajunseră la restaurant văzură că o scândură lungă fusese bătută în cuie de-a curmezişul uşii. Un bărbat pe care Rivas nu-l mai văzuse niciodată se sprijini de zid şi clătină, din cap.

— Îmi pare rău, e închis pentru reparaţii, spuse el.

— Lu… începu Rivas. Am lucrat aici.

— Îmi pare rău. Înăuntru e mizerie mare.

— Fir-ar a dracului, spuse Rivas, înaintând şi sprijinindu-se cu mâinile de scândură. Înăuntru cineva mătura, cu mişcări lente. Mojo! Hei, Mojo, sunt eu, Greg! Spune-i tipului ăsta să ne dea drumul înăuntru!

Măturatul încetă şi după câteva clipe Mojo apăru în prag.

— Salut, Greg. Lasă-i să intre, Tony. Ce zici de chestia asta?

Rivas şi Barbara se strecurară pe sub scândură şi

priviră în jur, în încăperea slab luminată. Scaunele zăceau răsturnate şi rupte, cioburi de sticlă trosneau la fiecare pas iar pe podea, lângă scenă, se vedea o încâlceală de corzi şi aşchii de lemn, care – îşi dădu seama Rivas, în cele din urmă – fusese cândva un pelican.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el.

— Au trecut pe-aici nişte doamne cărora nu le-a plăcut muzica, spuse Mojo.

Rivas şi Barbara schimbară priviri înspăimântate.

— Cum adică? întrebă Rivas imediat.

— Păi, au fost… ia stai, doar ai trăit în Veneţia, Greg, poate le-ai şi văzut. Un tip zicea că au stat ani de zile în Veneţia. Au ajuns aici chiar de dimineaţă şi ghinionul a făcut să apuce să intre în oraş, înainte ca porţile să se închidă. Nişte femei nebune, murdare, cu priviri speriate, care mărşăluiesc de parcă ar trebui să împlinească însăşi porunca Domnului şi stâlcesc în bătăi pe cine au chef. Noul pelicanist a rămas fără dinţi.

— Pocalocas, spuse Rivas.

— Da! exclamă Mojo. Şi tipul ăla la fel a zis. Spunea că nu pot să sufere muzica.

— Asta e sigur. Cum arătau? Le obosise, cât de cât, drumul de la Veneţia?

Deodată Rivas păru mult mai slăbit.

— Cum să nu, erau pline de praf, cu părul slinos de parcă ar fi avut nişte frânghii pe cap, dar, Dumnezeule, câtă energie aveau! Una din ele era foarte trasă la faţă şi părea bolnavă, dar i-a făcut zob pelicanul lui Jeff, cu mâinile goale, zâmbind tot timpul ca o pisică mare şi afurisită.

Riyas îşi atinse pandantivul de plumb.

— Încotro au luat-o?

— Spre nord. De fapt, s-au dus în direcţia de unde ai apărut tu, Greg. Tu pe unde ai venit?

— Am luat-o drept înainte, pe Flower şi apoi am făcut

la stânga, prin Woolshirt.

— Aha, înseamnă că ai trecut pe lângă ele, la două blocuri distanţă. Au luat-o pe Grand. Frate-miu, sper să nu mai văd aşa ceva câte zile am! Dar ia spune-mi, nu cumva n-o să mai scăpăm de ele, ca furnicile alea mari, care-au apărut acum şase ani, vara, şi de care n-am scăpat nici în ziua de azi?

Rivas privi în stradă, pe fereastra spartă. Un câine dormea sub o tendă, pe trotuarul celălalt, iar doi copii trecură cu zgomot, pe nişte triciclete joase, din lemn, stârnind un nor de praf care rămase aproape nemişcat în aer.

— Nu, rosti Riva. s obosit, aproape în şoaptă. Nu… sper că… au luat-o din loc.

Privi de jur-împrejur prin încăpere, ca şi cum ar fi vrut să şi-o întipărească în minte.

— Până când pot părăsi oraşul cetăţenii de rangul întâi, Mojo?

— Păi, ştii cum e, Greg. Până se aud clopotele. Până e zărit duşmanul. După aceea nu mai poate să plece nimeni.

— Mai am timp de-o bere.

— Oricând, Greg – spuse Mojo, privindu-l cu surprindere. După-masa asta plăteşte firma. Vreau să spun că altfel ne ducem de râpă, nu?

Zgomotele pe care le făcea mătura lui Mojo, printre ţăndări şi aşchii, se auziră din nou, însoţite de clinchetul pompei de bere acţionată de Rivas; următorul sunet fu bocănitul unor ghete care se apropiau dinspre birou.

Zâmbetul lui Steve Spink se destinse, când îl văzu pe Rivas care stătea picior peste picior, la bar. Se apropie, dădu scurt din cap spre Barbara, şi spuse:

— Salutare, Greg.

— Bună, Steve, zise Rivas, coborând paharul şi ştergându-şi spuma de pe mustaţă. îmi pare rău că ţi-au paradit localul.

— Lasă, ne punem noi pe picioare. Acum două săptămâni am rămas fără pelicanistul veneţian, dar cel puţin am făcut rost de nişte nebune veneţiene autentice.

Îşi mută privirea de la cutia pelicanului lui Rivas la chipul lui bărbos şi slab.

— Am aflat cine era bătrânul care-a fost aici acum o săptămână – îl mai ţii minte? Cel care mi-a spus că ai fost cabotin. Am aflat că şi-a recăpătat fiica, după ce i-o răpise banda aia.

Rivas încuviinţă din cap, peste buza paharului.

— Ei bine, dacă nu ne cuceresc cei din Berdoo, în clipa când vrei să-ţi iei din nou postul în primire, să-mi dai de ştire.

Se întoarse şi se îndreptă spre birou.

— Mulţumesc, Steve! strigă Rivas.

Spink făcu un semn cu mâna peste umăr, fără să privească înapoi.

Rivas îşi termină berea şi coborî de pe scaunul înalt, de la bar.

— Cred că ştii de ce-ar fi mai bine s-o iau din loc, îi spuse Barbarei. Din fericire, banca de spirtoase e la sud de aici. Cred c-o să iau o bancnotă şi-apoi am să văd până unde se întinde respectul faţă de banii din Ellay. Cu un cal, mâncare, băutură şi o armă ar trebui să fiu în afara oraşului în mai puţin de o oră. Vino cu mine la bancă să-ţi împrumut nişte bani, ca să-ţi rezolvi problemele, iar când termini, lasă-ţi adresa la Mojo, să zicem, şi când am să pot…

— Eşti sigur că asta e singura soluţie? întrebă Barbara, întinzându-şi picioarele lungi ca să ţină pasul cu el, în timp ce străbăteau încăperea plină de lucruri împrăştiate alandala. Totuşi – nu-i decât o ceată de femei nebune.

— Conduse de Sora Sue, de care mă leagă amintiri atât de plăcute.

Se strecură pe sub scândură fixată de-a curmezişul uşii, iar ea îl urmă.

— Nu, Barbara, nu pot rămâne, pe toată durata asediului, în acelaşi oraş cu ele; mai bine omor cu praştia orice femeie cu ochi de pasăre pe care o văd… şi, bineînţeles, dacă una din ele o să-mi vină de hac şi o să înghită asta – atinse pandantivul cenuşiu, din tablă încreţită – Jaybush o să se întoarcă. Şi e tocmai banda care ne-a urmărit cel mai îndeaproape, fir-ar a dracului. Dacă mai stau pe-aici, au să vină toate şi n-o să mai îndrăznească nimeni să deschidă porţile, nici chiar când cei din San Berdoo au să plece acasă.

— Eşti sigur că nu poţi să distrugi cristalul?

Mergeau întins spre sud, pe Grand, Rivas străduindu-se să păstreze ritmul.

— Sunt foarte sigur. Ţii minte când l-ai pus pe caldarâm şi ai dat cu ciocanul în el? S-a crăpat caldarâmul. Şi întâmplarea face să ştiu că, dacă nu-l trimiţi drept în miezul soarelui, căldura n-are niciun efect. Dacă aş găsi o fântână foarte, foarte adâncă şi rece, poate că aş risca să-i dau drumul înăuntru şi să-mi petrec restul zilelor umplând fântâna cu pietroaiele cele mai grele cu putinţă… dar chiar şi atunci mi-aş face griji. Evident, nu era pregătit să fie… dezintegrat fizic… Acum zece ani a slăbit enorm, cu bună ştiinţă, investind mult prea mult din energia pe care o avea, în exterior – ca un milionar care se poate preschimba în sărăntoc, dacă ştii când să-i trânteşti un control financiar – aşa că nu mai e în stare să facă şmecheria cu zborul în spaţiul cosmic, dar cred că antrenându-se câţiva ani, ar putea mişca o grămadă de pietre.

Dădură colţul şi coloanele albe ale băncii de spirtoase se iviră în faţa lor, tremurând, parcă, în aerul încins de căldura soarelui.

— Nu, trebuie să-l duc cu mine şi să încerc să-l feresc de căldură; iar dacă o să am vreodată copii, o să preia ei

răspunderea.

Barbara îl prinse de braţ şi-l opri.

— Vrei să te însoţească cineva?

El o privi cu coada ochiului.

— Să mă însoţească? Vrei să spui că ai…

— Vreau să vin cu tine, da.

El îi puse o mână pe umăr.

— Nu, îi spuse cu blândeţe. Mulţumesc, sunt impresionat, dar nu, Barbara. Cumpără-ţi o casă cumsecade, fă-ţi rost de o slujbă ca lumea şi opreşte ceva băutură şi nişte pături de rezervă, pentru când am să trec pe la tine, da? Ce naiba, fetiţo, doar ai trecut o dată prin iad.

— Tu n-ai trecut? Şi în plus, ce siguranţă am, dacă rămân aici?

— E mai bine, decât să faci ce-o să fac eu. Până când n-o să moară şi ultima pocaloca – o să fiu nevoit să mă ascund, să fug, să vânez, să flămânzesc – făcând doar incursiuni secrete şi grăbite în lumea civilizată. Şi chiar dacă au să moară toate, el tot o să rămână.

— Că veni vorba de copii, spuse Barbara, sarcastic. Cum îţi închipui c-o să-i ai? Cred c-o să trebuiască să te combini cu una din pocalocas, nu?

Rivas clipi des. Simţea un gol în piept şi, chiar dacă lumina nu se schimbase, i se părea că ieşise dintr-o cameră întunecoasă, cu aer închis, şi că era mângâiat de strălucirea răcoroasă a soarelui dimineţii. Deschise gura să vorbească…

Deodată, un clopot începu să bată, lângă zidul dinspre est, iar peste o clipă clopotele se auziră pretutindeni: clopote de biserică, clopotele căruţelor, însoţite de ţipetele papagalilor neliniştiţi – până şi simple bucăţi de metal luate la întâmplare şi lovite cu zgomot, una de alta. Sus pe zid, soldaţii strigau, transmiţând ordine, iar unii din trecători ţipau şi ei, fără să ştie bine pentru ce.

Rivas simţi din nou cum se înăbuşă, captiv într-o încăpere întunecoasă.

N-avea niciun, rost să strige şi el, ca să acopere zgomotul. O luă pe Barbara de mână, ca să poată răzbi împreună prin mulţimea care se strângea şi porniră în fugă spre zidul dinspre Dogtown.

Scările care duceau la pasarelă erau deja ticsite de locuitori şi fu nevoie de doi soldaţi mătăhăloşi, ca să-i împiedice să ocupe pasarela. În fiecare clipă, cineva cădea, dând din mâini şi ţipând, în mijlocul mulţimii.

Un soldat striga printr-un.com de taur.

— Plecaţi de lângă zid! urlă el. N-aveţi ce vedea! încă n-au traversat fluviul, sunt la o distanţă de cel puţin o milă! Dispozitivul pe care-l au NU este un tun! Repet, NU este un tun!

Apoi, Rivas văzu cum câţiva dintre soldaţii cocoţaţi pe zid se uitară uluiţi spre est – şi după două secunde, o porţiune de zid explodă în dreapta lui, bucăţi de piatră zburară, doborând oameni şi lovind cocioabele, iar apoi se iscă un nor de praf învolburat, care acoperi priveliştea lemnelor despicate, pietrelor sfărâmate şi trupurilor însângerate.

Rivas simţi fiorul unei exaltări nestăpânite, mângâiat din nou de strălucirea aceea răcoroasă, tocmai când praful cu gust acrişor, produs de explozie, îi acoperi. Făcu repede inventarul: luase cu el pelicanul, ceva bani de buzunar şi o fată care voia – lucru absolut nemaipomenit – să trăiască alături de el.

Îi zâmbi larg şi provocator.

— Plecăm prin poarta Dogtown?

Zâmbi şi ea, în culmea încântării.

— Ar fi şi timpul.

Ţinându-se de mână, o luară la fugă drept înainte, săriră, se căţărară şi alunecară peste zidăria distrusă, tuşind din cauza prafului şi a izului înţepător al pietrelor

zdrobite; apoi, odată ajunşi în bătaia soarelui strălucitor, coborâră în goană panta spre fluviu şi spre bărcile părăsite.

SFÂRŞIT

În aceeaşi colecţie au apărut:

Rodica Bretin

„DRUMUL FĂRĂ SFÂRŞIT”.

Luigi Paniccio „CRUCEA DE AUR66

J.H. Rosny-Aîné „LEUL URIAŞ66

Tim Powers „REGELE PESCAR66

Tipărit la INTERGRAF

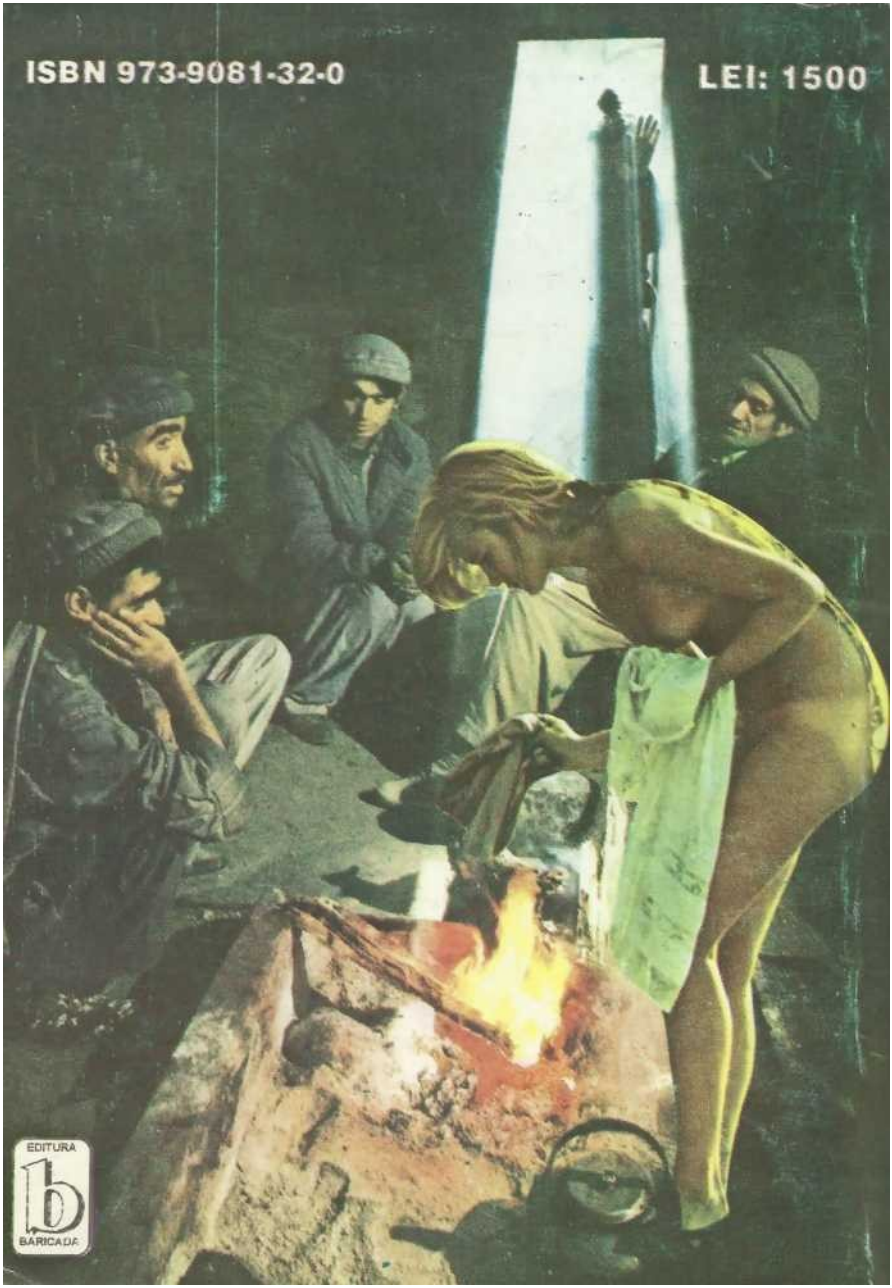
Bd. Păcii, nr. 68 A

Telefon: 769.35.68

Bucureşti – România

ISBN 973-9081-32-0

LEI: 1500

EDITURA BARICADA